

AMAK.vh Độc lập - Tự do - Hạnh phúc
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

Đặng
Binh

Độc
lập
tự
do
hạnh
phúc

Thân
lưu
quyển

Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

Liên Hoa Lâu: Thanh Long Quyển

Tác giả: Đặng Bình

**Thể loại: Cổ Đại, Trinh thám, Kỳ bí, Tiểu thuyết, Văn học phương
Đông**

Bộ sách: Liên Hoa Lâu (Tập 3)

Dịch giả: Mai Dung – Chí Thanh

Kích thước: 14 x 20.5cm

Số trang: 510 trang

Ngày xuất bản: 10/2015

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Công ty phát hành: AMAK

Giá bìa: 98.000

Tạo prc: Mây Chelski

Chụp pic: Lê Thùy Linh

Type: Moon Tran – Mun Mun – Hiếu Băng – Trúc Nguyễn Thị Thanh

Beta: Lan Hương Mai

Nguồn: Ebook Fun&Free - fb.com/groups/eb.fun.free

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Tập 3: Thanh Long Quyển

LONG VƯƠNG QUAN

Trúc Lâm Đăng

Căn Nhà Chết Chóc

Đào Hang

Hố

Xích Sắt Hư Vô

Bóng Ma Lập Lòe

Kinh Hồn

Vùng Đất Không Mộ

Yêu Quái Có Đốm

Bộ Xương Đất Xét

CÂY TRÂM “THAO THIẾT HÀM THỦ”(*)

Tay Của Nữ Nhân Trong Gương

Gian Phòng Chữ Thiên Số Bốn

Trâm Vàng

Lữ Dương Cầm

Lược Mộng

HUYỀN TRƯ KÍ

Xà Treo Cổ

Phá Cửa

Thi Thể Thứ Hai

Hung Thủ

Giới thiệu:

Núi Thanh Trúc, mây mù dày đặc, ma trời lơ lửng, cảnh sắc hoang vu có biệt viện sát nhân, vài người đã chết thảm trong đó, là ma quỷ quấy phá hay là cơ quan mai phục? Một trăm tám mươi tám nhà lao của Bách Xuyên Viện bị phá, năm tên ma đầu vượt ngục đang lần trốn chuẩn bị mở ra một cuộc gió tanh mưa máu, là kẻ nào đã gây ra?

Lời mời đầy ẩn ý của Giác Lệ Tiêu đã thu hút giang hồ kỳ hiệp bước chân vào cổ mộ nơi xứ lạ, là tìm người hay tìm tài?

Trong hồ nước thần bí trên núi Hoa Cúc phản chiếu hàng ngàn bộ xương khô, là thật hay chỉ là ảo ảnh?

Đêm không trăng, trong khách điểm vắng tanh, gió lạnh thổi hiu hiu, quỷ ảnh trùng trùng, trong phòng phát hiện ra ngón tay bị mục rữa, thân thể bị tách rời, tròng mắt động vật, chuyện gì đã xảy ra ở nơi đây?

"Thần y" Lý Liên Hoa lại gặp phải nguy hiểm, những vụ kỳ án kinh hãi, những cuộc gặp gỡ kỳ lạ, nhân tâm, nhân tính, thiện ác, chính tà, hắc sẽ hóa giải như thế nào đây?

Mời các bạn đón đọc *Liên Hoa Lô: Thanh Long Quyển* của tác giả *Đăng Bình*.

Tập 3: Thanh Long Quyển

LONG VƯƠNG QUAN

Viêm Đế Bạch Vương lại bị chôn vùi dưới lòng đất lần nữa. Phó Hoành Dương chỉ huy đám người lấp lại chỗ đất đã đào lên, nén chặt tên ma đầu đó ở bên dưới. Kể từ khi Bạch Thiều biết Phó Hoành Dương không phải Giả Nghênh Phong, khuôn mặt hắn trở nên u ám như thể gã nợ hắn mười mấy vạn lượng bạc vậy. Sau khi những người khác thấy được trí thông minh tuyệt đỉnh của Phó quân sư, bọn họ đã mất đi phần nửa nhớ nhung dành cho Giác Lệ Thiều, ai nấy đều cảm như hèn, không dám tỏ ra bất mãn dù chỉ một chút. Trong cả đám người, chỉ có Phương Đa Bệnh hỏi:

- Nếu như bị chôn bên dưới lòng đất mà đầu tông giang hồ, vậy bảo vật Long Vương Quan được cất giấu kia đang ở đâu?

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người lại sáng lên, long lanh nhìn Phó Hoành Dương. Phó Hoành Dương cũng người, trước giờ gã cũng không biết Long Vương Quan đang ở đâu. Lý Liên Hoa không ngừng nói Long Vương Quan không ở dưới lòng đất, lại nói Long Vương Quan và địa lao không có chút liên quan nào đến nhau, vậy Long Vương Quan rốt cuộc đang ở đâu? May mắn thay Lý Liên Hoa chính là tri kỷ của Phó Hoành Dương, hắn mỉm cười nhã nhặn.

- Long Vương Quan ấy hả, Long Vương Quan không ở dưới lòng đất, nó ở đây này. – Hắn chỉ chỉ lên đỉnh đầu.

Mọi người cùng ngẩng đầu nhưng lại không thấy bóng dáng của bất kỳ quan tài nào. Phương Đa Bệnh nổi giận:

- Long Vương Quan không ở dưới lòng đất, chẳng lẽ lại ở trên trời sao? Bên trên chẳng có gì hết, người đang trên lợn đấy à?

Lý Liên Hoa chậm rãi ho khan mấy cái.

- Người đã từng đi qua Vu Sơn chưa?

Phương Đa Bệnh chẳng hiểu trời chẳng gì.

- Cái gì?

Lý Liên Hoa kiên nhẫn nói:

- Đại tướng quân Tiêu Chính trấn thủ biên cương hắc là người Vu Sơn.

Phương Đa Bệnh đã thốt lên "Cái...", đột nhiên nhớ ra hiện mình đang là Phương công tử nho nhã tuấn tú của Phương thị nên đành phải nuốt chữ "khỉ" kia vào bụng.

- Lúc bản công tử đến Vu Sơn, người cũng ở bên cạnh mà, chẳng lẽ người quên rồi sao?

Lý Liên Hoa "a" một tiếng, áy náy nói:

- Thì ra là như vậy... gần đây trí nhớ của ta không được tốt lắm. Tiêu Chính là người Vu Sơn, quan tài của hắc làm bằng gỗ hoàng dương, hoàng dương là loại gỗ sinh trưởng rất chậm, muốn dùng gỗ hoàng dương để làm một cỗ quan tài để người sống... à không, đặt một người chết vào, thì gần như là không thể được. Vậy nên là... -- Hắc mỉm cười. – Vì vậy nên quan tài của tướng quân Tiêu Chính không phải một cỗ quan tài như mọi người vẫn tưởng tượng, mà là một cái hộp.

- Hộp? – mọi người đồng thanh hỏi. – hộp như thế nào?

Lý Liên Hoa khua tay múa chân vẽ một hình rộng hơn một thước, dài hơn hai thước.

- Vu Sơn có một tập tục thế này, danh môn vọng tộc sau khi tạ thế sẽ treo quan tài lên mai tang...

Phương Đa Bệnh đột nhiên nhớ ra, y thất thanh nói:

- Quan tài treo!

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Không sai, một cỗ quan tài nho nhỏ như cái hộp, là một quan tài treo đặc biệt được chế tạo từ gỗ hoàng dương, có thể bảo quản hài cốt quanh năm không hỏng. – Hắc ngẩng đầu lên. – Nếu quan tài treo, thì tất nhiên sẽ không ở nơi này.

Đó chính là lí do vì sao hắc năm lần bảy lượt nói Long Vương Quan không ở dưới lòng đất. Phó Hoàn Dương hận tới mức nghiến răng ken két, tên này rõ ràng đã sớm nghĩ đến việc Long Vương Quan là quan tài treo

nhưng lại im ỉm không chịu nói ra, báo hại mọi người đào bới lung tung dưới lòng đất như mấy tên mù chạy loạn, có thể nói hẳn là kẻ cực kỳ đáng ghét!

Mọi người vừa nghe thấy Long Vương Quan hẳn đang được treo trên không trung thì không khỏi ầm ĩ một trận, tất cả lại chia nhau tìm. Lý Liên Hoa thông dong nhìn Phương Đa Bệnh.

- Người cũng muốn đi tìm bảo vật sao?

Phương Đa Bệnh "xì" một tiếng:

- Nhà lão tử đây đầy bảo vật, bây giờ lão tử chỉ muốn ra khỏi đây thay quần áo để sớm trả lại người thứ đồ của người chết này, ai thêm quan tâm cổ quan tài của cái kẻ đã chết kia rồi cuộc được giấu ở đâu chứ.

Lý Liên Hoa khẽ nói bên tai y:

- Nếu người muốn có một đêm tiệc với Giác đại bang chủ, Tì công tử kia chắc chắn biết Long Vương Quan đang ở đâu, ta có thể giới thiệu cho người...

Phương Đa Bệnh kinh hãi.

- Lão tử còn chưa sống đủ lâu, người bớt mang xui xẻo đến cho t đi. Yêu nữ mau lùi xa, xúi quẩy, xúi quẩy!

Triển Vân Phi đứng bên cạnh, ngược đầu nhìn tinh thạch lấp lánh trên đầu, tai nghe tiếng mọi người bàn tán chuyện tìm kiếm bảo vật. Sauk hi thở dài thườn thượt, y cảm thấy mình vẫn còn nhung nhớ những vì sao và hoa cỏ đã từng thấy ở vườn hoa Kỳ gia. Bão tập giang hồ hung ác, may mắn sao mặc dù y đơn thân một mình nhưng lại không hề cô quạnh.

Sau khi chui ra khỏi động đá vôi, ba người gấp rút lên đường suốt đêm đến núi Mạc Phụ. Song Kỳ Hán Phật đã tìm thấy Thiên Ngoại Ma Tinh dưới chân núi Mạc Phụ, hai người đại chiến một trận, nghe nói Kỳ Hán Phật đã chém được mũi của Thiên Ngoại Ma Tinh, lại một lần nữa tổng gã vào địa lao. Chuyện đặc sắc như vậy mà Phương Đa Bệnh lại không đến kịp, trong lòng y không khỏi oán hận.

Trúc Lâm Đăng

Núi non bao la, phóng tầm mắt nhìn về phía trước nơi nơi đều là rừng trúc, trong tiết cuối thu này, khắp núi đầy đồng đang trong thời kỳ giáp hạt(*), chỉ thấy trên lá trúc xuất hiện rất nhiều đốm li ti và vương không ít tơ nhện. Ngọn núi này tên là Thanh Trúc, dưới chân núi có một con sông tên gọi Lục Thủy, đây là con đường duy nhất để đi từ Thụy Châu đến Mạc Phụ.

() Thời kỳ lúa cũ ăn đã hết, lúa mới chưa chín.*

Ba con tuấn mã thông thả bước đi trên con đường mòn trong rừng trúc rậm rạp. Hôm qua trời mưa, trong rừng vô cùng ẩm ướt. Ba con ngựa đều bực bội khịt mũi trên con đường mòn chật hẹp, cứ tiến ba bước lại lùi hai bước, đi chưa được bao lâu đã không chịu bước tiếp nữa.

- Sương mù... - Người mặc đồ trắng cười ngựa lăm bầm nói. – Ta ghét nhất là sương mù.

Nơi này cực kỳ ẩm ướt, ánh chừng sắp mưa nhanh thôi. Trên con ngựa khác là một người cao lớn bận đồ màu xanh, khuôn mặt rất có khí phách.

- Trong khoảng mười dặm đi từ đây không có nhà dân, nếu bỏ ngựa đi bộ có lẽ có thể đến nơi trước khi trời tối.

- Đi bộ sao? – Y phục của bạch y nhân bị vương ẩm trong sương mù nên đã hơi dính vào người, lộ rõ cơ thể ốm nhom ốm nhách, gầy hơn người bình thường đến bảy tám phần, đây đúng là "Đa Sầu CÔNG Tử" Phương Đa Bệnh. Nghe vậy y cười gượng một tiếng. – Bỏ ngựa lại cũng không phải không thể, có điều đến được thôn trang thì trời cũng tối rồi, phía trước còn phải vượt sông nữa, như vậy thì phải đợi đến ngày mai. Ta thấy chi bằng chúng ta tìm một chỗ trú mưa, đợi ngày mai thời tiết tốt muốn gấp rút lên đường cũng sẽ nhanh hơn.

Người áo xanh nghe vậy lại không trả lời, ánh mắt y dừng lại trên người thứ ba... Thực ra người thứ ba này đã xuống ngựa từ lâu, hắn còn nhớ một đám cỏ xanh từ trong khóm trúc, cẩn thận nhét vào miệng ngựa, chợt thấy người áo xanh nhìn chăm chăm vào mình, hắn theo bản năng nhìn bản thân mình một lượt rồi mới hiểu hai người kia có ý gì, vội vàng nói:

- Trú mưa đi, trú mưa đi, ta không có ý kiến gì.

Người đang cho ngựa ăn cỏ đó hiển nhiên là tri kỷ lâu năm của Phương Đa Bệnh – Lý Liên Hoa, người mặc áo xanh chính là Triển Vân Phi tóc tai không chải. Sau chuyện da người thêu hoa, Hàm Nhật Liễn vô duyên vô cớ biệt tích trên giang hồ, bang Ngự Long Ngưu Mã lại không ngừng công kích, mấy ngày nay trên giang hồ truyền đến tin tức lớn gây chấn động – nhà lao thứ năm trong một trăm tám mươi nhà lao của Bách Xuyên Viện được cứu ra. Trong đó có một tên được mệnh danh là "Thiên Ngoại Ma Tinh", nghe kể rằng da dẻ tên này đen đúa, hai mắt như quả chuông, thân dài vai rộng. Đặc biệt, vai gã rộng hơn vai người ba tấc và gã cao hơn người thường một thước, hàm răng cực kỳ trắng.

Hơn hai mươi năm trước, Thiên Ngoại Ma Tinh hoành hành khắp giang hồ, giết người vô số. Mặc dù tuổi tác đã cao nhưng gã vẫn chưa chết, lần tái xuất giang hồ này không biết sẽ có bao nhiêu người mất mạng nữa đây. Vừa nghe nói con quái vật đó trốn thoát, người trong giang hồ hoang mang lo sợ, niềm tin vào Bách Xuyên Viện đã sụt giảm nghiêm trọng. Mà ba người Phương Đa Bệnh lại nhận lời mời của Hỷ Hán Phật đến địa lao núi Mạc Phụ thăm dò, xem có thể tìm ra việc một trăm tám mươi tám nhà lao liên tiếp bị phá rớt cuộc đã có sơ xuất ở chỗ nào không. Trong thiên hạ chỉ có bốn người Phật Bỉ Bạch Thạch biết vị trí của một trăm tám mươi tám nhà lao, nếu không phải trong bốn người này có gian tế của bang Ngự Long Ngưu Mã thì vì sao địa lao lại bị phá nhanh đến vậy? Hơn nữa sau đó lại không tìm ra chút manh mối nào.

Được đích thân Kỷ Hán Phật trong Phật Bỉ Bạch Thạch mời đến, Phương Đa Bệnh thực sự đã đắc ý sung sướng liên mấy ngày. Mặc dù trong thư Kỷ Hán Phật mời một lúc ba người Phương Đa Bệnh, Lý Liên Hoa và Triển Vân Phi, nhưng Phương Đa Bệnh lại cho rằng nếu Kỷ đại hiệp đã viết tên Phương công tử y lên đầu, có thể thấy rõ như ban ngày người Kỷ đại hiệp mời chủ yếu chính là Phương công tử y đây, công thêm một hai người qua đường đi theo. *Hóa ra ta đã có vị trí như vậy trong lòng bậc cao nhân tiền bối mà lại không biết, thật là hổ thẹn, hổ thẹn quá đi ha ha ha ha...*

Có điều từ Thụy Châu đi đến núi Mạc Phụ phải vượt qua hai dãy núi, bang qua mấy con sông, dọc đường đi lại hoang vu cản cỗi, chẳng có hồ sen

ao cá hay mỹ nữ tuyệt sắc gì cả, lòng hăng hái hăm hở của y không khỏi ngày một ảm đạm. Cuối cùng khi đi đến núi Thanh Trúc, y không nhịn được nữa, kiên quyết không muốn gấp rút lên đường. Hôm nay cho dù Kỷ Hán Phật có đích thân đến kề dao lên cổ y, y cũng phải trú mưa cái đã!

Hai người Lý Liên Hoa, Phương Đa Bệnh đều đã nói muốn trú mưa nên ba người ngay lập tức dắt ngựa đi đến sườn núi, chỉ mong ở dưới sườn núi có sơn động có thể tránh mưa. Phương Đa Bệnh vốn cho rằng Triển Vân Phi nhất định sẽ khó chịu trong lòng, chắc chắn hận không thể dầm mưa dài nắng ngày đi ngàn dặm để mau chóng đến được núi Mạc Phụ, kết quả Triển Vân Phi dường như lại chẳng hề để tâm, chẳng những rất coi trọng ý kiến của hai người bạn họ mà còn thật thà đi đầu dắt ngựa tìm chỗ trú mưa.

Núi Thanh Trúc có thể núi bằng phẳng, không có vách cao dựng đứng, nhìn từ xa xa trông như vách núi nhưng đến gần thì lại thấy là sườn dốc. Ba người loanh quanh trong rừng trúc mấy vòng, nhìn về phía vô số những cây trúc xanh lớn nhỏ, cao thấp không đồng đều phía trước, chẳng những không biết đêm nay là đêm nào, lại vì sương mù dày đặc nên cũng không rõ cả Đông Tây Nam Bắc. Sau khi loanh quanh ba vòng, y phục dày dếp của ba người đã ướt sạch, cuối cùng sau lần thứ ba bị trượt ngã, Lý Liên Hoa ho khan một tiếng.

- Thế này... ta cảm thấy chúng ta sẽ không tìm được mấy nơi như sơn động đâu, hơn nữa... hình như chúng ta đang... lạc đường rồi...

Triển Vân Phi đi phía trước cũng ho nhẹ một tiếng, Phương Đa Bệnh theo bản năng liền phản bác:

- Lạc đường? Bốn thiếu gia từ lúc sáu tuổi chưa bao giờ bị lạc đường, cho dù là đại mạc vạn dặm cũng có thể tìm ra phương hướng...

Lúc này sương mù đã dà đến độ đi xa hơn mười bước sẽ chỉ thấy mịt mù sương trắng, Lý Liên Hoa vui vẻ nhìn y.

- Vậy đây là chỗ nào?

Phương Đa Bệnh ghen hòng, nhưng vẫn hùng hồn nói:

- Nơi này cũng đâu phải đại mạc vạn dặm.

- Chỗ này chỉ e là cách con đường vừa rồi của chúng ta ba bốn dặm. – Triển Vân Phi lãnh đạm nói. – Sắc trời cũng tối rồi, cho dù không tìm được chỗ trú mưa thì mọi người đều là người học võ, đến đây ngồi nghỉ ngơi đi. – Y cũng không quan tâm dưới đất cỏ dại lầy lội, cứ thế khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đưa mắt nhìn nhau, chỉ thấy chưa qua bao lâu thì đỉnh đầu Triển Vân Phi đã bốc lên làn khí trắng. Y vận nội tức(*) tỏa qua da, bây giờ mặc dù có mưa nhỏ sương dày, nhưng bộ áo xanh vừa ướt đầm đang dần dần khô. Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn đồng bunn nhào dưới móng y, trong lòng rõ ràng không hề có ý khen ngợi. Đúng lúc Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn thì Lý Liên Hoa buộc ba con ngựa vào cây trúc bên cạnh, ba con ngựa cúi đầu gặm cỏ, dáng vẻ nhàn nhã thong dong. Phương Đa Bệnh lại ngẩng đầu lườm Lý Liên Hoa.

()Nội Tức: Cách hô hấp trong trạng thái yên tĩnh của người luyện công, cách hô hấp này gần như không phải hít thở thông thường mà hoàn toàn thực hiện từ làn da trên cơ thể. (theo Baidu)*

- Người có rượu không hả?

- Rượu sao? – Lý Liên Hoa buộc ngựa xong, đang quan sát xung quanh thì đột nhiên bị y hỏi một câu như vậy, hấn giật nảy mình. – Sao ta lại có rượu được?

- Trong thời tiết quái quỷ này, nếu có rượu, uống một hai ngụm xua cái lạnh ẩm cái thân chẳng phải rất tuyệt vời sao? – Phương Đa Bệnh gật gù đắc ý. – Non xanh nước biếc, khói sương mù mịt, mượn chi giải sầu, chỉ có Đỗ Khang(*)...

()Đỗ Khang sống vào cuối thời Tây Chu, tương truyền là người phát minh ra cách nấu rượu ở Trung Quốc.*

Lý Liên Hoa thở dài.

- Nếu ta mang họ Tào thì nói không chừng sẽ tức giận đấy...

Phương Đa Bệnh đang định hỏi hấn vì sao mang họ Tào thì sẽ tức giận thì bỗng dừng ngừng lại, nhìn sang phía Đông của rừng trúc.

- Sao vậy? – Lý Liên Hoa nhìn theo y, chỉ thấy nơi đó là một mảnh u ám, không biết Phương Đa Bệnh đang nhìn cái gì.

Phương Đa Bệnh vẫn đang nhìn quanh, sau một hồi mới lẩm bẩm:

- Sao ta cứ cảm thấy có ánh sang nhi...

- Ánh sang? – Lý Liên Hoa nhìn nơi đó nửa ngày, đột nhiên trong sương mù có ánh sang vàng thoáng nhá lên, giống như ánh lửa. – Đó là cái gì?

- Ta không biết, chẳng... chẳng lẽ là... ma trời? – Phương Đa Bệnh cười khan một tiếng. – Bây giờ đang mưa mà...

Ý của y là bây giờ còn đang mưa, lửa nào có thể cháy được trong thời tiết này chứ? Lý Liên Hoa lắc đầu. Sương mù dày đặc, cho dù là Nhị Lang Thần có ba mắt thì cũng chẳng thấy rõ được thứ gì đang phát sang, Triển Vân Phi đang ngồi thiền, vẫn nên ngoan ngoãn ở yên chỗ này thì hơn. Nhưng đúng vào lúc hăn lắc đầu thì Phương Đa Bệnh đã lắc mình, lẳng lẳng lén đến nơi phát ra ánh sang. Lý Liên Hoa trợn tròn mắt, nhìn theo bóng lưng Phương Đa Bệnh rồi lại liếc nhìn Triển Vân Phi vẫn đang tọa thiền, hăn còn chưa quyết định ở lại hay đi theo thì Phương Đa Bệnh đã quay về rồi.

- Sao rồi? – Hăn hỏi.

Mặt mày Phương Đa Bệnh hớn hở, y chỉ tay về phía ánh lửa.

- Bên đó có một căn nhà.

- Nhà sao? – Lý Liên Hoa ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặc dù trời đã muộn nhưng vẫn chưa tối, hăn lẩm bẩm. – Vừa rồi không nhìn thấy gì mà.

- Vừa rồi chúng ta chỉ quanh quẩn ở trên núi, còn căn nhà đó lại ở sâu trong rừng trúc, ánh lửa phát ra từ cửa sổ, chắc chắn bên trong có người. – Phương Đa Bệnh như mở cờ trong bụng. Có nhà tức là không phaaair dầm mưa nữa, cho dù chủ nhân của căn nhà đó có đồng ý hay không thì Phương đại thiếu y đây nhất định phải vào đó ngồi, uống cốc trà rồi tiện thể ăn bữa cơm mới được.

- Có người sống giữa rừng trúc rộng lớn như vậy, không phải cao nhân lánh đời thì cũng là văn nhân nhĩ khách. – Lý Liên Hoa chậm rãi tháo dây cột ba con ngựa trên thân trúc xuống. Nếu người đã sợ lạnh, vậy cứ...

Hăn còn chưa nói xong thì Phương Đa Bệnh đã giậm tím mặt...

- Ai sơ lạnh chứ? Nếu không phải bốn thiếu gia đây thương tình người cả người ướt sũng, đáng vẻ yếu ớt hết hơi dài dòng quái gở thì thời tiết này cho dù ngày đi trăm dặm ta cũng kham được!

Phương Đa Bệnh nổi giận, Lý Liên Hoa lại chỉ nói:

- À... à... ừm... Triển Vân Phi vẫn đang điều tức(*), người ở lại trông chừng cho hần, ta dắt ngựa qua đó xem trước.

() Điều Tức là điều hòa hơi thở thông qua phương pháp luyện khí ra vào, sao cho đưa con người trở về trạng thái tĩnh lặng nhất.*

- Người đến gõ cửa hỏi thăm trước, bảo chủ nhà hâm trà rót rượu, chuẩn bị đãi khách đi. – Phương Đa Bệnh trong lòng vui vẻ. – Tiện thể hỏi xem có thể nghỉ lại đó một đêm không, đương nhiên ta sẽ trả tiền.

Y đường đường là thiếu gia họ Phương, tất nhiên sẽ không lợi dụng thôn phu vùng sơn dã này. Lý Liên Hoa "ừm" một tiếng, dắt ngựa đi được hai bước thì đột nhiên nói:

- Ta nghe có tiếng nước không xa từ phía Tây, có lẽ có con sông.

- Sông? – Phương Đa Bệnh nhú mày. – Sông gì chứ?

- Sông... à ... -- Lý Liên Hoa nghĩ nửa ngày mới nghiêm mặt nói. – Ta nhớ mười mấy năm trước, dưới chân núi Thanh Trúc ven sông Phù Mi, cái đó... Lý Tương Di và "Vô Mai Tử" Đông Phương Thanh Chủng đã đánh nhau ở đấy...

Hần còn chưa nói xong thì Phương Đa Bệnh bỗng nhớ ra, mừng rỡ nói:

- Phải, phải, phải!!! Làm sao ta quên được chứ? Đông Phương Thanh Chủng kia nổi danh nhờ tinh thông kỳ môn dị thuật, nhất là *Ái Chủng Hoa*. Lý Tương Di và Đông Phương Thanh Chủng tử võ ở đây vì một gốc hoa mai. Năm đó Kiều cô nương yêu hoa mai, để đổi phỏ với Dịch Phi Thanh, Tứ Cố Môn đã đi qua núi Thanh Trúc, nhìn thấy trong vườn mai của Đông Phương Thanh Chủng có một gốc mai lạ, đẹp không sao tả xiết, Lý Tương Di muốn Đông Phương Thanh Chủng dâng tặng cho Tứ Cố Môn một cành mai đó, mà hoa lại không được dưới mười bảy bông, vì lúc đó trong Tứ Cố Môn trên dưới có cả thảy mười bảy cô gái. Đông Phương Thanh Chủng không chấp nhận, thế là hai người tử võ trong vườn mai, Đông Phương

Thanh Chung thua thê thảm, Lý Tương Di ngắt một cành mai rồi rời đi. Nghe nói sau khi thua trận, Đông Phương Thanh Chung đã nổi giận, một mồi lửa đã thiêu rụi cả vườn mai của mình, từ đó không biết kết cục ra sao. Mặc dù chuyện này không được coi là chuyện nghĩa hiệp gì nhưng lại làm điên đảo rất nhiều nữ tử giang hồ, nghe nói không ít người hận không thể vào Tứ Cổ Môn làm nô tì đây tớ để được tặng một đóa hồng mai, có chết cũng cam lòng, ha ha ha...

Lý Liên Hoa liếc nhìn y, thở dài.

- Sau này nếu người có con gái thì tuyệt đối không được chấp nhận đám con rể hại người quá đáng kia. Ta đang nói vườn mai kia ở ven sông Phủ Mi, nếu sông đã ở rất gần...

Phượng Đa Bệnh mừng rỡ.

- Vậy đợi lát nữa bốn thiếu gia chắc chắn phải đi xem xem, nói không chừng cây mai gây tai họa đó vẫn chưa chết, biết đâu vẫn còn dấu vết gì thì sao, chuyện này Triển Vân Phi chắc chắn biết. Liên Hoa chết tiệt kia, người mau dắt ngựa qua đó gõ cửa hỏi đi, đợi ta ngắt hoa mai về cho người nhìn chết thêm.

Lý Liên Hoa gật gù liên tục:

- Đúng lắm, đúng lắm!

Hắn dắt ngựa chậm rãi đi vào trong màn sương mù mịt, ba con ngựa bị hắn một tay giữ lấy lại rất ngoan ngoãn, yên lặng đi từng bước. Phượng Đa Bệnh vẫn vô cùng yêu thích những câu chuyện truyền lại về Tương Di Thần Kiếm Lý Tương Di, bỗng nhiên nghe nói di chỉ của "Trận chiến tìm mai" năm đó đang ở gần kề, đương nhiên là rất phấn khích.

Căn Nhà Chết Chóc

Sương dày mù mịt.

Toàn thân Lý Liên Hoa đã ướt cả, bùn lầy trong rừng bám lên mép giày của hắn, nhìn vật chướng mắt. Trong ánh sáng u ám mờ ảo, sắc mặt hắn lúc này hơi nhợt nhạt, mặc dù khuôn mặt vẫn nho nhã nhưng lại không mấy khỏe mạnh. Ba con ngựa ngoan ngoãn đi theo hắn, chưa được bao xa thì

một tòa biệt viện đã đập vào tầm mắt. Đó là một tòa biệt viện đang sáng đèn ở gian phòng phía Đông trên gác hai, đình viện không lớn nhưng được lợp ngói lưu ly, hoa văn trạm trổ tinh tế, không theo kiểu cũ. Ánh đèn vàng ấm áp tươi sáng trên gác hai phản chiếu vào bóng tối mịt mù trong sân, hân húng hăng ho một tiếng, thật thà gõ cửa.

- Tại hạ đi đường đêm giá, tình cờ đến đây, dám hỏi có thể nghỉ lại một đêm được không?

Trong cửa vang lên giọng nói khàn khàn của một ông lão:

- Thanh Trúc hẻo lánh sương mù mưa lạnh, chờ bên ngoài lâu quá sẽ sinh bệnh, căn nhà cũ của ta có không ít phòng trọ, cũng có vài người qua đường thay phiên đến ở, người trẻ tuổi xin mời vào... khụ khụ... thứ cho lão già này có bệnh trong người, không thể tiếp đón được.

Lý Liên Hoa đẩy cửa bước vào, lúc đẩy vang lên một tiếng cạch, ra là một chiếc khóa tì bà treo sau cánh cửa. Chủ nhân cũng thật là nhả nhặn, khóa tì bà không khóa lại mà được lau đến sáng bóng, ánh đồng loang loáng dưới trăng, trên khóa còn khắc mấy chữ cực nhỏ. Trong nhà, ánh đèn lay động, một thiếu nữ tuổi còn rất trẻ thò đầu ra ngoài.

- Gia gia, bên ngoài là một người đọc sách.

Thiếu nữ đó nhìn như chưa đến mười hai mười ba tuổi, Lý Liên Hoa mỉm cười với nàng, nàng lè lưỡi với hắn, nhìn rất nghịch ngợm.

- Huynh là ai? Định đến đâu vậy?

- Ta họ Lý. – Lý Liên Hoa nghiêm chỉnh nói. – Ta từ phía Đông đến, muốn qua sông Phủ Mi, đi về phía Tây Bắc.

- Lý đại ca. – Thiếu nữ vẫy tay với hắn. – Bên ngoài lạnh lắm đấy, vào đây đi.

Lý Liên Hoa vui vẻ gật đầu.

- Bên ngoài quả thực rất lạnh, quần áo trên người ta đã ướt cả rồi, không biết trong nhà có chỗ sưởi ấm không?

Nói rồi hắn vội vàng bước vào. Trong phòng quả thực ấm hơn rất nhiều, một ông lão khoác áo chống quái trượng run rẩy đi ra.

- Thời tiết này lạnh lắm, phía đông có phòng khách, có thể để tạm cho công tử nghỉ một đêm.

Lý Liên Hoa chỉ ra ngoài cửa.

- Lát nữa có hai người bằng hữu của cháu sẽ đến, có thể làm phiền cụ được không?

Ông lão thân hình mập mạp nhưng gương mặt lại xương xẩu, trông có vẻ bệnh nặng. Lão ho khan mấy tiếng.

- Đi xa nhà tất nhiên có rất nhiều việc không tiện, nếu bên ngoài trời đã đổ mưa thì cùng vào đây cả đi.

- Như vậy thật cảm ơn thịnh tình của cụ. – Lý Liên Hoa vui mừng, vội vàng đi đến gian phòng mà ông lão chỉ, đi được hai ba bước, đột nhiên hần quay đầu lại, hành lễ với thiếu nữ kia. – Cũng cảm ơn thịnh tình của muội muội.

Thiếu nữ đó vẫn tròn xoe hai mắt long lanh nhìn hần, bỗng thấy hần cảm ơn lại yêu quý gọi mình là "muội muội" thì phì cười, Lý Liên Hoa liên tục chấp tay hành lễ rồi đi vào căn phòng kia.

Bước vào phòng, Lý Liên Hoa nhóm đèn dầu. Ánh đèn dần dần sáng tỏ, chiếu rọi xung quanh. Đây là một căn phòng bình thường, ngoài một chiếc giường gỗ ra thì chẳng có thứ gì cả, ngay cả đèn dầu cũng được đặt trên một cái kệ gỗ đóng đinh trên tường, trên giường xếp một bộ chăn sạch sẽ, bốn phía xung quanh không có đồ vật gì. Lý Liên Hoa thoải mái cởi áo ngoài, chiếc áo đó đã ướt đến mức nước chảy nhỏ giọt. Hần mặc áo trong nửa khô nửa ướt chui vào trong chăn rồi cứ thế chợp mắt ngủ. Mới được một lát thì hần nghe thấy một tiếng đập cửa ở đại môn, có người cao giọng gào lên:

- Có ai ở nhà không?

Lý Liên Hoa mơ màng đáp một tiếng, lơ mơ bò dậy mở cửa. Lúc đi qua sân, gió rét bên ngoài lạnh thấu xương làm tinh thần hần tỉnh táo hơn. Đại môn vừa mở, ngoài cửa chính là Phương Đa Bệnh và Triển Vân Phi, Phương Đa Bệnh trừng mắt, nắm ngay ngực áo hần, dùng dùng giọng dữ nói:

- Bốn công tử đã sớm biết người cố tình kể câu chuyện đó cho ta nghe không phải gian thì cũng là đạo tặc mà. Quả nhiên Triển đại hiệp sau khi nghỉ ngơi tỉnh lại đã nói cho ta biết nơi Lý Tương Di và Đông Phương Thanh Chung tỉ võ năm đó mặc dù là ở ven sông Phủ Mi, nhưng là ở phía giáp núi của sông, khoảng cách đến con sông đó còn mười bảy, mười tám dặm đường kìa! – Y nhắc người Lý Liên Hoa lên lắc lắc. – Tên tiểu tử này, có phải người muốn mượn cớ để đuổi ta và Triển đại hiệp đến bên ngoài đỉnh núi hoang dã khô cằn chẳng có gì ngoài trúc kia, đi lung tung suốt đêm để tiện cho người một mình đến nơi này "tìm hiểu hư thực" không? Tên Liên Hoa chết tiệt nhà người, ta cho người biết nhé, bốn công tử lúc nào cũng phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, muốn đá ta đi hả, không có cửa đâu!

Lý Liên Hoa nghiêm mặt.

- Lời này sai rồi, nhớ năm đó Lý Tương Di và Đông Phương Thanh Chung tỉ võ ở đâu, chỉ e là lúc đó đến cả Lý đại hiệp trăm công ngàn việc cũng chẳng nhớ nổi, ta biết không rõ ràng cũng là điều tất nhiên thôi. Huống chi ông lão ở nơi này hay làm việc thiện, hễ là người ngoài đến xin tá túc thì đều ưng thuận, ngay cả phòng khách cũng đã sớm chuẩn bị, vì sao ta lại phải để hai người các người ở lại nơi núi non cằn cỗi giống như... kẻ chạy loạn kìa chứ...

Phượng Đa Bệnh nổi điên.

- Kẻ nào? Kẻ nào hả? Người nói rõ cho bốn công tử biết trong lòng người đang muốn nói đến kẻ nào đi?

Lý Liên Hoa đằng hắng một tiếng.

- Thì Hồng Phật(*) đêm khuya chạy trốn cùng Lý Tịnh ấy...

() Trước khi Lý Thế Dân lên ngôi. Lúc này đang thời loạn lạc, Tư Đồ Dương Tố thành lập một tổ chức sát thủ gọi là Địa Hạt Cung, Hồng Phật là một trong những nữ sát thủ có võ công đứng đầu trong Địa Hạt Cung. Lý Tịnh là một thanh niên am hiểu binh thư sách lược, võ công không giỏi nhưng rất có tài trí và mưu lược, Tư Đồ Dương Tố vì kỵ tài của chàng nên đã sai Hồng Phật đi giết Lý Tịnh. Hai người gặp nhau, Hồng Phật nhận ra Lý Tịnh chính là người duy nhất có thể thay đổi đại cuộc thiên hạ, có thể làm nên việc lớn nên nàng đã ra tay giúp Lý Tịnh trốn thoát. Họ cùng nhau chạy trốn sự truy sát của Địa Hạt Cung, cho đến một ngày họ gặp được Lý Thế Dân.*

Phương Đa Bệnh đột nhiên cao giọng:

- Hồng Phật?

Lý Liên Hoa nói:

- Suyt, lịch sự, lịch sự một chút... người đừng có lớn tiếng hét lên thế, đánh thức ông lão thì ông ấy lại đuổi chúng ta ra ngoài đấy.

Phương Đa Bệnh vẫn chưa nguôi giận, giọng điệu của y vẫn quái gở như cũ.

- Ông lão? Bốn công tử đứng ngoài cửa nửa ngày cũng chưa thấy cái bóng ma nào đi ra, nếu đã là nhà của lão thì vì sao người lại ra mở cửa?

Lý Liên Hoa nói:

- Nơi này... núi non căn cỗi, một ông lão đi đứng không vững và một bé gái mười hai mười ba tuổi cùng ở trong ngọn núi lớn, chuẩn bị đến bảy tám gian phòng chỉ để lúc đêm khuya vắng vẻ cho người ta tá túc. Người có đức độ như vậy không giống với người thường, vì vậy người gõ cửa ông ấy không ra mở cũng là điều đương nhiên, hợp với lẽ thường thôi.

Phương Đa Bệnh bị hấn chọc tức vẫn chưa nguôi giận, nghe mấy lời đó của hấn thì đầu óc quay cuồng mấy vòng, dờ khóc dờ cười. Triển Vân Phi lãnh đạm chen vào một câu:

- Nơi này tất có điều không ổn, nên cẩn thận thì hơn.

Trong nhà vẫn yên tĩnh, ông lão và thiếu nữ nọ vẫn chưa xuất hiện, đèn đã tắt, không gian im ắng không một tiếng động.

- Đây... này... Liên Hoa chết tiệt kia, chẳng những người không xuất hiện mà ngay cả chút tiếng động cũng không có, không những không có tiếng động mà ngay cả hơi thở cũng không luôn, vừa rồi người có thật sự nhìn thấy người không đấy? – Yên tĩnh lắng nghe một hồi, Phương Đa Bệnh lấy làm lạ. -- Ở trong này ngay cả tiếng người cũng không có, thật sự có ông cụ kia sao?

- Dĩ nhiên là có rồi. – Lý Liên Hoa nghiêm túc nói. – Không những có một ông lão mà còn có đến mấy ông lão kia.

- Mấy... mấy ông lão sao? Phương Đa Bệnh đột nhiên quên mất vừa rồi Lý Liên Hoa rõ ràng đã ví mình là Hồng Phật. -- Ở đâu hả?

Lý Liên Hoa chỉ vào nơi vừa rồi "ông lão kia" xuất hiện.

- Chỗ kia kìa. – Kế đó lại chỉ vào chỗ thiếu nữ nọ đi vào. – Chỗ này nữa.

Hô hấp Triển Vân Phi chậm lại, y cầm chuôi kiếm, lẳng lặng tiến lại gần hai gian phòng, Lý Liên Hoa thở dài.

- Trong gian bên trái có hai người chết, trong gian bên phải cũng có hai người chết.

Phương Đa Bệnh nghiêm mặt, lắc mình định xông vào gian phòng ở giữa. Lý Liên Hoa giơ tay lên.

- Từ từ, có độc đấy.

- Độc? – Phương Đa Bệnh ngạc nhiên. – Sao người biết có bốn người chết, lại biết có độc?

- Ta chẳng biết gì cả. – Lý Liên Hoa cười khổ. – Ta chỉ biết rằng nơi này rõ ràng rất không ổn, nhưng nếu là một cái bẫy thì đúng là có hơi dễ nhận ra. Một ông lão còng lưng và một đứa bé làm sao có thể sống một mình lâu như vậy ở nơi núi rừng hoang vắng này chứ? Nơi này không có đất trồng rau cũng không có ao cá, lại cách thị trấn mấy chục dặm, cho dù trong nhà có kho báu, không thiếu bạc nhưng chẳng lẽ hàng ngày bọn họ có thể vác mấy trăm cân gạo lặn lội mấy chục dặm đường sao? Không cần nói đến chuyện bọn họ hoan nghênh người lạ đêm khuya đến đây như vậy, giải thích duy nhất chính là... bọn họ rất hoan nghênh người ta bước vào căn nhà này, bất kể đó là ai.

- Sau đó thì sao? – Triển Vân Phi quả nhiên trước giờ không nói lời thừa thãi, y hỏi thẳng.

- Sau đó thì... sau đó thì ta đi vào, nhưng chẳng phát hiện ra cái gì kỳ lạ cả, trong khắp gian phòng còn có tiếng hô hấp yếu ớt của người thứ ba và người thứ tư. – Lý Liên Hoa thở dài. – Nhưng ta nằm xuống chưa được một lúc thì hơi thở của bốn người xung quanh đột nhiên biến mất... thời gian ngắn như vậy, không phát hiện ra bất kỳ âm thanh nào, cũng không có

người ra vào, bốn người sống đột nhiên không còn hơi thở... Có thể giết người một cách vô hình như vậy, tám chín phần mười chính là kịch độc.

- Nói vớ nói vẩn! Người nói mấy người sống đó trong nhà của mình, nửa đêm đột nhiên tự hạ độc chết, người không bị độc chết lại là một khách nhân, việc đó căn bản không hề hợp lý chút nào, huống chi người lại chẳng nhìn thấy gì hết, chỉ nhắm mắt đoán mò... -- Phương Đa Bệnh liên tục lắc đầu. – Không hợp lý, không hợp lý, nếu bọn họ đã hoan nghênh người mà không làm hại người thì sao lại đi hại chết chính mình chứ?

- Có lẽ... đại khái là... bọn họ không phải chủ nhân thật sự của căn nhà này. – Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại. – Căn nhà này quá sạch sẽ, bình thường phía có người dọn dẹp cẩn thận, ở cửa có treo khóa tì bà khắc âm dương, chủ nhân nơi này đến phân nửa là thích đặt cơ quan... nói không chừng là người hiểu rõ về cơ quan cạm bẫy... Nếu như hai người mà ta gặp chỉ là những người bị nhốt trong phòng không cách nào ra ngoài, đột nhiên gặp được một người qua đường muốn vào nhà, tự chui đầu vào lưới, tất nhiên phải liều mạng giữ lại rồi.

- Bị nhốt trong nhà sao? – Phương Đa Bệnh lấy làm lạ. – Ngôi nhà này chẳng có gì mà cũng có thể nhốt được người sống sao? Bốn công tử muốn đi là đi được...

Triển Vân Phi ngắt lời y:

- Hai người lúc này đã chết rồi.

Phương Đa Bệnh giật nảy người. Triển Vân Phi đẩy bao kiếm, cửa phòng bên trái từ từ mở ra, chỉ thấy một ông lão lưng còng ngồi trên ghế, hai mắt mờ mịt nhìn lên xà nhà nhưng đã tắt thở từ lâu. Phương Đa Bệnh kinh hãi, trong phòng không có điều gì quá khác thường, điểm khác thường duy nhất là... trong căn phòng này, ngoài ông lão trên ghế còn có một thi thể khác... Cái xác đó có mái tóc hoa râm, mặc y phục bằng vải thô, hai chân để trần, vừa nhìn đã biết là xác của thôn dân bình thường, bất ngờ đó lại là một "ông cụ". Thi thể đó đang ngồi dựa vào tường, rõ ràng không cùng một phe với ông già ăn bận đẹp đẽ chết trên ghế kia. Trừ khi... đây cũng là một trong những người qua đường bị nhốt ở trong căn nhà này?

Ba người đưa mắt nhìn nhau, họ đều là những khách quen hành tẩu giang hồ nhưng cũng phải kinh sợ. Trong gian phòng không có mùi gì kỳ lạ, giống như ông lão còn sống sờ sờ một lát trước đó chỉ đang ngủ, hết thảy đều yên tĩnh đến lạ lung. Triển Vân Phi nín thở, dùng bao kiếm đẩy thêm cánh cửa một gian phòng khác. Bên trong cánh cửa cũng có hai người, một người phụ nữ xinh đẹp tuổi chừng ba mươi và một đứa bé ngây thơ, chỉ có điều đây cũng là hai thi thể, không còn chút hơi thở nào. Phương Đa Bệnh ngẩn người, trong nháy mắt tất cả cửa sổ trong ngôi nhà này dường như trở nên u ám đáng sợ.

- Đây... chẳng lẽ có quỷ...

Triển Vân Phi lắc đầu, y chăm chú nhìn tình trạng tử vong của thiếu nữ nhỏ kia... Cô bé nằm rạp dưới đất, đầu hướng về phía Đông Nam. Bao kiếm của y lại đẩy một cái nữa, một cái tủ bên cạnh cửa đột nhiên bị đẩy ngang hai thước, để lộ một mảng đốm đen nhỏ xíu trên tường.

- Lỗ khí... -- Phương Đa Bệnh lẩm bẩm. – Chẳng lẽ khí độc phóng ra từ lỗ khí này, trong nháy mắt giết đi hai người? Trời ơi... Đây chẳng lẽ là một căn nhà đầy cơ quan?

Ba người nhìn xung quanh, đình viện trống vắng sạch sẽ này dường như thâm sâu khó lường hơn bất kỳ kẻ thù nào mà ba người từng gặp. Lý Liên Hoa lùi một bước, chậm rãi nói:

- Có lẽ phải thử xem có thể lùi ra từ đây được không...

Phương Đa Bệnh vội vàng gật đầu rồi đột nhiên lắc đầu, ngẫm nghĩ gì đó rồi lại gật đầu. Lý Liên Hoa nói nửa câu, tung người lùi lại, người đến cửa sân thì rơi xuống. Triển Vân Phi trầm giọng hỏi:

- Thế nào rồi?

- Sương độc. – Lý Liên Hoa châm đuốc sáng, xoay người đối diện với sương mù mưa lạnh ngoài cửa, lẩm bẩm. – Thì ra nguyên nhân bọn họ nhốt mình ở trong nhà là bởi vì sương mù...

Dưới ánh đuốc, chỉ thấy làn sương mù dày đặc lúc này dần dần đổi màu, trong màu trắng nhợt có chút lục lam, kỳ lạ không sao tả được.

- Sương độc? – Phương Đa Bệnh và Triển Vân Phi đều biến sắc, bọn họ đi trong sương mù đã lâu nhưng không hề phát giác trong sương có độc. – Trong sương có độc sao?

Lý Liên Hoa chăm chú nhìn vào làn sương dày hồi lâu, đột nhiên hắt lấy ra một cái khăn vuông, vung tay ném vào trong sương mù không xa. Được một lúc, hắt giơ tay áo che mặt, lao vào trong làn sương nhặt cái khăn trở về, chỉ thấy chiếc khăn trắng đã ướt sũng, chính trong khoảnh khắc ngăn ngui đó, trên chiếc khăn ấy đã có ba bốn lỗ hồng nhỏ xíu do bị ăn mòn mà thành. Phương Đa Bệnh rợn tóc gáy. Nếu hít thứ sương này vào trong phổi thì chẳng may lục phủ ngũ tạng trong chớp mắt sẽ bị thủng mười bảy mười tám lỗ sao?

- Sương độc này độc như vậy, vừa rồi chúng ta cũng hít vào không ít rồi, sao lại vẫn vô sự nhỉ?

- Chắc chắn gần đây có vật mang độc tính nào đó có thể hòa tan vào hơi nước. – Lý Liên Hoa lẩm bẩm. – Chỉ khi sương mù dày đến một mức nào đó thì độc vật kia mới có thể hòa tan vào trong sương, chúng ta máy mắn nên mới có thể bình an vô sự đi đến chỗ này.

Triển Vân Phi đột nhiên nói:

- Miễn là có thể ở lại đây một đêm, sau khi trời sáng hơi nước giảm đi là chúng ta có thể ra ngoài.

Lý Liên Hoa gật đầu rồi lại thở dài. Phương Đa Bệnh không nhận được nói:

- Không sai, kẻ đó không quan tâm người bị giết là ai, giống như chỉ cần có người ở bên trong là hẳn mừng lắm rồi. – Phương Đa Bệnh nghiêng rằng nghiêng lợi. – Trên đời này sao lại có kẻ giết người quái lạ thế chứ, lão tử hành tẩu giang hồ lâu như vậy mà trước giờ cũng chưa nghe nói còn có nơi quái quỷ này!

- Có đấy! – Triển Vân Phi lại nói. – Có nơi như vậy đấy.

- Nơi nào? – Phương Đa Bệnh trừng mắt. – Sao trước giờ bốn công tử chưa từng nghe qua?

Triển Vân Phi nói:

- Hốt Luân Ốc.

Hốt Luân Cốc do bậc thầy đặt bẫy A Man Tát thời Kim Uyên Minh ngày trước chế tạo, nghe nói bên trong có một trăm chín mươi chín cơ quan, người bị nhốt trong đó không một ai sống sót trở về, tình trạng chết hoặc vì trúng độc, hoặc bị đao chém, hoặc bị lửa thiêu, hoặc bị kim châm, hoặc bị chặt ngang, hoặc bị chiên dầu... kiểu gì cũng có, chỉ có người ta không tưởng tượng được thôi chứ không có cách giết người nào mà Hốt Luân Ốc không làm được. Nhưng nghe nói Hốt Luân Cốc nguy nga lộng lẫy là một tòa nhà khảm vàng bạc, nạm châu báu, tràn ngập phong tình dị vực, tuyệt đối không phải là một đình viện bình thường đến mức không thể bình thường hơn thế này. Hơn nữa Hốt Luân Ốc vẫn được đặt tại tổng đàn Kim Uyên Minh, mười một năm trước sớm đã bị hủy bởi một kiếm liên thủ của Lý Tương Di và Tiêu Tử Khâm, tất nhiên sẽ không đột nhiên tái xuất hiện ở đây.

Phương Đa Bệnh trước giờ chưa từng nghe đến đại danh của Hốt Luân Ốc, đợi Triển Vân Phi dăm ba câu kể lại một lượt thì y lại hận bản thân tại sao không xuất đạo từ mười một năm trước, lại hận Triển Vân Phi nói không rõ ràng, càng hận không thể đào hết mọi chuyện trong đầu Triển Vân Phi ra đặt vào đầu mình, rồi thay y kể lại câu chuyện đó một lần nữa cho thỏa lòng.

- Chuyện thì có thể kể lại nhưng không thể không bước vào phòng được, sương bên ngoài sắp tràn vào đây rồi. – Lý Liên Hoa liên tục thở dài. – Đi mau, đi mau thôi.

Ba người đứng trong đại sảnh giây lát rồi không hẹn mà cùng chen chúc vào phòng trọ vừa này Lý Liên Hoa đã ngủ. Lý Liên Hoa nghĩ ngợi rồi đi ra đóng cửa lớn, lại đóng cả cửa phòng trọ, giống như làm vậy có thể ngăn chặn được làn sương độc vô hình không dấu tích kia. Nhìn hẩn bần rợn, Triển Vân Phi lập tức xé mấy mảnh chăn bịt kín khe cửa ra vào và cửa sổ lại. Phương Đa Bệnh lại nói trong phòng có kịch độc giết người vô thanh vô tức(*), bịt kín như vậy có khi còn chết nhanh hơn.

() Vô thanh vô tức: im lặng không tiếng động.*

Căn phòng này không lớn, ba nam nhân trưởng thành chen chúc vào chung, ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, Lý Liên Hoa ngẫm nghĩ rồi lại động tay dỡ giường. Phương Đa Bệnh sợ sau chiếc giường cũng có lỗ khí thổi hơi độc nên vội vàng cùng làm với hắn, Triển Vân Phi rút bội kiếm ra, nói:

- Hai vị tránh ra đi.

Lý Liên Hoa lập tức kéo theo Phương Đa Bệnh tránh vào góc tường, chỉ thấy ánh kiếm đột nhiên vút lên. "Rầm" một tiếng chiếc giường đã trở thành một đồng gỗ vụn, kích thước các mảnh gỗ đều nhau chẵn chẵn. Lý Liên Hoa khen ngợi:

- Kiếm pháp hay lắm.

Phương Đa Bệnh "hừ" một tiếng, rõ ràng y chẳng thấy kiếm pháp chẻ củi đó có gì hay ho, do võ công của Liên Hoa chết tiệt kia quá kém cỏi nên hắn mới kinh ngạc thôi. Chiếc giường bị phá vụn để lộ ra một bức tường, trên bức tường này không có lỗ khí. Triển Vân Phi vẫn chưa buông lỏng cảnh giác, y cầm kiếm gõ lên mọi chỗ trong phòng nhưng lại chẳng có thứ gì mới mẻ xuất hiện, nơi đây giống như một gian phòng cực kỳ bình thường.

Chẳng lẽ đêm nay có thể ứng phó đơn giản vậy sao? Triển Vân Phi nhìn bức tường, Phương Đa Bệnh lại cứ nhìn chăm chăm vào cái giường gỗ bị chẻ thành một đồng kia, trong phòng ngoài đồng vụn đó ra thì căn bản chẳng có gì đáng xem, đột nhiên y lớn tiếng kêu lên:

- K... Kiến kìa!

Triển Vân Phi quay phắt lại, chỉ thấy trong đồng gỗ vụn đó có rất nhiều chấm đen từ từ bò ra, chẳng ngờ đó đúng là những con kiến. Thì ra gỗ củi cái giường này bị rỗng, bên trong là tổ kiến, Triển Vân Phi chẻ vụn giường, đám kiến đó bị quấy nhiễu nên mới bò ra ngoài. Đây chắc chắn không phải một tổ kiến bình thường, những con kiến đó đều có kích thước bằng nửa móng tay, to hơn kiến bình thường ít nhất mười lần, hai cái càng có màu đỏ cam, đỏ đen kết hợp, nhìn mà rùng mình. Phương Đa Bệnh chết lặng nhìn những con kiến đang ùn ùn bò ra. Tưởng tượng cảnh thứ này bò trên người mình, y đột nhiên vô cùng sợ hãi.

Rất nhiều kiến bỗng nhiên bò ra, mặc dù ba người đều là cao nhân trên giang hồ, nhưng chuyện sợ kiến và chuyện võ nghệ cao thấp lại chẳng liên quan gì đến nhau. Võ nghệ thấp bị kiến đốt một cái là chết, mà võ nghệ cao bị đốt một cái cũng chết thôi. Chỉ thấy ba người không hện mà cùng ra tay giết kiến. Mới đầu Phương Đa Bệnh còn liên tục dùng chiêu *Phù Dung Cứu Thiết Chương*, *Lăng Ba Thập Bát Phách*, chợt thấy Lý Liên Hoa đập tay một cái nhanh chóng giết chết hai ba con thì bỗng tỉnh ngộ, y bắt đầu tay năm tay mười bình bịch đập kiến.

Chiếc giường đó không lớn, chủ nhân thiết kế ra bấy kiến đó rõ ràng cũng không ngờ lại có đến ba người đi vào gian phòng nhỏ như vậy. Chưa đến một canh giờ, đám kiến đã bị ba người giết được kha khá, chỉ còn lại mấy con mạng lớn cũng không đủ gây hại. Phương Đa Bệnh lau mồ hôi trên trán, thở phào. Giết kiến gì mà mệt thế này. Y ngẩng đầu lên lại thấy sắc mặt Triển Vân Phi và Lý Liên Hoa không được thoải mái lắm.

- Sao vậy? Bị kiến cắn rồi à?

Triển Vân Phi lãnh đạm liếc nhìn Lý Liên Hoa.

- Người thấy thế nào?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Người nghe đi.

Thảm họa kiến vừa qua đi, chỉ nghe thấy vang lên một tiếng "thình", không biết thứ nặng nề gì đang đập xuống nền đất, bức tường cũng hơi rung rung. Phương Đa Bệnh trơ mắt đứng nhìn, chỉ nghe thấy tiếng thình thịch nặng nề đó vang lên từ xa đến gần, có một vật nặng đang dần dần bò lên từ sân sau, nghe tiếng bước chân rõ ràng không phải con người, cũng không rõ là thứ gì, quan trọng là thứ đó không hề có hơi thở!

Không phải người, không phải động vật!

Chẳng lẽ là...

Một tiếng "rầm" đột nhiên vang lên, ba người trong phòng đứng sát tường, một bên tường ầm ầm đổ xuống. Một thứ kì quái giống người mà không phải người, giống thú mà chẳng phải thú đập đổ một mặt tường bước

vào, ngay sau đó một ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, trên người cái thứ không-biết-là-thứ-gì kia đột nhiên vươn ra sáu cây đao không ra đao, kiếm không ra kiếm, chỉ nghe thấy sáu tiếng vun vút liên tiếp, sáu lưỡi sắc cùng cắm vào tường. Lý Liên Hoa, Triển Vân Phi đều phi người lên, Phương Đa Bệnh lăn dưới đất, cũng may không bị thương.

Ánh đèn ngoài cửa lóe lên, thứ đập vỡ tường không phải người chẳng phải thú kia là một cái lồng sắt cực lớn vô cùng kỳ lạ. Nó vốn không di chuyển mà chống trên hòn giả sơn ở hậu viện. Sau khi chiếc giường gỗ trong phòng bị phá, không biết có gì ảnh hưởng mà lồng sắt trên hòn giả sơn này tự lăn xuống từ sườn dốc. Thứ này nặng nề khác thường, bức tường kia lại mong manh đến lạ, chẳng trách vừa đập đã vỡ. Trong lồng sắt rõ ràng chứa không ít cơ quan ám khí, sau khi đụng vào đã bắn ra sáu cây trường phong(*). Ba người bất ngờ không kịp đề phòng nên chật vậ tránh né. Hai người nhảy lên còn chưa chạm đất thì trong lồng sắt lại vụt một tiếng bắn ra mấy chục vật nhọn, Triển Vân Phi rút kiếm giữa không trung, rồi nghe một loạt những tiếng leng keng, mấy chục cái đã bị y đánh rơi. Phương Đa Bệnh lăn đến bên cạnh lồng sắt, lấy sáo ngọc đâm mạnh một cái vào bên trong, một tiếng "coong" vang lên, cái lồng đó không hề bị tổn hại, rõ ràng là một vật dị thường.

() Trường phong: Vũ khí có lưỡi nhọn, dài giống đao kiếm.*

Công kích không xong, Phương Đa Bệnh tự biết là không ổn, lập tức lăn thêm vòng nữa. Lồng sắt bị y gõ một cái thì "soạt" một tiếng, lá sắt bắn khắp xung quanh, để lộ lớp vỏ thứ hai. Đó là một lớp mũi nhọn có răng cưa giống răng sói. Những miếng sắt bị bắn ra đều sắc bén lạ thường, sượt qua đỉnh đầu Phương Đa Bệnh, cắm phập vào tường hơn hai tấc. Trong lồng Phương Đa Bệnh thầm kêu kinh ngạc, y còn chưa kịp thấy may mắn vì đã tránh được một kiếp thì đột nhiên thấy chân đau nhói. Y xoay người ngồi dậy, ngậy ra một lúc rồi xoa bóp chân.

Lý Liên Hoa và Triển Vân Phi cùng lúc quay lại, thấy Phương Đa Bệnh lăn dưới đất, lăn qua ám khí màu đen mà vừa rồi Triển Vân Phi gạt xuống, máu tươi đột nhiên chảy dài trên chân. Triển Vân Phi lập tức chạy đến bên cạnh y, dùng mũi kiếm móc ám khí đó ra, biến sắc mặt.

- Đừng nói chuyện, có độc đấy!

Đúng lúc đó, chân Phương Đa Bệnh đã tê rần, trong lòng y cực kỳ thất vọng, hành tẩu giang hồ mấy năm nay, cho dù y thực sự đã trải qua nhiều nguy hiểm, nhưng chẳng lẽ lần này...

Tiếng Lý Liên Hoa đột nhiên vang lên, Triển Vân Phi lóe lên một suy nghĩ, chính y chưa hiểu rõ thì trước ngực bỗng đau nhói, một vật đã đâm xuyên qua ngực y. Y cúi đầu nhìn mũi tên dài trước ngực, trong miệng ngòn ngọt, quay đầu nhìn về phía Lý Liên Hoa.

- Bên ngoài...

Phương Đa Bệnh tận mắt nhìn thấy Triển Vân Phi bị mũi tên đâm xuyên ngực gần ngay gang tấc, nhất thời cũng ngây ra, y cứ tưởng rằng mình đang mơ. Chính lúc y ngẩn người, Lý Liên Hoa vội vàng lao đến, một tiếng "keeng" vang lên, không biết hấn lấy thứ gì để chặt gãy thân mũi tên đã xuyên qua tường, đâm vào lưng Triển Vân Phi, đỡ Triển Vân Phi đến chỗ hấn vừa đứng. Triển Vân Phi còn định nói tiếp nhưng Lý Liên Hoa chăm chú nhìn y mỉm cười lắc đầu, ra hiệu dừng lên tiếng.

Triển Vân Phi nhắm mắt lại, Lý Liên Hoa rút mũi tên ra, điểm bốn huyết đạo của y, đặt y nằm dưới đất. Triển Vân Phi thấy hấn làm khẩu hình "Đừng động đây", bèn gật đầu, trong lòng dần hiểu... Trong đình viện này đích thực không có người sống, nhưng lại có người che giấu hành động ở ngoài sân, theo tiếng động để bắn tên hại người.

Cái lồng sắt kỳ quái, cung thủ bí ẩn, bốn xác chết, sương độc mịt mù. Trong đình viện, đêm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là cố tình sắp đặt hay vô tình trùng khớp? Bọn họ rơi vào một cạm bẫy nhắm vào Phật Bi Bạch Thạch, hay trong lúc sai lầm đã rơi vào một trò chơi của kẻ khác?

Toàn thân Phương Đa Bệnh đã tê liệt, không nhúc nhích được, đầu dường như cũng cứng lại, chỉ bất động trừng mắt nhìn cái lồng sắt như hàm răng sói bên ngoài. Lý Liên Hoa lẳng lặng đứng trong phòng. Triển Vân Phi trọng thương nằm dưới đất. Đúng lúc này, từ chỗ bức tường bị phá, sương độc màu lam nhạt từ từ bay vào trong.

Đào Hang

Chính vào lúc này, Lý Liên Hoa bỗng vươn tay ra bịt mắt y lại, ngay sau đó yếu huyệt sau lưng y tê rần, y chẳng còn biết gì hết. Phương Đa Bệnh bất tỉnh nhân sự, Triển Vân Phi trọng thương nằm dưới đất, Lý Liên Hoa nhìn đám sương độc rồi bất chợt cởi áo ngoài của Phương Đa Bệnh, thận trọng đi vòng qua cái lồng sắt kỳ lạ đang bất động. Dùng những mảnh vụn gỗ giường làm mũi dùi, hắc đục một cái lỗ lớn trên tường. Quay người lại, cái lồng sắt ở phía sau chỉ cách hắc chưa đến một thước. Thứ này mặc dù không phải người sống nhưng động vào là thấy máu. Triển Vân Phi vẫn chưa hôn mê, mũi tên trước ngực mặc dù xuyên qua phổi nhưng Lý Liên Hoa điểm huyệt vừa phải, thúc đẩy máu tụ chảy ra ngoài, không đọng lại trong phổi nên vết thương cũng không trí mạng. Vào lúc này mà bảo y rút kiếm liều mạng với người ta, y vẫn có thể phát huy đến tám phần công lực, nhưng Lý Liên Hoa bảo y nằm đó nên y đành nằm thôi.

Lúc còn nhỏ, y rất kính trọng người này, mười mấy năm sau, cho dù người đó không còn trẻ nữa, nhưng trong mắt Triển Vân Phi hắc vẫn không hề thay đổi. Vậy nên Triển Vân Phi nghe lời hắc. *Coi mong muốn của người này trở thành ý chí, đó là một bản năng.*

Lúc Triển Vân Phi nghĩ đến đoạn "Coi mong muốn của người này trở thành ý chí, đó là một bản năng", thì Lý Liên Hoa đang rầu rĩ nhìn con quái vật răng nanh kia. Vật này rõ ràng còn ẩn chứa vô số cơ quan, chỉ cần có chút rung động hay đụng chạm là nó sẽ kích phát, đúng là củ khoai lang nóng bự chẳng lại gai góc đầy mình. Huống chi bộ dạng của vật này thực sự giống một cái ghế gai, nó khiến hắc cứ nhìn thấy là lại buồn cười.

Làm sao đây?

Sương độc bên ngoài dần dần thấm ướt trường bào của Phương Đa Bệnh, có điều chất liệu bộ y phục mà họ Phương mua rất tốt, lại thêm Phương đại thiếu thường xuyên gặp rắc rối nên người nhà đã thêm một ít tơ vàng vào trong tơ lụa bình thường được sắm sửa cho y, khiến cho y phục càng thêm kiên cố, có thể chặn được công kích của binh khí. Chính vì vậy nên y phục này không bị sương độc ăn mòn ngay tức khắc mà chỉ dần ướt sũng. Hơi nước ngoài phòng men theo trường bào chậm chậm chảy xuống, ngưng

thành từng giọt, tụ lại thành vũng dưới đất nhưng không chảy vào trong phòng.

Lý Liên Hoa suy nghĩ rất lâu, sau đó nằm bò xuống đất nghe ngóng, lại sờ sờ nền phòng. Nền phòng lát loại gạch bình thường, hần quay lại lần mò trên người Phương Đa Bệnh một hồi, sau đó đột nhiên rút ra một thanh kiếm. Tên thanh kiếm này là "Nhĩ Nhã", Phương Đa Bệnh Phương Đa Bệnh mang nó tung hoành giang hồ đã lâu, sau đó y chê trường kiếm tầm thường, đổi sang dung sáo ngọc. Lý Liên Hoa bao phen tìm cách bảo y thối sáo một lần nghe thử, vậy mà y có chịu đâu.

Lần này Kỳ Hán Phật gửi thư mời đến, năm đó Tứ Cố Môn vang danh nhờ kiếm, môn chủ bây giờ là Tiêu Tử Khâm cũng xưng bá thiên hạ nhờ kiếm nên y len lén mang Nhĩ Nhã theo. Thanh kiếm Nhĩ Nhã này được chế tạo riêng cho Phương Đa Bệnh bằng kim loại nặng của họ Phương, khuôn kiếm mỏng manh nhẹ nhàng, chuôi được khảm minh châu bạch ngọc vô cùng lộng lẫy, cực kỳ phù hợp với khí chất của Phương Đa Bệnh. Lý Liên Hoa nhẹ nhàng rút Nhĩ Nhã ra, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, ngay sau đó rạch một kiếm rất nhẹ lên nền đất.

Kiếm đâm xuống vài tấc không hề tổn chút sức lực nào. Triển Vân Phi tỏ ra kinh ngạc, sự sắc bén của thanh kiếm này lại chẳng có ai biết đến. Lý Liên Hoa rạch ra một hình vuông dài rộng hai thước, Nhĩ Nhã cũng cắm xuống đất hơn hai thước, đây là một thanh bảo kiếm hiếm có, hần ôm Phương Đa Bệnh qua, đặt bên cạnh Triển Vân Phi, nâng Nhĩ Nhã lên phóng vào bức tường bên cạnh, ngay sau đó ấn bàn tay lên hình vuông mà hần rạch dưới nền.

"Đinh" một tiếng, kiếm đâm sâu mấy tấc, cùng với tiếng "phập" của mũi tên, kẻ bên ngoài sân hần đang đợi âm thanh này, một mũi trường tiễn bắn vào bức tường gần như ngay sát chỗ mà Nhĩ Nhã xuyên qua. Bức tường hơi chấn động, mặt đất cũng khê rung lên, cái lồng sắt kia lại một lần nữa bắn ra mấy chục vật nhọn. Bàn tay Lý Liên Hoa đã ấn lên nền gạch, khối gạch bị cắt đó nói ít thì cũng mấy chục đến một trăm cân(*), vậy mà lại thấy hần dùng *Niêm Kinh(**)* vung tay nhắc bổng khối gạch lớn đó lên, dưới đất lộ ra một cái hố lớn. Lồng sắt bắn ra vật nhọn, lại tiếp tục lăn về phía trước,

chỉ nghe thấy "rầm" một tiếng, thứ đó đột nhiên rơi tọt vào cái hố Lý Liên Hoa đào , một loạt những tiếng loảng xoảng vang lên, âm thanh bỗng càng lúc càng xa, không thấy ám khí bắn ra nữa. Lý Liên Hoa vận dụng *Niêm Kinh* nhắc ngang khối gạch và đất đá đó lên, vừa hay chặn được một vòng ám khí từ lồng sắt.

() Đây là cân nặng tính theo đơn vị đo lường của Trung Quốc, một trăm cân xấp xỉ 50kg.*

(**) Niêm kinh: có thể hiểu là dùng lực để bám lấy đối thủ, một trong những phương pháp luyện tập Thái Cực Quyền.

Tên cung thủ ngoài sân lúc này hiển nhiên đã nghe thấy trong phòng có bất ổn, "phập phập phập" ba tiếng liên tiếp, ba mũi trường tiễn cắm vào tường. Tiếng dây cung vang lên không dứt, rõ ràng hắn đã không còn nghe ngóng để bắn tên nữa, mà bất kể người đang ở đâu, còn sống hay là đã chết, hắn đều bắn loạn lên, hòng biến những thứ trong căn nhà thành con nhím.

Phiến đất sét dài rộng hai thước không cản được những mũi tên với sức mạnh kinh người từ phía ngoài căn nhà, Lý Liên Hoa vội vàng ngó đầu ra... Chỗ vừa bị hắn lật lên để lộ ra một cái hang lớn, chẳng trách cái lồng sắt kia rơi xuống rồi mất hút luôn. Lúc này phía trước có trường tiễn chết người. Chẳng cần biết bên dưới đó có trò gì, hắn túm lấy Phương Đa Bệnh nhảy xuống hố trước tiên, Triển Vân Phi ôm vết thương trước ngực, cũng nhảy xuống ngay sau đó. Bên dưới không qua sâu, sau khi y nhảy xuống mấy trượng, sau lưng liền có người đỡ nhẹ lấy, một luồng khí nóng truyền lên toàn thân. Sau khi đứng vững, Triển Vân Phi nói:

- Không cần như vậy đâu.

Người giúp y là Lý Liên Hoa. Cái hố lớn bên dưới căn nhà là một hang động tự nhiên. Nhờ ánh sáng le lói từ chỗ thùng trên đỉnh đầu, có thể nhìn thấy bốn phía đều ẩm ướt, xung quanh có đến mấy thông đạo, con đường mà họ đang đứng hình như là đường chính, hướng thẳng xuống dưới. Cái lồng sắt kỳ quái vừa rơi xuống lúc này đang lăn theo một thông đạo, bốn bức tường dọc đường bị cắm đầy ám khí đen nhọn.

- Đây là... -- Triển Vân Phi nhú mày. – Động đá vôi?

Phạm là kỳ sơn thủy tú thì sẽ có nhiều động đá vôi, ở Thúy Trúc mặc dù núi không có gì lạ, sông cũng chẳng đẹp nhưng đại khí cũng đủ núi đủ sông, bởi vậy nên trong núi có một động đá vôi cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Lý Liên Hoa thở dài:

- Ủm, là động đá vôi, động này thì không chết người, chết người ở chỗ đây là hang động có kho báu...

- Kho báu? – Triển Vân Phi lấy làm lạ. – Kho báu gì?

Lý Liên Hoa ấn Đông ấn Tây trên người Phương Đa Bệnh, không biết đang giúp y ép độc, hay sờ soạng cơ thể y, hay có pháp bảo cứu mạng gì đó.

- Triển đại hiệp.

Triển Vân Phi lập tức nói:

- Triển Vân Phi.

Lý Liên Hoa nhe răng cười với y.

- Người không cảm thấy... những mũi tên muốn bắn chết chúng ta phía trên kia, chúng có hơi... cố chấp khó bảo sao... Dường như chỉ vì chúng ta bước chân vào căn nhà mà chưa chết, cho nên hấn giận đến phát điên, chưa bắn chết chúng ta thì chưa xong chuyện...

Triển Vân Phi gật đầu.

- Không sai, hơn nữa những mũi tên ấy không phải do người bắn, chúng cũng được bắn từ cơ quan.

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Không sai, cho dù có người có tài bắn cung thì cũng không thể dùng nội lực mạnh như vậy để bắn liên tục mười mấy mũi tên, mà mũi nào cũng như nhau được. sau khi tên đâm xuyên tường lại còn có thể làm người ta bị thương, nếu là do người bắn thì cũng phải có hai, ba chục năm khổ luyện.

Bỗng Triển Vân Phi cười.

- Nếu những mũi tên đó là do người bắn thì ta đã chết lâu rồi.

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Vậy cho nên, bên ngoài có một kẻ đang nắm trong tay một cơ quan lợi hại có thể bắn ra trường tiễn, hắn không sợ sương độc, ý đồ của hắn là giết người nhưng lại không dám đi vào, vì sao vậy?

Triển Vân Phi lãnh đạm nói:

- Tất nhiên là vì hắn không thể đi vào.

- Không sai, lúc chúng ta giết kiến, lúc lồng sắt bắn ám khí, vì âm thanh quá hỗn tạp nên hắn không thể bắn được tên. Việc này nói lên một điều, tên này thính lực không tốt. – Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại. – Nếu không phải bị trọng thương, thì là không có võ công.

Triển Vân Phi cười.

- Có lẽ hắn không biết võ công, nhưng hắn lại tinh thông về cơ quan.

Lý Liên Hoa cũng cười, hắn nói:

Không sai, hắn không sợ sương độc, hắn tinh thông các loại cơ quan, hắn biết bắn tên từ góc nào để tên có thể cắm xuyên tường. Bốn người đã chết ở trong căn nhà đó lại sợ sương độc. lại không biết về cơ quan, cho nên...

- Cho nên rất có khả năng kẻ bên ngoài căn nhà này mới là chủ nhân thực sự. – Triển Vân Phi cười khố. – Nếu đã là chủ nhân, vậy sao hắn lại ở ngoài?

- Vấn đề này tất nhiên là từ bốn kẻ đã chết kia. – Lý Liên Hoa lại thờ dãi.
– Mà chúng ta không may lại trở thành đồng bọn của bốn kẻ đó...

Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau một hồi lâu, Triển Vân Phi hỏi:

- Việc này thì liên quan gì đến kho báu?

Bốn người chết, chết trong hai gian phòng, không giống đồng đạo(*), cũng không giống đồng môn. – Lý Liên Hoa nói. – Tình cảm của họ xem ra rất tệ. Việc có thể khiến cho những người không chung đường tụ tập lại với nhau chỉ có vài chuyện. Một là hội họp, hai là trả thù, ba là mua vui hưởng lạc, bốn là kho báu... -- Hắn nhìn Đông ngó Tây một lát rồi cười khố. – Người nghĩ là giống cái nào?

() Đồng đạo: Người cùng chung con đường, chí hướng.*

Triển Vân Phi á khẩu, nuốt khan mấy cái.

- Cái này...

- Chỗ lạ của chuyện này vẫn còn nhiều lắm. – Lý Liên Hoa đột nhiên nói. – Toàn bộ chuyện này,,,

Giọng của hần bỗng im bặt. Bên trái thông đạo bỗng lộ ra một khuôn mặt. Đó là một khuôn mặt nhợt nhạt, gò má gầy gò đến độ chỉ còn trơ lại viền sọ, hốc mắt đen đến khiếp người. Nhìn thấy có người đứng trong hang, gã thét lên chói tai rồi bổ nhào qua. Lý Liên Hoa thấy kẻ đó loạng choạng lao đến., còn chưa quyết định được là nên cản hay nên đỡ thì lại thấy kẻ đó ngã xuống trước mặt Phương Đa Bệnh. Gã chăm chăm nhìn Phương Đa Bệnh rồi lại kêu lên thảm thiết, sau đó thất tha thất thểu chạy biến mất. Triển Vân Phi sững người, Lý Liên Hoa lăm bắm:

- Ta đã nói là bộ dạng gầy như que củi của người sớm muộn cũng dọa được người mà, tên đó vốn định đến hù người, thế mà cũng bị người dọa cho chạy kia kìa...

- Lão tử thật ra cũng muốn bị dọa cho chạy lắm, nhưng mà chạy không nổi thôi. – Phương Đa Bệnh đang "hôn mê bất tỉnh" dưới đất bỗng uể oải nói. – Đó là quỷ phương nào vậy?

Lý Liên Hoa cúi người dịu dàng nhìn y.

- Quỷ hang đấy.

Phương Đa Bệnh nằm dưới đất, chẳng hề có ý định đứng dậy.

- Sao ta lại đến chỗ này vậy?

Lý Liên Hoa chỉ lên đầu.

- Ta đào một cái hố dưới đất, dưới hố bỗng nhiên lại có một cái động, thế là bọn ta nhảy xuống đây.

Phương Đa Bệnh ho khan mấy tiếng.

- Mẹ nó chứ, sao lần nào người đào hang thì trong hang đều có mấy thứ lạ lung như vậy...?

Cuối cùng y cũng ngồi dậy được, sờ soạng vài cái thấy cảm giác tê liệt trên người đã đỡ hơn nhiều, y nhìn kỹ thì thấy vết thương ở chân chảy ra rất nhiều máu đen, không biết là ai đã giúp y vận công bước độc, khiến máu độc trong cơ thể chảy ra phân nửa. Tự vận công điều hòa, thấy nội tức

không có tổn hại gì lớn, y rất vui vẻ, có thể giúp y bức độc mà không làm tổn hại đến chân nguyên, công lực bậc này tất nhiên ngoài Triển Vân Phi ra thì ai có thể làm được chưa. Không ngờ vị đại hiệp này trúng tên trọng thương mà còn có công lực như vậy, không hồ là người năm đó từng động thủ với Lý Tương Di. Sờ soạng trên người một hồi lâu, xác nhận tứ chi đầy đủ, da dẻ toàn vẹn, Phương đại công tử cuối cùng cũng lão đảo đứng dậy.

- Bây giờ như thế nào đây?

- Nơi đây là một động đá vôi, trong động có rất nhiều lối rẽ, trong những ngã rẽ khác có người. – Triển Vân Phi nói đơn giản. – Nơi này có thứ gì đó kỳ lạ.

Phương Đa Bệnh nghe mà chẳng hiểu gì.

- Cái gì với cái gì?

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Căn nhà đầy ắp cơ quan, còn có màn sương độc chết choc đã bao phủ lên cái động đá vôi này. Ta đoán cái động này không chừng là có kho báu thu hút rất nhiều người đến đây tìm bảo, e là chủ nhân của căn nhà bên trên đã hiểu nhầm, cho rằng chúng ta cũng là...

Phương Đa Bệnh buột miệng nói tiếp:

- Đến tìm báu vật sao? Bà nó chứ, trong nhà lão từ núi vàng núi bạc núi đá quý chất đống như chuồng heo, ai thèm đến bảo bối của hãn chứ. Giết người mà chẳng khảo sát giá gì cả, mẹ kiếp. đúng là chẳng hiểu gì sất!

- E là bên dưới này có không ít người. – Lý Liên Hoa đang nghe ngóng, trong mấy cái thông đạo đều truyền đến tiếng người, xa xăm mà hỗn tạp.

- Vấn đề... vấn đề e là không chỉ có báu vật.

Ngực chảy quá nhiều máu, Triển Vân Phi thấy hơi chóng mặt, người hơi lão đảo. Phương Đa Bệnh vội vàng qua đỡ Triển Vân Phi, bản thân y lại đang là một tên què nên cả hai đều loạng choạng mấy bước. Lý Liên Hoa nhìn trước ngó sau, lẩm bẫm:

- Ta thấy... ta thấy vấn đề lớn nhất của chúng ta là phải tìm một nơi để nằm nghỉ ngơi trước, đáng tiếc bên dưới này đều là quỷ đói. Nếu có chút

nước uống thì bên dưới cũng không đến mức quá tệ, bên này...

Một tay hấn đỡ Triển Vân Phi, tay kia đỡ Phương Đa Bệnh, ba người cùng chậm rãi bước đi trong thông đạo. Hang đá vôi dưới mặt đất có con đường đi khắp bốn phương tám hướng, tìm được đường đi ra thì rất khó, nhưng muốn chui vào sâu hơn thì lại rất dễ. Ba người rẽ qua mấy góc ngoặt thì tìm được một hang động không lớn không nhỏ, đi vào trú khá gian nan. Khắp bốn phương tám hướng thông đạo có không ít người. Không biết vì sao họ lại tụ tập lại chỗ này, một số trong đó dường như đã đói đến phát điên, còn có một cơ quan bí ẩn kỳ quái ở trên đầu đợi chờ giết người. Cho dù tất cả những thứ này là vì cái gì, trước tiên phải dưỡng thương cho tốt rồi mới có thể nghĩ được kế hay.

Đây là một hang động đủ cho khoảng năm người trú. Triển Vân Phi bị thương ở ngực, vừa ngồi xuống đã nhắm mắt nghỉ ngơi, không nói chuyện nữa. Phương Đa Bệnh lại bắt đầu hoài niệm biết bao món ăn ngon không sao tả xiết trong những tửu lâu của nhà mình, như Anh Thúc Lâu, thuyền Tuyết Ngọc, hay những xuân trà lâu ở một nhánh Hồng Giang. Không nhịn nổi, y bắt đầu kể từ món chim từng kê nướng, chuồn chuồn chiên dầu. Lý Liên Hoa vốn vẫn kiên trì lắng tai nghe, nghe đến món cuối thì rốt cuộc không nhịn nổi nữa, hấn thở dài:

- Ta rất muốn nói là đói, nhưng thực sự lại không nói nổi nữa.

- Lúc bụng đói thì ngay cả con giun trên núi Côn Luân người cũng ăn thôi. Giờ này mà vẫn còn sợ chuồn chuồn sao? – Phương Đa Bệnh khịt mũi khinh bỉ. – Đừng nghĩ lão tử không biết chuyện năm ngoái người lên núi Côn Luân bị lạc đường, khắp ngọn núi đó là tuyết trắng xóa, ngoài mấy con giun kia ra thì có gì nào, người lại chẳng mừng rỡ ăn chúng nó sao?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Đó là Đông Trùng Hạ Thảo... -- Hấn liếc nhìn miệng vết thương ở chân Phương Đa Bệnh. – Đi được không vậy?

Chân Phương Đa Bệnh chẳng còn chút sức lực nào, nhưng nếu Lý Liên Hoa đã hỏi đến thì Phương Đa Bệnh nhảy lò cò một chân cũng còn nhanh hơn hấn, y đáp luôn:

- Đi được, đi được! Sao thế?

Lý Liên Hoa chỉ chỉ vào Triển Vân Phi.

- Triển đại hiệp bị ngoại thương rất nặng, ở dưới này không an toàn cho lắm, nếu người đã có thể đi được thì đi lấy cho hắn ít nước về đây.

Phương Đa Bệnh ghen lời, chỉ vào mũi mình.

- Ta á? Một mình ta đi thôi sao?

Lý Liên Hoa nói:

Mấy kẻ điên đói đến hỏng cả người ở bên ngoài cứ thấy người là chạy, tất nhiên là người đi rồi.

Phương Đa Bệnh trợn trừng mắt, nói:

- Vậy còn người?

Lý Liên Hoa trịnh trọng nói:

- Ta tất nhiên là ngồi đây nghỉ ngơi rồi.

Phương Đa Bệnh gần tò te, lại nghe thấy hắn nói:

- Đi nhanh về nhanh đi, Triển đại hiệp mất nhiều máu quá, nhất định phải uống nước.

Phương Đa Bệnh bị hắn dùng cái mũi "Triển đại hiệp" chụp cho hai lần, hậm hực lừ mắt nhìn hắn rồi loạng choạng ra ngoài. Phương Đa Bệnh đi chưa được bao lâu, Lý Liên Hoa đuổi tay ấn vào trước ngực Triển Vân Phi, hai mắt Triển Vân Phi mở lớn, chụp lấy tay hắn, lãnh đạm nói:

- Không cần phải như vậy.

Lý Liên Hoa nhẹ nhàng nói:

- Đừng cậy mạnh, tuổi tác cũng đâu còn trẻ nữa, người cũng chưa cưới vợ mà, phải biết chăm sóc bản thân một chút.

Hắn vẫn ấn lên ngực Triển Vân Phi mấy cái, nội kinh(*) *Dương Châu Mạn* thâm nhập vào khí mạch, mặc dù Triển Vân Phi mất nhiều máu nhưng nguyên khí không tiêu tan, vết thương trước ngực và sau lưng đều đang khép miệng. Triển Vân Phi buông lỏng tay, cũng không tỏ vẻ biết ơn trên mặt, qua hồi lâu y nói:

() Nội kinh: Hiểu nôh na là nội công trong võ thuật.*

- Công lực của người...

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Bây giờ nếu người muốn bỏ dạy tử võ với ta, tất nhiên là ta thua chắc rồi.

Triển Vân Phi lắc đầu. Từ xưa đến nay y không phải người nói nhiều, nhưng lần này lại có hơi cố chấp, y gần từng chữ, hỏi:

- Có phải là vết thương chịu ở biển năm đó không?

Lý Liên Hoa nói:

- Cũng không hoàn toàn.

Triển Vân Phi không hỏi tiếp nữa, y thở hắt ra, vươn tay sờ tìm chuôi kiếm nhưng lại chạm vào khoảng không. Đúng vào lúc này, có tiếng động nho nhỏ vang lên cách đó không xa, hai người lập tức lặng thinh. Chỉ nghe loáng thoáng có tiếng thứ gì đó bằng sắt đang lê dưới đất, chậm chậm đi đến, ngay sau đó lại có tiếng bánh xe vang lên. Âm thanh đến từ một thông đạo khác cách đó không xa, tiếng sắt lê dưới đất rất nhẹ, đợi âm thanh đó đi qua, Triển Vân Phi nén giọng nói:

- Xích sắt.

Lý Liên Hoa gật đầu. Không sai, tiếng sắt kéo lê đúng là từ mấy sợi xích sắt. Trong động đá vôi cổ quái này, là kẻ nào mang xích sắt đến vậy? Khi âm thanh đó đi ngang qua, ở cửa hang lóe lên một cái bóng trắng chỉ mặc trung y. Phương Đa Bệnh càng ngày càng gầy đét như que củi đang ôm một cái bình sứ có chop cao quay về, bình an vô sự. Lý Liên Hoa vội vàng đến xem cái bình sứ đó, bên trong đúng là nước sạch. Triển Vân Phi mất nhiều máu nên thực sự đang khát, y cũng không khách khí, nhận lấy uống ừng ực. Phương Đa Bệnh ngại ngần đứng bên cạnh nhìn, Lý Liên Hoa liếc nhìn y, thở dài.

- Người kiếm đâu ra cái bình của người chết thế?

Hắn vừa nói dứt lời, Triển Vân Phi như bị nghẹt thở, nhưng vẫn uống tiếp, Phương Đa Bệnh cười gượng.

- Sao người biết hay vậy?

Lý Liên Hoa gõ gõ vào bình sứ.

- vật này tên gọi "Tướng quân quán", chuyên dùng để đựng tro cốt. Bên dưới này không lẽ là một ngôi mộ?

Phương Đa Bệnh nhún vai, chỉ ra ngoài.

- Ta đi theo đường tới đây, dọc đường không nhìn thấy ai cả, cho đến tận khi đi tới chỗ người đào hang rơi xuống. Ta nghĩ cái lồng sắt kia có ám khí lợi hại, chỗ mà nó lăn xuống có lẽ sẽ không còn ai sống nổi, vậy nên ta đi theo con đường đó.

Lý Liên Hoa vui vẻ nói:

- Người quả nhiên là càng ngày càng thông minh.

Phương Đa Bệnh dương dương tự đắc, sờ vào khối đá rồi ngồi xuống, vắt chéo chân.

- Sau đi đến cuối đường thì có một cái hồ, ta tìm khắp xung quanh mà không thấy thứ gì đựng nước được, thế rồi bỗng nhìn thấy cạnh hồ chất một đồng thứ này, thế là ta lấy một cái, dốc sạch thứ bên trong ra, đổ nước vào rồi quay về.

Lý Liên Hoa sững người.

- Bên hồ chất một đồng thứ này sao?

Phương Đa Bệnh gật đầu.

- Chất đồng cứ nư một bức tường vậy.

Triển Vân Phi không uống nước nữa, trầm giọng hỏi:

- Trong bình này thực sự có hài cốt sao?

Phương Đa Bệnh bị giọng điệu của y dạo cho giật nảy mình.

- Trong bình của người chết thì đương nhiên có hài cốt rồi, cũng đâu phải lão tử cố ý dùng thứ này mang nước về cho người, chỗ xương cốt kia bị lão tử dốc hết xuống nước rồi, bình cũng được rửa sạch rồi...

Lý Liên Hoa nhú mày.

- Nếu như bên dưới này có rất nhiều bình đựng tro cốt, thì có lẽ... có lẽ nơi đây đúng là một ngôi mộ.

Phương Đa Bệnh gãi gãi đầu.

- Mộ sao? Nhưng bên dưới toàn là nước mà, có người lại xây mộ trong vũng nước sao?

Lý Liên Hoa lăm bằm

- Có trời mới biết, nưng nơi đây không chỉ có nhiều người chết, mà còn là nơi có rất nhiều người sống tìm đến... -- Bỗng hắt nồm dài xuống đất. – Trời cũng tối rồi, vẫn nên ngủ một giấc trước đã.

Phương Đa Bệnh phấn khởi, cũng tùy tiện nằm xuống.

- Hôm nay lão tử rất mệt.

Triển Vân Phi nhắm mắt ngồi thiền, tính toán thời gian từ lúc bọn họ lạc đường trong rừng trúc thì lúc này đã gần canh hai, đúng là muộn mất rồi. Bất kể nơi đây là động kho báu hay huyết mộ, thì tất cả nghi vấn hãy để mai tính. Nhưng khi Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đều đã ngủ cả thì y lại không dám ngủ. Không có kiếm trong tay, tiếng xích sắt kỳ quái vừa rồi khiến y có chút căng thẳng. Ở trong Kỳ gia đã lâu, giờ phải trải qua những tháng ngày cơ dồn dập, y vẫn chưa thích ứng được.

Đêm đó trôi qua yên tĩnh đến lạ thường, xung quanh im lìm vô thanh, giống như cái góc động này đã hoàn toàn bị người ta ruồng bỏ. Triển Vân Phi không dám ngủ, nhưng luồng chân lực *Dương Châu Mạn* trên người khiến phía trước và phía sau ấm áp dễ chịu, y ngồi đó mơ màng ngủ gục từ lúc nào không hay. Lúc y tỉnh dậy, Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh vẫn đang ngủ, có thể ngủ ngon lành như vậy, đúng là tài thật.

Lại qua một hồi lâu sau, Phương Đa Bệnh ngáp một cái rõ to rồi lười biếng ngồi dậy, y nhắm mắt sờ soạng xung quanh một hồi, lúc không tìm thấy y phục mới ngỡ ngàng mở mắt, một lúc sau y liền nhớ ra áo ngoài của mình đã không thấy từ hôm qua. Lý Liên Hoa khi không bị y sờ sờ vài cái, cũng lơ đãng ngồi dậy, ngẩn ngơ nhìn Phương Đa Bệnh một lúc lâu, hắt chớp chớp đôi mắt mơ màng.

- Làm gì vậy?

Phương Đa Bệnh lăm bắm hỏi:

- Y phục của ta đâu?

Lý Liên Hoa lắc đầu theo bản năng.

- Người không thấy y phục thì làm sao ta biết được...

Bỗng Lý Liên Hoa nhớ ra bộ y phục đắt giá ngàn vàng của y đúng là đã bị mình đem ra làm màn cửa, nhất thời im bật.

Phương Đa Bệnh vừa nhìn thái độ trên khuôn mặt hăn thì lập tức nổi giận, nói:

- Y phục của bốn công tử đâu rồi?

Lý Liên Hoa cười gượng.

- Ta ném vào sương độc rồi.

Phương Đa Bệnh giận dữ.

- Vậy sáng nay dậy ta mặc cái gì?

Lý Liên Hoa nói:

- Dưới lòng đất này tối mò, mặc cái gì mà chẳng như nhau...

Phương Đa Bệnh cười lạnh.

- Phải lăm, phải lăm. Nếu mặc cái gì cũng như nhau, vậy người cởi y phục của mình ra cho ta mặc đi!

Lý Liên Hoa túm lấy tay áo của mình, liều chết không chịu.

- Ngàn vạn lần không thể, người và ta đều là người lịch sự, nho nhã, hà cớ gì phải làm chuyện bôi nhọ học thức như vậy...

Phương Đa Bệnh nổi điên.

- Bà nhà người chứ, người cởi y phục của lão tử ra thì anh hùng hảo hán, lão tử muốn cởi đồ của người lại là bôi nhọ học thức sao? Lão tử muốn mặc đồ của người thì đó chính là vinh hạnh của người...

Hai người vì một bộ y phục mà làm loạn cả lên, Triển Vân Phi làm như không thấy, chăm chú lắng nghe, kiểm tra xung quanh có động tĩnh gì

không. Phương Đa Bệnh thấy không bắt được Lý Liên Hoa, đột nhiên thi triển một chiêu *Tả Hữu Phùng Nguyên*, một cước khiến Lý Liên Hoa sảy chân ngã. Y tóm lấy hăn bằng hai bàn tay, dương dương tự đắc cời y phục của hăn. Lý Liên Hoa lập tức lớn tiếng kêu lên:

- Từ từ đã! Ta có đồ mới cho người mặc này...

Lời này vừa nói ra, không chỉ Phương Đa Bệnh sửng sờ, ngay cả Triển Vân Phi cũng thấy bất ngờ. Tối qua trong lúc hỗn loạn, hành lý của mọi người đều để trên ngựa, LLh lấy đâu ra y phục mới chứ? Phương Đa Bệnh càng lấy làm lạ.

- Đồ mới sao? Người mà cũng có đồ mới sao?

Lý Liên Hoa khó khan lắm mới bò dậy được từ trong tay y, đầu đầy bụi đất, mắt hoa lên, hăn lắc đầu.

- Ủm... à... y phục thì luôn từ đồ mới mà trở thành đồ cũ mà...

Phương Đa Bệnh liếc xéo hăn.

- Vậy y phục mới đâu?

Lý Liên Hoa kéo ra một bọc vải cho nhỏ từ trong ngực, Phương Đa Bệnh nhú mày nhìn bọc vải đó, *Cái thứ nhỏ như vậy mà cũng là một bộ "y phục" sao?* Triển Vân Phi nhìn thấy bọc vải đó, trong đầu bỗng vang lên, đó là... Lý Liên Hoa mở cái bọc đó ra, hai mắt Phương Đa Bệnh bỗng sang lên. Đó là một vật cực kỳ mềm mại. trắng như tuyết, lấp lánh ánh ngọc trai, rất nhẹ, như lụa mà không phải lụa, mặc dù bị vo thành một cục nhưng chẳng mấy may nhăn nhúm. Y vẫn chưa biết đây là cái gì thì Triển Vân Phi đã khẽ hô lên:

- Doanh Châu!

Doanh châu? Phương Đa Bệnh dường như từng nghe qua cái tên này.

- Doanh Châu?

Sau chốc lát, Triển Vân Phi mới nói:

- Doanh Châu Giáp.

Doanh Châu... Giáp? Phương Đa Bệnh chỉ cảm thấy đầu mình nổ đánh uỳnh một cái.

- Doanh... Doanh... Doanh... Doanh Châu Giáp?

Triển Vân Phi gật đầu.

- Không sai.

Doanh Châu Giáp là cống phẩm được doanh nhân Tô Châu dệt để tiến cống triều đình một trăm năm trước. Truyền rằng vật này dệt thành từ tơ nhện dị chủng, đao kiếm khó làm thương tổn được, mặc dù không bằng Doanh Ác nhưng mặc lên người thì đông ấm hè mát, có tác dụng kéo dài tuổi thọ. Sau khi được tiến cống, Doanh Châu Giáp đã được ban thưởng cho Đại tướng quân trấn giữ biên cương Tiêu Chính để làm nội giáp hộ thân, câu chuyện đó đã truyền thành giai thoại một thời.

Sau khi quay về triều, Tiêu Chính đã cất giấu vật này trong phủ. Vốn dĩ y muốn đợi khi Thánh thượng đã về trời thì sẽ trả Doanh Châu Giáp lại để chôn cùng người, không ngờ vào một đêm tối, trong phủ Tướng quân được canh gác nghiêm ngặt, vật này bỗng nhiên bị trộm khoét Tàng Bảo Khố, vụ án này đến bây giờ vẫn chưa giải quyết được. Rồi lại qua mấy chục năm, vật này lại xuất hiện trong Trân Bảo Yển(*) của Ý Hồng Lâu, đứng hàng thứ tám trong thiên hạ bảo vật. Kết quả Trân Bảo Yển bị Kim Loan Minh phá rồi, khắp thiên hạ đều biết Doanh Châu Giáp đã rơi vào tay Địch Phi Thanh, rồi về sau y mai danh ẩn tích cùng với sự sụp đổ của Kim Loan Minh. Nhưng không ngờ hôm nay thứ này lại xuất hiện trong tay Lý Liên Hoa. Sau khi kêu lên một tiếng, Phương Đa Bệnh ngẩn ngơ hồi lâu.

- Liên Hoa chết tiệt, thứ này sao lại ở trong tay người vậy?

Vấn đề này không chỉ Phương Đa Bệnh mà ngay cả Triển Vân Phi cũng muốn biết. Đây là vật của Địch Phi Thanh, vì sao lại ở trong tay Lý Liên Hoa? Lý Liên Hoa đối diện với hai đôi mắt ấy, cười gượng một hồi.

- Cái này...

Phương Đa Bệnh "hừ" một tiếng.

- Bớt giả ngu đi, nói nhanh lên! Thứ này người lấy ở đâu ra vậy?

Lý Liên Hoa lại càng cười khan.

-Ta chỉ sợ nói ra các người không tin thôi.

Phương Đa Bệnh mất kiên nhẫn nói:

- Nói trước rồi tính sau, vật này ở trong tay người đã là chuyện quái lạ nhất trên đời rồi, cho dù người có nói gì thì ta cũng không thể nào tin được.

- Vật này ta nhặt được từ trên biển. – Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói. – Hôm đó trời ttrong nắng ấm, ta ngồi thuyền trôi dạt ngoài biển, đột nhiên nhìn thấy một bọc vải trôi qua bên mabj thuyền, thế là ta nhặt nó lên. Có trời đất chứng giám, ta ngàn lần không có nói ầu, vật này đích thực là trôi nổi ở trên biển kia...

- Trên biển? – Phương Đa Bệnh há hốc miệng. Chẳng lẽ năm đó trong trận chiến của LÝ Tương Di và Địch Phi Thanh, lúc đánh chìm thuyền lớn của Kim Loan Minh thì người vừa vớt ngồi thuyền ở gần đó?

Lý Liên Hoa nói:

- Cái này... cái này...

Hắn nhất thời không đáp được, còn Triển Vân Phi thì đã hiểu, bỗng cười nói:

Có lẽ Địch Phi Thanh tự phụ về võ công của mình, nên chưa bao giờ mặc Doanh Châu Giáp mà chỉ giữ bộ y phục đó ở bên người. Con thuyền lớn đó bị ba kiếm của Lý Tương Di bằm nhỏ, chìm xuống biển, đồ vật trong thuyền trôi theo dòng nước, cho nên người mới nhặt được đúng không?

Y rất ít khi cười, nụ cười này đã dọa Phương Đa Bệnh giật nảy mình, Lý Liên Hoa thì liên tục gật đầu, hắn nhìn Triển Vân Phi đầy kính phục.

- Phải, phải, phải. Nói tóm lại, người cứ mặc bộ y phục này vào đi. Dù sao vốn dĩ cũng chẳng phải của ta, tặng người đấy, tặng người đấy.

Phương Đa Bệnh nhìn y phục lộng lẫy mềm mại đó thì lại thấy hơi sợ hãi, Triển Vân Phi lãnh đạm nói:

- Trên người người đang bị thương, đao kiếm khó làm tổn thương Doanh Châu Giáp, mặc vào có lợi đấy.

Phương Đa Bệnh hiếm khi lại ngượng ngùng như vậy, y giữ tung Doanh Châu Giáp ra, vụng về mặc lên người. Y phục đó và áo bào trắng lộng lẫy mà y vẫn mặc ngày thường cũng không khác nhau là mấy, vậy mà trông y

cứ như đang mặc chông mặc gai vào người, đứng ngồi không yên. Lý Liên Hoa vui vẻ nhìn y, Phương Đa Bệnh vô duyên vô cớ được bộ y phục đó thì lại khó chịu đầy một bụng, nhìn thấy bộ dạng "vui vẻ" của Lý Liên Hoa thì trong lòng càng thêm bốc hỏa, y hậm hực nói:

- Người có Doanh Châu Giáp mà trước giờ chẳng thấy nói gì cả.

Lý Liên Hoa vẫn nghiêm túc đáp:

- Nếu người hỏi thì ta nhất định sẽ nói, nhưng người đâu có hỏi.

Phương Đa Bệnh nhảy phắt dậy, chỉ vào mũi hắt định chửi ầm lên, tay áo trắng theo đó khẽ bay bay, lời mắng nhiếc lên tận miệng rồi bỗng bị nuốt xuống sạch. Hình dáng tay áo trắng tựa tuyết bay lên như vậy, hình như y từng nhìn thấy ở đâu rồi. Tay áo như tiên mà tựa ảo, như làn gió mà lại tựa trắng trong nước, ngờ ngợ... như từng quen biết. Phương Đa Bệnh bỗng ngẩn người, Lý Liên Hoa quay đầu lại.

- Triển đại hiệp, thương thế của người sao rồi?

Triển Vân Phi gật đầu.

-*Dương...* -- Bỗng y ngừng lại, sau một lúc mới thản nhiên nói tiếp. – Đúng là rất tốt, thương thế của ta không đáng ngại nữa rồi.

Lý Liên Hoa vui vẻ nói:

- Mặc dù nói vậy nhưng vẫn phải tĩnh dưỡng cho tốt, lúc không cần vận động thì đừng nên động thủ.

Triển Vân Phi không đáp, chỉ hỏi lại:

- Kiếm của ta đâu?

Lý Liên Hoa nói:

- Nặng quá nên ta ném đi rồi.

Triển Vân Phi nhướng mày, thản nhiên nhìn Lý Liên Hoa, sau một lúc, y nói:

- Lần sau, đợi khi nào ta chết mới được tháo kiếm của ta ra.

Lý Liên Hoa cứng người, sợ sệt nhìn y, sự tức giận trong mắt Triển Vân Phi đã vơi đi, không biết vì sao trong đó lại thoáng có cô đơn.

- Có vài người bỏ kiếm như cho, có một số lại cả đời không phụ. Niềm tin của con người luôn luôn có chỗ khác nhau.

Lý Liên Hoa bị y nói như vậy thì ngẩn cả người, gật đầu đáp:

- Ta sai rồi.

- Liên Hoa chết tiết. – Phương Đa Bệnh nhìn tay áo của mình ngẩn ngơ hồi lâu, cuối cùng cũng tỉnh táo lại. – Cái động trên đầu còn có thể quay về được không? Ta thấy hình như rất khó tìm ra được lối ra dưới lòng đất, dưới này lỳ lợ quá, trời đã sang rồi, sương độc bên ngoài hẳn đã tan, muốn rời đi chắc cũng không phải quá khó.

Lý Liên Hoa nói:

- Đúng lắm đúng lắm, có lý có lý, chúng ta quay về thôi.

Vậy mà hẳn lại không tranh cãi, ngược lại khiến Phương Đa Bệnh ngẩn người. Triển Vân Phi cũng không phản đối, ba người thu thập qua tạp vật trên người rồi chậm rãi đi men theo con đường tối qua đã đến. trong thông đạo vẫn yên tĩnh, hôm qua chạy vội vàng, hôm nay mới thấy hình như ở đây sang hơn một chút, ngoài việc bên ngoài trời đã sáng thì ở nơi sâu trong thông đạo dường như có ánh đuốc. đi đến bên dưới cái cửa động hôm qua, nơi đó vẫn không một bóng người. Lý Liên Hoa ngẩng đầu lên, lỗ hổng không lớn trên đầu lơ mờ sáng, không biết bên trên còn có những gì. Phương Đa Bệnh nhảy người lên, y cậy có Doanh Châu Giáp nên muốn lao lên trên, bỗng Lý Liên Hoa kéo y lại.

- Từ từ đã.

Phương Đa Bệnh nghi ngờ quay lại, Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Tại sao không đập kín lại...?

Triển Vân Phi cũng rất nghi ngờ, kẻ địch đã nhảy xuống từ lỗ hổng này, qua một đêm, chẳng những không có truy binh mà ngay cả miệng hang cũng chẳng hề chặn lại. Thế này là sao? Là vì bên trên có thêm nhiều phục kích sao? Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn quanh, dưới ánh sáng lơ mờ, hẳn chỉ thấy lớp bên trên của vách động đá vôi lồi lõm không bằng phẳng. Bóng tối dày đặc, đột nhiên hẳn đốt đuốc lên, chiếu tới bốn bức tường của hang

động. Ánh lửa chói sáng, những bóng mờ mờ trên bốn bức tường hang rõ hơn hẳn, Phương Đa Bệnh đứng chết lặng... Đó là một lớp nấm dày đặc đủ các loại, thứ có hình dạng nấm, những cái mũ mềm mại tầng tầng lớp lớp, cứ mọc dài đến tận cửa động bị phá ngày hôm qua, sau một đêm không biết mọc lên bao nhiêu. Lý Liên Hoa thở dài.

- Nấm...

Phương Đa Bệnh nhìn thấy rất nhiều nấm trên tường hang thì chẳng hiểu gì.

- Nấm mọc trong hang đúng là rất hiếm thấy.

Triển Vân Phi nhú mày nhìn những cây nấm đó, trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Những cây nấm này mọc ở nơi thoáng gió, người xem, hể là nơi có cửa động thì càng gần chỗ thông hơi, nấm mọc càng dày hơn. Nhưng không biết những thứ ấy ngẫu nhiên mọc ở chỗ này hay là độc vật gì đó đây.

- Không thể đi lên cửa động này được. – Lý Liên Hoa đột nhiên nói, tóm lấy Phương Đa Bệnh và Triển Vân Phi. – ĐI nhanh thôi, nơi này không thể ở lâu được, thứ này có độc.

Phương Đa Bệnh và Triển Vân Phi kinh hãi, ba người vội vàng rời khỏi đó, men theo con đường lồng sắt kỳ quái đã đi hôm qua, thẳng đến cái hồ Phương Đa Bệnh lấy nước. Đó là một hồ nước ngầm rất sâu, màu nước nhìn qua đen ngòm nhưng thực ra rất trong. Phía Đông của hồ nước chất đồng hàng ngàn bình Tướng quân quán, nếu trong mỗi cái bình đều có hài cốt thì bên hồ chỉ ít đã tích tụ được hơn ngàn bộ thi hài. Mô đất chứa bình tro cốt bị người ta đào thành bậc thang. Tướng quân quán được bày ngay ngăn từng bậc từng bậc như cầu thang trên đất vàng.

Tổng cộng có chín bậc thang, trên mỗi bậc xếp ngay ngắn một trăm chín mươi chín chiếc bình, có một bậc bị thiếu mất một bình, chính là cái bị Phương Đa Bệnh ôm đi, chín bậc tổng cộng có một ngàn bảy trăm chín mươi một bình. Mỗi chiếc bình đều phủ một lớp bụi mịn, rõ ràng sau khi đặt ở đây, chúng chưa hề bị chạm đến. Mặc dù đây là một động đá vôi nhưng lại có rất nhiều cửa thông gió, nên tất nhiên sẽ rải đầy cát bụi.

Còn cái lồng sắt kỳ quái bắn ra vô số ám khí kia thì đang lẳng lẳng nằm trong chỗ nước cạn cạnh hồ, mặt đất bốn phía đều là vật nhọn, đoán tiền và châm độc do nó bắn ra. Phương Đa Bệnh gãi gãi đầu.

- Quái lạ, nơi này lớn như thế mà chẳng có lấy một người nào. Nơi cỡ hơn một ngàn bộ hài cốt dù thế nào cũng được xem là nơi quan trọng, sao lại không có người thế này.

- Xem ra không phải vì thứ này rơi xuống nên mới không có ai. – Lý Liên Hoa chậm rãi đi đến nhìn cái lồng kì quái kia. – Người xem, nó bắn ra nhiều ám khí thế kia mà dọc đường xuống đây không có cổ thi thế nào, cũng chẳng có vết máu, rõ ràng hôm qua lúc nó lặn xuống thì nơi đây đã không có người rồi.

Triển Vân Phi đưa mắt nhìn xung quanh.

- Nếu như hỏi vì sao huyết động chúng ta tìm được ở bên kia hôm qua không có người, thì là bởi từ bên đó đến đây mọc đầy nấm độc, bên này không có ai... chẳng lẽ vì ở đây cũng có vật độc sao?

Lý Liên Hoa "ừm" một tiếng, hắn vẫn đang chăm chú nhìn cái lồng sắt. Đến lúc này, hắn mới thực sự nhìn rõ đây là thứ gì.

Thứ này rất giống một cái ghế nhưng vì sao lại bị coi là cái lồng sắt? Vì trên đầu ghế còn có một tấm ngăn giống dù mà chẳng phải dù, trái phải mỗi bên có hai thứ giống bánh xe, nhưng bánh xe bình thường hình tròn, còn thứ này hai bên tả hữu lại có hai vòng kỳ quái hình bát giác, một lớn một nhỏ. Toàn bộ vật thể được chế tạo bằng thép tinh luyện, bốn phương tám hướng đều có miệng hở, vì một kích của Phương Đa Bệnh mà nó đã bị nổ nứt lớp vỏ sắt bên ngoài, để lộ ra một lớp răng thép như nanh sói bên trong. Vì rơi mạnh cuống nên cái ghế đã bị rạn nứt rúm rỏ, phía trong từng lớp từng ô toàn bộ đều là những ô bí mật chứa đủ loại ám khí.

- Liên Hoa chết tiệt, cẩn thận đây!

Phương Đa Bệnh đột nhiên hét lớn, y bổ nhào qua chụp lấy Lý Liên Hoa kéo ra xa hơn ba trượng. Triển Vân Phi đánh một chương ra, chỉ nghe thấy một tiếng nổ cực lớn, tiếng nước như tiếng sấm rền. Lý Liên Hoa ngẩng đầu

lên, chỉ thấy trong hồ nước đen kịt có thứ gì đó đang quay đầu bơi đi, lặn sâu vào trong nước.

- Đó là thứ gì vậy?

Phương Đa Bệnh thất thanh, Lý Liên Hoa nói:

- Rắn.

Triển Vân Phi thở sâu một hơi.

- Là một đàn rắn.

Trong hồ nước dần dần nổi gợn sóng, thứ vừa quay đầu đi giờ một vòng bơi trở lại, ngay sau đó trong nước dần dần có mấy bóng đen nổi lên, chỉ thấy lân quang lấp lánh, có tiếng xì xì vang lên. Quả nhiên là rắn, lại còn là mãng xà to bằng bắp đùi người nữa chứ.

Trên vách động có năm độc, trong nước có một đàn mãng xà, người như Triển Vân Phi tất nhiên không muốn phí công đánh nhau với chúng. Ba người không hện mà cùng phi thân lên, nhảy qua những lớp bình sứ rồi đáp xuống phía sau.

Phía sau đồng bình sứ đó là một cái hố khổng lồ, trong hố đèn đuốc lập lòe. Ba người đã đoán sai, chỉ nghĩ đằng sau là mô đất chứ không ngờ lại có một cái hố sâu đến mười mấy trượng ở đây. Thân thể nhẹ bằng, ba người ai nấy đều hít một hơi. Tay áo Phương Đa Bệnh bay phấp phới, y nhanh chóng chạy trên vách động liên tục chín vòng tròn rồi an toàn đáp xuống. Ngực Triển Vân Phi có vết thương, một tay y che ngực, tay trái vung lên đập vào vách hang, thân hình như chim én chao liệng, lướt đến gần bức tường đối diện lại đánh một chưởng, vòng vèo như vậy ba lần mới đáp xuống được. sau khi đáp đất, hai người chợt nghe thấy tiếng binh khí leng keng vang lên, tinh tinh tang tang rất náo nhiệt. nhìn kỹ lại, chỉ thấy mười mấy loại binh khí sáng loáng tất cả đều chĩa vào một người khác cũng đáp xuống giữa đám người. Thực sự chẳng có ai chiêm ngưỡng thân pháp khinh công khó lường vừa rồi của hai người bọn họ cả.

Cái kẻ không có đầu óc bổ nhào vào giữa đám người kia tất nhiên là Lý Liên Hoa. Hắn đứng thẳng người, binh khí rào rào khua khắp xung quanh, từ danh đao danh kiếm đến gậy tre móc sắt, và dĩ nhiên mấy thứ như cổ

cầm cành trúc lại còn nhiều nữa. Lý Liên Hoa cứng đờ tại chỗ. Trong cái hố khổng lồ dưới lòng đất lại có không ít người, trọc đầu cũng có mà tóc búi cũng có, người mặc trang phục lụa là xa hoa cũng có mà y ohucj rách rưới cũng có, nhưng đồng dạng đều là thiếu niên trên dưới hai mươi tuổi. Không biết kẻ nào tìm được nhiều thiếu niên đến vậy, quả thực khiến người ta nói không lên lời.

- Hừm! Đêm qua ta nghe nói có người đến. – Một thiếu niên tướng mạo tuấn tú mặc y phục trắng, đầu đội kim quan lạnh lùng nói. – Nghe nói đã xông vào Tử Lam Đường, đúng là rất khó lường.

Một thư sinh mặc y phục đen, tướng mạo bị che khuất lại ôm một cây cổ cầm cũng suy đoán:

- Lại một kẻ đến nạp mạng.

Lý Liên Hoa ghen lời nhìn những người này. Nhưng thông đạo bên trên không có ai, thì ra là bởi tất cả đều tập trung trong cái hố này. Khóe mắt khẽ liếc, hắn vẫn chưa nhìn thấy được cái hố này rốt cuộc có chỗ nào đẹp, lại nhìn thấy một người ở phía trước, sau đó liền thở dài.

Hố

Phương Đa Bệnh và Triển Vân Phi lúc này cũng bị mấy thanh kiếm chĩa vào, rất nhanh nhiều người trong hố đẩy ba người vào một chỗ, thiếu niên áo trắng đầu đội kim quan lạnh lùng hỏi:

- Các người lấy được tin tức ở đâu?

Tin tức ở đâu sao? Phương Đa Bệnh chẳng hiểu gì sất, bọn họ rõ ràng là nửa đêm đến xin tá túc, bị sương độc ép vào một hắc điểm(), sau đó cứ thế ngã xuống đây mà. Chẳng lẽ ở hắc điểm còn phải nhận được tin tức trước, hện xong mới đến sao? Đây là đạo lý gì vậy?*

()Hắc điểm: Quán trọ giả hòng giết người cướp của.*

Lý Liên Hoa lại nói:

- Vị... hảo hán này... -- hắn thấy thiếu niên đó trừng mắt lên thì vội sửa lời. – Vị thiếu hiệp này... bọn ta chẳng qua chỉ ngẫu nhiên biết được tin tức dưới chân núi Ngọc Hoa, nói là trong... ngôi mộ này có báu vật.

Không ngờ tin tức lại lan truyền rộng rãi đến vậy, bằng hữu của nàng đúng là càng lúc càng nhiều, thực sự quá nhiều. – Thiếu niên áo trắng cười lạnh. – Chỉ với thân pháp khinh công mèo cào của mấy kẻ các người, một kẻ thì giống củ cải cắm ngược, một tên thì đi mấy bước vẫn còn khập khiễng, tên còn lại thì bộ dáng nửa sống nửa chết, vậy mà cũng muốn tranh giành Long Vương Quan sao?

Long Vương Quan? Phương Đa Bệnh đúng là lần đầu nghe đến, Triển Vân Phi thì khẽ lắc đầu, tỏ ý cũng chưa từng nghe qua, Lý Liên Hoa đáp:

- Thứ... thứ nhân gian chí bảo này(*), mặc dù... tất nhiên...

()Nhân gian chí bảo: Vật quý báu nhất trong nhân gian.*

Trong tay thiếu niên áo trắng cầm một thanh trường đao vừa sắc nhọn vừa cực kỳ mảnh, nghe hắc nói vậy thì đột nhiên thu đao lại.

- Cái kẻ không có tài cán này đúng là cũng thành thật, người tên là gì?

Lý Liên Hoa nhìn thanh đao trong tay hắc.

- Ta họ Lý.

Thiếu niên áo trắng "ừm" một tiếng, ngẩng đầu lên. Hắc vừa ngẩng đầu lên thì đám người bên cạnh đột nhiên như có lệnh ngầm, binh khí rào rào thu lại quá nửa. Hắc ngẩng lên suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Ba người các người đã có được tin tức ở chân núi Ngọc Hoa, vậy chắc hẳn cũng đã nhìn thấy nàng ta rồi chứ?

Hắc ta? Nàng ta()?* Phương Đa Bệnh bỗng cảm thấy tên thiếu niên mặc áo trắng này nói chuyện câu trước chẳng khớp với câu sau tạo nên, hoàn toàn không biết hắc đang nói cái gì nữa. Triển Vân Phi nhíu mày, rõ ràng y cũng không biết "nàng ta" là cái gì, nhưng lại nghe Lý Liên Hoa mỉm cười đáp:

() Trong tiếng trung có những danh từ chỉ ngôi thứ ba số ít đồng âm khác nghĩa, một là '他', chỉ đàn ông; hai là từ '她', chỉ phụ nữ, cả hai đều đọc là 'Ta'. Vì đồng âm khác nghĩa nên Phương Đa Bệnh không biết thiếu niên này muốn nói đến đàn ông hay phụ nữ.*

- Ừm, nàng ấy rất xinh đẹp, ta chưa từng gặp người nào đẹp hơn nàng ấy.

- Nàng bảo người đến, bảo ta đến, bảo bọn họ đến. – Thiếu niên áo trắng lẩm bẩm. – Ta không biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì nữa...

Nhất thời, dường như hẫng mất hẫng tinh thần, khuôn mặt toát lên vẻ u sầu. Lúc hẫng lên mặt nạt người thì cái mũi cứ toát lên tận trời, vừa buồn bã một cái thì tính lại như trẻ con. Lý Liên Hoa an ủi:

- Không lo, không lo, cái này thì... trong lòng nàng đang nghĩ gì ta cũng không biết, có điều nếu đã mời mọi người đến đây, chắc hẳn nàng có lý do của mình.

Thiếu niên áo trắng đang buồn bã, được hẫng an ủi mấy câu thì ngẩn người, sau đó bưng bưng nổi giận:

- Người là cái thá gì chứ, trong lòng nàng nghĩ gì tại sao người biết?

Lý Liên Hoa líu lười, chợt nghe có người mỉm cười nói tiếp:

- Giác cô nương tặng tàng bảo đồ để chúng ta đến nơi này tìm Long Vương Quan, bất luận là ai, chỉ cần là người có thể mở Long Vương Quan, chẳng những sẽ được tặng hết toàn bộ bảo vật bên trong mà còn được dự dạ yến với Giác cô nương nữa. Tại hạ bất tài cho rằng Giác cô nương chỉ đang dùng cách này để chọn lựa cho mình một vị tri kỷ thật sự xứng đôi thôi. Bạch thiếu hiệp võ công tuyệt luân, xuất thân danh môn, là nhân tài kiệt xuất, cần gì phải so đo với vị tiên sinh đây?

Bạch y thiếu hiệp kia "hừm" một tiếng, nghe ý tứ những lời đó thì nghĩ cái vị cùng lắm được gọi là "tiên sinh" trước mắt này ngay cả "thiếu hiệp" cũng không bằng, võ công đã không cao, tuổi tác cũng lớn, dáng vẻ vô cùng nhếch nhác, đúng là chẳng có chỗ nào sánh được với mình. Lúc này lửa giận mới vơi đi, hẫng quay người.

- Giả huynh là rồng trong muôn người cũng chưa từng nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng, vậy mà tên tiểu tử này đã thấy... ta... ta...-- Bóng lưng hẫng run run, rõ ràng đang cực kỳ bất bình.

Lý Liên Hoa cười gượng một tiếng, nhìn vị "Giả huynh" vừa lên tiếng, chỉ thấy người đó cầm quạt lông đầu thắt khăn the, phong độ phi phàm. Đây chính là vị quân sư trẻ tuổi đầy hứa hẹn của Tân Tứ Cố Môn, Phó Hoành Dương. Phó Hoành Dương ăn mặc như một công tử nhà giàu, tay cầm quạt, đứng giữa đám người. Dung mạo của gã cũng không phải tầm thường, cộng thêm trang phục sang đẹp, khí chất nho nhã, so với Lý Liên Hoa mặt mũi

lấm lem bụi bẩn thì tất nhiên là "rồng trong muôn người" rồi. Phương Đa Bệnh nhìn trang phục của vị quân sư này thì có chút hậm hực. Ngân lượng xoay vòng của Tân Tứ Cổ Môn phần lớn là do y quyên tặng, mặc dù nói tiền tặng đi rồi là của người ta nhưng nhìn thấy Phó Hoành Dương dát vàng dát bạc, còn y lại không thể không mặc bộ Doanh Châu Giáp chết tiệt này thì trong lòng cực kỳ khó chịu. Triển Vân Phi không nói lời nào, y đã qua tuổi tam tuần, sau khi bị thương thì càng thêm tiêu tụy, mọi người đều coi y là kẻ đến tranh giành cơ hội dự dạ yến với "Giả cô nương". Dĩ nhiên y cũng nhận ra vị "Giả huynh" kia chính là Phó Hoành Dương, nhưng sau khi liếc qua thì y không nhìn thêm nữa.

Phó Hoành Dương phát tay, không biết đã dùng cách gì mà lại có thể khiến rất nhiều thiếu hiệp ở trong cái hố này giống như Thiên Lô, chỉ đầu đánh đó.

- Chư vị không cần kinh ngạc, nếu Giác cô nương đã mời chúng ta thì tất nhiên cũng sẽ mời những người khác. Lúc này càng có thêm nhiều người thì việc tìm được Long Vương Quan sẽ càng thêm tiện, đến khi tìm được Long Vương Quan, chúng ta lại tỉ thí để so cao thấp, để người có võ công cao nhất mở kho báu đó ra.

Thiếu niên áo trắng gật đầu, thư sinh áo đen "hừ" một tiếng, rất nhiều thiếu niên ăn mặc kỳ lạ đằng sau cũng không nói lời nào. Phó Hoành Dương nhắc tay áo lên, áo mũ chỉnh tề mỉm cười với Phương Đa Bệnh:

- Để ta giới thiệu, vị này là thiếu chủ Đoạn Bích Nhất Dao Môn, Bạch Thiều Bạch thiếu hiệp, mười năm vị phía sau hẳn đều là cao thủ của Đoạn Bích Nhất Dao Môn.

Phương Đa Bệnh tùy tiện gật đầu. Y có nghe qua về Đoạn Bích Nhất Dao Môn, đó là một môn phái bí ẩn náu trong giang hồ nhiều năm, nghe kể rằng bọn họ có "Nhất Tự" là đệ nhất khoái đao trong giang hồ, danh tiếng rất lớn. Phó Hoành Dương lại chỉ vào Phương Đa Bệnh rồi mỉm cười với Bạch Thiều.

- Vị này là thiếu chủ của Phương thị, "Đa Sâu Công Tử" Phương Đa Bệnh Phương công tử.

Lời này nói ra, vẻ mặt Bạch Thiều chợt biến sắc, bên trong hổ thoáng chốc lạnh ngắt như tờ. Tên tuổi của Phương thị thế nào chứ? Phương Nhi Ưu tài giỏi lỗi lạc ở cả trong triều và dân gian, tuyệt đối không có một môn phái giang hồ bình thường nào có thể sánh được. Phương Đa Bệnh ho khan một tiếng, trong nháy mắt những ánh mắt nhìn y đều vừa đổ kỵ vừa oán hận, thấy vậy y sầm mặt lại. Vừa rồi Bạch Thiều vênh mặt lên, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo, bây giờ lỗ mũi y hếch lên, thái độ còn kiêu căng hơn cả Bạch Thiều. *Hà, muốn so gia thế so "công tử" với lão tử à, lão tử mới là giang hồ đệ nhất thiếu niên giai công tử này, người là cái cóc khô gì chứ!*

Mặc dù búi tóc y hơi rối nhưng trang phục trên người vẫn tao nhã lộng lẫy, hướng chỉ cái tư thế "công tử bất phàm trong thời loạn" này, y đã tập rất lâu rồi. Dáng vẻ khoe mẽ, tay cầm sáo ngọc thụ lâm phong. Ngạo khí của Bạch Thiều trong chớp mắt giảm đi mấy phần, mặt mày tái nhợt.

- Làm thế nào Giả huynh lại nhận ra công tử của Phương thị vậy?
- Thật không dám giấu, tại hạ và Phương công tử từng có duyên chơi cờ.
- Phó Hoành Dương mỉm cười. – Tại hạ vô cùng khâm phục kỳ nghệ của Phương công tử.

Phương Đa Bệnh nhớ ra tên quân sư này đánh cờ rất tệ thì trong lòng vui vẻ hẳn, đáp:

- Giả công tử khách khí rồi, thực ra tại hạ chỉ ngẫu nhiên có được tin tức, thấy vô cùng tò mò, chứ cũng không hẳn là đến tranh giành một đêm tiệc với mỹ nhân.

Nói láo, đối với Phương đại thiếu mà nói thì đây là một chuyện rất hợp lý lẽ, mặc dù không biết Lý Liên Hoa với Phó Hoành Dương lén lút ám chỉ cái gì trong lời nói của mình, nhưng cũng chẳng hề ảnh hưởng đến màn nói láo trắng trợn của y. Sắc mặt Bạch Thiều thoáng bình thường trở lại, rõ ràng hẳn cực kỳ yêu "Giác cô nương" kia, Phương Đa Bệnh đoán chẳng lẽ vị "Giác cô nương" kia là Giác Lệ Tiểu... *Vị nhân huynh này hẳn đã bị điên rồi, y lại có ý định nhúng chàm ma nữ ăn thịt người kia sao...? Có điều cái tật xấu thích ăn thịt người của Giác Lệ Tiểu đúng là vẫn chưa được truyền*

rộng trên giang hồ, nên chắc y vẫn chưa biết chuyện... Như vậy, ánh mắt y nhìn Bạch Thiều không khỏi có chút hả hê.

- Bây giờ hiểu lầm đã được giải quyết. – Phó Hoàn Dương nói. – Mọi người vẫn nên đồng tâm hiệp lực để tìm Long Vương Quan đi.

Bạch Thiều hẩn học trừng mắt nhìn Phương Đa Bệnh vài lần rồi quay đầu, dẫn mười lăm hộ vệ của mình đi về phía Đông. Thư sinh áo đen đi về phía Tây, ba thiếu niên đầu trọc khác không biết là hòa thượng hay là bị hói thì đi về phía Nam, hai thiếu niên đội mũ đạo sĩ đi về phía Bắc, một vài thiếu niên ăn mặc khác thường cũng tự chọn cho mình một góc, dần dần chỉ còn nghe thấy tiếng đào bới khắp bốn phía. Bọn họ đang bắt tay đào bới không ngừng, cả cái hố lớn mười mấy trượng này chính là do bọn họ cùng nhau đào ra.

Phương Đa Bệnh trở mắt đứng nhìn, nhìn thấy bọn họ đào không ngừng, rồi lại vận chuyển đất lên hố, chất đống ở một bên khác. Đúng là bọn họ vừa đào vừa chất nên cái hố mới sâu đến mười mấy trượng như vậy, Lý Liên Hoa nhìn Phó Hoàn Dương cực kỳ kinh phục.

- Không biết quân sư muốn bọn họ đào hố ở đây làm gì?

Phó Hoàn Dương phe phẩy quạt, lộ ra nụ cười tự cao.

- So với việc để bọn họ chạy toán loạn trong thông đạo, nhờ trúng phải năm độc rồi phát điên mà chết, hoặc đánh nhau chết đầy đường thì như vậy vẫn tốt hơn chứ.

Lý Liên Hoa nhìn xung quanh.

- Vì sao lại chọn chỗ này để đào?

Phó Hoàn Dương chỉ xuống đất.

- Trong khắp hang động, nơi đây là chỗ duy nhất khô ráo, được một lớp đất màu mỡ bao phủ, Long Vương Quan, quan tài của Long Vương, nếu đó là một cỗ quan tài thì có thể được chôn ở nơi này.

- Những lời Giả huynh nói... có lý.

Lý Liên Hoa ngẩn người nhìn đỉnh hố cao mười mấy trượng, dưới ánh lửa sáng, có thể nhìn thấy thấp thoáng ánh sáng nhàn nhạt của những cột

tinh thể trên nóc hang, mệnh mang tựa những vì sao. Sau một hồi lâu, hẳn đột nhiên hỏi:

- Không biết ở trong thông đạo Giả huynh có phát hiện ra một số... kẻ mang xích sắt, hay những kẻ ngồi trên xe lăn không?

Phó Hoành Dương nhíu mày, lắc đầu.

- Bọn ta vào đây qua đường thủy, gặp phải mãng xà trong dòng sông dưới lòng đất này, sau một hồi vật lộn mới vào đến nơi đây, chưa từng nhìn thấy kẻ nào mang xích sắt hay ngồi xe lăn.

Lý Liên Hoa hỏi nhỏ:

- Vậy... làm sao Bạch thiếu hiệp lại biết được bên trên hang động này có một đình viện, tên gọi Từ Lam Đường?

Phó Hoành Dương nói:

- Bạch Thiếu được đích thân Giác Lệ Tiểu gửi thiệp, giao cho y bản đồ để đến đây tìm Long Vương Quan. Trên đường đi ta đã chặn được một cỗ Hàm Nhật Liên, cướp được một tấm bản đồ vốn được gửi đến cho Giả Nghênh Phong đến đây. Mười người ở đây thì có đến tám, chín người nhận được thư của Giác Lệ Tiểu. Trong thư đó nói người mở được Long Vương Quan ở nơi đây ra có thể có một đêm tiệc với nàng ta, vậy nên tất cả đều lũ lượt kéo đến. Ta tập trung với những kẻ nhận được thư, lúc vừa đến vốn định đi vò từ Từ Lam Đường, nhưng trong Từ Lam Đường lại trải đầy cơ quan, chủ nhân thì tránh mặt. Sau ba lần thử nghiệm thất bại, bọn ta mới chuyển sang đi vào bằng đường thủy.

- Thư của Giác Lệ Tiểu sao? – Phương Đa Bệnh không nhịn được nói. – Trọng đó nhất định là có quỷ kế, yêu nữ khiêu khích quá nhiều người đến chỗ quái quỷ này đào hố, đây chắc chắn không phải chuyện gì tốt. Những người này bị quỷ ám rồi sao? Ngay cả thư của Giác bang chủ bang Ngự Long Ngưu Mã mà cũng dám nhận, à ta mời mà cũng dám nhận, à ta mời mà cũng dám đến sao?

Phó Hoành Dương cười lớn.

- Sao lại không dám chứ?

Phương Đa Bệnh bị gã làm cho ghen lời, nếu Giác Lệ Tiểu gửi thiệp cho Phó Hoành Dương, tất nhiên gã dám đi rồi, chẳng những dám đi mà chắc chắn còn dát vàng dát bạc lên người rồi mới đi kia. Nói không chừng, việc gã cướp thư của Giả Nghênh Phong lần này chính là vì Giác Lệ Tiểu "quên" không gửi thiệp mời cho vị quân sư giỏi giang trên giang hồ này...

Lý Liên Hoa lại nói:

- Giác đại bang chủ đúng là vô cùng xinh đẹp, nhận thư của nàng rồi đến chỗ hẹn, việc đó cũng đâu có sao.

Đến chỗ hẹn rồi đào một cái hố lớn mười mấy trượng dưới nhà của người ta, như thế gọi là "đâu có sao" ấy hả? Phương Đa Bệnh nhìn trời, mắt trắng dã.

- Sau đó các người đi vào rồi đào hố ở đây và không làm việc gì khác hả?

Phó Hoành Dương gật đầu.

- Nơi đây nguy hiểm, mấy người đi vào đầu tiên chạm phải nắm độc trên vách hang, thần trí điên cuồng, trong hồ nước lại có rắn, bọn ta cũng vô tình đối đầu với chủ nhân của Từ Lam Đường, vậy nên tất cả đều ở đây đào bới, tìm kiếm Long Vương Quan. Nhưng hôm qua các người phá thùng nóc hang, đẩy cơ quan ám khí xuống, âm thanh cực lớn ấy khiến ai ở đây cũng nghe thấy.

Gã nói chuyện rất bình tĩnh, nhưng Phương Đa Bệnh lại biến sắc.

- Các người không động đến chủ nhân của Từ Lam Đường, vậy người chết trong Từ Lam Đường là ai?

Phó Hoành Dương sửng người.

- Người chết trong Từ Lam Đường sao?

Triển Vân Phi lãnh đạm đáp:

- Ừm.

Y chỉ đơn giản "ừm" một tiếng, còn Phương Đa Bệnh lại liên tiếp nói:

- Hôm qua lúc hoàng hôn, bọn ta đến núi Thanh Trúc, lúc đó sương mù trên núi quá dày, không hiểu sao bọn ta nhìn thấy ánh đèn trong rừng trúc. –

Y chỉ lên đỉnh đầu. – Bọn ta định đến xin nghỉ nhờ nên mới đi vào Tử Lam Đường, kết quả trong đó chẳng còn một ai sống, chỉ có bốn người chết.

Phó Hoành Dương thoáng biến sắc.

- Người chết sao? Hai ngày trước bọn ta thứ vào Tử Lam Đường chỉ vì cửa vào động đá vôi này ở trong Tử Lam Đường, kết quả bị chủ nhân ngăn cản nên không thể tiến vào, lúc đó đâu có nhìn thấy người nào khác trong viện.

Phương Đa Bệnh nói:

- Bốn người chết ăn mặc, tuổi tác, thân hình hoàn toàn không giống nhau, theo... Lý Liên Hoa chết tiết nói thì lúc hắn đi vào, những người đó vẫn chưa chết, nhưng chỉ trong thời gian một chung trà, bốn người đó đã lặng lẽ tắt thở.

Phó Hoành Dương trầm giọng:

- Hôm trước bọn ta lên vào Tử Lam Đường, mặc dù chủ nhân không cho phép bọn ta đi vào trong viện nhưng cũng chưa từng rat ay giết người, nếu không bọn ta sớm đã thương vong nặng nề rồi. Nếu như bốn người kia chỉ đến vì Long Vương Quan thì chủ nhân Tử Lam Đường sẽ không ra tay giết người. Hắn canh giữ ở nơi này, sớm đã nhìn thấy quá nhiều rồi. – Y ngẩng đầu lên. – Vì sao hắn lại giết người chứ?

Phương Đa Bệnh lườm Phó Hoành Dương một cái, làm sao y biết được vì sao kẻ kia lại giết người chứ?

- Sau đó sương độc bên ngoài lan đến gần, bọn ta tiến vào phòng khách. Kết quả bên trong cái giường gỗ có kiến cắn người, bên ngoài lại có một thứ quái dị bắn ám khí lung tung lăn đến. Chủ nhân của Tử Lam Đường vẫn ở bên ngoài bắn tên vào bọn ta, báo hại bọn ta phải đào hang chui xuống tránh, vừa đào xong thì bị rơi xuống đây.

Những chuyện xảy ra sau đó đúng là rất kỳ quái, lại thêm Phương Đa Bệnh nhanh mồm nhanh miệng nói năng lộn xộn, sau cùng y thở dài một hơi:

- Thì ra bốn người chết trên kia không cùng bọn với các người, thậm chí rất có khả năng bọn họ cũng không đến vì Long Vương Quan?

- Chủ nhân của Tử Lam Đường bắn tên vào bọn ta là vì hiểu lầm bọn ta và bốn người chết kia là đồng đạo. – Lý Liên Hoa nói. – Không biết bốn người kia đã làm gì mà có thể bức hấn ra khỏi Tử Lam Đường, rồi lại làm hấn tức giận đến phát điên, nhất định phải giết chết bằng được "những kẻ đồng đạo" như bọn ta.

Phương Đa Bệnh "hừ" một tiếng.

- Có gan thì người quay về đó hỏi đi.

Phó Hoành Dương lại gật đầu.

- Không sai, lúc bọn ta không biết gì thì trong Tử Lam Đường chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Triển Vân Phi chậm rãi hỏi:

- Những tên chủ nhân kia vẫn chưa chết, bọn ta lại không phải đồng đạo với bốn người kia, chỉ cần xóa bỏ được hiểu lầm là tất nhiên có thể hỏi rõ ràng được chuyện gì đã xảy ra.

Lý Liên Hoa đứng ở xa xa không biết lắm bấm nói gì, Phó Hoành Dương trầm ngâm.

- Chuyện của Tử Lam Đường có thể không liên quan đến chuyện của Long Vương Quan, mặc dù Tử Lam Đường xảy ra biến cố nhưng dưới này lại chẳng có gì bất thường cả.

Triển Vân Phi gật đầu, Phó Hoành Dương lại nói:

- Chúng ta cũng bắt tay đào đất thôi, tránh để những người khác nghi ngờ.

Lý Liên Hoa sớm đã đứng ở một góc chậm rãi đào đất, vừa làm vừa ngẩn ngơ, Phương Đa Bệnh lại rất tò mò với "Long Vương Quan" này nên y đào Đông đào Tây trong đám đất trước mắt, chỉ mong mỗi sẽ đào ra được thứ gì đó lạ lung, nhưng đào tới đào lui, ngoài đất ra thì chả có gì. Đào được một lúc, Lý Liên Hoa hỏi nhỏ:

- Không biết Long Vương Quan kia có hình tượng dạng như thế nào...?

Còn chưa nói hết lời thì đột nhiên nghe thấy Bạch Thiều gầm lên.

- Kẻ nào đó?

Mọi người đột nhiên im bật, tất cả trở nên tĩnh lặng, chỉ nghe thấy trên đỉnh hồ mười mấy trượng vang lên tiếng xích sắt kéo lê nhẹ nhẹ đi đến, tinh tinh tang tang, đến từ phía đông và đi về phía Tây, cực kỳ rõ ràng. Nhưng khi mọi người đều ở dưới hồ ngẩng đầu lên, ngoài tinh thạch tựa sao sáng trên đỉnh động thì không nhìn thấy bất cứ bóng người nào. Rồi qua giây lát, tiếng xích sắt lại tinh tang đi từ phía Tây sang phía Đông, cực kỳ chậm chạp. Mọi người dưới hồ đều đưa mắt nhìn nhau, không khỏi biến sắc. Đào bới dưới này hai ngày, chưa ai gặp phải chuyện thế này, trong động đá vôi này chẳng lẽ còn có người khác? Kẻ kéo lê xích sắt đi tới đi lui ở bên trên là ai? Là địch hay là bạn? Vì sao không hiện thân?

Tiếng xích sắt chậm chậm đi xa, nếu là kẻ địch xuất hiện dưới hồ đều là những thiếu niên nhiệt huyết, cùng lắm sẽ rút kiếm đương đầu thôi, nhưng lại chẳng có gì xuất hiện cả. Tiếng xích sắt kỳ quái đã bao phủ một vẻ kỳ dị lên cái hồ rộng lớn này.

Trong động đá vôi được truyền rằng có cất giấu quan tài của Long Vương thật sự không có thứ gì sao? Bạch Thiều quay đầu lại, một thiếu niên đầu trọc nhưng lại mặc trang phục nhà Nho nhỏ giọng nói:

- Để ta xem sao.

Phó Hoành Dương nói:

- Từ từ đã!

Thiếu niên đầu trọc kia nói:

- Ta không sợ chết.

Phó Hoành Dương nói:

- Hắn đã đi xa, bình tĩnh đợi thời cơ đi.

Thiếu niên đầu trọc ngừng rồi lại gật đầu. Lý Liên Hoa phúi phúi bùn đất trên tay, thấy mọi người đang nơm nớp lo sợ, một nửa tâm tư thì lo chuyện đào bới, nửa còn lại thì đang chăm chú lắng nghe xem còn có tiếng động lạ

ở đâu nữa hay không, cuối cùng hẳn không nhịn được lại hỏi Phó Hoàng Dương:

- Long Vương Quan kia rốt cuộc là thứ gì vậy?

Phó Hoàng Dương sững người.

- Người không biết sao?

Lý Liên Hoa áy náy nhìn gã.

- Không biết.

Phó Hoàng Dương nói:

Long Vương Quan chính là quan tài của Đại tướng quân trấn giữ biên cương Tiêu Chính. Năm đó hẳn trấn thủ biên cương, được hoàng thượng ban thưởng cho rất nhiều bảo vật.

Phương Đa Bệnh không nhịn được lại liếc nhìn bộ y phục trên người mình mấy lần, chợt nghe thấy Phó Hoàng Dương tiếp tục nói:

- Các người có biết vụ án Doanh Châu Giáp của Tiêu Chính bị trộm không?

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa, Phó Hoàng Dương cười nói:

- Thực ra đồ mà năm đó Tiêu Chính bị trộm không chỉ có một bộ Doanh Châu Giáp, có điều Doanh Châu Giáp sau đó trở thành hiện thân cho Trần Bảo Yến, lại vào tay Địch Phi Thanh nên danh tiếng mới vang dội như vậy. Năm đó Tiêu Chính bị trộm chín món bảo vật, Doanh Châu Giáp chẳng qua chỉ là một trong số đó thôi, nhưng rốt cuộc đó là chín món bảo vật gì, thời gian đã lâu, đó lại là vụ án chưa được giải quyết nên cũng chẳng ai rõ. Mà bị mất trộm cùng với chín món đồ kia còn có một thứ nữa, đó chính là cỗ quan tài mà Tiêu Chính chuẩn bị cho chính mình.

Phương Đa Bệnh cũng chưa nghe qua câu chuyện về Long Vương Quan, y lấy làm lạ:

- Quan tài? Còn có kẻ đi trộm quan tài sao?

Phó Hoàng Dương gật đầu.

- Tiêu Chính quanh năm đóng quân ở biên cương nên hăn sớm đã chuẩn bị cho mình một cỗ quan tài. Quan tài của hăn nghe nói được chế tạo từ gỗ hoàng dương, không ai biết được tên đạo tặc kia đã trộm quan tài kia đi như thế nào, đây là câu đố không thể giải thích được.

Phương Đa Bệnh bỗng cảm thấy bối rối:

- Trộm bảo bối thì thôi cũng đành, giờ hăn lại còn hao phí bao nhiêu sức lực để trộm quan tài, làm vậy được gì chứ?

Phó Hoành Dương mỉm cười.

- Qua thêm mười năm, Tiêu Chính tử trận ở biên cương, hăn là người Vu Sơn, xuất thân nghèo hèn, không ai thân thích, triều đình vốn định đợi thi thể hăn hồi kinh thì sẽ an táng long trọng, nhưng trên đường về thì di thể của Tiêu Chính lại mất tích.

Phương Đa Bệnh ghen hòng.

- Trộm xác à!

Phó Hoành Dương bật cười lớn.

- Không sai, mười năm trước thì trộm bảo bối, mười năm sau thì trộm xác, kẻ trộm quan tài và trộm xác có lẽ là cùng một người. Tên này chắc chắn không muốn Tiêu Chính được an táng ở kinh thành cho nên lúc trước đã lén mang quan tài của hăn đi.

Phương Đa Bệnh cười khố.

- Thế này... thế này thì nên coi là bạn hay thù đây?

Nụ cười của Phó Hoành Dương dần ngừng lại.

- Kẻ cướp bảo vật sớm đã thành người thiên cổ, nhưng Long Vương Quan thì vẫn còn. Mới một bộ Doanh Châu Giáp mà đã khiến thế nhân khao khát không thôi, tám món bảo vật còn lại không biết hình dạng như thế nào... Người cho rằng toàn bộ tất cả người ở đây đều đến vì vẻ đẹp của Giác Lệ Tiểu sao? Kho báu bí mật trong Long Vương Quan được xem là có giá trị liên thành, tuyệt đối không hề khoa trương...

- Bản đồ của Giác Lệ Tiểu nói rõ Long Vương Quan bị mất tích kia đang ở đây sao? – Lý Liên Hoa lăm lăm. – Nhưng nơi đây lại là một hồ nước... -

- Hắn lắc lắc đầu. – Phó công tử, ta cảm thấy... cái hố này đã đào quá sâu rồi... nếu bên trên có người làm sụp đất xuống, e là chúng ta đều sẽ gặp nạn...

Phó Hoành Dương khẽ lắc cây quạt.

- Ta đã sớm dọn dò rồi, sau khi chuyển bùn đất dưới này lên trên đó thì nén toàn bộ lại, đất bên trên hiện đã chắc chắn như bàn thạch rồi, tuyệt đối không sụp được.

Lý Liên Hoa gật gù, sau một lúc, hắn không nhịn được, lại nói:

- Những người sau khi chạm phải nấm độc, thần trí điên loạn đâu rồi?

Phó Hoành Dương khá bất ngờ, gã ngẫm nghĩ một lát rồi quả quyết nói:

- Bọn họ bị lạc rồi.

Lý Liên Hoa giật nảy mình.

- Không ai quay về sao?

Phó Hoành Dương nói:

- Không ai cả. – Gã nhìn Lý Liên Hoa, ánh mắt sáng ngời. – Người có gì muốn nói sao?

Lý Liên Hoa bị gã nhìn mà sồn cả da gà, hắn chỉ về phía ĐÔNG.

- Chẳng qua là lúc ta mới vào đây, đã từng nhìn thấy người.

Phó Hoành Dương vẫn chăm chăm nhìn hắn, sau một lúc lâu mới nói:

- Vậy có nghĩa bọn họ vẫn chưa chết, rất tốt.

Rất tốt sao? Lý Liên Hoa thở dài. Triển Vân Phi đột nhiên lại chen vào một câu:

- Người để bọn họ đi dò đường sao?

Phó Hoành Dương ha ha cười, gã cũng không phủ nhận.

- Vậy thì sao?

Phương Đa Bệnh kinh hãi, sắc mặt thoáng biến đổi. Phó Hoành Dương vẫn bình tĩnh như thường.

- Nơi này nguy hiểm bốn bề, Giác Lệ Tiểu đã gửi thiệp hẹn thì sao có thể không chuẩn bị gì chứ? Bọn họ đến vì ham tài háo sắc, giờ lại mất hết thần trí, ta để bọn họ đi dò đường thì có gì không được chứ?

- Người... -- Phương Đa Bệnh nổi giận đùng đùng. – Người đúng là coi mạng người như có rác, những người đó cho dù có bị điên thì cũng chưa chắc đã không cứu được, đó là mạng người chứ không phải chó hoang, mà cho dù là chó hoang thì đó cũng là mạng sống. Sao người có thể để bọn họ đi dò đường chứ?

Phó Hoành Dương lại càng thêm thoải mái.

- Chí ít thì bây giờ ta đã biết, có ít nhất một con đường không có nguy hiểm.

Phương Đa Bệnh sửng người, Phó Hoành Dương thản nhiên nói:

- Mẹ nó chứ, nếu trong lòng người không vui thì những lời ta nói sau đây, người có thể coi là nói láo. Ta thả cho mười lăm người đó đi, các người lại chỉ nhìn thấy một người, vậy mười bốn người còn lại đâu rồi? – Gã ngẩng đầu cười. – Có lẽ đều lạc đường cả rồi chăng?

Phương Đa Bệnh sợ hãi, y đưa mắt nhìn Triển Vân Phi. Mười lăm người đi vào, nhưng trong những thông đạo này quả nhiên không thể đi vào, nhưng trong những thông đạo này quả nhiên không thể có mười lăm người đó. Năm độc chỉ mọc tại nơi có gió trên nóc hang, đàn mãng xà chỉ có trong nước. Vậy mười bốn người kia... rốt cuộc... đã gặp phải thứ gì?

Trong lúc Phương Đa Bệnh đang hoảng sợ, tiếng dây xích sắt kéo lê lại nhẹ nhàng vang lên.

Xích Sắt Hư Vô

Bên dưới hố lại một lần nữa lặng ngắt như tờ. Thiếu niên đầu trọc vừa nói muốn lên trên liền nhún người, mượn lực ở vách hố phi lên, thì ra thân pháp *Cửu Tọa Thính Phong* của Nam Thiếu Lâm, đây quả nhiên là một hòa thượng. Có điều trên hố lại chẳng có gì cả, chỉ có một chuỗi dây xích sắt sài đẳng đẳng, nhẹ nhàng léo lê dưới đất từ phía trước. Kẻ đang lê xích không ở trên nóc hố.

Thiếu niên trọc đầu ngấn người nhìn sợi dây xích di chuyển như âm hồn trước mặt, giơ đao bổ lên nhưng nó lại chẳng hề sút mẻ, cứ chậm chậm tiến về phía trước. Sợi xích sắt cực kỳ dài ấy đi từ phía Đông sang phía Tây, rồi biến mất trong thông đạo kỳ quái. Hắn hoàn toàn không thể giải thích được, nhảy xuống hố, nói lại tình hình bên trên với Bạch Thiều và Phó Hoành Dương.

- Không có ai sao? – Phó Hoành Dương cũng rất bất ngờ. – Chỉ có một chuỗi xích sắt thôi sao?

Thiếu niên kia gật đầu. Phương Đa Bệnh không hiểu gì cả, y hỏi:

- Chỉ có xích sắt thôi sao?

Lý Liên Hoa ngược lên, thì thò:

- xích sắt?

Hắn nhìn ánh đuốc đang đưa trong hố ngầm, ngọn lửa thẳng đứng cắm trên vách động chiếu sáng khuôn mặt mỗi người. Tiếng xích sắt trống rỗng qua đi, ở một nơi nào đó rất ca, loáng thoáng có tiếng bánh xe chuyển động, dường như có thứ gì đó giống xe lăn đang di chuyển, ngỡ đúng là lại như sai. Cũng chính vào lúc này, một tiếng "tang" vang lên, trong đám thủ hạ của Bạch Thiều có người đào được một thứ trên tường, nhất thời mừng rỡ như điên.

- Thiếu gia! Ta tìm thấy rồi, ta tìm thấy rồi! Là Long Vương Quan!

Mấy người Phó Hoành Dương cũng đến xem. Trong nháy mắt mọi người đã tề tựu lại một chỗ, liềm mạng dò cái góc có ẩn giấu vật lạ. Tất cả những người có vũ khí đều bổ đao kiếm cuống dị vật rắn chắc kia, trong lòng ai nấy đều mong mỗi Long Vương Quan này sẽ bị đao của mình mở ra, bảo vật trong đó và Giác Lệ Tiểu với dung mạo xinh đẹp như hoa sẽ đều là của mình. Trong phút chốc chỉ thấy ánh đao kiếm nhá lên liên tục, hào quang chói lọi đánh thẳng vào dị vật kia. Mọi người liên thủ chọt thấy có uy thế, huyết mạch toàn thân không khỏi sục sôi.

- Từ từ đã! – có bóng người loáng lên trong ánh đao kiếm, hét lên. Không được chém!

Chẳng ai ngờ được vào lúc quan trọng này lại có người đột nhiên xông vào, tất cả đều kinh ngạc, nhưng lực tay đã tung ra, một đao bổ xuống lại không thu về được. Trong nháy mắt thấy người đó sắp bị mấy chục thanh đao kiếm phanh thây, ba bóng người liền lao như bay vào, rồi nghe thấy một hồi tinh tinh tang tang vang lên lộn xộn, âm thanh pha tạp ồn ã, mấy chục thanh đao kiếm kia đột nhiên vượt bay ra, cắm đầy vách hố.

Thanh đao mỏng của Bạch Thiều vẫn nằm trong tay. Bị chặn một đao, hăn tự cảm thấy vô cùng nhục nhã, trừng mắt nhìn cái kẻ đang cản trước mặt, toàn thân toát lên vẻ phẫn nộ tựa như sắp bốc hỏa. Người xông vào trong đám người rồi kêu "từ từ" kia chính là Lý Liên Hoa, còn ba người cản đao kiếm cho hăn chính là Phương Đa Bệnh, Triển Vân Phi và Phó Hoàn Dương. Lý Liên Hoa đột nhiên xông vào trong khiến ba người bọn họ thấy rất khó hiểu, không kịp suy nghĩ liền lao vào theo, thi triển toàn bộ khả năng của bản thân để ngăn những binh khí đang bổ xuống kia. Đợi dau khi cán xong, ba người cùng nhìn về phía Lý Liên Hoa, ai nấy đều tỏ vẻ nghi ngờ.

Lý Liên Hoa chặn phía trước khối dị vật lộ ra trong đám bùn đất, trước mắt bao người, hăn gạt một khối đất bên cạnh vật lạ đó, sau đó tiếp tục thêm một khối nữa. Thứ được chôn trong đất dần dần lộ rõ hình dạng. Dưới ánh lửa sáng lập lòe, đây không phải là một cỗ quan tài mà là một thanh sắt.

Thanh sắt?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lý Liên Hoa nhặt nhanh thanh đao dưới đất lên, đào mấy cái bên cạnh thanh sắt. Mũi đao chạm vào vật cứng kêu "tinh" một cái, thì bên cạnh thanh sắt đó còn có một tấm sắt.

- Đây là...

Phó Hoàn Dương chớp lấy một thanh đao khác, nhanh chóng róc chỗ bùn đất bên cạnh tấm sắt đi. Dưới ánh đuốc sáng tỏ, trước mặt mọi người đột nhiên xuất hiện một tấm sắt cực kỳ lớn, bên ngoài tấm sắt là mười hai thanh sắt xếp chỉnh tề, trận thế này giống như trong tấm sắt đó có phong bế yêu ma dã thú gì đó vậy. Bạch Thiều ngơ ngàng nhìn tấm sắt được mọi người đào ra từ chỗ đất sâu mười mấy trượng.

- Đây là thứ gì vậy?

Phó Hoành Dương cười nói:

- Bất luận nó là cái gì, nói tóm lại nó không phải Long Vương Quan. – Gã chăm chú nhìn Lý Liên Hoa, thông dong mỉm cười, giống như vừa rồi việc khiến Lý Liên Hoa kinh ngạc, nhảy ra lại là việc khác. – Lý tiên sinh vì sao lại biết rõ thứ ở dưới đất này không phải Long Vương Quan? Và vì sao lại không chém được.

Gã hỏi rất nhẹ nhàng, nhưng thần sắc trong đôi mắt lại như một con mèo đang rình bắt chuột, còn con chuột đó tuyệt đối không thể chạy thoát được. Lý Liên Hoa rút cổ lại trước mắt bao người, hẳn có muốn chối quanh cũng chẳng thể nào làm được, vậy nên đành cười gượng.

- Bởi vì... Long Vương Quan không ở đây.

Bạch Thiều biến sắc, lớn tiếng nói:

- Người biết Long Vương Quan ở đây sao? Người...

Hắn còn chưa nói xong một câu thì bỗng nhiên trong tấm sắt bỗng có tiếng va chạm lớn vang lên, trên tấm sắt vững như bàn thạch ấy lại gồ lên một khối to bằng nắm tay. Một trận âm thanh như tiếng hồ gầm rú truyền ra từ trong tấm sắt kia, tiếng gào thét khàn khàn đáng sợ tựa như truyền đến từ địa ngục. Lời của Bạch Thiều ngưng bật, tất cả mọi người đều nổi da gà khắp người. Bên trong tấm sắt này còn có vật sống sao? Trong đó là thứ gì vậy? Là yêu... yêu ma quỷ quái sao?

Sau tiếng va chạm, tấm sắt bị đập vào liên tục, nhanh chóng lồi lên cả một mảng. Mọi người nhìn nhau cứ ngỡ ngàng. Cứ tiếp tục như vậy thì dù tấm sắt này có vững chắc thế nào cũng sẽ bị xuyên thủng, làm sao bây giờ?

- Giả huynh! Bạch Thiều không nhịn được hỏi. – Dưới này là thứ gì vậy?

Phó Hoành Dương sững người, gã không trả lời nổi, làm sao gã biết thứ đào ra kia càng lúc càng mạnh, trước giờ gã vẫn to gan lớn mật, nay thấy tấm sắt bấp bênh nguy hiểm, bên trong lại không biết sẽ có quái vật gì chui ra, một luồng khí lạnh bỗng trào dâng trong lòng, đầu gã cũng thấy rối loạn.

Lý Liên Hoa chạy ra phía trước tấm sắt một đoạn xa, trượt đến phía sau gã nén giọng nói:

- Giả huynh, lên trên hố, kéo xích sắt! Nhanh lên!

Phó Hoành Dương sợ hãi giật mình, trong lúc ruột gan đang rối bời, gã tung người lên không cần suy nghĩ. Lý Liên Hoa nhảy theo gã, hai người chạy lên miệng hố, đoạn xích sắt kia vẫn đang di chuyển, Lý Liên Hoa nắm lấy dây xích, dùng sức kéo cùng hãh, hai người ra sức kéo, chỉ nghe thấy bánh xe vang lên, mấy khối đá sắc lẹm lăn đến từ phía xa, một vật khổng lồ lộc cộc lộc cộc lăn ra từ một thông đạo với vận tốc rất nhanh, ầm ầm rơi xuống hố.

Vật đó rơi xuống tạo ra một luồng gió mạnh, Phó Hoành Dương giật mình kinh sợ, có rất nhiều mạng người bên dưới hố, thứ to lớn như vậy rơi xuống nhìn bên dưới liệu có còn người sống không đây? Gã cúi xuống nhìn, lại thấy một quả cầu sắt rộng khoảng vài trượng đang bị xích sắt treo lủng lẳng giữa không trung. Những thiếu niên dưới hố mặt đã tái mét, dù sao đột nhiên nhìn thấy một quả cầu sắt khổng lồ từ trên trời rơi xuống đối với ai mà nói đó cũng là một trấn động cực lớn. Toàn thân Phó Hoành Dương đầm đìa mồ hôi, tim đập như điên loạn, hai tay nắm sợi xích sắt cũng run rẩy. Lý Liên Hoa lại hét lớn với người ở dưới hố:

- Giả huynh có lệnh, nếu lồng sắt bên dưới có bất lý động tĩnh gì thì lập tức chôn vùi nó!

Chôn sao? Mấy chục người ở trên và dưới hố bao gồm cả "Giả huynh" đều rất ngỡ ngàng. Thứ từ trên trời rơi xuống là một quả cầu sắt, làm sao có thể chôn được tấm sắt kia chứ? Rồi chợt nghe thấy từ trong lồng sắt truyền ra tiếng cười khàn khàn kỳ quái từ xa xăm:

- Ha ha ha... ha ha ha... Tì công tử, coi như ngươi lại thắng một lần nữa, lão tử rơi vào tay người ta, không nhục cho cái danh Viêm Đế Bạch Vương... Ha ha ha... có điều rồi sẽ có một ngày ta thoát ra ngoài, ta sẽ thoát ra ngoài, ta sẽ tự tay róc da lột xương ngươi...

Sự kiêu ngạo tàn ác trong giọng nói ấy khiến người nghe biến sắc. Bạch Thiều vừa nghe thấy tên "Viêm Đế Bạch Vương" thì trên mặt đã chẳng còn

chút huyết sắc, cả người không khỏi run lên cầm cập/ Phương Đa Bệnh cũng giật mình kinh sợ. Triển Vân Phi nhếch mũi chân, gạt một thanh kiếm dưới đất lên cầm trong tay, phòng bị toàn thân.

Viêm Đế Bạch Vương là một trong ba vị vương của Kim Loan Minh, nghe đồn võ công gac không kém Địch Phi Thanh, có điều trong trận đầu tiên Tứ Cổ Môn đánh Kim Loan Minh, gã đã bại trước sự liên thủ của Lý Tương Di và Tiêu Tử Khâm, nhanh chóng mai danh ẩn tích. Không rõ vì sao gã lại bị giam cầm ở đây. Tên này là ma đầu một thời, nếu gã thoát khỏi ngục tù, mọi người ắt sẽ phải chết trong tay gã. Nhưng "Tì công tử" mà gã gọi thì tất cả lại chẳng biết là ai. Vị "Tì công tử" này có thể nhất Viêm Đế Bạch Vương dưới lòng đất mười mấy năm, không biết là nhân vật phi thường đến cỡ nào.

Quần áo trên người Phó Hoành Dương đã ướt đầm mồ hôi lạnh, Viêm Đế Bạch Vương... phía sau tấm sắt trong cái hố sâu mười mấy trượng này thì ra là Viêm Đế Bạch Vương. Vừa rồi nếu không phải Lý Liên Hoa ngăn cản thì mọi người đã phá thùng tấm sắt này ra, hậu quả thật không dám nghĩ đến. Gã nhìn Lý Liên Hoa, lại thấy Lý Liên Hoa đang nằm bò bên cạnh hố nhìn quả cầu sắt khổng lồ kia, hai tay chống đất, hét lớn xuống bên dưới:

- Mở quả cầu sắt, mở quả cầu sắt ra!

Mọi người phía dưới vẫn chưa hoàn hồn, mặc dù nhìn thấy quả cầu sắt lớn đang lắc lư trên đỉnh đầu, nhưng lại không biết phải mở nó ra như thế nào. Viêm Đế Bạch Vương điên cuồng cười ầm ỹ, một tiếng "đình" thật lớn vang lên, tấm sắt kia đã nứt ra một khe hở, thấp thoáng có thể nhìn thấy ánh đuốc bên trong. Lúc nguy cấp ấy, Triển Vân Phi cầm kiếm nhảy lên, một kiếm chém xuống quả cầu đang lơ lửng trên không trung. Chỉ nghe thấy kiếm tách thứ đồ sắt kia vang một tiếng "coong", đất bên trong quả cầu đột nhiên rơi xuống, chôn vùi tấm thép rắn chắc kiên cố kia lại. Triển Vân Phi đáp xuống bên trên lớp bùn đất, Phương Đa Bệnh tranh lên trước, hô to:

- Nén xuống! Nén xuống, đừng để gã thoát ra ngoài!

Những người dưới hố chen nhau xông lên, nhật binh khí hết đánh lại đập rồi giậm chân, nén chặt lớp đất đó như một tảng đá, loáng thoáng có thể

nghe thấy tiếng va đập bên dưới, nhưng giờ muốn phá thùng tấm sắt rồi đào đất nén chui lên cũng đã vô cùng khó khăn.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai không đổ mồ hôi lạnh. Tay Phó Hoành Dương vẫn kéo chặt sợi dây xích. Gã nhìn Lý Liên Hoa bò từ dưới hố lên vội vàng phúi sạch bụi đất toàn thân, khước miệng liền mấp máy:

- Sao người biết người bị chôn bên dưới là Viêm Đế Bạch Vương? Làm sao người lại biết kéo xích sắt sẽ dẫn đến quả cầu có giữ đất đến? Người...

Lý Liên Hoa quay người lại mỉm cười.

- Ta không biết.

Phó Hoành Dương nhíu mày.

- Người nói cái gì?

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Ta không biết người bị chôn ở bên dưới là Viêm Đế Bạch Vương, cũng không biết kéo dây xích sẽ ra một quả cầu sắt lớn đến vậy, ta lại càng không biết bên trong quả cầu đó có chứa nhiều đất đến thế...

Phó Hoành Dương "hừ" lạnh:

- Nói vớ vẩn! Nếu người không biết người chôn ở bên dưới là Viêm Đế Bạch Vương thì sao lại ngăn mọi người phá thùng tấm sắt kia?

Lý Liên Hoa ôn hòa nói:

- Ngăn mọi người phá tấm sắt, là vì ta biết Long Vương Quan không ở bên dưới.

Phó Hoành Dương im lặng một lúc, trên mặt bỗng xuất hiện một nụ cười.

- Lý lâu chủ quả nhiên không phải vật ở trong ao(*), Phó Hoành Dương cam bái hạ phong(**), khiêm tốn xin được thỉnh giáo.

() Ý chỉ người tài giỏi, có hoài bão và chí lớn.*

(**) Ý nói chịu thua, bái phục trước ai đó.

- Không dám, không dám, thật xấu hổ. – Lý Liên Hoa kinh ngạc trước câu "Cam bái hạ phong, khiêm tốn xin được thỉnh giáo" của Phó Hoành Dương. – Chẳng qua ta không phải đứng trong bàn cờ, là người ngoài nên có một số chuyện sẽ rõ ràng hơn.

Phó Hoành Dương là người nhanh nhạy như thế nào chứ? Gã nói:

- Bàn cờ? Giác Lệ Tiểu bày một ván cờ, chẳng lẽ ả ta gửi thiệp truyền tin mời các thiếu hiệp các nơi đến đây tìm Long Vương Quan, ý đồ không chỉ thu phục đám trai lơ, cũng không phải khiến những thiếu hiệp này tự chém giết lẫn nhau, mà vì việc khác sao?

Lý Liên Hoa ho một tiếng rồi nói:

- Phó thiếu... quân sư... -- Hẳn nghĩ chắc Phó Hoành Dương khá thích người khác gọi mình là quân sư, quả nhiên sắc mặt Phó Hoành Dương bất giác bình thường trở lại, hẳn tiếp tục nói. – Ngài đạo này hẳn đang bận rộn chuyện một trăm tám mươi nhà lao Phật Bử Bạch Thạch bị phá, nghe đồn

rất nhiều kẻ đại gian ác đã thấy lại ánh sáng mặt trời. Chuyện này xuất phát từ sự bạo tay của Giác đại bang chủ, khiến cho Bách Xuyên Viện gần đây bị chỉ trích rất nhiều.

Phó Hoàn Dương nói:

- Không sai.

Gã không chỉ biết mà còn rõ ràng rất nhiều chi tiết trong đó nhưng không biết Lý Liên Hoa đột nhiên lôi chuyện này ra là có ý gì? Lý Liên Hoa nói:

- Chuyện này nói lên rằng, gần đây bang Ngự Long Ngưu Mã đang có những hành động nhằm vào Bách Xuyên Viện, ý đồ phá nhà lao đã rất rõ ràng.

Phó Hoàn Dương lại nói:

- Không sai. Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới Long Vương Quan chứ?

Giọng điệu của Lý Liên Hoa càng thêm mềm mỏng:

- Giác Lệ Tiểu gửi thư cho chư bị thiếu hiệp, mời bọn họ đến nơi này tìm Long Vương Quan, lại vẽ bản đồ, ý nói bảo vật kia được giấu ở nơi này.

Phó Hoàn Dương gật đầu, Lý Liên Hoa lại nói:

- Nhưng ba bọn ta lạc đường, đi lòng vòng từ trong rừng núi rồi lạc vào nơi này.

Phó Hoàn Dương nhíu mày.

- Không sai.

Lý Liên Hoa nói:

- Chủ nhân của Tử Lam Đường kia nhìn thấy mấy anh hùng thiếu niên các vị thì chỉ tránh mặt, không ra gặp nhưng không hề ra tay hạ sát; còn nhìn thấy ba người bọn ta thì chẳng những hạ thủ ác độc, lại còn đuổi tận giết tuyệt, vậy là sao?

Phó Hoàn Dương nói:

- Bởi vì Tử Lam Đường xảy ra biến cố, hãn hữu nhằm các người là đồng bọn với kẻ thù của mình.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Ừm... Việc đó nói rõ hai chuyện, thứ nhất, chủ nhân của Tử Lam Đường không quan tâm đến chuyện các người đến tìm Long Vương Quan, nhưng hẳn lại không cho phép các người tiến vào hang động từ cửa vào ở Tử Lam Đường; thứ hai, sau khi các người tìm cách khác để vào hang, hẳn bị người ta tập kích, bị ép phải ra khỏi Tử Lam Đường. Vậy là sao?

Phó Hoàn Dương cũng không phải kẻ ngốc.

- Nếu như hai chuyện này thật sự có liên quan, vậy có nghĩa là... Có người không muốn hẳn quấy rầy bọn ta tìm kiếm bảo vật.

Lý Liên Hoa vui vẻ đáp:

- Không sai, Tử Lam Đường là một đình viện mà nơi nơi đều là cơ quan, nơi đây là rừng hoang vắng, ngoài một động đá vôi nghe nói có cất giấu Long Vương Quan thì chẳng có gì, vậy chủ nhân của Tử Lam Đường ở đây làm gì? Hẳn xây nhà trên hang động, đường vào động ở trong sân nhà hẳn, không thể nói đây chỉ là trùng hợp được, rất có thể... hẳn đang trông chừng cái động này.

Phó Hoàn Dương lại lắc đầu.

- Chuyện này không ổn, nếu như chủ nhân của Tử Lam Đường vì trông coi Long Vương Quan nên mới sống ở nơi này, vậy bọn ta đến đây vì Long Vương Quan, sao hẳn lại thờ ơ như vậy?

Lý Liên Hoa nhẹ nhàng nói:

- Đó là bởi thứ hẳn trông coi không phải Long Vương Quan.

Lời này nói ra, Phó Hoàn Dương đột nhiên sáng tỏ. Gã đã biết mình hiểu nhầm cái gì, gã bị ván cờ của Giác Lệ Tiểu nhất lại ở đây, đến lúc này mà vẫn chưa nhìn rõ chân tướng!

- Thì ra... -- Đột nhiên gã cười phá lên. – Thì ra là như vậy! Giác Lệ Tiểu danh bất hư truyền. là ta đã xem thường ả rồi! Là lỗi của ta, ta sai rồi! Ha ha ha ha...

Lý Liên Hoa nhìn gã cười ha hả mà có chút kính nể.

- Ừm...

Phó Hoàn Dương thu lại nụ cười.

- Nhưng cho dù biết hắc chỉ trông coi hang động này, vì sao người lại có thể đoán ra được Long Vương Quan không có ở dưới lòng đất?

Lý Liên Hoa ngạt hơi, suýt chút nữa thì nghẹn chết. Hắc nghe thấy vị quân sư này cười ha hả, cứ tưởng gã đã hoàn toàn thông suốt, thì ra thực ra gã vẫn chưa hiểu gì, vậy nên Lý Liên Hoa đành tiếp tục dẫn dắt từng bước.

- Cái này... chuyện về Long Vương Quan và chuyện này hoàn toàn... không liên quan gì đến nhau. Người thử nghĩ xem... thứ hắc trông coi là cái hang này, vậy nói lên rằng, trong hang động này hắc phải có vài thứ đáng giá để người ta xây một tòa đình viện như thế, quanh năm suốt tháng sống ở đây để trông chừng. Giác Lệ Tiểu vẽ bản đồ rồi mời các người đến tìm một cỗ quan tài vào thời điểm bang Ngự Long Ngưu Mã và Bách Xuyên Viện đang tranh đấu rất kịch liệt, một bên muốn phá lao, một bên muốn giữ lao. Bách Xuyên Viện theo dõi sát sao hành tung của bang Ngự Long Ngưu Mã, nói không chừng trong đó cũng có công lao của quân sư người, vậy nên... ừm... vì vậy nên... -- Hắc nhìn Phó Hoàn Dương đầy mong chờ.

Phó Hoàn Dương suy nghĩ hồi lâu, sau đó hỏi lại:

- Vì vậy nên?

Lý Liên Hoa ngăn người nhìn gã, Phó Hoàn Dương đợi một lúc không thấy hắc tiếp tục trả lời, nên lại hỏi "Vì vậy nên?" lần nữa. Lý Liên Hoa "à" một tiếng như vừa tỉnh khỏi cơn mơ, tiếp tục nói:

- À ta bảo các người đến đây đào quan tài tìm bảo vật, dĩ nhiên là ám chỉ các người phải đào tung mọi thứ trong cái hang này lên, chủ nhân của Tử Lam Đường lúc đầu không ngăn cản các người là vì hắc không có ác ý với các người, và hắc lại biết Long Vương Quan ở đâu. Một khi hắc phát hiện thực ra các người chẳng biết gì thì hắc sẽ rat ay ngăn cản các người đào hố, đó chính là nguyên nhân hắc bị tấn công, Long Vương Quan không ở dưới lòng đất, Giác Lệ Tiểu lại gợi ý cho các người đào đất ở đây, thứ bên dưới là gì nào? – Hắc thở dài. – Còn ban NGự Long Ngưu Mã hiện tại đang làm chuyện gì hả? Là đi phá một trăm tám mươi tám nhà lao, chứ không phải ném tú cầu, ra đề tử võ kén rể đâu...

Phó Hoành Dương ghen ngào nói:

- Người muốn nói... bên dưới này không phải Long Vương Quan, mà là một trong một trăm tám mươi tám nhà lao của Bách Xuyên Viện sao?

Lý Liên Hoa nhìn gã, tỏ vẻ áy náy.

- Vốn dĩ ta chỉ đoán như vậy thôi, nhưng nếu bên dưới này có Viêm Đế Bạch Vương, vậy có thể thật sự là,,,

Phó Hoành Dương càng nghĩ càng kinh sợ.

- Nếu nói như vậy, chủ nhân Tử Lam Đường là người của Bách Xuyên Viện, hẳn và Tân Tứ Cổ Môn là bạn chứ không phải thù, cũng là đồng minh với Đoạn Bích Nhất Dao Môn, chẳng trách hẳn không hạ sát bọn ta. Giác Lệ Tiểu khiêu khích mọi người phá nhà lao khi không biết chuyện, để rồi thả Viêm Đế Bạch Vương ra. Một khi sự tình xảy ra, cho dù bọn ta không chết thì Bách Xuyên Viện cũng chẳng thể trách móc được. Còn nếu chủ nhân của Tử Lam Đường vì trông giữ nhà lao mà làm bọn ta bị thương thì Bách Xuyên Viện sẽ kết thù với thế lực giang hồ khắp nơi. Kể một mũi tên trúng hai đích của Giác Lệ Tiểu, thậm chí nếu chuyện mà không thành, ả ta cũng chẳng mất mát gì.

Lý Liên Hoa vui vẻ nói:

- Quân sư đúng là thông minh tuyệt đỉnh.

Phó Hoành Dương sững người, mạch suy nghĩ đột nhiên bị gián đoạn, sau một hồi gã nói:

- Cho dù đoán được chủ nhân Tử Lam Đường canh giữ nơi này, nhưng sao người lại biết kéo dây xích là có thể ngăn cản được Viêm Đế Bạch Vương phá lao đi ra?

- Bắt đầu từ đêm qua, ta vẫn luôn nghe thấy tiếng bánh xe và xích sắt. – Lý Liên Hoa nói. – Chủ nhân Tử Lam Đường tinh thông cơ quan ám khí, nếu một mình hẳn có thể canh giữ được một nhà lao. Vậy nhất định sẽ dựa vào sức mạnh cơ quan. Hôm qua từ lúc bọn ta nhảy xuống hang động cho đến bây giờ, hẳn cho rằng bọn ta là đồng đạo của đám người đã chết, đến đây để phá lao, nhưng hẳn lại không có động tĩnh gì, tiếng động duy nhất

chính là tiếng xích sắt kia. Vừa rồi xảy ra chuyện, ta chỉ mạo hiểm đoán rằng tiếng xích sắt và bánh xe duy nhất mình nghe thấy, chính là mấu chốt để giữ nhà lao... -- Hắc cười gượng. – Ta cũng không biết sẽ kéo ra một quả cầu sắt lớn như vậy.

Phó Hoành Dương nhíu mày.

- Vậy còn đất thì sao? Sao người biết trong quả cầu sắt có đất?

Lý Liên Hoa chỉ xuống đất.

- Đây là cái hố sâu tới mười mấy trượng, cho dù trong mười trượng thì có tới năm trượng là đất đào lên chất đồng mà thành, thực ra cái hố đào xuống chỉ sâu bảy tám trượng. Nhưng thứ đào lên lại hoàn toàn là đất vàng mà không có gì khác, thậm chí ngay cả đá sỏi cũng rất ít, không có kiến, kết cấu đất cũng rất thống nhất. Nếu Viêm Đế Bạch Vương ở phía dưới, vậy chỗ đất này chắc chắn không phải tự nhiên, hẳn là năm đó sau khi ném xuống phải dùng thứ gì đó để vận chuyển đất đi chứ? Dây xích kia kéo ra một quả cầu sắt, nếu quả cầu đó đặc ruột thì lúc rơi xuống sẽ đập tan tấm sắt kia, có thể ngăn chặn được Viêm Đế Bạch Vương nhưng cũng có thể phá tan tấm sắt rồi thả hắn ra. Vừa rồi tình hình nguy cấp, ta đã đánh cược một trận chưa thua nên cũng không ngại đánh cược thêm một lần nữa... Quả cầu sắt này cũng không ngại đánh cược thêm một lần nữa... Quả cầu sắt này là một công cụ dùng để vận chuyển đất, nó có hình cầu là để lăn được dễ dàng trong thông đạo quanh co, bên trong có đất để chôn vùi địa lao. – Hắc mỉm cười. – Kết quả ta đã thắng.

Phó Hoành Dương im lặng rất lâu, đột nhiên gã ném sợi dây xích trong tay xuống đất một tiếng "keng" cực lớn, cười phá lên.

- Vận khí của người đứng là không tệ! – Ngay sau đó ngẩng đầu lên. – Tì công tử, người nghe thấy cả rồi phải không? Ra đây đi! Tại hạ là Tứ Cố Môn Phó Hoành Dương, tuyệt đối không có ác ý với tiên sinh, ở đây vẫn còn rất nhiều chuyện cần tiên sinh giải thích, xin hãy xuất hiện đi!

Câu nói này gã vận khí nên mấy người Bạch Thiều bên dưới hố nghe thấy đều biến sắc. Thì ra vị "Giả Nghênh Phong" phong lưu lỗi lạc lại là quân sư của Tứ Cố Môn, chẳng trách dọc đường mọi người có thể gặp dữ

hóa lành, nhưng nếu Phó Hoàn Dương đã nhận được thư thì sao lại phải mạo danh thân phận của người khác chứ? Kẻ bị chôn bên dưới lòng đất là Viêm Đế Bạch Vương, vậy Long Vương Quan đang ở đâu?

Tiếng xích sắt lại nhẹ nhàng vang lên, dây xích treo quá cầu dần dần chuyển động, tiếng bánh xe vang lên cùng với sự chuyển động của dây xích. Một chiếc xe lăn chậm chậm đi đến, trên xe lăn là một vị thư sinh áo đen, từ xa xa có thể nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú, tuổi tác mặc dù không còn trẻ nhưng vẫn toát lên vẻ phóng khoáng tự nhiên. Người đó ho vài tiếng, chậm rãi nói:

- Từ cổ anh hùng xuất hiện thiếu niên, người trẻ tuổi, người đoán giỏi lắm, và cũng thực sự... khụ khụ... rất may mắn...

Lý Liên Hoa ôn hòa nhìn y.

- Vết thương của tiền bối thế nào rồi?

Tì công tử cười.

- Người biết ta bị thương sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Thứ đồ sắt mà tiền bối dùng để đập vỡ tường, tấn công bọn ta là xác của Hàm Nhật Liên đúng không? Bốn người kia có một chiếc Hàm Nhật Liên, vậy nên có thể tấn công vào trong Tử Lam Đường... Bánh xe của Hàm Nhật Liên bọc một chiếc kiếm đánh hồng, khó có thể chuyển động. Chiêu kiếm kia đánh về tám hướng, kiếm hoa tung lên có thể khiến cho hai bánh xe của Hàm Nhật Liên cũng bị cắt thành hình bát giác, kiếm khí của tiền bối tung hoành rộng mở, cực kinh người. Trận chiến đó chắc hẳn rất kịch liệt.

Tì công tử mỉm cười.

- Ồ?

Lý Liên Hoa lại nói:

- Tiền bối phá hủy được Hàm Nhật Liên nhưng cơ thể lại bị trọng thương, không thể không rút khỏi Tử Lam Đường, vừa khéo gặp màn sương mù bên ngoài, sau khi bị thương tiền bối thấy không cam lòng nên hạ

độc ở trong sương, nhốt bốn tên ác ôn kia ở trong nhà. Kết quả đúng vào lúc ấy, ba người bọn ta đánh bậy đánh bạ đi vào Tử Lam Đường, tiền bối cho rằng bọn ta là quân tiếp viện nên rat ay hai sát. – Lý Liên Hoa nhìn Tì công tử. – Tiền bối khởi động cơ quan hạ độc chết bốn tên ác đồ kia, nhưng gian phòng mà ta ở lại được xây dựng khác để che giấu lối vào hang động, vách tường không có gạch mà chỉ có một lớp tro bùn, không có đường để khí độc vào, vậy nên bọn ta may mắn không chết. Tiền bối nóng lòng lo lắng cho an nguy của địa lao, ngại cho là bọn ta biết cửa vào hang động nằm ở trong phòng vậy nên sau khi đẩy Hầm Nhật Liên trên hòn giả sơn xuống sân, tiền bối đã mở toàn bộ cơ quan của nó, để nó phá tường đi vào. Mặc dù ám khí của Hầm Nhật Liên lợi hại nhưng bọn ta lại vẫn chưa chết, tiền bối đành dùng nỏ mạnh bắn tên giết người, cuối cùng lại bức bọn ta vào trong động. – Hãn hành lễ với Tì công tử. – Tất cả đều là hiểu lầm, tiền bối một mình canh giữ nhà lao, vất vả tận trách, thật đáng kính đáng phục.

Tì công tử cười cười ho vài tiếng rồi nói:

- Hậu sinh khả úy(*). – Y nhìn Phó Hoàn Dương. – Nơi này chính là nhà lao thứ sáu trong thiên hạ, trong hang động giam cầm chín tên tuyệt đỉnh cao thủ, Viêm Đế Bạch Vương chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi. Khụ khụ... những kẻ này võ công rất cao, muốn giam giữ được bọn chúng thì chỉ có thể nhốt chúng vào trong thiên lao, chôn vùi trong lòng đất, nếu không bọn chúng luôn có thể nghĩ được cách phá lao ra ngoài. Tất cả các địa lao đều được chôn sâu vài trượng dưới lòng đất, nhưng vẫn để lại đường ngầm thông gió đưa thức ăn và nước, đường ngầm đó cực kỳ nhỏ, bọn chúng tuyệt đối không thể bò ra được. Mười mấy năm nay, nhà lao này bình an vô sự, khụ khụ... các người là đám người đầu tiên suýt nữa thì phá được lao.

() Ya nói người sinh sau ắt hơn bậc đàn anh.*

Phó Hoàn Dương cười.

- Tại sao không phong bế võ công của bọn chúng lại? Cho dù bản lĩnh của chúng có lớn đến cỡ nào thì cũng không bò ra được mà.

Tì công tử nói:

- Trong địa lao không có việc gì làm, ngày cũng như đêm, đúng là nơi tuyệt vời để luyện công. Lúc bọn chúng bị nhốt vào đây phần lớn võ công đều bị phong bế, hoặc kinh mạch bị phế, nhưng trải qua mười mấy năm tu luyện, chúng sớm đã khôi phục lại như cũ hoặc còn mạnh hơn trước. – Y thở dài. – Một trăm tám mươi tám nhà lao tuyệt đối không thể bị phá, nếu không chắc chắn sẽ khiến thiên hạ đại loạn.

Y nói rất đơn giản nhưng vẫn toát lên khí khái cương trực, tất nhiên là Lý Liên Hoa liên tục gật gù. Phó Hoành Dương thì không khỏi khẽ gật đầu, gã chợt nhớ tới một chuyện:

- Nơi đây là nhà lao thứ sáu trong thiên hạ chỉ có một mình tiên sinh trông coi, việc bí mật như vậy sao Giác Lệ Tiểu lại biết được?

Tì công tử nói:

- cái này... nếu người có lòng muốn thực hiện chuyện gì đó thì việc đó tất sẽ thành công. Chuyện này cũng không có gì kỳ quái.

Phó Hoành Dương nhướng mày:

- Việc này giải thích thế nào?

Tì công tử mỉm cười.

- Nếu như mười mấy năm nay Giác Lệ Tiểu vẫn luôn âm thầm thu nhập tin tình báo, tất nhiên ả ta có thể biết được những nơi nào trên giang hồ có chuyện kỳ lạ. giống như chỗ ta đây... Mười mấy năm trước ta đã biết nơi đây chắc chắn sẽ bị bại lộ, xây dựng một ngôi nhà trong rừng trúc thực sự rất không tự nhiên, ta sống một mình nhưng lại tiêu hao gấp mười lần lương thực và vật dụng khác... Lại như núi Mạc Phụ kia... -- Y chậm rãi nói. – Mặc dù ở núi Mạc Phụ chỉ có năm người, nhưng tên Thiên Ngoại Ma Tinh kia không cho ăn cơm, thức ăn chính của gã đó là đậu đỏ, đây cũng chính là một manh mối rất dễ tra ra. Chỉ cần biết đầy đủ về những kẻ bị nhốt trong địa lao thì việc tìm được nơi đặt địa lao cũng không phải là chuyện không thể.

Phó Hoành Dương ha ha cười.

- Không sai, nhưng việc đó cũng không thể chứng minh rằng Giác Lệ Tiểu không có địa đồ của một trăm tám mươi tám nhà lao.

Tì công tử gật đầu, y ngẩng đầu lên nhìn sang Lý Liên Hoa.

- Nhưng theo suy nghĩ của ta, tấm địa đồ vĩnh viễn sẽ không bị tiết lộ.

Lý Liên Hoa mỉm cười đáp lại:

- Theo suy nghĩ của ta, tấm địa đồ kia cũng vĩnh viễn sẽ không bị tiết lộ.

Tì công tử cười.

- Những thiếu niên bị trúng nấm độc đang nghỉ ngơi ở Tử Lam Đường. Một canh giờ sau, các người có thể đón người ở bên ngoài núi.

Nói xong, Không biết y dùng cơ quan gì, dây xích lại liên tục kéo bánh xe, chậm chậm quay người đi xa.

- Tì công tử? Trên giang hồ chưa từng nghe qua cái tên này. – Phó Hoành Dương nheo mắt nhìn bóng lưng thư sinh áo đen. – Đây chắc chắn không phải tên thật của hắn, trên mặt hắn có đeo mặt nạ da người, hắn thậm chí còn không chịu đứng dậy để chúng ta nhìn thấy thân hình hắn.

Lý Liên Hoa ôn hòa nói:

Hắn đơn độc canh giữ ở đây mười mấy năm, nếu là người bình thường xoàng xĩnh thì cũng đành, đằng này hắn lại kinh tài tuyệt đỉnh(*) đến vậy... Thật cô đơn biết bao.

Phó Hoành Dương thoáng sợ hãi, chỉ nghe thấy Lý Liên Hoa nói:

- Người không nên nghi ngờ hắn.

Nghe thấy những lời này, Phó Hoành Dương vốn cảm thấy mình nên nổi giận, nhưng trong lòng gã lại bỗng thấy thê lương.

Giọng Tì công tử nghe chừng cũng không già, nghĩ lại mười mấy năm trước ở độ tuổi thanh xuân, tài năng khiến người ta kinh ngạc, y lại tự khép mình tại núi Thanh Trúc chỉ để trông chừng chín tên tù nhân. Mười mấy năm thời gian hoai đũa, thiên hạ không biết có Tì công tử, không biết đến cơ quan tuyệt vời, chiêu kiếm tuyệt vời trong chốn rừng sâu nước biếc, không biết có người giang hồ chính nghĩa mà có thể vứt bỏ một đời.

Xông pha khói lửa thì dễ, mà cực khổ trông chừng lại khó biết bao. Lý Liên Hoa dõi theo bóng lưng Tì công tử rời đi, trong ánh mắt tràn ngập sự kính phục.

THỰC THÚ THÔN

Hồ Khô Lâu

Ánh nắng chiều như say lòng người, bầu trời xanh thẳm, núi đá lởm chởm khắp nơi, hoa đẹp đua nở tựa mỹ nhân. Núi Hoa Cúc cao đến vài trăm trượng, đỉnh núi vào mùa đông có tuyết, nhưng lúc này lại đang đầu hạ, phong cảnh diễm lệ phong tình. Nếu đến mùa thu, hoa cúc vàng trải đầy núi, nơi đây quả thật sẽ trở nên rực rỡ tuyệt đẹp, hiếm thấy trên đời. Đáng tiếc, chỗ này trước không làng mạc, sau không cửa tiệm, là một nơi mà kể ra mười cái tên có tiếng thì có đến chín cái ai cũng bảo chưa nghe thấy bao giờ. Mặc dù cảnh đẹp, nhưng lại chẳng có ai thưởng thức.

Lục Kiếm Trì mặc áo xanh, đeo bội kiếm, lưng thừng đi dạo trên núi Hoa Cúc. Y là nhị đệ tử của Võ Đang Bạch Mộc Đạo Nhân, khổ luyện mười mấy năm mới xuống núi, bấy giờ hành tẩu giang hồ mới được mấy tháng, nhờ danh tiếng của sư phụ nên đã có chút tiếng tăm. Y hẹn đấu với “Càn Khôn Như Ý Thú” Kim Hưu Đạo của phái Côn Luân ở hồ Bát Hoang Hồn Nguyên ngày mai. Với tốc độ của y, cứ chậm rãi ngắm cảnh đẹp ở đây, trưa mai đến Hồ Bát Hoang Hồn Nguyên cũng không thành vấn đề, vậy nên Lục Kiếm Trì rất thoải mái, bước đi nhẹ nhàng.

Giữa cây cỏ xanh tươi, trên đỉnh núi Hoa Cúc có một cái hồ trong veo, hồ ở ngay sát vách núi, nếu không có mấy tảng đá to chắn lối thì có lẽ đã sớm thành thác nước rồi. Lục Kiếm Trì đi đến bên hồ, chỉ thấy nước hồ trong vắt vô cùng, hơi nước dày đặc, không khí khá mát mẻ. Y nhúng tay xuống, nước hồ mát lạnh khiến y thấy bất ngờ, không nhịn được lại vốc một vốc lên định uống.

Một tiếng “lộp bộp” khê vang lên, một viên đá lăn đến từ sau lưng y, Lục Kiếm Trì hơi giật mình, quay phắt người lại, chỉ thấy trong đồng đá núi lởm chởm phía sau có người đang ló đầu ra. Thấy ánh mắt ác liệt của y, hình như người nọ có chút sợ hãi, rụt cổ lại.

- Cái đó... vị đại hiệp này...

Lục Kiếm Trì thấy người nọ mặc áo bào xám đi giày vải, tướng mạo nho nhã, giống như một người đọc sách nghèo khổ bần cùng, y thả lỏng người.

- Tại hạ là Lục Kiếm Trì, dám hỏi các hạ là ai? Phải chăng cũng là người hữu duyên đến cùng ngắm cảnh non nước nơi đây?

Người nọ lắc đầu, rồi bỗng nhiên lại gật đầu lia lịa.

- Đúng vậy đúng vậy, đúng là người có duyên cùng đến ngắm cảnh nước non. Vị đại hiệp này, nước ấy tốt nhất đừng uống...

Lục Kiếm Trì sững người, không kìm được liếc nhìn hồ nước một cái, nước hồ đúng là trong đến động lòng người.

- Sao vậy? Trong nước này có...

Người nọ đứng lên từ trong đồng đá lờm chờm, Lục Kiếm Trì thấy quần áo người nọ đã rách nhưng được vá lại, áo bào xám cũ mà không bẩn, mặc dù trang phục không chỉnh tề nhưng cũng là người nho nhã. Chỉ thấy hần đáp:

- Cái đó... trong nước đó có rất nhiều... hài cốt...

- Hài cốt?

Lục Kiếm Trì kinh ngạc. Nơi đây không có người ở thì lấy đâu ra hài cốt chứ? Y chăm chú nhìn vào trong làn nước, chỉ thấy bên dưới những gợn sóng trong veo là vô số đá sỏi, xương khô ở đâu chứ?

Người nọ thấy y nghi ngờ, lại chỉ vào trong nước.

- Rất rất nhiều người chết... hàng trăm hàng ngàn người chết đấy.

Lục Kiếm Trì càng thêm kinh ngạc, y đi đến gần hồ, cố gắng nhìn xuống đáy nhưng lại chỉ thấy hồ nước trong veo không có cá, đích thực là chẳng có bộ xương khô nào cả. Bỗng nhiên y nghĩ trừ khi nơi mà người nọ nói, không phải ở dưới đáy... Y đưa mắt nhìn lướt qua mặt hồ, bất chợt hoảng sợ vô cùng. Y nhìn thấy trên mặt hồ không lớn này phản chiếu vô số đầu lâu xương sọ với hốc mắt đen ngòm nổi dật dênh trên mặt nước, tỏa ra thứ ánh sáng kỳ dị cùng với làn nước lấp lánh, giống như đang nhao nhao há miệng gào thét vậy.

- Đây... bóng phản chiếu ở đâu vậy?

Lục Kiếm Trì ngược đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy thấp thoáng có rất nhiều hoa văn lồi lõm trên những tảng đá khổng lồ bên cạnh hồ nước, vô số những khe hở lớn nhỏ khác nhau rải rác bên trên. Đây chính là hình ảnh của bóng râm và những khe hở phản chiếu xuống nước, tạo ra hàng trăm ngàn hình ảnh phản chiếu lỳ lợ của đầu lâu.

- Thì ra là như vậy, khung cảnh kỳ lạ như thế này quả thực khiến người ta giật mình. – Y đột nhiên hiểu ra. – Vị huynh đệ này xưng hô như thế nào vậy? Những hình ảnh phản chiếu này chỉ là ảo ảnh của bóng vách đá thôi, không phải thực đâu, đừng sợ. Đúng là kỳ quan thiên nhiên, hiếm có trên đời.

Người mặc áo bào xám kia thở dài thườn thượt, cũng không biết là thở phào nhẹ nhõm, hay là lo lắng hơn.

- Ta họ Lý... cái đó...

Lục Kiếm Trì vui vẻ nói:

- Thì ra Lý huynh Lý Cái Đó, hân hạnh được gặp, hân hạnh.

Người mặc áo bào xám ngẹn lại, ho húng hắng mấy tiếng.

- Nói hay lắm, nói hay lắm, vậy... - Hắn ngừng lại, không biết đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, câu nói đến miệng chợt đổi thành. – Mặt trời sắp xuống núi rồi...

Lục Kiếm Trì mỉm cười.

- Không sai, sắc trời cũng tối rồi, Lý huynh hình như không phải người trong võ lâm thì phải? Hoàng hôn đã buông xuống rồi, sao không nghỉ lại tại đây?

Ánh mắt người mặc áo bào xám tên “Lý Cái Đó” kia vẫn đang nhìn lên vách núi và hồ nước, hắn chậm rãi nói:

- Ta vốn định đi hái một ít đậu tằm để cho vào mì, cuối cùng không cần thận nên đi lạc đường...

Lục Kiếm Trì nói:

- Không sao, ta dẫn huynh xuống núi.

“Lý Cái Đó” vui vẻ đồng ý. Hai người xuống núi trước khi trời tối hẳn. “Lý Cái Đó” nói hẳn vừa chuyển đến nơi đây, nhà ở trong một thôn trang không xa dưới núi. Lục Kiếm Trì cũng đang định tìm một nơi để dừng chân nghỉ trọ, vì vậy y cũng đi đến thôn trang nọ.

Thôn trang bên dưới núi Hoa Cúc chỉ có vón vẹn mười mấy hộ gia đình. Ở khe núi, độ dốc vừa phải, cây cỏ rậm rì, ngay cả vào buổi tối cũng nhìn thấy hoa cúc đại phủ đầy, bên dưới mấy cây đại thụ cứng cáp chỉ dựng mấy gian nhà, bên ngoài thôn trang cũng không có ruộng đồng. Nơi này nằm sâu bên trong dãy núi, đất đai không dễ canh tác, vậy nên khung cảnh ở trong và ngoài thôn mang đậm vẻ thiên nhiên, vô cùng thú vị. Lục Kiếm Trì và “Lý Cái Đó” đi vào thôn trang, ngôi làng vào lúc hoàng hôn có rất ít người đi lại, chỉ có hai đứa nhóc da đen nhẻm đang ngồi ở cửa nhà nghịch bùn, chúng sợ hãi nhìn hai người rồi trốn vào trong nhà.

Bên cạnh gian nhà được làm bằng bùn đất, có một căn gác bằng gỗ cao hai tầng hoàn toàn khác biệt. Lục Kiếm Trì chăm chú nhìn, chỉ thấy xung quanh căn lầu gác này được khắc hình hoa sen đang đung đưa trong gió, y giật mình, căn gác này...

“Lý Cái Đó” thấy y giương mắt nhìn nhà của mình thì vội vàng nói:

- Căn nhà này không phải của ta đâu.

Lục Kiếm Trì đi đến trước cửa, nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên căn gác gỗ.

- Căn gác này rất nổi tiếng, lầu Liên Hoa vân cát tường, là nơi ở của đệ nhất thần y Lý Liên Hoa. Lý huynh, huynh và Lý thần y kia cùng họ, phải chăng huynh chính là...

“Lý Cái Đó” lắc đầu quây quây.

- Ta dốt đặc y thuật, hoàn toàn chẳng phải thần y gì đó đâu. Căn nhà này cũng không phải của ta, ta là... ầy... thân thích của Lý thần y kia. Ta là hàng xóm của họ hàng xa của người cùng thôn với hẳn, Lý thần y tìm thấy một loại kỳ dược hiếm thấy trên đỉnh núi gần đây, hẳn đang luyện đan. Người cũng biết y thuật của Lý thần y nổi danh thiên hạ, nghe nói ban ngày

hắn là người, ban đêm là quỷ, đôi khi còn quen biết cả với xà yêu, nữ quỷ, lại cả yêu ma gỗ đá nữa...

Lục Kiếm Trì mỉm cười.

- Lời đồn không tránh khỏi nói quá sự thật. Thì ra Lý thần y luyện đan trong núi, bây giờ huynh tạm thời ở ngôi nhà này, đây lại là căn gác kỳ lạ mà người người trong võ lâm đều mong được thấy. Huynh và Lý Liên Hoa quen biết từ trước sao?

“Lý Cái Đó” lắc đầu liên tục.

- Ta và Lý thần y cũng không quá thân... chỉ là sống ở đây thôi mà. – Hắn chỉ vào trong căn gác gỗ. – Có muốn vào đó ngồi một chút không?

Lục Kiếm Trì mỉm cười nói:

- Chủ nhân không ở đây, thôi thì không nên. Ở đây có chỗ nào có thể nghỉ trọ được không?

“Lý Cái Đó” nhìn ngó xung quanh.

- Ta chuyển đến đây mới được vài ngày, vẫn luôn ở trong này làm cơm, nhà trọ thì... hình như ở phía Đông làng có một chỗ, có điều người trong thôn chưa bao giờ tới ăn cơm ở đó, hơn nữa trong núi cũng rất ít khi có người đến.

Lục Kiếm Trì nói:

- Không sao, nếu Lý huynh không chê, có thể cùng tại hạ đến đó được không?

“Lý Cái Đó” vui vẻ đồng ý.

Nhà Trọ Không Có Xác Chết

Phía Đông thôn trang nhỏ có một hồ nước, bên cạnh hồ nước có một căn nhà nhỏ đen thui. Không giống với những căn nhà đắp tường đất bùn, nó được làm bằng gạch màu đen, ngói lưu ly đầu hồ màu xanh lục, cửa lớn bằng gỗ đỏ, trên cửa khắc hình bát quái. Mặc dù sắc trời đã tối, nhưng trong mắt Lục Kiếm Trì tro bụi chất dày vài tấc trên cánh cửa đã hiện lên rất rõ ràng.

- Xem ra nơi đây đóng cửa đã lâu. – Lục Kiếm Trì nói. – Có điều nhà trọ này đúng là kỳ quái.

Mặc dù y hành tẩu giang hồ chưa được bao lâu, nhưng chưa từng thấy nhà trọ nào lại khắc hình bát quái lên cửa, hướng hồ lại còn tường gạch màu đen, ngói lưu ly đầu hồ màu xanh lục nữa. Nhà trọ này được xây dựng kiên cố xa hoa nhưng vì sao lại đến nỗi phải đóng cửa không tiếp khách thế này? Nếu như là vì quá ít khách, nơi này vốn vô cùng hẻo lánh, dân số ít ỏi, có ai lại bỏ ra nhiều tiền bạc để xây dựng một nhà trọ vững chắc xa hoa như thế này chứ?

“Lý Cái Đó” đưa tay gõ cửa, chỉ nghe thấy hai tiếng “cộc cộc”, đại môn khê lắc lư, không khóa.

- Nơi đây hình như đã rất lâu rồi không có người ở.

- Bên trong có tiếng động.

Lục Kiếm Trì đưa tay đẩy nhẹ, cánh cửa chậm chậm mở ra. Dưới ánh trăng, chỉ thấy mấy con chuột đang chít chít chạy tán loạn khắp nơi trong phòng. Trong bóng tối, những chiếc bàn ghế dày dặn bằng gỗ vẫn được đặt trong sảnh chính, bóng đổ xuống nền, có thể tưởng tượng được tình cảnh náo nhiệt năm đó. Vài tiếng ván gỗ giòn giã gõ vào nhau vang lên, Lục Kiếm Trì ngẩng đầu, nhìn thấy trên nóc nhà trọ treo mười mấy tấm ván gỗ dài ba tấc, chúng đang nhẹ nhàng chạm vào nhau theo làn gió, trên mấy tấm ván được khắc cùng một chữ với nét bút kỳ lạ, đó là chữ “Quỷ”.

Gió đêm mát mẻ, đại môn của nhà trọ rộng mở, gió thổi vào trong khiến lớp bụi tích tụ trên bàn ghế bay tán loạn tạo nên một màn sương mù. “Lý Cái Đó” và Lục Kiếm Trì đưa mắt nhìn nhau, không khỏi thấy lạnh lạnh. Đang lúc yên tĩnh đó, màn cửa nhà trọ cũ nát ấy khê bay phần phật, thấp thoáng có thể thấy những vết lốm đốm trên bức tường phía sau cửa.

Vết đốm đó màu đen, không lẽ là vết máu đã khô? Lục Kiếm Trì cầm kiếm trên tay, lặng lẽ vận chân khí, chậm rãi bước vào bên trong.

“Lý Cái Đó” ngần ngại nói sau lưng y:

- Lục đại hiệp... sao không để trời sáng rồi quay lại...

Lục Kiếm Trì khẽ “suyt” một tiếng, y đang chăm chú lắng nghe. Trong nhà trọ rộng lớn ấy vẫn vang lên những tiếng động nhưng lại không thể nghe ra đó có phải tiếng người không. Hình như có một thứ gì đó nặng nề đang chuyển động ở đâu đó bên trong, nó di chuyển rất khẽ khàng, cũng có thể là tủ đựng quần áo, giường chiếu vì lâu năm nên phát ra những tiếng mọt kêu cọt kẹt.

Y cầm kiếm trong tay, bước chân lướt qua sảnh lớn nhẹ nhàng tựa như một chú mèo, dùng chuôi kiếm khẽ gạt tấm màn cửa đang bay nhẹ trong gió. “Lý Cái Đó” không muốn đi vào, thấy y làm vậy thì do dự hồi lâu, thở dài rồi vẫn vào theo.

Hai người chăm chú nhìn xung quanh, chỉ thấy trên bức tường hành lang dẫn vào hậu viện của nhà trọ bị bắn lên mấy chục vết lõm đốm xám xịt, nhìn như vết máu, hình như từng có thứ gì đó dính máu vung qua bức tường này. Lục Kiếm Trì là người sành về đao kiếm, y thầm đoán: *Vết tích này vừa ngăn lại vừa hỗn loạn, không phải vết đao kiếm, nhưng tốc độ bắn lên lại rất nhanh. Nếu như đúng là vết máu thì người bị thương e là khó có thể sống sót. Trong căn nhà trọ kỳ quái này rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện ly kỳ gì đây?*

“Lý Cái Đó” ghé sát lại bức tường đó nhìn.

- Đây là thứ gì?

Lục Kiếm Trì nghe vậy thì nhìn kỹ lại.

- Đây là...

Chỉ thấy trong những vết đốm trên bức tường có dính một vật cứng màu nâu, Lục Kiếm Trì nhìn nó hồi lâu mà không biết là gì.

“Lý Cái Đó” lăm lăm:

- Đây hình như là một mảnh vỡ.

Lục Kiếm Trì gạt đầu.

- Nhưng không biết là của vật gì?

“Lý Cái Đó” liếc nhìn y một cái, hình như cảm thấy y rất kỳ lạ, muốn nói lại thôi, rồi lại thở dài.

- Cho dù đây là vết gì thì nói tóm lại... trong hành lang này cũng chẳng có gì cả.

Đích thực, hành lang này vắng lặng, ngoài những vết lốm đốm trên tường thì chẳng có gì cả. Lục Kiếm Trì đi trước, hành lang thông ra một đình viện rất lớn, bóng râm đổ ập xuống, trong sân lại có hai cái cây xơ xác khá lớn, những tia sáng le lói xuyên qua cành cây, chiếu lên cơ thể người tựa như một cái mạng nhện khổng lồ. Bên cạnh gốc cây khô có một giếng nước, gàu nước bên trên giếng không bị sút mẻ gì. Trong sân có tám cửa lớn, trên gác có bốn đại môn, tổng cộng là mười hai gian phòng. Căn phòng thứ tư trên gác mở lưng chừng, hình như nó đã mở như vậy rất lâu rồi.

- Kỳ lạ thật... nơi này có rất ít người, vì sao lại có một nhà trọ như thế này chứ? Mười hai gian phòng, đình viện đều được xây bằng gạch xanh ngói bích, chắc chắn không phải ngẫu nhiên làm thành. – Lục Kiếm Trì cảm thấy không thể hiểu nổi.

“Lý Cái Đó” thuận miệng nói:

- Nói không chừng mấy năm trước ở đây có rất nhiều người, còn náo nhiệt hơn lúc này gấp chục lần ấy chứ.

Lục Kiếm Trì lắc đầu.

- Nếu thực sự là như vậy thì bao nhiêu người đó đi đâu cả rồi? Hơn nữa nếu đã là nhà trọ, vậy chắc chắn phải có rất nhiều người tới tới lui lui, nơi đây ở sâu trong núi lớn, làm sao có nhiều người qua lại được?

“Lý Cái Đó” nói:

- Nói không chừng nhiều nhiều năm trước nơi đây đã có rất nhiều người qua lại...

Lục Kiếm Trì lại lắc đầu, y vẫn cảm thấy nhà trọ này chỗ nào cũng kỳ quái.

- Ngày mai đúng là phải tìm vài thôn dân hỏi mới được.

Y đi loanh quanh trong sân một vòng nhưng không thấy gì bất thường, chậm rãi đi đến trước cánh cửa đầu tiên, đẩy chuôi kiếm. Cánh cửa chậm chậm mở ra, một mùi ẩm mốc nồng nồng xộc lên. Chỉ thấy cửa sổ trong

phòng đã bị che mất một nửa, màn lụa rủ xuống đất, bàn ghế đủ cả, chỗ nào cũng tích đầy một lớp bụi dày. “Lý Cái Đó” ngó vào, nhất thời ngẩn người. Lục Kiếm Trì bước nhanh vào trong, nhìn cảnh tượng kỳ lạ trong phòng, dù có võ công đầy mình, y cũng có chút rợn tóc gáy.

Trong phòng, một cái ghế đố trước giường, trên xà nhà có treo một mảnh vải màu xám, trên mảnh vải thắt một nút chết, lặng lẽ bất động. Lục Kiếm Trì đưa tay kéo mảnh vải đó, mặc dù đã qua nhiều năm nhưng mảnh vải vẫn rất chắc chắn. “Lý Cái Đó” đứng sau lưng y, ngẩng lên nhìn xà nhà. Lục Kiếm Trì nhảy vút lên, nhẹ nhàng gạt mảnh vải đó ra, chỉ thấy trên xà nhà có một dấu tích. Mảnh vải xám đã từng treo một vật nặng, chẳng lẽ trong gian phòng này thực sự đã từng treo cổ chết một người?

Y tung người nhảy xuống, suy nghĩ ngẩn ngơ, trong đầu có trăm ngàn mỗi nghi ngờ, không biết phải giải đáp như thế nào.

“Lý Cái Đó” chăm chú nhìn. Mặc dù mảnh vải bám đầy bụi nhưng chưa mục ruỗng tới mức nở ra dòi bọ, mà hình như còn được xé ra từ váy của phụ nữ. Nếu như trong gian phòng này đích thực từng có người treo cổ chết, vậy thi thể ở đâu rồi? Nếu như có người đã liệm xác thì vì sao không thu dọn luôn bạch lĩnh(*) và cái ghế dưới đất chứ?

() Lĩnh là tên một loại vải, ở đây là nói vải lĩnh màu trắng.*

Đưa mắt nhìn sang nơi khác, thấy chặn giấy trên bàn đang dề lên một tờ giấy nát, Lục Kiếm Trì đưa đuốc qua, chỉ thấy trên tờ giấy có mấy chữ: “Dạ... quý xuất vu tứ phòng... hựu khuy thiệp song... kinh khủng tủng lệ... cần... quân... vi phán...”(*)

() Đêm, quý xuất hiện trong phòng bốn, nhìn trộm vào cửa sổ phòng thiệp, thiệp kinh hoàng sợ hãi, chỉ mong mỗi quân. “Quân” là cách xưng hô của nữ với nam thời cổ.*

- Đây hình như là một bức di thư, hoặc là một trang tùy ký. – Lục Kiếm Trì nhíu chặt hàng mày. Tình hình trong nhà trọ này đúng là ngoài dự liệu của y. – Xem ra người treo cổ chết là một cô gái, hơn nữa phu quân của nàng ta cũng chưa quay về.

“Lý Cái Đó” gật đầu.

- Hình như nhà trọ này đã xảy ra chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ, bức nàng phải treo cổ tự vẫn.

Lục Kiếm Trì trầm ngâm:

- Nàng ta nhắc đến “quỷ”, trên đại sảnh bên ngoài cũng treo rất nhiều thẻ trúc khắc chữ “Quỷ”, không biết “quỷ” được nói đến trong nhà trọ này rốt cuộc là thứ như thế nào?

“Lý Cái Đó” trở mặt nói:

- Quỷ thì chính là quỷ, còn có thể trở thành thứ khác được sao?

Lục Kiếm Trì ngừng lại.

- Mặc dù nói là vậy, nhưng nó vẫn khiến người ta khó có thể tin được...

“Lý Cái Đó” thở dài.

- Nói không chừng xem xong mười hai gian phòng sẽ biết ngay đó là thứ gì.

Lục Kiếm Trì gật đầu, đi đến gian phòng thứ hai.

Gian phòng thứ hai trống rỗng, so với gian thứ nhất thì ít hơn một cái giường lớn, dấu vết của giường dưới nền rất rõ ràng, nhưng lại chẳng biết nó ở đâu rồi. Bên dưới tấm gương đồng trang điểm cạnh cửa có đặt một chậu rửa mặt bằng đồng, mọi thứ trong phòng đơn giản ngăn nắp. Bụi không bay lung tung, chỉ có một vòng tạp chất màu đen đọng lại trong chậu đồng.

“Lý Cái Đó” liếc mắt thấy, lẩm bẩm nói:

- Đây... đây chẳng lẽ lại là máu sao?

Lục Kiếm Trì lắc đầu.

- Thời gian đã lâu, không thể nhận ra được.

Trong phòng không có vật dụng gì khác, hai người rời khỏi gian thứ hai, bước vào gian thứ ba. Gian phòng thứ ba lại chỉ có bốn bức tường trắng, có thể thấy năm đó không có ai ở đây. Tấm giấy dán cửa sổ bị thủng một lỗ, màn giấy bằng chất liệu rất tốt bị lật ra ngoài, gió thổi vào từ khe hở ở trên cao. Bụi bặm trong gian này tích tụ nhiều hơn những gian khác, trông gian phòng cũng hoang tàn hơn.

Gian phòng thứ tư ở chính giữa đình viện, cửa phòng nửa đóng nửa mở, hai người còn chưa đi đến cửa thì đã nhìn thấy những vết lốm đốm chỗ cánh cửa, lại là những vết bắn màu đen giống như vết máu. Mặc dù Lục Kiếm Trì đứng cảm khí thế, lúc này cũng không tránh khỏi rợn tóc gáy.

Đẩy cửa ra, “Lý Cái Đó” kêu “a” lên một tiếng, rụt đầu lại trốn sau lưng y.

- Kia là thứ gì vậy?

Lục Kiếm Trì ngẩn ra một lúc, y cảm thấy lòng bàn tay đã ứa mồ hôi lạnh, giống như không thể cầm chắc chuôi kiếm nữa. Sau một lúc lâu, y mới miễn cưỡng nói:

- Đó là một bóng người...

“Lý Cái Đó” vẫn trốn sau lưng y.

- Bóng người làm sao lại màu trắng chứ?

Lục Kiếm Trì nói:

- Người này vốn dựa lên tường, rồi có thứ gì đó màu đen bắn lên, sau khi hẵn rời đi thì trên bức tường lưu lại một khoảng trống hình người.

Thì ra gian phòng thứ tư bàn xiêu ghế đổ, ngổn ngang lộn xộn, giống như từng gặp phải một cuộc đại chiến vậy. Trên bức tường đối diện có một khoảng hình người màu trắng đang ngồi dựa vào tường, rõ ràng bắt mắt. Xung quanh là những vết bắn đen đen bắn lên tung tóe, phủ lên phần lớn bức tường.

Lục Kiếm Trì bước vào trong phòng, dưới nền đầy vụn gỗ vương lên hai chiếc áo choàng đen tựa như hai con quái thú đang phủ phục dưới đất, trong đó có một chiếc rất dài, bị rách khá nhiều lỗ. Y giật mình. Để khiến cho mảnh gỗ trở thành thế này thực sự phải cần sức lực rất lớn, nếu không phải quyền cước của chủ nhân gian phòng này rất được thì chắc chắn người xông vào phải có lực đạo kinh người, không biết chủ nhân của gian phòng này là ai? Đưa mắt nhìn xung quanh, y chỉ thấy “Lý Cái Đó” đang cúi người nhặt một vật từ dưới đất lên. Lục Kiếm Trì soi đuốc đến, hai người chăm chú quan sát vật đó dưới ánh lửa. Đó là một cái lò xông hương, trên thân lò xo

có một vết tích sâu, vết lõm vừa thẳng vừa hẹp, chắc chắn không phải vết rạn nứt.

- Đây là vết đao hay vết kiếm vậy? - “Lý Cái Đó” hỏi.

Lục Kiếm Trì trầm ngâm một lúc.

- Đây hẳn là vết kiếm. Có thể một kiếm mà chém được lên cái lư đồng này, người ra tay võ công không kém chút nào. Nếu như ngay cả người này cũng chết ở đây thì bí mật mà nhà trọ này cất giấu chắc chắn cực kỳ đáng sợ.

“Lý Cái Đó” mỉm cười.

- Nếu như là Lục đại hiệp ra tay, ngài có thể chém ra được một kiếm như thế nào nhỉ?

Lục Kiếm Trì ha ha cười, y tập trung tinh thần, rút trường kiếm “roẹt” một tiếng, ánh sáng lấp lóa nhắm thẳng đến cái lư đồng trong tay “Lý Cái Đó”. “Lý Cái Đó” sợ giật nảy người, hăn thét lên một tiếng rồi tuột tay đánh rơi lư đồng. Đường kiếm của Lục Kiếm Trì lại nhanh hơn, chém lên lư đồng đánh “keng” một tiếng, ngay sau đó y phất tay áo bào lên, nhanh chóng chụp về trước khi lư đồng rơi xuống đất. Chỉ thấy trên thân lư đồng có thêm một đường kiếm khác song song với vết kiếm lưu lại ban đầu, so với vết kiếm ban đầu thì đường kiếm này lõm sâu hơn nửa phân, dài ba tấc.

- Xem ra võ công của chủ nhân nơi này cũng tương đương với ta.

Lục Kiếm Trì than nhẹ. Y đã sử dụng toàn bộ công lực, gươm chém xuống lư đồng cực kỳ rắn chắc, nếu đây là lư đá thì một kiếm này của y đã chém làm đôi rồi.

“Lý Cái Đó” lắc đầu.

- Vết kiếm của hăn ngắn hơn ngài, vậy nói lên góc độ hạ kiếm của hăn nhỏ hơn ngài. Lúc hăn vung kiếm chém thì có lẽ lư đồng không ở trên không trung, có nơi mượn lực, nếu thủ pháp xuất kiếm hoàn toàn khác nhau, kết quả tất nhiên cũng sẽ không giống.

Lục Kiếm Trì gật đầu, trong lòng lại thấy sợ hãi... Vị “Lý Cái Đó” này lý luận về kiếm rất tự nhiên, chỉ e đây không phải người đọc sách phiêu bạt

giang hồ bình thường, họ hàng của “Lý Cái Đó” chẳng lẽ là một hiệp khách lánh đời khác?

“Lý Cái Đó” vừa quay đầu bỗng thấy Lục Kiếm Trì chăm chú, ánh mắt sáng quắc đang nhìn Đông ngó Tây trên người mình, hấn hoang mang nhìn lại Lục Kiếm Trì.

- Ngài nhìn gì vậy?

Lục Kiếm Trì thu mắt lại, mỉm cười.

- Không có gì. – Ánh mắt y rời khỏi khuôn mặt “Lý Cái Đó”.

Đột nhiên ngoài cửa sổ có một cái bóng trắng lóe lên, y quát lớn:

- Kẻ nào ở bên ngoài đó?

“Lý Cái Đó” vội vàng ngó đầu ra, chỉ thấy ngoài cửa sổ thực sự có một bóng trắng lơ lửng, có âm thanh chói tai vang lên:

- Lý...

Ánh kiếm trên tay Lục Kiếm Trì sáng chói, giống như hoa sen nở rộ, phá cửa sổ xông ra, che kín cái bóng trắng bên ngoài. “Lý Cái Đó” vội vàng chạy tới bên cửa sổ nhìn. Trong đình viện, cái bóng trắng ngoài cửa đột nhiên bị tập kích nên kêu gào ầm ĩ, “nó” vùng thứ gì đó lên chống đỡ, chỉ nghe thấy kiếm chạm vào ngọc thạch kêu “tang” một tiếng. Cái bóng đó gào lên:

- Lý Tiểu...

Tiếng thét còn chưa dứt, Lục Kiếm Trì lại bổ kiếm đến, âm thanh liền im bật. Một kiếm này của Lục Kiếm Trì kéo theo hàng loạt ánh kiếm, trong đó có mười mấy chiêu liên tiếp, nhưng lắng nghe một hồi chỉ thấy những tiếng tinh tinh tang tang giòn giã vang lên, bóng trắng kia lại có thể đỡ được mười chiêu của y, hơn nữa còn lần lượt hóa giải, không hề thua kém chút nào.

Trong lòng Lục Kiếm Trì lấy làm lạ. Tên yêu quái áo trắng này rõ ràng đang thi triển võ công mà, lẽ nào quỷ cũng luyện võ công sao? Binh khí trên tay “nó” rõ ràng là một cây sáo ngọc. Đúng lúc y đang nghi ngờ thì tên yêu quái áo trắng kia đã hồi hơi lại, lớn tiếng mắng nhiếc:

- Tên Lý Tiểu Hoa chết tiệt! Thằng Lý điên! Lý yêu quái...

Lục Kiếm Trì lấy làm lạ, đột nhiên thu kiếm lại, hỏi:

- Người...

Chỉ thấy tên “yêu quái áo trắng” ngoài cửa có thân hình gầy guộc như bộ xương, áo gấm đai ngọc, trong tay cầm một cây sáo ngọc, mặt mày xám xịt giận dữ chỉ vào “Lý Cái Đó” đang đứng nhìn ra cửa sổ, mắng mỏ:

- Gọi ta từ ngàn vạn dặm xa xôi đến cái nơi quái quỷ này, rồi sắp xếp cho cao thủ Võ Đang lấy mạng ta à! Người muốn giết người cướp tài sản hả!

“Lý Cái Đó” ở cửa sổ ấy náy nói:

- Cái đó... ta cứ nghĩ là quỷ treo cổ áo trắng chứ...

“Yêu quái áo trắng” kia dùng dùng nổi giận.

- Mẹ kiếp người nói ai là quỷ treo cổ hả? Bản công tử anh tuấn phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong như thế này, là một trong mười giang hồ mỹ nam tử, thế mà người nói ta là quỷ treo cổ á? Mẹ nó chứ, người mới là cái tên hỗn đản đầu to ấy!

Nói đến đoạn này, Lục Kiếm Trì mới hiểu ra.

- Thì ra các hạ là đại thiếu gia Phương thị, Đa Sầu Công Tử Phương Đa Bệnh! Chẳng trách...

Câu sau đó kịp thời ngừng lại. Y nghĩ bụng, *Chẳng trách lại gây gò đến mức kỳ lạ quái dị như vậy*. Vừa rồi y quả thực đã coi Phương Đa Bệnh là “yêu quái”. Phương Đa Bệnh tức giận trừng mắt nhìn “Lý Cái Đó”.

- Mẹ kiếp người trốn ở nơi quái quỷ này làm cái khi gì vậy? Người này là ai? Người mới gọi tới...

“Lý Cái Đó” vội vàng nói:

- Hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi. Vị này là cao thủ phái Võ Đang, bọn ta mới gặp nhau trên đường, cả hai cùng chung chí hướng, mới gặp mà như bạn cũ, vậy nên mới cùng ở đây, tuyệt đối không phải sát thủ ta sắp xếp để giết người đâu.

Phương Đa Bệnh nghe vậy thì ngẩn ra, y liếc nhìn Lục Kiếm Trì một cái.

- Người là...

Lục Kiếm Trì ôm quyền nói:

- Tại hạ là Lục Kiếm Trì, Võ Đang Bạch Mộc Đạo trưởng là sư tôn của tại hạ.

Phương Đa Bệnh gật đầu.

- Người là đồ đệ của Bạch Mộc, đệ tử Võ Đang quả nhiên danh bất hư truyền.

Sau khi Lục Kiếm Trì biết y là dòng dõi danh môn thì nói chuyện khách khí hẳn.

- Phương thiếu cũng là bạn tốt của Lý huynh “Lý Cái Đó” sao?

Phương Đa Bệnh nói:

- Lý Cái Đó? Lý... à... đúng thế, đúng thế. Không biết Lý Liên Hoa chạy đi đâu, ta vốn đến tìm tuyệt thế thần y Lý Liên Hoa kìa, kết quả không tìm thấy Liên Hoa, trong lâu chỉ có... tên đó kìa? – Y trừng mắt nhìn “Lý Cái Đó” một cái.

“Lý Cái Đó” nói:

- Là hàng xóm của họ hàng xa của người cùng thôn với Lý Liên Hoa.

Phương Đa Bệnh gật đầu lia lịa.

- Đúng rồi, ta và cái tên Lý huynh này cũng chẳng thân thiết gì lắm.

“Lý Cái Đó” cũng gật đầu liên tục.

- Đúng thế, đúng thế.

Lục Kiếm Trì nói:

- Không biết Phương thiếu gia sao lại tìm được nơi này?

Phương Đa Bệnh mát mẻ nói:

- Cái thôn đổ nát này tới tới lui lui cũng chỉ có mười mấy nhà, nhà nào cũng tìm một lần, đợi đến nửa đêm canh ba thì tất nhiên là tìm được chỗ này rồi. – Y trừng mắt nhìn “Lý Cái Đó” một cái. – Hai người các người, nửa đêm canh ba tìm nữ quý ở chỗ này sao?

- Bọn ta vốn là định đến đây ăn cơm. - “Lý Cái Đó” nói. – Cuối cùng nhà trọ lại đóng cửa, trong phòng có rất nhiều vết tích kỳ dị quái lạ, hình như là có quỷ.

Phương Đa Bệnh nói:

- Chỗ này vốn không có quỷ, nhưng có con quỷ đầu to nhà người ở đây thì tất nhiên là có quỷ rồi. Dọc đường bản công tử vào đây cũng chẳng nhìn thấy gì cả.

“Lý Cái Đó” nghiêm mặt nói:

- Quỷ, cái thứ ấy tất nhiên không phải kẻ phạm phu tục tử nào cũng có thể tùy tiện nhìn thấy được...

Phương Đa Bệnh “a” lên một tiếng.

- Không lẽ người nhìn thấy?

“Lý Cái Đó” nói:

- Cái đó... tất nhiên là không rồi.

Lục Kiếm Trì nói:

- Phương thiếu gia vừa tới đây có thể không nhìn kỹ, nhà trọ này lưu lại rất nhiều vết tích kỳ lạ, hình như đã từng xảy ra chuyện gì đó rất thê thảm.

Phương Đa Bệnh nhìn Đông ngó Tây.

- Chuyện thê thảm gì?

Lục Kiếm Trì nâng lư đồng trong tay lên.

- Ở đây từng xảy ra một cuộc đấu võ, mà hình như người trong mỗi gian phòng đều đột nhiên biến mất.

Phương Đa Bệnh nói:

- Đánh nhau, cho dù là thắng hay thua thì tất nhiên đánh xong sẽ đi, chẳng lẽ đánh xong rồi còn ở lại ăn cơm sao? Cũng không phải Lý Liên Hoa...

“Lý Cái Đó” nói:

- Nhưng nơi đây là nhà trọ, nếu không phải tất cả mọi người trong nhà trọ đột nhiên chuyển đi, sao lại để lại tất cả dấu vết chứ? Nếu không thì

chính là vào năm đó tháng đó ngày đó, tất cả mọi người trong nhà trọ này, bất kể nam nữ già trẻ, võ lâm cao thủ hay bách tính giang hồ, tất cả đều đột nhiên chết hết.

Phương Đa Bệnh há hốc miệng.

- Cái này... ai có thể giết chết nhiều người như vậy trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó chứ, thi thể đâu? Người nói người chết, vậy xác đâu rồi?

- Không có thi thể. - “Lý Cái Đó” nói.

Lục Kiếm Trì gật đầu.

- Có lẽ đợi sau khi chúng ta xem tất cả các gian phòng, sẽ có thể hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Phương Đa Bệnh nói:

- Ấy... Nhất định phải xem sao?

“Lý Cái Đó” liếc nhìn y, thận trọng hỏi:

- Người cũng sợ quỷ sao?

Phương Đa Bệnh nghẹn lời.

- Khụ khụ, Lục Kiếm Trì, người đi trước mở đường đi, chúng ta đi kiểm tra các gian phòng.

Lục Kiếm Trì mỉm cười, cầm kiếm đi trước dẫn đầu. Nơi này mặc dù u ám đáng sợ, kỳ dị không sao tả được, nhưng y đường đường là đệ tử Vô Đang, từ nhỏ đã được đạo môn soi sáng, trong lòng thanh sạch, không hề e sợ gì.

Phương Đa Bệnh và “Lý Cái Đó” đi phía sau y. Đợi Lục Kiếm Trì đi được vài ba bước, Phương Đa Bệnh lặng lẽ huých “Lý Cái Đó” một cái, nhỏ giọng nói:

- Liên Hoa chết tiệt, đang yên đang lành lại không làm thiên hạ đệ nhất thần y, vờ làm “Lý Cái Đó” làm gì?

“Lý Cái Đó” khẽ ho một tiếng.

- Đó là... ta còn chưa nói xong tên mình thì Lục Đại hiệp đã gọi ta là “Lý Cái Đó” rồi, ta cũng chẳng còn cách nào khác... huống chi vị Lý thần y

trong tưởng tượng của hắn, ta cũng không quen lắm...

Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn hắn.

- Thì ra người sợ hắn phát hiện người là một thần y giả không biết y thuật.

Lý Liên Hoa thở dài, đột nhiên lại khẽ nói:

- Người có tin trên đời này có ác quỷ không?

Phương Đa Bệnh lắc đầu.

- Không tin.

Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Ta vốn cũng không tin, có điều... có điều nhà trọ này kỳ lạ cổ quái như vậy... tất cả những nơi vốn nên có thi thể thì lại chẳng thấy cái xác nào... có lẽ...

Phương Đa Bệnh run run, cả người nổi da gà.

- Người nói chỗ này vốn phải có thi thể sao?

- Trực giác của ta là vậy. – Lý Liên Hoa lắc đầu. – Nơi này có mùi của người chết.

Phương Đa Bệnh ngẩn người. Y và Lý Liên Hoa quen biết đã lâu, người này từ xưa đến nay chưa bao giờ nói chuyện không đầu như vậy.

- Mùi của người chết?

Ánh mắt của Lý Liên Hoa không ngừng nhìn xung quanh.

- Ừm... mùi của rất nhiều người chết... hơn nữa... - Bước chân của hắn thoáng khựng lại, liếc sang nhìn khoảng cách từ phía Đông ra đến hành lang dẫn ra ngoài. – Phải tập trung cẩn thận, trong nhà trọ này hình như còn có thứ gì đó đang đi theo chúng ta.

Mặt Phương Đa Bệnh nhất thời biến sắc.

- Có thứ gì cơ?

Lý Liên Hoa vẫn lắc đầu.

- Ta không biết, một thứ có bước chân rất nhẹ nhưng kích cỡ lại không hề nhỏ. Ta không biết hình dáng của nó rất cao hay là nó lư lững trên không, nói tóm lại, nó phải cao hơn chúng ta hai cái đầu.

Phương Đa Bệnh cười khan nhưng trong lòng thì lại thấy lạnh lạnh.

- Đó có thể là người không? Người càng nói càng giống quỷ, mà sao người lại biết được chứ?

Lý Liên Hoa thở dài, hần lẩm bẩm:

- Nếu người can đảm đáng khen ngợi, tập trung chuyên tâm, không hề phòng bị như vị Lục đại hiệp kia thì tất nhiên sẽ không chú ý đến những động tĩnh khác bên ngoài gian phòng, người có nghe thấy tiếng gió trên cái cây ở ngoài kia không?

Phương Đa Bệnh gật đầu.

- Tất nhiên là có.

Lý Liên Hoa trừng mắt nhìn y.

- Vậy bây giờ chúng ta đang đứng đối diện cái cây, tiếng gió to như thế, cái cây đó lại không có lá, ở giữa cũng không có gì chắn, vậy sao lại không có gió thổi đến hành lang này hả?

Phương Đa Bệnh chết lặng.

- Cái này...

Lý Liên Hoa nói:

- “Cái này cái kia” cái gì?

Phương Đa Bệnh cười khố.

- Thì tất nhiên là có thứ gì đó cản mất gió rồi.

Lý Liên Hoa lại than thở.

- Chính thế đấy. Từ cái cây không có lá ngoài kia đến chỗ này, cửa sổ rồi khe ở trên cây, chỗ rẽ vào hành lang, tóm lại trên đường này nhất định có thứ gì đó đã cản gió lại. Ta không biết đó là gì, nhưng nhất định không phải thứ gì hay ho.

Khi hai người đang khe khẽ nói chuyện, Lục Kiếm Trì đi trước đã đi đến trước cửa gian phòng đầu tiên ở góc hai. Cửa phòng treo một cái khóa lớn, Lục Kiếm Trì đưa ngón tay miết lên cái khóa, vận công, chỉ nghe thấy một tiếng “cách” vang lên, ổ khóa cũ đã gỉ sét nứt ra, y đưa tay đẩy nhưng cánh cửa lại không mở ra, trong lòng thấy rất kỳ lạ. Phương Đa Bệnh lắc mình tiến đến cạnh cửa sổ, đưa sáo ngọc phá cửa sổ đánh “rầm” một cái, y ngó vào trong.

- Bên trong có cái giường chắn cửa, qua bên này mà xem.

Lục Kiếm Trì đẩy chuôi kiếm mở cửa sổ ra, ba người cùng nhìn vào trong phòng.

Trong gian phòng đầu tiên ở góc hai bay đầy những lá bùa chú rách nát điêu tàn, giường bị đẩy ra đến cửa, đầu giường chắn lấy đại môn, tất cả cửa sổ đều bị ván gỗ đóng chết lại, trên xà nhà treo bảy tám cái bát quái. Trong phòng có hai bàn thờ, trên bàn thờ có rất nhiều tượng Phật, có vài bức tượng ba người chưa nhìn thấy bao giờ. Nhưng ngay cả khi được nhiều thần Phật ban phúc đến vậy, lại đóng kín mít như thế, trong gian phòng này vẫn không có người nào. Không biết chủ nhân của căn phòng làm thế nào để ra khỏi đây, để lại một căn phòng đầy bí mật không cách nào giải đáp.

Ba người mở cửa sổ đi vào, Lục Kiếm Trì nói:

- Chủ nhân gian phòng hình như đang đề phòng thứ gì đó tiến vào.

Lý Liên Hoa nhặt một lá bùa rách nát từ dưới đất lên.

- Nơi này cũng có rất nhiều chữ “Quý”.

Phương Đa Bệnh châm đuốc lên nhìn, trên một nửa lá bùa viết kín hơn mười mấy chữ “Quý”, hình dạng kỳ quái, không biết là đạo phù của môn phái nào. Lục Kiếm Trì đi quanh phòng một lượt, y giậm nhẹ chân, chỉ nghe sàn gỗ dưới chân phát ra những tiếng rỗng rỗng.

- Bên dưới e là có đường ngầm.

Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh liếc nhìn qua bùa chú trên nền đất, dưới đất lộ ra một ngăn bí mật hình vuông, vừa đủ cho một người ra vào. Hai người hợp sức nâng tấm gỗ trên ngăn bí mật đó lên, tấm gỗ được nhắc

lên, bên dưới tối mò mò. Phương Đa Bệnh ném cây đuốc xuống, lập tức ngọn lửa cháy lên phừng phừng, ba người cùng kêu “a” một tiếng, lùi lại liên tục mấy bước.

Bóng Ma Lập Lòe

Trong ngăn hầm dưới đất cũng dán đầy bùa chú, sau khi cây đuốc được ném xuống thì lập tức cháy lên, nhưng điều khiến người ta sợ hãi không phải bùa chú bị cháy. Thứ ở bên dưới ngăn hầm không phải một con đường ngầm như mọi người vẫn nghĩ, mà là một gian mật thất chật hẹp chỉ vừa một người. Trong mật thất có một cái xác khô đang ngồi, cánh tay và ngón chân đều đã khô dính vào xương, nhưng lại không bị mục nát. Xác khô không có đầu, vết thương trên cổ từng lớp từng mảng, giống như có thứ gì đó đã kéo đầu hẳn xuống bằng sức lực rất lớn vậy.

Phương Đa Bệnh há hốc miệng.

- Hẳn... hẳn...

Lục Kiếm Trì cũng kinh ngạc.

- Sao lại thế này chứ?

Lý Liên Hoa khẽ ho một tiếng.

- Có người kéo đầu hẳn xuống, người xem những chỗ rách kia kìa, sức lực gớm thật.

Rằng Phương Đa Bệnh va vào nhau lập cập.

- Kẻ nào lại có sức mạnh như vậy chứ? Ai có thể kéo rơi đầu hẳn xuyên qua một tấm ván gỗ chứ?

Lục Kiếm Trì chăm chú nhìn cái xác khô không đầu ấy.

- Cổ thi thế này hình như có hơi kỳ lạ.

Xác khô đó y phục chỉnh tề, mặc dù bám đầy bụi nhưng không có mấy vết máu, Lục Kiếm Trì trầm ngâm:

- Hình như là... chết rồi mới chặt đầu.

Lý Liên Hoa nói:

- Chết rồi mới chặt... ả chà, chết rồi mới chặt đầu thì sao cổ lại rách ra từng mảng từng mảng như giấy thế này?

Lục Kiếm Trì được câu nói đó của hắc nhắc nhở bỗng hiểu ra:

- Đúng rồi, không phải hắc chết rồi mới bị chặt đầu, sau khi hắc bị chết rồi biến thành xác khô mới bị người ta kéo rơi đầu, vậy nên chỗ bị đứt giống như giấy vụn vậy. Nhưng kẻ đã giấu cái xác khô không đầu đi đâu rồi? Người này rốt cuộc là ai?

Lý Liên Hoa nói:

- Nói không chừng người này và cô gái ở lâu dưới giếng nhau, đều không chịu được ác quỷ ở chỗ này nên mới trốn ở đây tự sát cho xong chuyện. Mà trên núi khí hậu khô hanh, nếu hắc uống thuốc độc tự sát, có thể khiến thi thể không bị mục nát mà trở thành xác khô. Đây cũng là điều rất hợp lẽ, rất đương nhiên mà.

Phương Đa Bệnh lắc đầu:

- Nói linh ta linh tinh! Làm sao người biết hắc uống thuốc độc tự sát chứ? Tự sát có cả trăm ngàn cách, chẳng lẽ hắc không thể treo cổ, không thể nhảy sông, không thể cầm dao cắt cổ, không thể tuyệt thực chết đói, cũng không thể nuốt một con chuột rồi buồn nôn đến chết sao?

Lý Liên Hoa cười gượng.

- Cái này...

Lục Kiếm Trì sờ lên người cái xác khô kia, y trầm ngâm:

- Trên thân thể không có vết thương, nhưng cho dù là một người đã trở thành xác khô, muốn kéo đầu ra khỏi thân người như thế này thì lực cổ tay cũng phải khá lắm đấy. Là ai đã kéo đầu người này xuống, vì sao lại vẫn để thân thể ở trong mật thất này? Kẻ đó đi vào thế nào, ra ngoài làm sao?

- Trừ phi... thực sự có quỷ? – Phương Đa Bệnh lăm bắm. – Đi thôi, chỗ này gió lạnh cứ từng cơn... Hở?

Nói được một nửa, Phương Đa Bệnh bỗng quay người lại, nhìn về phía ô cửa sổ bên cạnh vừa bị y phá thủng. Lục Kiếm Trì nhìn theo, ngoài cửa sổ

tối đen, ánh trăng chênh chếch, dưới bóng cây khô, ánh sáng càng thêm ảm đạm, bên ngoài chẳng có gì lạ.

Phương Đa Bệnh ngờ ngợ cảm thấy vừa rồi y đã liếc thấy thứ gì đó lướt qua cửa sổ, nhưng rốt cuộc y lại không nói ra được là thứ gì. Lý Liên Hoa đi đến cửa sổ, chăm chú nhìn xuống đất. Hắn vốn cho rằng dưới nền đất hẳn sẽ có dấu chân của ba người, kết quả mặc dù bụi đất ở hành lang dày, nhưng tất cả dấu chân lưu lại rất lộn xộn, cũ mới có cả, giống như đêm đêm luôn có người chạy trên hành lang, căn bản không nhận ra được có phải vừa rồi có người đi qua không.

- Đi mau thôi, đi mau thôi, chỗ này chẳng may mắn chút nào. – Phương Đa Bệnh thúc giục. – Nhanh nhanh xem cho xong mấy gian kia đi, về ngủ sớm sớm một chút.

Ba người nhảy qua cửa sổ ra khỏi phòng. Gian phòng thứ ba bên cạnh bừa bộn bàn xiêu ghế đổ, trên tường dưới đất bốn phía bần đầy những vết bần màu đen, nếu là vết máu thì chắc chắn nơi này đã trải qua một cuộc tàn sát lớn cực kỳ bi thảm, nhưng cũng chẳng có cái xác nào ở đó. Mấy người đi xuống dưới, vòng đến bốn gian phòng bên trái, gian thứ nhất, thứ hai trống rỗng. Gian thứ nhất chất đầy vò rượu rỗng, gian thứ hai thì dưới nền cũng có vết tích của giường và bàn ghế, nhưng lại chẳng thấy cái giường hay bộ bàn ghế nào, dưới đất vớt một đồng vải bố, lụa trắng, lĩnh, vải lưới, giống như đồ phủ giường và màn trướng lúc trước.

Đêm tối sao mờ, ánh sáng như có như không chiếu xuống từng cánh cửa đang đóng chặt, màu gỗ vốn bình lặng lại giống như đang lặng lẽ vặn vẹo, xoay vòng. Bóng người phản chiếu lên tường, so với ngày thường lại thêm bảy phần kỳ dị, tiếng bước chân càng lúc càng nhẹ, càng đi càng không rõ ràng. Thình thoảng họ lại còn nảy sinh nghi ngờ. Rốt cuộc ai mới là quỷ trong căn nhà trọ này? Kẻ đi đêm giống như bọn họ có khác gì ma quỷ chứ? Đúng trong lúc yên tĩnh đến kỳ dị ấy, Lục Kiếm Trì đẩy cánh cửa gian phòng thứ ba ra, “cạch” một tiếng, một thứ gì đó rơi vào giày của Lục Kiếm Trì. Ba người giật nảy mình, Phương Đa Bệnh thét lên một tiếng:

- Tay... tay gãy!

Vật rơi dưới đất là một cánh tay bị xé rách, khác với xác chết khô và những vết đen lúc trước. Cánh tay này vẫn chưa rửa nát, chỗ vết thương máu me bê bết, đúng là đã bị kéo gãy lúc còn sống. Lục Kiếm Trì lạnh run, bỗng y ngẩng đầu, chỉ thấy trên khung cửa có một vết máu, cánh tay đó đã cắm chắc vào khung cửa đến mức tạo thành bốn lỗ hồng, nếu không có cú đẩy của y thì cánh tay gãy vẫn còn móc trên đấy.

Lý Liên Hoa bước vào trong, chỉ thấy trong cánh cửa, vết máu lổm đổm, dưới đất giống như bị thứ gì đó chà xát qua, có một vết xước lớn đầm máu, từng giọt máu văng tán loạn, những miếng vải rách vụn, kinh hãi đến ghê người.

Phương Đa Bệnh bước một chân vào cửa, chân kia còn chưa biết có nên bước vào hay không, nhìn thấy tình cảnh trong phòng thì bỗng biến sắc, lần này y thực sự biến sắc, hoàn toàn không phải giả vờ.

- Đây... đây là...

Lý Liên Hoa hơi khuyu xuống, chạm tay xuống đất. Hắn chậm rãi lật tay lại, trên tay không có máu, cánh tay gãy kia mặc dù vẫn chưa phân hủy nhưng vết máu dưới đất thì đã khô.

Phương Đa Bệnh bình tĩnh lại, ghen ngào.

- Cái này chẳng khác nào cảnh tượng mãnh thú ăn thịt người mà ta nhìn thấy lúc cha dẫn đi săn hời nhỏ, con báo hoang đó...

Bỗng y dừng lại, không nói tiếp nữa. Lục Kiếm Trì không nhịn được lại hỏi:

- Con báo hoang đó làm sao?

Phương Đa Bệnh ngẩn ra hời lâu.

- Con báo hoang đó tha con mồi đến bên dưới một gốc cây, gốc đại thụ đó... toàn là vết máu bị tha đi lê lại. Ta nhớ hồ ly, sói hoang gì đó đều quanh quẩn ở khu đấy, rất nhiều rất nhiều quạ đen đậu ở gần đó, cảnh tượng đó... thực sự...

- Có lẽ “quỷ” trong nhà trọ này chính là một con dã thú ăn thịt người. – Lý Liên Hoa nhìn vết máu dưới đất rất lâu, rồi lại quay sang nhìn chút đồ

đặc còn sót lại trong phòng, cũng chỉ có hai cái bọc và vài bộ quần áo, một lúc lâu sau hần mới chậm rãi nói. – Đây chắc chắn không phải trò chơi. Chủ nhân của cánh tay gãy này nếu có thể cầm được bốn dấu tay trên khung cửa, vậy hiển nhiên đó là người trong võ lâm, lực ngón tay không hề yếu, ngay cả người như vậy mà cũng không kịp tránh, bàn tay vận công lại bị kéo đứt, có thể thấy được sự nguy hiểm của thứ kia.

Lục Kiếm Trì nghe hần nói như vậy thì không kiên nhẫn được nữa.

- Lý huynh kiến thức bất phàm, bạn của Lý Liên Hoa quả nhiên đều là người phi phàm.

Lý Liên Hoa thấy y chân thành khen ngợi, cũng nghe qua rồi thôi, chỉ hờ hững “à” một tiếng.

- Ta nghĩ chuyện người chết trong nhà trọ này có thể đã tiếp diễn trong một khoảng thời gian rất dài, chứ không phải đồng thời chết sạch như thế này.

Lục Kiếm Trì nói:

- Không sai, cái xác khô trong gian phòng vừa rồi nhất định đã chết từ lâu, còn thời gian cánh tay kia gãy lìa khỏi xác e là cũng chưa quá bốn, năm tháng.

Lý Liên Hoa nói:

- Cánh tay gãy kia đã nói rõ một điều, con “quỷ” kia vẫn đang giết người, mà chúng ta bước vào nhà trọ này lâu như vậy, sợ là... - Hẳn thở dài.
- Đã rơi vào mắt quỷ từ lâu rồi, nếu như nó vẫn đang giết người, thì tất nhiên chúng ta cũng chẳng thể may mắn thoát được.

Phương Đa Bệnh rợn tóc gáy.

- Hình như nó có thể giết người xuyên tường, hơn nữa lại lặng lẽ, mạnh mẽ vô cùng, cho dù có võ công cái thế cũng chẳng làm gì được nó, chúng ta phải làm sao đây?

- Thì bỏ trốn thôi, ngày mai lại đến. – Lý Liên Hoa nói. – Ta sợ ma lắm, ta còn sợ cả chết nữa.

Khi hẳn nói câu ấy, Phương Đa Bệnh bình thường nhất định sẽ khịt mũi khinh thường, nhưng lúc này y lại mừng rỡ tán thành. Lục Kiếm Trì cũng đồng ý, ngay lập tức ba người lùi ra khỏi gian phòng, quay về lối cũ đi ra cửa nhà trọ.

- Các người đã nghe qua câu chuyện này chưa? – Lý Liên Hoa đột nhiên nói. – Hai nam nhân nửa đêm đi ra quán uống rượu, uống được nửa ngày thì chường quầy kể Đường Thái Tông mấy ngày trước đã ban cái chết cho Dương Ngọc Hoàn(*), hai nam nhân đó cười ông ta, nói đó đã là chuyện cách đây vài trăm năm rồi. Uống rượu xong đi về nhà, ngày hôm sau một

nam nhân phát hiện cửa tiệm đó vốn không tồn tại, nơi bọn họ uống rượu hôm qua là một đồng đồ nát.

() Tức Dương Quý Phi.*

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Câu chuyện cũ rích, vậy rồi sao? Chẳng qua chỉ là nửa đêm gặp ma thôi mà.

Lý Liên Hoa nói:

- Sau đó nam nhân ấy cực kỳ sợ hãi, hẩn vội vàng đi tìm nam nhân kia, kết quả đến nhà người đó nhưng lại không tìm thấy hẩn. Nam nhân ấy đành quay về con đường hôm trước để tìm, tìm rồi lại tìm, đột nhiên thấy một đám người đang quây lại trên con đường mòn hẻo lánh mà tối qua bọn họ từng đi. Hẩn ló đầu vào nhìn, dưới đất có một người chết, đầu bị đánh xuyên qua một lỗ, đó chính là người bạn tối qua đi uống rượu với hẩn, những người bên cạnh nói người đó hôm qua lúc chập tối bị cường đạo đánh chết.

Lục Kiếm Trì hơi hồ hững, không quan tâm lắm. Phương Đa Bệnh hỏi:

- Sau đó thì sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Sau đó người đi đường lại nói, phía trước còn có một người chết thê thảm hơn. Nam nhân kia chạy tới trước nhìn, chỉ thấy cái xác không đầu chính là hẩn.

Phương Đa Bệnh kêu lên tức giận, trừng mắt nhìn Lý Liên Hoa. Còn chưa ra khỏi nhà ma, người này đã cố tình kể chuyện ma dọa người rồi.

- Người định nói ba người chúng ta đều là ma cả đấy à?

- Đâu có, đâu có. –Lý Liên Hoa vội vàng nói. – Ta chỉ đột nhiên nghĩ đến rồi thuận miệng kể ra thôi.

Lục Kiếm Trì không để tâm lắm, y vẫn cầm kiếm đi đầu, từng bước tiến vào hành lang dẫn ra đại sảnh. Hành lang tối om, bỗng nhiên trong bóng tối có một đôi mắt bất ngờ mở ra, con người nhỏ mà kì dị, sáng lấp lánh. Toàn thân Lục Kiếm Trì rờn rợn, y hét lớn một tiếng rồi bổ kiếm xuống, lưỡi

kiếm còn chưa chém trúng bất kỳ vật nào thì đã có một bàn tay thò xuống từ đỉnh đầu, sờ vào giữa cổ y.

Một tiếng “đùng” vang lên, bàn tay đó đột nhiên thu lại. Lục Kiếm Trì thoát chết, mồ hôi lạnh túa ra, tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Người phía sau đỡ lấy y, liên tục lùi lại bảy tám bước. Phương Đa Bệnh kêu lên:

- Đó là gì vậy?

Lục Kiếm Trì thở hỗn hển, y vẫn chưa ổn định tâm trạng, nghe tiếng kêu của Phương Đa Bệnh thì biết người đằng sau mình là “Lý Cái Đố”, bèn run rẩy nói:

- Người... người đánh với nó một chưởng...

Lý Liên Hoa đang đỡ y liền mỉm cười. Trong tình huống thế này, Lục Kiếm Trì lại cảm thấy cái tên thư sinh ngờ nghệch ngốc nghếch, mặt mày ngơ ngơ này lại mang cho người ta một cảm giác thư giãn thoải mái, giống như cho dù có nhìn thấy cả ngàn vạn con quỷ cũng chẳng sợ hãi gì, chợt nghe Lý Liên Hoa nói:

- À... ta chỉ nhìn thấy một bàn tay, đó là thứ gì vậy? – Hẳn nhìn Lục Kiếm Trì. – Người nhìn thấy mặt nó mà, đúng không?

- Mặt á? - Lục Kiếm Trì lắc đầu. – Ta chỉ nhìn thấy một đôi mắt, không có mặt, trong hành lang trống không, làm gì... làm gì có cái gì.

Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn hành lang tối thui, trầm ngâm chốc lát rồi nói:

- Mặt à? Trống không... Lẽ nào thứ đó treo ngược trên đầu chúng ta, vịn leo ở bên trên?

Lục Kiếm Trì vốn đang hoảng loạn tinh thần, y chỉ thấy chuyện vừa rồi thực không sao giải thích được, nghe thấy câu “treo ngược” thì bỗng hiểu ra. Vừa rồi thứ y nhìn thấy là một đôi mắt lộn ngược, thứ đó vốn leo ở trên đỉnh đầu, y vùng kiếm chém về phía trước, tất nhiên cũng chẳng có gì, còn bàn tay kia hẳn là thò từ trên đầu xuống.

Phương Đa Bệnh sờ sờ mặt.

- Phía trước tối như hũ nút, bản công tử chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ thấy hai người các người lao vút mấy cái rồi đột nhiên lùi lại thôi.

- Trong hành lang có thứ gì đó. – Lý Liên Hoa nói. – Trên người ai còn đuốc?

Lục Kiếm Trì lấy ra một cây đuốc, Lý Liên Hoa lấy từ trong người ra một cái khăn, châm lửa rồi ném về phía hành lang. Ba người chỉ thấy hành lang u ám trống không, đúng là chẳng có gì cả. Lục Kiếm Trì và Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người cùng nhìn ngược lên trên hành lang, trên đó có một cửa sổ thông gió le lói sáng. Cửa sổ đó không lớn cũng không nhỏ, đủ cho người ra vào.

- Nếu nó trốn qua cửa sổ, ra ngoài có thể bò cây bò tường, trèo vào trong có thể chui vào nhà trọ, nói tóm lại, chẳng có chỗ nào để truy xét cả. – Lý Liên Hoa thở dài. – Nếu nó nấp trên nóc nhà, đợi lúc chúng ta đi qua thì đột nhiên chui ra thì cũng phiền thật, làm sao đây?

Lục Kiếm Trì cầm kiếm trên tay, vốn định nhảy lên trên phòng nhưng nghĩ đến bàn tay lạnh lẽo mềm mềm vừa rồi thì lại lạnh sống lưng, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi. Y một thân võ công, từ nhỏ đã theo khuôn phép cũ, chưa bao giờ nghĩ rằng trên đời này lại có thứ gì li kỳ quái dị như vậy, không biết là người, là quỷ hay là thú.

Phương Đa Bệnh cười gượng.

- Chẳng lẽ ba người sống sờ sờ như chúng ta cứ ở đây đợi đến khi trời sáng sao?

Lý Liên Hoa trừng mắt nói:

- Vậy tất nhiên là để người có võ công cao cường đi lên trên xem xét, người đi đi.

Phương Đa Bệnh lắc đầu quây quây.

- Ta từ nhỏ đã lười luyện công, võ nghệ rất tệ, xà nhà cao như vậy ta mới nhìn thôi đã choáng váng rồi, ui cha chóng mặt quá, chóng mặt quá.

Lý Liên Hoa thở dài nói:

- Mặc dù ta nhìn không thấy chóng mặt, nhưng mà...

Hắn còn chưa nói xong thì Lục Kiếm Trì đã “a” lên kinh ngạc, hai người cùng im bật, nhìn ra hành lang. Chỉ thấy trong đại sảnh có một đốm lửa sáng lên, dần dần tiến lại gần. Ba người đưa mắt nhìn nhau, không biết lần này thứ xuất hiện sẽ là yêu quái gì, nhưng nghe tiếng bước chân nặng nề thì người đến không biết võ công. Chưa được bao lâu, một ông lão chống gậy giờ cao ngọn đuốc đi đến, khàn khàn nói:

- Các người là ai? Ở trong căn nhà ma này làm gì?

- Cái này... - Lý Liên Hoa nói. – Bọn cháu vốn định đến dùng bữa, ai ngờ nơi đây tối thui tối mò, khắp nơi toàn chuột, hắn đã đóng cửa từ lâu rồi.

Ông lão đó thở dài thật sâu.

- Nơi này là căn nhà ma mà thôn này không ai muốn bước vào. Ở đây vô duyên vô cớ chết đi rất nhiều người, các người nên nhanh chóng ra khỏi đây, từ xa đến là khách, nếu đói thì mời đến nhà ta dùng chút cơm canh.

Lý Liên Hoa hoan hỉ đồng ý, ba người theo sau lão nhân đi qua hành lang, trong đại sảnh còn có hai thanh niên trẻ tay cầm đuốc, thấy ba người đi ra thì ánh mắt không ngừng đánh giá bọn họ.

- Mời đi bên này. – Ông lão kia đi trước dẫn đường.

Phượng Đa Bệnh lưu ý thấy tay phải lão thiếu mất hai đốt ngón tay, trong lòng thầm thấy kỳ lạ, lại liếc nhìn sang hai thanh niên kia. Chỉ thấy hai người đó cơ thể nhỏ gầy, làn da đen đúa, nhìn mặt mũi tuổi tác khoảng hai mươi ba, hai mươi tư, nhưng vóc dáng lại như đứa trẻ mười ba mười bốn, trưởng thành khá chậm, trong lòng y lại thầm lấy làm lạ.

Lục Kiếm Trì đi đằng sau ông lão, y vẫn âm thầm để ý động tĩnh của con quái vật trên nóc nhà, nhưng lại chẳng có âm thanh nào, giống như đôi mắt vừa rồi y nhìn thấy chỉ là ảo ảnh. Nghĩ đến đôi mắt ấy, Lục Kiếm Trì lại không nhìn được, liếc nhìn “Lý Cái Đố” một cái, lại thấy hắn đang ngẩn ngơ nhìn con chuột đang chạy loạn dưới đất, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. *Vừa rồi hắn thực sự đã đỡ một chưởng của nó sao? Con quái vật đó mạnh mẽ vô cùng, hắn thực sự đỡ một chưởng của nó mà không hề hấn gì sao? Rốt cuộc hắn là người thế nào đây?*

Ba người đi theo ông lão rời khỏi nhà trọ, đi vào một ngôi nhà tương đối cao ở phía Đông ngôi làng. Trong nhà chỉ có bốn bức tường, chẳng có thứ gì giống vật dụng, nhưng mấy cái ghế lại được chế tạo từ gỗ sam loại tốt, chạm khắc vài hình vẽ may mắn. Ông lão mời ba người ngồi xuống. Tán gẫu vài câu, ba người mới biết lão là trưởng thôn, tổ tiên đều sống ở thôn Thạch Thọ này, đêm nay nghe thấy trong nhà trọ có tiếng động nên đến xem xét.

Phương Đa Bệnh không nhịn được hỏi:

- Thạch lão, nếu thôn Thạch Thọ mấy trăm năm nay đều như vậy thì sao lại mở một nhà trọ lớn thế chứ? Liệu có người ở đó không? Đóng cửa sớm cho khỏe.

Thạch lão than thở, vuốt bộ râu trắng.

- Nhiều năm trước, mặc dù nhân khẩu trong thôn Thạch Thọ ít nhưng đỉnh núi phía sau lại có suối nước lạnh. Nước suối đó mát mà lại lạnh, mùi vị ngọt ngào, là nguyên liệu tốt nhất để nấu rượu. Không biết các người đã từng nghe nói về “Nhu Trường Ngọc Nhưỡng” chưa?

Phương Đa Bệnh gật đầu, Lý Liên Hoa lắc đầu, Lục Kiếm Trì nói:

- Nhu Trường Ngọc Nhưỡng là rượu ngon ngàn vàng khó mua được, tiếng tăm vang xa, thì ra được sản xuất từ nơi này sao?

Thạch lão gật đầu.

- Chính nó, chính nó. Mười năm trước có vô số người ở bên ngoài đến thôn chúng ta ủ rượu, chặt cây cối trong thôn để trồng những loại ngũ cốc, hoa quả khác. Chỗ chúng ta lại ở núi cao nên ngũ cốc và hoa quả phần lớn không thể sống được, họ lại phá hủy rất nhiều rừng cây của chúng ta.

Lý Liên Hoa nói:

- Cái đó... hoa cúc mọc đầy khắp núi đồi ngoài kia...

Về mặt Thạch lão hiện lên sự tức giận.

- Trên núi của ta vốn không mọc loại hoa cúc vàng đó, đó đều là do người bên ngoài mang đến từ Trung Nguyên. Cuối cùng cây cối bị thay thế, những cây hoa cúc đó lại mọc nhan nhản khắp nơi, từ đó trên ngọn núi của

chúng ta cây cối không còn mọc được lên nữa. Cây cối biến mất, dã thú cũng biến mất. Thôn Thạch Thọ xưa nay vẫn sinh sống bằng nghề săn bắt, mười năm trước lại có hai người chết đói, tất cả đều là lỗi của những kẻ từ bên ngoài kia đến.

Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đưa mắt nhìn nhau. Phương Đa Bệnh ho khê một tiếng.

- Việc này... tại hạ cũng có lỗi, mặc dù không phải do chúng ta làm nhưng cũng thấy vô cùng hổ thẹn. Hành động vô nhân đạo năm đó của những kẻ đến từ Trung Nguyên đã mang đến tai họa lớn nhường này cho thôn làng, đúng là không nên.

Thạch lão lắc đầu.

- Cũng may những kẻ đó trồng hoa màu cây trái không thành nên đều rời đi cả. Có vài kẻ đã mang nước từ con suối kia xuống núi, chẳng ai biết bọn chúng vận chuyển đi đâu, dần dà, không biết vì sao, cũng chẳng có ai đến con suối đó lấy nước nữa. Nhà ta đời này qua đời khác sống ở trong núi, chưa bao giờ ra ngoài, bên ngoài xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không rõ.

Lục Kiếm Trì áy náy nói:

- Chắc hẳn là phương pháp bí mật làm Nhu Trường Ngọc Nhưỡng đã bị thất truyền, vì vậy nên không ai biết làm ra loại rượu đó như thế nào nữa, cũng may là vì thế nên mới bảo vệ được thôn Thạch Thọ bình yên đến bây giờ.

Phương Đa Bệnh gật đầu lia lịa, Lý Liên Hoa cũng áy náy nói:

- Thì ra là như vậy.

Lúc này có người bưng lên mấy món ăn nóng hổi, có thịt có rau, thực sự rất phong phú. Chẳng qua thịt là thịt kho tàu, rau thì không biết là rau gì, hình dạng cong cong, xanh tươi vô cùng, Phương Đa Bệnh đã đi khắp Đại Giang Nam Bắc(*), ăn qua biết bao tửu lâu nhưng cũng chưa nhìn thấy màu xanh biếc kì lạ này.

() Đại Giang tức sông Trường Giang, câu này ý nói Phương Đa Bệnh đã đi hết phía Nam và Bắc của sông Trường Giang, tức là cả Trung Quốc.*

- Đây là rau gì mà hình dáng lại lạ lẫm như vậy?

Thạch lão cầm đũa ăn một miếng.

- Đây là rau dại thường thấy trên núi cao, ở Trung Nguyên có lẽ khó thấy được, mùi vị của nó rất ngon.

Phương Đa Bệnh cũng ăn một miếng, đúng là mùi vị độc đáo, giòn giòn ngon miệng, y vốn đang đói nên lập tức thấy thèm. Lục Kiếm Trì ăn một miếng cũng thấy không tệ. Lý Liên Hoa cầm đũa ngập ngừng giữa mấy món ăn, không biết nên ăn món nào trước, Thạch lão chỉ vào món thịt kho tàu.

- Đây là thịt lừa hoang trên núi cao, mấy vị nếm thử xem, món này cũng hiếm khi mới thấy.

Lý Liên Hoa “à” một tiếng, cầm đũa lên gấp rồi bỗng thu tay lại.

- Ủm... ngẫm thấy con lừa hoang này hiếm khi mới thấy, vốn sống cách đây cả ngàn dặm, vì lạc đường nên mới tới nơi này, đáng thương như vậy thì sao ta nhẫn tâm ăn thịt nó chứ? Vẫn không nên ăn thì hơn... A di đà Phật... - Hắn lẩm nhẩm trong miệng. – Gần đây ta tin vào Phật lắm, cũng liên tục đi niệm kinh ở mấy chùa miếu rồi...

Phương Đa Bệnh ghen lời, ho khụ khụ mấy tiếng. Tên Liên Hoa chết tiệt này đúng là linh ta linh tinh, nói xằng nói bậy, gần đây bọn họ đúng là đã đi qua chùa miếu thật, có điều là bắt trộm thờ người ta nuôi dưỡng trong chùa để nhắm rượu, hắn bái Phật niệm kinh lúc quái nào chứ?

Lục Kiếm Trì vốn định ăn thịt, đột nhiên nghe thấy “Lý Cái Đó” nói không ăn, y do dự giây lát rồi cũng chuyển sang ăn rau. Người ta đã có tấm lòng nhân hậu như vậy, nếu y ăn thịt, vậy chẳng phải rõ ràng rất tàn nhẫn sao? Phương Đa Bệnh vẫn chăm chăm muốn thử món thịt lừa hoang trên núi cao kia, nhưng một là Lý Liên Hoa không ăn, hai là Lục Kiếm Trì cũng không ăn, một mình y ăn thì không khỏi có chút... này nọ... vậy nên y đành hậm hực dừng đũa.

Thạch lão thở dài, tự gấp miếng thịt rồi chậm rãi ăn. Có người mang món chính và rượu lên, đó lại là ít mì thô. Nơi này quả nhiên cách xa trần thế, ngay cả cơm trắng cũng chẳng có lấy một hạt nhưng rượu lại là rượu ngon. Thì ra nước suối nơi đây đặc biệt như vậy, cho dù ủ bất kỳ loại rượu nào thì hương vị cũng đều rất ngon. Phương Đa Bệnh càng ăn càng khen, người

trong núi rất nhiệt tình hiếu khách, Thạch lão liên tục mời rượu, không lâu sau lão cũng ngà ngà say. Chưa được bao lâu, ba người đã ăn no, Thạch lão sắp xếp cho ba người nghỉ ngơi ở phòng cách đó không xa, sai người ngày mai dẫn họ rời núi.

Kinh Hồn

Đêm đã khuya, mặt trăng cũng đã ngả về phía Tây, dần dần không còn nhìn thấy ánh sáng nữa. Dưới sự nài ép của Thạch lão, ba người đã uống rất nhiều rượu, nằm trong phòng khách đều thấy buồn ngủ. Phương Đa Bệnh chưa được bao lâu đã ngủ, ngáy khò khò. Lục Kiếm Trì mặc dù buồn ngủ nhưng làm thế nào cũng không ngủ được. Cái xác khô không đầu, đôi mắt trong hành lang, bàn tay thò xuống từ đỉnh đầu lúc nãy trong nhà trọ kia cứ hiện ra mồn một trước mắt y. Vừa rồi nếu “Lý Cái Đó” kia chậm một bước thì bàn tay kia có phải sẽ kéo đầu y xuống, giống như nó đã kéo rách đầu bộ xác khô kia không? Chẳng lẽ thôn dân của thôn Thạch Thọ không biết về thứ lạ thường trong nhà trọ kia sao? Nằm một lúc, y thực sự không ngủ được, mở mắt ra, chỉ thấy Lý Liên Hoa nằm trên giường ngủ rất ngon lành, chẳng có chút lo lắng hay kinh ngạc gì. Thở dài thườn thượt, Lục Kiếm Trì lại nhắm mắt lại. Chẳng lẽ những cảm giác kỳ lạ trong lòng y, những lo lắng mãnh liệt kia đều do kinh nghiệm giang hồ của bản thân chưa đủ sao? Nhưng muốn yên tâm ngủ như Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh thì y thực sự không thể làm được.

Ánh sáng càng lúc càng mờ đi, dường như bên ngoài có một màn sương mù càng lúc càng dày, sương tích tụ trên cây cỏ ngoài kia cũng nặng hơn, cuối cùng rơi xuống “tách” một tiếng. Lục Kiếm Trì yên lặng lắng nghe tất cả những tiếng động ngoài cửa, phía xa xa lại có tiếng côn trùng kêu, tiếng chuột rúc; xa thêm chút nữa hình như có người đang đi, không biết là thợ săn thức dậy sớm hay là thứ gì khác.

Đang khi tinh thần y càng lúc càng tỉnh táo, xa rời thế giới, tất cả sự chú ý đều đặt ở bên ngoài căn phòng thì đột nhiên một bàn tay thò ra từ mép giường, nhẹ nhàng chạm vào ngực y. Trong thoáng chốc ấy, Lục Kiếm Trì thực sự sợ đến mức hồn bay phách tán, y bỗng mở mắt ra, tim đập như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, tất cả những gì nhìn thấy phía trước khiến y như

ngừng thở trong chớp mắt, miệng há hốc, y nhất thời ngậy ra như phồng, không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Trước mắt chẳng có gì cả, chỉ có một bàn tay thò ra từ gầm giường, chạm vào ngực y. Nhưng... nhưng tay của người bình thường làm sao mà dài như thế chứ, cũng tuyệt đối không thể uốn cong thành hình này được. Lục Kiếm Trì cả đời tự nhận là can đảm khí phách, giờ này trong lòng lại sợ hãi chẳng khác gì những thôn dân bình thường trên phố. Đúng vào lúc này, có một vật trèo lên từ gầm giường của y, Lục Kiếm Trì hét lớn một tiếng rồi hôn mê.

Phương Đa Bệnh ngồi phắt dậy, y đã ngủ rồi nhưng bị tiếng thét lớn của Lục Kiếm Trì đánh thức, lúc mở mắt ra thì ngờ ngợ nhìn thấy một thứ màu sắc sặc sỡ, giống người mà chẳng phải người đang nằm trên giường Lục Kiếm Trì. Thấy y ngồi dậy, thoắt cái nó đã bổ nhào về phía y, hành động rất nhanh mà lại hoàn toàn không có tiếng động nào. Phương Đa Bệnh nhất thời cảm thấy mình đang nằm mơ, y hét lớn một tiếng, vung sáo ra đỡ. Chỉ nghe một tiếng “thịch” vang lên, một luồng sức mạnh cực lớn ập đến ngực, trong nháy mắt khiến y váng đầu hoa mắt, ngạt thở gần chết. Đúng lúc y cảm thấy mình sắp chết, khóe mắt dường như lại nhìn thấy một bóng trắng lơ lửng, trong lòng vẫn mường được một câu: *Mẹ nhà nó chứ, chết đến nơi rồi mà vẫn còn có kẻ ra vẻ bạch y kiếm khách...* Kể đó thì trời đất tối sầm, y lăn ra hôn mê.

Trong phòng khách lạnh lẽo tối tăm, một người đã cởi lớp ngoại bào, để lộ ra bạch y tựa tuyết bên trong, lặng lẽ nhìn thứ đang bổ nhào lên người Phương Đa Bệnh. Thứ đó tay chân dài ngoẵng, trên làn da trắng như tuyết nổi đầy từng mảng từng mảng lốm đốm vết máu, nếu không có những vết máu giống như vết nứt khắp toàn thân thì nó cũng không khác một nam nhân khỏa thân có thân hình cao gầy là mấy. Cái đầu nó rất lớn. Nhìn thấy người mặc áo trắng đứng yên ở bên cạnh, nó quay đầu lại. Trừ đôi mắt hơi nhỏ, cái miệng rất rộng, còn lại ngũ quan cũng cân đối. Bỗng nó khẽ gào lên rồi đột nhiên nhào đến người mặc áo trắng kia.

Bạch y nhân né người, tránh khỏi cú bổ nhào đó. Thứ kia hành động cực kỳ nhanh, nó chuyển hướng thành thạo, linh hoạt giống như con nhện di

chuyển trên tấm mạng, sau khi chuyển hướng, bàn tay nó lao tới chụp đầu bạch y nhân. Người đó khẽ nhún chân, thân hình nhanh nhẹn tránh ra xa, luồn qua nách thứ kia, trở tay vỗ nhẹ một cái lên lưng nó rồi lao thẳng ra ngoài. Thứ đó thét lên một tiếng rồi đuổi theo sau hắn. Hành động của nó dù gì cũng nhanh như chớp, vậy mà lại không đuổi theo kịp, một trước một sau, hai “người” cùng chạy vào trong phòng Thạch lão.

Màn đêm dần tan, tia nắng mới đầu tiên ló dạng, chợt nghe thấy trong căn nhà của Thạch lão vang lên những tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, cành khô lá vụn bay tung tóe, kiếm khí rạch ngang không trung, căn nhà nghiêng ngả sụp đổ, khói bụi mù mịt. Ngay sau đó là sự vắng vẻ trống trải, dường như tất cả đều mất đi sinh mạng, tất cả những con quái vật kì dị khó đoán, kỳ ảo yêu tà đều đột nhiên mất tích trong sự yên tĩnh bất ngờ này.

Không biết qua bao lâu, Phương Đa Bệnh chậm rãi mở mắt ra, y cảm thấy ngực nghẹn lại, đầu đau như muốn nổ tung, khắp toàn thân khó chịu không sao tả nổi. Khó khăn lắm mới ngồi dậy được, y thấy Lục Kiếm Trì mặt mày tiêu tụy ngồi bên cạnh, vẻ mặt hoảng hốt. Y ho khan mấy tiếng rồi khàn khàn nói:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Lý Liên Hoa đâu rồi?

Lục Kiếm Trì sợ hãi giật mình, ngẩn ngơ nhìn Phương Đa Bệnh.

- Lý Liên Hoa?

Cổ họng Phương Đa Bệnh khô rát, y cũng chẳng có tâm trạng giúp Lý Liên Hoa diễn kịch nữa, bực mình gắt lên:

- Tất nhiên là Lý Liên Hoa rồi, người sống trong lầu Liên Hoa vân cát tường không phải Lý Liên Hoa, chẳng lẽ là quỷ sao? Hắn đâu rồi?

Lục Kiếm Trì ngơ ngác quay đầu nhìn sang một phía, chỉ thấy Lý Liên Hoa mặc áo vải xám vẫn đang hôn mê bất động ở bên cạnh.

- Hắn chính là Lý Liên Hoa?

Phương Đa Bệnh thở phào, xem ra tên Liên Hoa chết tiệt này vẫn chưa bị con quái vật đó cắn chết.

- Hẳn đương nhiên chính là Lý Liên Hoa rồi, người thực sự tin hẳn là hàng xóm của họ hàng xa của người cùng thôn với Lý Liên Hoa sao? “Hàng xóm của họ hàng xa của người cùng thôn” thì làm sao có thể là thân thích được? Trên đời này cũng chỉ có tên đầu đất như người mới tin mấy lời xằng bậy của hẳn thôi! – Phương Đa Bệnh trừng mắt mắng. – Tên họ Lý nói toàn mấy lời vớ vẩn linh tinh, nếu người tin nửa câu của hẳn thì nhất định sẽ xui xẻo mười năm!

Lục Kiếm Trì thần thờ ngồi một bên, từ sau khi gặp con yêu quái kia, đây lại là một việc khiến y chịu đả kích lớn. Người sống trong lâu Liên Hoa vẫn cát tường tất nhiên là Lý Liên Hoa rồi, vì sao y lại có thể tin tưởng những lời nhảm nhí vốn chẳng có đạo lý đó nhỉ? Chẳng lẽ bản thân thật sự kém cỏi như vậy sao, không chỉ sợ chết, sợ ma quỷ, thậm chí ngay cả cao nhân ở bên cạnh y cũng không nhận ra được sao? Lại nhìn sang Lý Liên Hoa đang chết ngất bên cạnh... *Nhưng mà người này bảo sao nghe vậy, nhát gan sợ chết như thế, làm gì có chỗ nào giống bậc cao nhân tiền bối chứ?* Y thấy rất hỗn loạn, võ lâm giang hồ hoàn toàn khác với những gì y nghĩ lúc còn ở trên núi Võ Đang.

- Liên Hoa chết tiệt kia! – Phương Đa Bệnh từ trên giường nhảy xuống, đến bên cạnh giường Lý Liên Hoa đá cho hẳn một cước. – Người muốn giả vờ đến bao giờ hả? Còn không dậy đi?

Lý Liên Hoa vẫn nằm bất động trên giường, nghe vậy đột nhiên mở mắt, áy náy nói:

- Ta sợ con yêu quái đó vẫn chưa đi...

Phương Đa Bệnh mắng:

- Mẹ nhà nó chứ, trời xanh mây trắng như thế này, mặt trời chiếu đến mông rồi kia kìa, yêu quái đã chạy đi từ lâu rồi, làm gì còn có con nào nữa? Đêm qua lúc con yêu quái đó đột nhiên xuất hiện thì người ở đâu hả? Sao không thấy người xông ra cứu ta?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Đêm qua sau khi người hôn mê, quả thực ta đã nhân từ gan dạ, trượng nghĩa cứu giúp, thi triển một chiêu kiếm tuyệt thế kinh thiên địa khiếp quỷ

thần, một kiếm chặt gãy đầu con yêu quái đó từ xa năm trượng để cứu hai cái mạng nhỏ của các người đấy.

Phương Đa Bệnh khịt mũi.

- Phải phải phải, võ công của người mà cái thể thì bản công tử chính là thiên hạ đệ nhất, nếu ta tin người thì ta chính là một con lợn ngu si chết vì bệnh dịch!

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Nếu đã là lợn chết vì dịch thì sao còn ngu si được nữa... không phải đã chết từ lâu rồi sao?

Phương Đa Bệnh nổi giận.

- Lý Liên Hoa!

Lý Liên Hoa hỏi:

- Làm sao? – Ngay sau đó hắt lại mỉm cười với Lục Kiếm Trì. – Đêm qua con yêu quái đó đúng là kinh khủng quá chừng, ta bị dọa ngất đi luôn, chẳng biết gì hết, không rõ sau đó nó đi như thế nào nhỉ?

Lục Kiếm Trì nhất thời tỏ vẻ ngượng ngùng.

- Ta...

Đêm qua y thực sự bị dọa đến hôn mê, đến giờ vẫn chưa ổn định tinh thần. Cũng may Phương Đa Bệnh nói tiếp:

- Đêm qua nó đánh Lục đại hiệp hôn mê rồi lao về phía ta, sau khi ta bị một chưởng của nó đánh ngất thì chẳng biết trời trăng gì nữa, có điều hình như ta nhìn thấy vài cái bóng mặc đồ trắng. – Y bổ sung thêm một câu chắc chắn. – Nói không chừng thực sự đã có vị đại hiệp áo trắng nào đó đột nhiên xuất hiện cứu mạng, người có nhìn thấy bóng vị kiếm khách áo trắng nào không?

Lý Liên Hoa lắc đầu liên tục.

- Lúc ta nhìn thấy một bàn tay thò ra từ gầm giường của Lục đại hiệp thì đã xỉu luôn rồi, chẳng còn biết cái gì nữa.

Lúc này cánh cửa mở ra, Thạch lão dẫn hai thanh niên bưng nước sạch đi vào. Sắc mặt ba người đều rất nhợt nhạt, giống như cũng đã trải qua một cơn sợ hãi rất lớn.

- Ba vị đã thấy khá hơn chưa?

Phương Đa Bệnh lấy làm lạ:

- Là lão đã cứu chúng ta sao?

Thạch lão khàn khàn nói:

- Tối ngày hôm qua... thực sự đã bị dọa đến mức sắp mất nửa cái mạng. Tối hôm qua đột nhiên có một con quái vật xông vào phòng ta, sau đó một thanh niên mặc áo trắng, đeo mạng che mặt đuổi theo, ta chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm rồi cả căn phòng đổ sập, cũng chẳng biết rốt cuộc đã có chuyện gì. Sáng sớm hôm nay đến phòng các người xem xét thì thấy cả ba người đều chết ngất trên giường, cửa sổ bị thủng một lỗ lớn, có thể con quái vật và bạch y nhân kia cũng đã đến chỗ người. – Lão ho khan mấy tiếng. – Thôn Thạch Thọ chúng ta từ lâu có truyền thuyết về quái nhân tay dài, nghe nói trong khu rừng gần đây có một con quái vật động tác mau lẹ, mạnh mẽ vô cùng, ổ của nó vốn ở trong núi sâu, gần đây có lẽ không còn dã thú để ăn nên nó thường đến hoạt động trong thôn chúng ta.

- Ý lão là bọn ta kém may mắn qua nên mới đụng phải con yêu quái đó? – Phương Đa Bệnh hừ một tiếng. – Ông già này, nếu đã có câu chuyện cổ quái như vậy thì sao tối qua lúc ăn cơm lão không nói? Hơn nữa ta rất rất nghi ngờ, lão là trưởng thôn Thạch Thọ, ở nhà trọ u ám đáng sợ vô cùng kỳ lạ trong thôn đã chết mất bao nhiêu người, làm sao lão lại không biết chứ? Nói thật đi, lão biết con quái vật đó đang hoành hành trong thôn, cũng biết nó giết người trong nhà trọ, nhưng cố tình không nói cho chúng ta biết phải không?

Thạch lão nước mắt ngấn dài.

- Trong thôn có con quái vật như thế thực sự là tai tiếng của bản thôn. Đó đều là vì trong thôn không tận lực thờ phụng thần linh, bị ông trời trách phạt, làm sao có thể nói với người ngoài chứ...

Phương Đa Bệnh vốn định mắng tiếp, nhưng thấy một ông lão tuổi tác đã cao mà khóc lóc thành ra như thế thì có chút không nỡ, y “hừ” một tiếng cho qua chuyện. Việc Lục Kiếm Trì quan tâm lại là vị “kiếm khách áo trắng” mà lão nhắc đến, y nghen ngào hỏi:

- Đêm qua thực sự có hiệp khách áo trắng đã ra tay giúp đỡ sao? Hắn đang ở đâu?

- Người trẻ tuổi đó và con quái vật kia sau khi làm sập gian phòng thì chạy đến chỗ rừng cây. – Thạch lão thở dài. – Đúng là kỳ nhân từ trên trời rơi xuống, không biết ở đâu mà lại giống y như thần tiên, có thể động thủ với con quái vật đó nữa đấy! Con quái vật toàn thân mặc giáp dài, đao kiếm không xâm phạm được, động tác nhanh như chớp. Người có thể động thủ với nó đúng là không phải người thường mà.

Ngực Phương Đa Bệnh vẫn đau nhói, y thở dài. Với lực đạo của con quái vật đó, nếu không phải là cao thủ có nội công siêu phàm tuyệt thế thì khó có thể chống chọi lại được. Trong lòng không khỏi có chút giận dữ, y thầm mắng, Mẹ nó chứ, mình luyện cả đời cũng chưa chắc đã bằng được với thứ sức mạnh ghê gớm bẩm sinh của con quái vật kia, vậy võ công luyện được để làm gì đây? Mà một góc cái bóng trắng mình liếc thấy đêm qua cùng với bạch y nhân đeo mạng mà Thạch lão nói đến rốt cuộc là ai đây? Không phải cao thủ hạng nhất trong các cao thủ hạng nhất thì làm sao có thể động thủ với cái thứ kia được?

Lý Liên Hoa chậm rãi từ trên giường bò dậy, hăn than thở:

- Đêm qua bị dọa gần chết, có điều có bạch y đại hiệp đuổi con yêu quái kia đi, chắc cũng không cần lo nữa, ta... ta muốn đi tản bộ đâu đó cho khuây khỏa.

Phương Đa Bệnh gật đầu lia lịa.

- Ta cũng muốn đi dạo đâu đó.

Y đang thầm nghĩ rằng qua mấy canh giờ nữa, đợi vết thương trên ngực đỡ một chút, công tử y phải bỏ trốn thôi, cao chạy xa bay khỏi cái nơi quỷ quái này, có chết cũng không quay lại.

Lúc này Lục Kiếm Trì chẳng có chút chủ kiến nào, y tùy tiện gật gật đầu. Thạch lão chỉ tay về phía Đông.

- Đường xuống núi ở đó, đi về phía Đông mười dặm đường, tiến vào núi Đầu Trâu, đi qua cốc Củ Cải là có thể nhìn thấy sông A Từ, men theo dòng

sông là có thể đi ra.

Lý Liên Hoa vui vẻ gặt đầu, ba người dùng ít nước sạch và khăn thô rửa mặt sạch sẽ, sau đó chậm rãi bước ra cửa. Thạch lão nhìn theo bóng lưng ba người thờ dài thườn thượt, hai thanh niên kia ánh mắt lộ vẻ hung ác.

- Trưởng thôn, cứ để bọn chúng đi như vậy sao?

Thạch lão lắc đầu.

- Bọn chúng có người âm thầm bảo vệ, chỉ e là không thành, để bọn chúng đi đi, nếu không thì... chuyện đó, bọn chúng cũng không biết chuyện, bất quá chỉ là ba kẻ lạ mặt chẳng biết gì thôi mà.

Hai thanh niên kia phát ra một tiếng tru khê từ cuống họng, giống như tiếng thú gào thét.

- Trong thôn lâu lắm rồi không có...

Thạch lão lạnh lùng nói:

- Rồi sẽ có thôi.

Vùng Đất Không Mộ

Ba người Lý Liên Hoa chậm rãi đi về phía rừng cây bên cạnh thôn Thạch Thọ. Phương Đa Bệnh chỉ muốn tìm một góc vắng vẻ để vận chuyển khí điều tức, Lục Kiếm Trì lại vẫn không quên kiếm khách áo trắng kia, ngẫm nghĩ một hồi lâu cuối cùng không nhịn được nữa, y bèn hỏi:

- Trong giang hồ hình như không có người trẻ tuổi nào võ công cao cường, mặt đeo mạng trắng như vậy. Rốt cuộc kiếm khách áo trắng đêm qua là ai vậy? Chẳng lẽ hắn vẫn luôn đi theo sau chúng ta sao?

Phương Đa Bệnh khịt mũi khinh thường.

- Đại hiệp áo trắng trong giang hồ nhiều vô số, chỉ cần hắn mặc áo trắng, đeo mạng che mặt thì ai ai cũng có thể là kiếm khách áo trắng. Có trời mới biết hắn rốt cuộc là cao nhân tiền bối hay là côn đồ các loại.

Lý Liên Hoa nhìn Đông ngó Tây, nếu nói hắn đang thưởng thức phong cảnh thì chi bằng bảo hắn giống như đang tìm kiếm bảo vật thì đúng hơn. Nhưng nhìn khắp bốn phương tám hướng phần lớn đều là nụ hoa cúc còn

đang xanh mơn mớn, cỏ dại từng bụi, cây cối cũng không có mấy quả, đi men theo sơn lộ được khá xa, hăn lăm bẫm một mình.

- Kỳ lạ thật...

Phương Đa Bệnh thuận miệng hỏi:

- Kỳ lạ cái gì? Kỳ lạ không biết kiếm khách áo trắng kia đi đâu à?

Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn về các hướng Đông Tây Nam Bắc, chậm rãi nói:

- Ngọn núi này bốn phương tám hướng đều là hoa cúc, cỏ dại, mấy gốc cây già cối không kết trái. Người trong thôn không làm ruộng, cũng không nuôi lợn, kỳ lạ thật đấy...

- Không phải bọn họ săn bắt đó sao? – Phương Đa Bệnh nhú mày. – Người đang nghĩ gì vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Chúng ta đi đã xa như vậy rồi, ngoài mấy con chuột thì chẳng nhìn thấy gì cả, chẳng lẽ thứ bọn họ săn bắt chính là chuột sao?

Phương Đa Bệnh ngẩn ra.

- Có lẽ là do chúng ta kém may mắn quá nên mới không nhìn thấy thôi.

Lý Liên Hoa than thở.

- Có con mồi nào lại ăn hoa cúc chứ? Huống chi hoa cúc cành khô, vừa thô vừa cứng, còn có lông tơ, chỉ e là bò rồi cả dê cũng chẳng thèm ăn đâu. Nơi đây lại là núi cao, bò tất nhiên chẳng thể trèo nổi, mà nếu có bầy sơn dương thì chắc chắn cũng sẽ để lại dấu vết hay mùi hôi, thế mà ta lại chẳng nhìn thấy gì cả. Cây cối ở đây không kết trái, tất nhiên cũng sẽ không có khi, lại càng không thể có lợn hoang.

Lục Kiếm Trì hít thở thật sâu, trong gió quả thực chỉ ngửi thấy mùi cỏ xanh.

- Nơi này có lẽ không có con mồi nào cả.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Vậy bọn họ ăn cái gì?

Phương Đa Bệnh và Lục Kiếm Trì đưa mắt nhìn nhau, Lục Kiếm Trì nói:

- Chẳng phải bọn họ ăn rau dại, còn có mì thô, lửa hoang trên núi cao gì đó sao?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Ta đã sớm nói rồi mà, trên núi cao, chỗ có thể xuất hiện lửa hoang xa đến cả ngàn dặm, dù nó có mọc cánh, bay từ ngàn dặm đến đây thì chắc chắn đi được nửa đường đã chết đói rồi.

Phương Đa Bệnh ghen ngào nói:

- Người nói Thạch lão lừa chúng ta sao? Vậy nếu đó không phải là thịt lửa hoang thì là thịt gì?

Lý Liên Hoa trừng mắt nói:

- Ta không biết. Nói tóm lại, ta không nhìn thấy trong thôn có nuôi bò, dê, lợn béo, cũng chẳng nhìn thấy trong rừng núi có lợn hoang, lửa hoang gì sất. Khắp nơi là hoa cúc, rau dại thì được vài cây ít ỏi, nơi đây căn cối như vậy mà lại có mấy chục người sống, chẳng phải rất kỳ lạ sao?

Lục Kiếm Trì ngờ ngạc nhiên nói:

- Có lẽ bọn họ có ra ngoài thu mua lương thực gì đó nên có thể sinh sống ở đây.

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Nhưng trưởng thôn lại nói bọn họ chưa bao giờ ra ngoài, hơn nữa có chuyện cũng rất kỳ lạ...

Phương Đa Bệnh hỏi:

- Cái gì thế?

Lý Liên Hoa nói:

- Bọn họ có mối thù rất lớn với người Trung Nguyên, nhưng vì sao lại đối tốt với chúng ta như vậy chứ? Chẳng lẽ chúng ta nhìn không giống người Trung Nguyên sao?

Phương Đa Bệnh thần thờ. Lý Liên Hoa lẩm bẩm nói:

- Không có chuyện gì mà tự dưng đối xử tốt. Đúng như những gì người nói, Thạch lão biết trong thôn có con yêu quái đó nhưng cố tình không nói; nửa đêm canh ba, chúng ta hành động kín đáo trong nhà trọ như vậy, vì sao lại biết chứ? Mấy đĩa thức ăn có rau có thịt có rượu, chẳng lẽ thôn dân nơi đây nhà nào cũng chuẩn bị sẵn thức ăn thiết đãi khách vào nửa đêm canh ba sao?

Những lời này vừa nói ra, hai mắt Lục Kiếm Trì liền mở lớn. Đây chính là ngọn nguồn những cảm giác kỳ lạ, bất an của y, có điều y lại không nghĩ ra được. Nghe Lý Liên Hoa nói vậy, trong lòng y bỗng thấy yên tâm.

- Đúng thế, Thạch lão kia vô cùng kỳ quái.

Phương Đa Bệnh nhíu mày.

- Bản công tử cũng rất nghi ngờ lão già đó, có điều việc này thì có liên quan gì đến bát thịt kia?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Còn nhớ cái tay gãy trong nhà trọ kia không?

Lục Kiếm Trì và Phương Đa Bệnh đều gật đầu, Lý Liên Hoa nói:

- Trong nhà trọ vốn phải có rất nhiều thi thể, nhưng lại chẳng thấy tăm hơi đâu, chỉ có một cánh tay gãy, cũng xem như còn mới, không phải sao?

Phương Đa Bệnh rợn người.

- Người định nói gì hả?

Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Ta muốn nói... Ta muốn nói thứ thịt duy nhất ta thấy có thể ăn được ở đây, nếu không phải chuột, thì chính là người chết...

Lời này vừa nói ra, Phương Đa Bệnh há hốc miệng, Lục Kiếm Trì lại thấy buồn nôn, suýt thì ói ra, y ghen ngào nói:

- Cái gì...

Lý Liên Hoa nhìn hai người họ đầy tiếc nuối.

- Nếu như các người ăn món thịt đó, nói không chừng sẽ biết thịt người có mùi vị như thế nào đấy.

Phương Đa Bệnh nói:

- Phì phì phì! Ban ngày ban mặt nói linh tinh gì thế, làm sao người biết đó là thịt người chết hả?

Lục Kiếm Trì ngẩn ngơ hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Trừ khi tìm thấy những thứ được nấu trong nồi... nếu không ta... ta thực sự khó có thể tin được.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Người có được một con lợn chết, ngoài chỗ thịt bỏ vào nồi nấu ra, không lẽ ngay cả mảnh vụn cũng không có sao?

Rằng Phương Đa Bệnh va vào nhau lập cập.

- Người... người... người... không lẽ người muốn đi tìm chỗ xương còn sót lại và... người chết... nấu còn sót lại sao...

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Không phải, chuyện đó để lát nữa nói sau.

Phương Đa Bệnh ngẩn ra.

- Vậy người muốn tìm cái gì?

- Nhà. – Lý Liên Hoa nói. – Trong thôn này hẳn còn có rất nhiều nhà.

Lục Kiếm Trì lấy làm lạ:

- Nhà sao? Nhà gì chứ?

Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn ra xung quanh, nhìn cúc đại khấp nơi.

- Nếu nhiều năm trước thực sự có rất nhiều người Trung Nguyên đến đây khai phá trồng cây, trồng hoa màu ủ rượu, vậy tất nhiên sẽ phải xây nhà, chỉ có thương nhân lui tới buôn rượu mới ở trong nhà trọ. Còn muốn làm cho một mảnh rừng trở thành bộ dạng như bây giờ thì nhất định không thể là chuyện có thể làm trong vài tháng, cần có rất nhiều nhân lực, vậy nên ta nghĩ... trong thôn vốn vẫn còn rất nhiều căn nhà được người Trung Nguyên xây dựng.

Phương Đa Bệnh nhìn Đông ngó Tây, Lục Kiếm Trì phóng tầm mắt ra thật xa. Chỉ thấy cỏ dại và hoa cúc, ngay cả cây cối cũng chỉ thừa thớt vài

cây, làm gì có nhà chứ?

- Không có “căn nhà được người Trung Nguyên xây dựng” nào cả... vậy tức là lão già đó lại nói láo! – Phương Đa Bệnh lẩm bẩm. – Đáng chết thật! Bản công tử lại để một lão già lừa lâu như vậy...

Trong lòng Lục Kiếm Trì chất đầy nghi ngờ. Không có căn nhà nào, nhưng quả thực rừng núi đã bị san thành bình địa, mọc đầy loài hoa cúc vốn không nên sống trên núi cao. Lý Liên Hoa nghi ngờ nhìn bụi hoa cúc.

- Những bông hoa cúc này chắc chắn năm đó đã được những người Trung Nguyên kia trồng ở phía trước và sau nhà của họ...

Hắn bước nhanh đến chỗ bụi hoa cúc nở rộ nhất, cúi người vạch bụi hoa ra, chăm chú quan sát mặt đất. Chưa được bao lâu, hắn nhẹ nhàng chà chân để lại một vết trên mặt đất. Lớp cát mịn và bùn trên bề mặt bị chà đi, bên dưới khóm khoa để lộ ra lớp than đất đen thui.

- Phóng hỏa... - Lục Kiếm Trì lẩm bẩm. – Bọn chúng phóng hỏa đốt trụi những căn nhà được người Trung Nguyên xây ở đây, cả những hoa màu và cây ăn quả chưa kết trái, vậy nên ngọn núi biến thành một vùng đất hoang.

Chân Lý Liên Hoa lại dùng thêm sức. Sau khi hắn gạt đi lớp than, dưới đất lộ ra mấy mảng gạch xanh, đây đúng là những gì còn sót lại của căn nhà năm đó. Thôn Thạch Thọ chưa được khai hóa(*) nên sẽ không dùng gạch xanh xây nhà.

() Mở mang và phát triển nền văn hóa ở một dân tộc còn lạc hậu.*

- Trên núi cao cây cối sinh trưởng chậm, muốn đợi nơi đây trở thành rừng cây trở lại, không biết phải đợi đến năm nào tháng nào, kết quả đất đai bị hoa cúc chiếm trọn. – Lý Liên Hoa thở dài. Xem ra nơi đây đích thực có rất nhiều người Trung Nguyên đến khai hoang, sau đó “phương pháp bí mật ủ rượu bị thất truyền nên dần dần người ta đều rời cả đi”... - Hắn dừng lại một lúc rồi lẩm bẩm. – Lời thoái thác như vậy, ta thực sự không làm sao tin được.

Hắn đột nhiên nói ra câu này, Lục Kiếm Trì và Phương Đa Bệnh đều ngẩn ra, lấy làm lạ:

- Vì sao thế?

Lý Liên Hoa lại lẩm bẩm:

- Nghĩ mà xem, nhân sĩ Trung Nguyên giỏi tính toán như thế nào, nếu có người có thể lên núi khai hoang để lấy nguyên liệu ủ rượu về làm giàu thì đầu óc họ thông minh lanh lợi cỡ nào chứ? Bí pháp đó làm sao có thể dễ dàng thất truyền cho được? Chắc chắn phải coi nó như bảo bối... Mà cho dù bí pháp làm ra Nhu Trường Ngọc Nhường bị thất truyền, thì vận chuyển nước suối mát lạnh của thôn Thạch Thọ này xuống núi để ủ những loại mỹ tửu khác không phải cũng kiếm được tiền sao? Có câu nói là đầu cơ kiếm lợi, nếu đã phát hiện ra nơi này có lí nào lại dễ dàng bỏ qua chứ?

Hắn đi men theo hoa cúc dưới đất, được hơn ba mươi bước chân, trên mặt đất loáng thoáng lộ ra vết tích của gạch xanh, nhà cửa được xây dựng cạnh nhau, số lượng xem ra rất nhiều. Lý Liên Hoa đứng bên cạnh viên gạch, khe khẽ thở dài.

- Huống chi xem xét những vết tích kỳ lạ trong nhà trọ kia, bao gồm cả căn phòng bị lửa thiêu rụi, rõ ràng là đã trải qua một cuộc tàn sát vô cùng thâm trọng, sau đó căn nhà của những người Trung Nguyên bị phá hủy đốt bỏ... vậy nên...

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phương Đa Bệnh. Phương Đa Bệnh rợn cả tóc gáy, y nói thất thanh:

- Người định nói... cái gì hả...?

Lý Liên Hoa nói với giọng xa xăm:

- Ta định nói năm đó e rằng chẳng có chuyện “phương pháp bí mật ủ rượu bị thất truyền nên dần dần người ta đều rời đi không quay lại nữa”, mà là thôn dân Thạch Thọ đã cực kỳ bất mãn với hành động khai hoang trồng cây làm đồn điền, cướp đoạt suối nước của người Trung Nguyên, nên đã thực hiện một cuộc tàn sát diệt khẩu diệt môn lớn, vì thế nên bí pháp Nhu Trường Ngọc Nhường đã bị thất truyền từ đó. – Ánh mắt kì lạ của hắn liếc nhìn thôn trang ở nơi xa xôi. – Giống như hai con hổ đánh nhau, con này cắn chết con kia.

- Nhưng vết chém vào lưng đồng và bàn tay cắm trên cánh cửa trong nhà trọ kia, rõ ràng nói lên một điều, trong những người chết có người trong

giới võ lâm, hơn nữa võ công lại không hề kém. – Mặt mày Lục Kiếm Trì nhợt nhạt. – Thôn dân Thạch Thọ ít như vậy, lại không biết võ công thì làm sao có thể giết được bao nhiêu người như vậy chứ? Rồi làm sao chúng có thể đảm bảo không bỏ sót một ai, hoặc nhất định có thể giết chết đối phương?

Lý Liên Hoa nói:

- Bởi vì thôn dân Thạch Thọ có một phương pháp động thủ cực kỳ đáng sợ và ghê tởm...

- Phương pháp gì? – Phương Đa Bệnh lập tức hỏi, ngay sau đó hiểu ra. – Người muốn nói đến con yêu quái lổm đổm sặc sỡ đó sao? Chẳng lẽ trường thôn có thể thao túng con yêu quái đó bảo nó giết người sao?

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Không phải, nếu Thạch lão có thể thao túng thứ đó thì phòng của lão sẽ không bị sập, chí ít khi kiếm của hiệp khách áo trắng chém trên xà nhà, thứ đó lẽ ra phải ngăn cản, nhưng lúc nó chạy trốn, đụng sập một bức tường khác trong ngôi nhà của lão thì gian phòng mới hoàn toàn đổ xuống. Vậy nên nó không hề bị ai thao túng. – Hần thuận miệng nói ra.

Phương Đa Bệnh trong lòng lấy làm lạ... Làm sao hắn biết kiếm khách áo trắng làm sập căn nhà của thôn trưởng như thế nào chứ? Rồi làm sao hắn lại biết toàn bộ quá trình căn nhà bị sập?

- Làm sao người biết...

Câu hỏi này Phương Đa Bệnh còn chưa nói xong thì Lý Liên Hoa đã nói tiếp:

- Chuyện con yêu quái đốm kia nói sau đi, núi Hoa Cúc là ngọn núi cao nhất ở gần đây, đi lên đó xem đi.

Lúc này Lục Kiếm Trì vô cùng tin phục Lý Liên Hoa, nghe vậy thì gật đầu. Ba người cùng chạy lên núi Hoa Cúc.

Phong cảnh trên núi Hoa Cúc vẫn đẹp đẽ như vậy, những bông hoa cúc vốn không thuộc về nơi này mọc lên vô cùng tươi tốt, trên mặt đất thỉnh thoảng có thể nhìn thấy loại rau dại mà tối đó Thạch lão mời khách, nhưng số lượng cũng rất ít. Dưới mặt đất phần lớn là những bụi cúc thân có lông

măng, nửa gỗ nửa cỏ. Trên núi cao rất lạnh, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, có mấy bông đã sớm nở, lớn hơn hoa mà người ta thường thấy, màu sắc cũng sáng hơn rất nhiều. Khi ba người chạy tới đỉnh núi, Lục Kiếm Trì giật mình.

- Lý thần y, hôm qua người ở gần hồ, chắc chắn không phải ngẫu nhiên đúng không? Người đã sớm phát hiện ra nơi này có gì đó bí ẩn rồi phải không?

Lý Liên Hoa lắc đầu lia lịa.

- Hôm qua vốn ta định hái ít rau dại nấu mì, kết quả là trèo thẳng lên đỉnh núi mà chẳng thấy loại rau dại nào quen mắt, sau khi lên đỉnh núi thì thấy rất nhiều điều hâu bay trên trời, nhìn hoài nhìn mãi, cuối cùng ta ngủ gục mất.

Ba người nhìn ngó quanh quất một lượt ở ven hồ, chỉ thấy hoa cúc mọc khắp nơi, ngoài vài căn nhà lác đác phía xa xa của thôn Thạch Thọ thì cảnh sắc đúng là hoang vu nhưng lại rất xinh đẹp. Phương Đa Bệnh, Lục Kiếm Trì mù mờ nhìn Lý Liên Hoa, không biết hẳn muốn lên núi xem xét cái gì. Chỉ thấy Lý Liên Hoa chăm chú nhìn ngắm cả nửa ngày.

- Quả nhiên là không có... - Hắn nói một mình.

Phương Đa Bệnh cũng nhìn lung tung các hướng mà hắn đã xem xét một hồi, rồi cũng gật gà gật gù.

- Quả nhiên là không có gì cả...

Lục Kiếm Trì lấy làm lạ:

- Không có cái gì?

Phương Đa Bệnh trợn mắt lên nhìn trời.

- Không có gì cả tức là không có gì cả, người có nhìn thấy được cái gì không?

Lục Kiếm Trì lắc đầu. Phương Đa Bệnh trừng mắt nói:

- Thế thì đúng rồi, người không nhìn thấy gì, ta cũng chẳng thấy được gì, tên Liên Hoa chết tiệt kia nói “Quả nhiên là không có”, tức là chẳng có gì cả đấy.

Lục Kiếm Trì đỡ khóc đỡ cười, y nhìn Lý Liên Hoa.

- Lý thần y...

- Dừng, dừng, dừng. – Lý Liên Hoa liên tục lắc đầu. – Ta không phải Lý thần y, người có thể gọi ta là “Lý huynh”, “Lý đại ca”, “Lý hiền đệ”, “huynh đài”, “vị bằng hữu này”, hoặc khách khí một chút thì gọi là “túc hạ”, “các hạ”, “tiên sinh”, hoặc không khách khí thì gọi ta là “Lý Tử”, “A Lý”, “A Liên”, “A Hoa” đều được, chỉ cần tuyệt đối đừng gọi ta là “thần y” là được.

Lục Kiếm Trì ngại ngừng, y trầm nghĩ, Sao ta có thể gọi ngài là A Lý, A Liên, A Hoa được? Thế thì còn ra cái thể thống gì nữa... Vị cao nhân tiền bối này quả nhiên tính tình khác hẳn người thường. Phương Đa Bệnh ho khan một tiếng, mặt mày nghiêm nghị hỏi:

- Tên Liên Hoa chết tiệt, rốt cuộc người trèo lên đỉnh núi này là để xem cái gì vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Các người có cảm thấy thôn Thạch Thọ thiếu cái gì không?

- Cái gì? – Phương Đa Bệnh nhíu mày. – Tiền à?

Lý Liên Hoa nói:

- Cái đó... tiền... thì cũng thiếu đấy, có điều...

Phương Đa Bệnh tức giận nói:

- Mười mấy hai mươi hộ gia đình trong cái thôn nghèo nàn đó cái gì mà chả thiếu, mỹ nhân cũng thiếu, mỹ tửu cũng thiếu này, muốn có sơn hào hải vị gì cũng không có, cần gì là thiếu đó, ai mà biết được người nói đến là cái gì chứ!

Lục Kiếm Trì đột nhiên trầm giọng nói:

- Nghĩa địa!

Nghĩa địa? Phương Đa Bệnh rung mình, đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy mấy trái núi xung quanh thôn Thạch Thọ mọc đầy cúc dại, đích thực không có khu nghĩa địa nào.

- Nếu như thôn dân Thạch Thọ sống ở nơi đây đời này qua đời khác, vậy mồ mả tích lũy sau một thời gian dài nhất định không ít, nhưng thôn này lại

không có khu nghĩa địa nào, ngay cả bia mộ cũng không thấy, vậy chẳng phải rất kỳ lạ sao? – Lý Liên Hoa nói. – Không có mộ phần, có hai lý do, hoặc là từ trước đến giờ không có người chết; hoặc là không chôn người chết dưới đất.

Phương Đa Bệnh nói:

- Làm sao có thể không có người chết được? Ai mà chả phải chết.

Lục Kiếm Trì gật đầu.

- Huống chi trong nhà trọ kia có rất nhiều thi thể biến mất, nếu như đã được tẩm liệm, cho dù thôn dân Thạch Thọ có tập tục mai táng kỳ lạ thì người Trung Nguyên cũng nhất định phải được yên nghỉ dưới đất.

Lý Liên Hoa nói:

- Bao nhiêu người chết như vậy, họ đi đâu cả rồi?

Phương Đa Bệnh và Lục Kiếm Trì đưa mắt nhìn nhau, sau một hồi lâu, Phương Đa Bệnh lắp bắp nói:

- Chẳng lẽ người định nói... người định nói bọn họ... bị ăn thịt hết rồi?

Lý Liên Hoa không đáp, Lục Kiếm Trì đột nhiên nói:

- Ta nghe nói quả thực trong vùng Đại Sơn phía Tây Bắc có tin đồn như vậy... bởi vì đất đai nghèo nàn, lương thực khan hiếm, có vài người trong thôn trang đời đời kiếp kiếp không ra khỏi Đại Sơn, thực phẩm của họ chính là thịt người.

Phương Đa Bệnh nổi da gà toàn thân.

- Thật sao?

Lý Liên Hoa khe khẽ thở dài.

- Người có nhìn thấy bóng ngược trên mặt hồ không?

Phương Đa Bệnh nói:

- Ta thấy từ lâu rồi, có rất nhiều hình ảnh phản chiếu giống như những bộ xương, rất chi kỳ quái.

Lý Liên Hoa vòng đến phía hồ gần vách đá, nhẹ nhàng gõ lên tảng nham thạch đang chặn dòng nước. Phía trên tảng đá lồi lõm có rất nhiều chỗ

trứng, bỗng hắt dùng sức gõ một cái, chỉ nghe thấy một âm thanh giòn giã vang lên, tảng nham thạch đó nứt thành ba phần. Lý Liên Hoa chăm chú nhìn vào miệng ba vết nứt ấy. Phương Đa Bệnh hít một hơi lạnh, chỉ thấy bên dưới tảng nham thạch bị nứt kia để lộ ra một hộp sọ. Chẳng lẽ bên trong tảng nham thạch lớn này chỗ nào cũng giấu xương cốt sao? Chuyện này làm sao có thể chứ?

Lý Liên Hoa dùng ngón tay gõ nhẹ lên “tảng nham thạch” ấy. “Tảng nham thạch” phát ra những âm thanh trống rỗng.

- Đây là một lớp đất sét. – Hắc khê nói.

Đất sét... Vậy nói lên có người đã chôn xương cốt vào trong đất sét, sau đó mang đi đốt bỏ... Vì sao? Những cỗ thi thể bị mất tích, rốt cuộc đã bị ăn hay là bị thiêu đây? Hay là bị thiên táng(), hay là bị thủy táng(**)? Trong đầu Phương Đa Bệnh thoáng hiện lên đủ loại hình ảnh kỳ quái, y bất giác thở dài, ngược lên nhìn trời, trên bầu trời quả nhiên có rất nhiều điều hâu đang chao liệng.*

() Là hình thức mai táng của người Tây Tạng. Thay vì chôn cất người chết trong lòng đất, người Tây Tạng đưa thi thể lên núi làm mồi cho đàn kền kền.*

(**) Còn gọi là hải táng, là cách thả thi thể người chết xuống sông hoặc xuống biển.

- Nghe nói nơi nhiều điều hâu đậu xuống nhất định có xương cốt, có muốn đi qua đó xem không?

Tim Lục Kiếm Trì vẫn đang loạn nhịp vì xương cốt bên trong lớp đất sét, y nghe vậy thì ngẩng đầu.

- Đi thôi.

Ba người đi theo bóng điều hâu xuống núi, tiến vào một u cốc bên dưới thôn Thạch Thọ, chỉ nhìn thấy có không ít điều hâu đậu bên dòng nước róc rách, hoặc lớn hoặc nhỏ, thấy có người lại gần, chúng bay phần phật lên trời, không ngừng chao liệng.

Phương Đa Bệnh bực bội hươ hươ cây sáo, lần đầu tiên trong đời y cảm thấy đám điều hâu đáng ghét như lũ ruồi. Lục Kiếm Trì đi đến bên dòng nước, trong chớp mắt y liền hít một hơi lạnh. Dưới đáy nước không sâu rải đầy các loại xương cốt mà cho dù xương lúc ban đầu là thô hay nhỏ, toàn bộ đều bị cắt thành những đoạn dài khoảng một hai tấc. Bên dưới cả dòng nước toàn bộ đều là xương trắng, chiếu lên dòng suối trong veo có thể nhìn

thấy đáy và những con ruồi, con muỗi đang bay loạn khắp nơi, thực sự kỳ dị cổ quái không sao nói nên lời.

- Đây là xương người sao? – Mặt mày Lục Kiếm Trì nhợt nhạt. Nếu đây là xương người thì e là không dưới hơn trăm người.

Lý Liên Hoa thò tay xuống nước, nhặt một khúc xương từ nước lên, chăm chú quan sát hồi lâu.

- Đây chẳng phải chính là xương ngón tay sao?

Phương Đa Bệnh rợn tóc gáy.

- Sao người có thể thò tay xuống sờ...

Y ghé lại nhìn, chỉ thấy đó là một đoạn xương ngón tay dài hai đốt, xem xét độ dài và đốt ngón tay này, đây quả thực là tay người. Lý Liên Hoa ngẩng đầu nhìn về nơi vừa rồi đám điều hâu chiếm giữ, khe thở dài. Lục Kiếm Trì giật mình, y nhảy qua dòng suối, chỉ nhìn thấy nơi điều hâu đậu quả nhiên còn sót lại vài mảnh xương vụn vẫn chưa hết máu thịt, nhàn nhạt tản ra một mùi thối ghê người. Phương Đa Bệnh nhảy sang theo.

- Trong này có loại rau dại đó. – Y khe nói. – Hơn nữa chúng đều được luộc lên...

Lục Kiếm Trì rợn người, Lý Liên Hoa lặng lẽ đứng bờ bên kia con suối, không đi qua đó, cũng không đến xem đồng xương vụn kia. Hắn ngẩng đầu nhìn đám điều hâu đang chao liệng trên bầu trời, rồi lại khe thở dài.

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia! Hôm qua lúc trèo lên núi, người đã nhìn thấy rồi phải không? – Phương Đa Bệnh đột nhiên lớn tiếng mắng. – Hôm nay người cố tình bảo bọn ta đến nhìn mấy thứ này, bà nó chứ, đúng là người cố tình mà! Người cố tình khiến lão tử ghê tởm, người bảo lão tử đến nhìn mấy... mấy thứ...

Không biết vì sao, trong lòng Lục Kiếm Trì tràn ngập một cảm giác tang thương lạnh lẽo. Quay lại nhìn dòng nước vô tình, xương trắng từng đốt chìm dưới đáy, vành mắt y hơi cay cay, trong lòng vô cùng khó chịu, khổ sở xót xa. Tâm mắt Lý Liên Hoa quay lại trên người Phương Đa Bệnh, hắn mỉm cười, nụ cười lãnh đạm mà bình tĩnh.

- Ai ai cũng phải chết mà...

- Người làm sao có thể chết như thế này... bị chà đạp... - Phương Đa Bệnh lớn tiếng nói. – Người đã chết nên được con cháu chôn cất, đốt hương đốt tiền giấy cho mình, sao có thể như thế này chứ?

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Mỗi địa phương có tập quán riêng của mình, nếu người chết cam tâm tình nguyện để lại xương thịt thì người coi đó là một tình yêu cực kỳ vĩ đại của cha mẹ cũng có sao đâu? Chuyện ăn thịt người từ xưa đã có rồi, cái đáng sợ không phải ăn thịt người chết mà là nếu bọn họ coi chuyện ăn thịt người là bình thường, đi giết người lấy thịt thì việc đó chẳng khác gì dã thú. – Hắc nói. – Thôn Thạch Thọ ít có dấu chân người, vô cùng nghèo khổ, bọn chúng đã quen ăn thịt người rồi. Giả dụ năm đó sau khi tàn sát người Trung Nguyên xong, chúng lấy thi thể của bọn họ rồi cũng coi là lương thực ăn sạch, vậy từ khi ba chúng ta bước chân vào thôn Thạch Thọ, ta đã trở thành con mồi trong mắt bọn chúng rồi. Vậy nên chúng ta bước vào nhà trọ, đương nhiên bọn chúng biết ngay.

- Vì vậy tên trưởng thôn kia cố tình đối tốt với chúng ta như vậy, đặc biệt mang rượu ngon ra chiêu đãi, chính là muốn chuốc cho ba chúng ta say, sau đó sắp xếp cho chúng ta đến gian phòng của con yêu quái đốm sặc sỡ kia để tìm lấy cái chết, bọn chúng thì chờ đợi ăn thịt ngon sao? – Phương Đa Bệnh căm ghét nói. – Có phải người có ý này không?

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Đó chỉ là một trong các nguyên nhân thôi. Nguyên nhân quan trọng nhất là chúng ta đi lạc vào nhà trọ, lão ta muốn giết người diệt khẩu.

Lục Kiếm Trì biến sắc, y nói:

- Người trong nhà trọ hẳn đều chết trong tay con quái vật có đốm ấy, nếu người đã nói Thạch lão kia không thể thao túng con quái vật đó, chuyện người chết trong nhà trọ không phải do Thạch lão làm, vậy vì sao lại muốn giết người diệt khẩu?

Lý Liên Hoa nói:

- Việc này... là vì lão cho rằng chúng ta đã nhìn thấy rõ hình dáng của con quái vật có đốm ấy. Lão ta từ bỏ việc giết người diệt khẩu, một là vì cho rằng chúng ta được “vị kiếm khách áo trắng tựa thần tiên” âm thầm bảo vệ, hai là sau đó lão biết thực ra chúng ta không nhìn thấy rõ bộ dạng của con yêu quái có đốm kia.

Yêu Quái Có Đốm

- Bộ dạng con yêu quái có đốm sao? – Phương Đa Bệnh nhú mày. – Ta nhìn thấy rồi, là một thứ giống người mà lại không phải người, toàn thân có đốm như máu, tứ chi rất dài, có thể xoay chuyển tùy thích, đi lại như bay, sức lực mạnh mẽ vô cùng.

Lý Liên Hoa trừng mắt nói:

- Người có nhìn thấy mặt nó không?

Phương Đa Bệnh chết lặng.

- Ta... ta hẳn là đã nhìn thấy, chỉ có điều không nhớ thôi.

Lý Liên Hoa nhìn sang Lục Kiếm Trì. Mặt mày Lục Kiếm Trì tái nhợt, y lắc đầu. Mặc dù đã từng đối mặt thứ đó hai lần, nhưng vì quá căng thẳng nên y thực sự không thấy rõ mặt nó. Mặt Lý Liên Hoa rõ ràng rất tiếc nuối, hẳn chậm rãi nói:

- Vì vậy, lão trưởng thôn kia biết chúng ta nhiều nhất chỉ đoán được trong nhà trọ đã xảy ra thảm án, mà thực sự không biết được sự thật chính xác trong đó. – Hẳn lại nói. – Thứ Thạch lão thực sự muốn che giấu không phải chuyện những người Trung Nguyên bị tàn sát trong thôn Thạch Thọ của lão, việc này đối với lão mà nói, nói không chừng là một chiến công trọng đại, thứ lão muốn che giấu... là chân tướng của con yêu quái có đốm kia.

- Yêu quái có đốm... còn có chân tướng sao? – Phương Đa Bệnh lấy làm lạ. – Chẳng lẽ không phải con quái vật trưởng thành tự nhiên trong núi sâu rừng già sao?

Lý Liên Hoa trừng mắt nói:

- Tất nhiên là không rồi.

Lục Kiếm Trì mờ mịt hỏi:

- Đó không phải quái vật trời sinh, thì là thứ gì chứ?

Phương Đa Bệnh liếc mắt nhìn Lý Liên Hoa.

- Lễ nào thực sự là quý sao? Hay là cương thi? Hoặc là hồ điệp tu luyện lâu năm đã biến thành tinh?

Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Nếu người nói là cương thi... vậy cũng... miễn cưỡng tạm được...

Lục Kiếm Trì rợn tóc gáy, nghĩ đến việc lại phải đối mặt với cái thứ y đã gần như mặt đối mặt hai lần.

- Cương thi? – Từ trước đến giờ y không biết mình lại sợ quỷ đến vậy, lông tóc toàn thân dựng đứng.

- Nói linh ta linh tinh! Bản công tử vào sinh ra tử trong giang hồ, không biết đã tạt qua bao nhiêu mộ phần, ngay cả Hoàng lăng của Hoàng đế cũng vào rồi, nếu trên đời thật sự có cương thi thì bản công tử sớm đã chết mấy chục lần rồi. – Phương Đa Bệnh khịt mũi khinh thường. – Thứ đó rõ ràng còn sống mà, là một con quái vật có tướng mạo giống người, nói không chừng là loài dị chủng của tinh linh hay vườn khỉ gì đó thôi.

Lý Liên Hoa ho khan một tiếng.

- Thì ra người đã vào sinh ra tử mấy chục lần trong mộ phần sao, thất kính, thất kính rồi...

Phương Đa Bệnh cũng ho khan.

- Không có mấy chục lần, nhưng mấy lần thì có đấy.

Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Tạm thời không nhắc đến việc đó rốt cuộc là sống hay chết, hay là sống dở chết dở, đầu tiên... thứ đó đã đi theo chúng ta trong nhà trọ rất lâu, lần đầu tiên là trong hành lang, nó tìm đến Lục đại hiệp; lần thứ hai là ở trong nhà trọ, nó lại tìm đến Lục đại hiệp... - Hắn nhìn Lục Kiếm Trì. – Trên người người lễ nào có bảo bối gì hấp dẫn nó?

- Bảo bối? – Lục Kiếm Trì vung tay áo. – Trên người tại hạ không có đồ gì, chỉ có một thanh Thanh Đồng Kiếm.

Lý Liên Hoa chăm chú nhìn mặt y.

- Nhưng nó thực sự đã theo người đến...

Lục Kiếm Trì há hốc mồm, lắc đầu lia lịa.

- Việc đó sao có thể chứ? Ta quanh năm không xuống núi Võ Đang, hành tẩu giang hồ chưa được mấy tháng, trên núi Võ Đang thì chắc chắn không có loại quái vật này.

Lý Liên Hoa nhẹ nhàng chỉ tay vào tảng đá, Phương Đa Bệnh và Lục Kiếm Trì đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy trong bụi cây phía xa xa có một cái bóng đang chăm chú nhìn ba người, đôi mắt nhỏ đó sáng lấp lánh, đó chính là yêu quái có đốm trong nhà trọ nọ. Không biết nó theo sau ba người từ bao giờ, bước đi không tiếng động khiến Phương Đa Bệnh và Lục Kiếm Trì đều không phát hiện ra. Lý Liên Hoa khẽ vẫy tay với nó, thứ đó lại bất động.

Phương Đa Bệnh thấy đang giữa ban ngày ban mặt, thanh thiên bạch nhật, trời đất sáng trong, cho dù là yêu ma quỷ quái xuất hiện thì yêu lực nhất định cũng sẽ bị giảm mạnh, y cũng bạo dạn giơ tay vẫy vẫy nó, nhưng thứ đó vẫn vất động.

Lục Kiếm Trì chậm chạp giơ tay lên, nhẹ nhàng vẫy tay với thứ đó, nó đột nhiên đứng dậy từ trên ngọn cây. Ngọn cây vốn mềm dẻo, nó lại nằm bên trên khiến ngọn cây bị đè cong, giờ đột nhiên lại đứng dậy nên ngọn cây kia bắn ngược lên, con yêu quái có đốm ngã về phía sau, rơi xuống đất “bịch” một tiếng.

Lục Kiếm Trì chết lặng, Lý Liên Hoa mỉm cười, Phương Đa Bệnh vừa buồn cười vừa ngạc nhiên.

- Nó... nó muốn làm gì vậy? Đâu ra...đâu ra con yêu quái ngu ngốc như nó vậy?

Lý Liên Hoa đứng bên cạnh Lục Kiếm Trì, đột nhiên lật tay túm lấy cổ tay Lục Kiếm Trì, chậm rãi kéo y bước về chỗ con yêu quái có đốm kia ngã

xuống. Lục Kiếm Trì không kịp phòng bị, đột nhiên nửa thân tê rần, mất tự chủ đi theo hẳn. Phương Đa Bệnh đuổi theo phía sau.

- Này... này. – Y gọi. – Làm gì đấy? Con yêu quái đó mạnh lắm đấy...

Lý Liên Hoa vẫn kéo cổ tay Lục Kiếm Trì, đi đến chỗ “yêu quái có đốm” ngã xuống. Lục Kiếm Trì bất giác tránh về phía sau, nhưng nhìn thấy yêu quái có đốm kia ngã xuống gốc cây, cú ngã này xem chừng không nhẹ, nó vẫn chưa bò dậy được. Chỉ thấy dưới ánh mặt trời chói lọi, những vết đốm khắp toàn thân nó càng nhìn càng đáng sợ. Đột nhiên thứ đó quay đầu lại, Lục Kiếm Trì giật mình, Lý Liên Hoa cầm chắc tay y, không để y lùi lại. Dưới sự cưỡng ép của hẳn, Lục Kiếm Trì miễn cưỡng liếc nhìn thứ kia, bỗng y sững người, hét lớn, mặt mày tái nhợt.

- Người... người...

Lý Liên Hoa bỏ tay y ra, Phương Đa Bệnh hiếu kỳ đi ra sau Lục Kiếm Trì.

- Cái gì thế?

Thứ đó chăm chú nhìn Lục Kiếm Trì, đột nhiên nó gào lên một tiếng, xông lên nhanh như chớp, một chưởng chop lấy ngực Lục Kiếm Trì. Nếu cú đánh đó mà trúng thì chắc chắn y sẽ bị vỡ bụng mà chết. Lý Liên Hoa, Phương Đa Bệnh cùng ra tay tung chưởng đỡ, hai người hợp sức chặn đường công kích của nó. Thứ đó lao đến không thành, quay người chạy về phía rừng cây, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

- Tên Liên Hoa chết tiệt này, đừng nói với ta là người dẫn bọn ta lòng vòng khắp ngọn núi này, ngoài việc lừa bọn ta xem mấy khúc xương người, thì chính là muốn dẫn dụ con yêu quái đó ra nhé... - Vết thương ở ngực Phương Đa Bệnh lại ê ẩm đau, y rên rỉ. – Đó... đó là mặt người sao?

Thì ra vừa rồi lúc thứ đó quay đầu lại, Phương Đa Bệnh vừa vận liếc nó một cái, nhìn được rất rõ khuôn mặt nó. Lý Liên Hoa mỉm cười, hẳn nhìn Lục Kiếm Trì hỏi:

- Nó là ai vậy?

Mặt Lục Kiếm Trì cực kỳ nhợt nhạt, người y lão đảo, gần như ngã gục. Phương Đa Bệnh vội vàng đỡ lấy y, nghĩ bụng, Vị đại hiệp Võ Đang này lá gan bé tẹo, đêm qua bị yêu quái

đổm dọa tới mức hôn mê, hôm nay nhìn thấy nó suýt nữa cũng gục. Nghĩ đến sư huynh Dương Thu Nhạc của y, kẻ lấy trộm Kim Kiếm của Chuồng môn đi bán, làm nhân tình của quả phụ mà mặt không hề biến sắc, gian tặc khí phách biết bao! Lục Kiếm Trì đúng là thua kém rất rất nhiều, thật không biết Võ Đang Bạch Mộc lão đạo dạy dỗ y thế nào. Phương Đa Bệnh đang suy nghĩ vẫn vơ thì đột nhiên nghe thấy Lục Kiếm Trì run run nói:

- Kim Hữu Đạo... là Kim Hữu Đạo... Làm sao hắn lại... sao hắn lại trở thành quái vật... quái vật có đốm vậy?

Phương Đa Bệnh vô cùng kinh ngạc, trong nháy mắt răng y run lập cập, toàn thân phát lạnh, nghẹn ngào nói:

- Người nói con yêu quái đốm đó chính là “Càn Khôn Như Ý Thủ” Kim Hữu Đạo của phái Côn Luân sao?

Lục Kiếm Trì gật đầu.

- Hắn... hắn và ta hẹn nhau tỉ thí ở hồ Bát Hoang Hồn Nguyên, nhưng... nhưng sao hắn lại ở đây rồi biến thành quái vật có đốm chứ? Chẳng trách, chẳng trách tay hắn... tay của hắn...

- Chẳng trách tay của hắn dài như vậy, hơn nữa lại có thể chuyển hướng tùy ý như không xương. – Lý Liên Hoa thương tiếc nói. – Nghe nói lúc còn niên thiếu, xương cốt hai tay của Càn Khôn Như Ý Thủ Kim Hữu Đạo không may bị gãy mất mấy khúc, sau đó được danh y cứu chữa, từ đó hai tay không chỉ khỏi hằn mà hơn nữa còn có thể xoay chuyển tùy ý, luyện thành *Càn Khôn Như Ý Thủ* lừng danh giang hồ.

Lục Kiếm Trì gật đầu.

- Có điều hắn... hắn cạo trọc đầu, không mặc quần áo, ngay cả lông mày cũng không thấy đâu nữa.

- Nhưng đang yên đang lành Càn Khôn Như Ý Thủ làm sao lại biến thành yêu quái có đốm chứ? – Phương Đa Bệnh nghẹn ngào nói. – Hắn gần như đã trở thành dã thú, ngoài việc ngờ ngợ nhận ra Lục Kiếm Trì thì chẳng còn biết được gì nữa.

Lý Liên Hoa lẩm bẩm nói:

- Ta nghĩ... đó là một loại bệnh.

Lục Kiếm Trì mờ mịt hỏi:

- Một loại bệnh sao?

- Đây chính là cách mà thôn dân Thạch Thọ dùng để tàn sát những “người Trung Nguyên” nọ, cũng là lí do có tảng đá khô lâu đất sét trên đỉnh núi kia. – Lý Liên Hoa nói.

Hắn từng trải qua rất nhiều vụ hung án li kì cổ quái, mỗi khi chân tướng được sáng tỏ, tâm trạng của hắn đều thích thú vô cùng, nhưng lần này lại không nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt hắn. Dù sao tất cả những chuyện xảy ra đều quá tàn nhẫn đáng sợ, nó khiến người ta thực sự không cười nổi.

- Ta nghĩ nhiều năm trước, có lẽ chỉ khoảng mười hay hai mươi năm trước thôi, có người đã phát hiện ra nước suối ở thôn Thạch Thọ có thể ủ được rượu ngon. Vì vậy nên sau khi quay về Trung Nguyên đã mời rất nhiều người lên núi khai hoang, trồng hoa màu cây trái để nấu rượu. – Lý Liên Hoa than thở. – Lúc đến khai hoang, có lẽ người Trung Nguyên và thôn dân đã có hiệp nghị, đợi đến khi rượu ngon bán ra thì sẽ phân chia lợi nhuận như thế nào. Vì vậy lúc bắt đầu, thôn dân thôn Thạch Thọ không hề phản đối, để bọn họ xây dựng nhà cửa, nhà trọ trong thôn. Nhưng sau khi khai hoang, cây quả trên núi cao lại không thể kết trái, hoa màu cũng không thể sinh trưởng, rừng cây bị phá hủy, dã thú biến mất, hoa cúc lại mọc tràn lan như cỏ dại. Cuộc sống của thôn dân thôn Thạch Thọ càng lúc càng khó khăn, vì vậy nên xung đột giữa bọn họ và người Trung Nguyên càng lúc càng kịch liệt, cho đến khi không thể cứu vãn được nữa.

Hắn vừa nói vừa chậm rãi quay về, Phương Đa Bệnh và Lục Kiếm Trì bất giác đi bên cạnh, vừa đi vừa nghe.

- Nấu rượu không được, người Trung Nguyên ngược lại liên tục chuyển nước suối đi, cuối cùng đã khiến cho thôn dân Thạch Thọ có ý định giết người. – Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn về phía những cây cúc dại mọc tràn lan, chậm rãi nói tiếp. – Mà ý định giết người lại dẫn đến một âm mưu... âm mưu đó dẫn đến... một hậu quả vô cùng thảm khốc.

Hắn chậm rãi đi về phía ánh mắt trời chiếu xuống. Phương Đa Bệnh và Lục Kiếm Trì không ai định nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

- Ta nghĩ... âm mưu đó bắt nguồn từ trong gian phòng thứ tư của nhà trọ ma quỷ kia. Các người vẫn còn nhớ chứ? Trong gian phòng đó có hai cái áo choàng đen, ta nghĩ chẳng có ai ra ngoài mà lại mang theo hai cái áo choàng giống nhau cả, vì vậy, sống trong gian phòng đó hẳn là có hai người. Mà hai cái áo choàng màu đen giống nhau, không cần biết người mặc là ai, thân phận của họ nhất định rất “ra gì”, mà nếu thân phận đã khá thì đa phần sẽ thuộc một môn phái hay tổ chức... Ở một nơi như vậy, ta có thể tạm thời đoán là... bọn họ là bảo tiêu mà những người Trung Nguyên kia mời đến.

Lục Kiếm Trì gật đầu.

- Người trong phòng đó kiếm pháp rất giỏi, một vết kiếm trên lưng đồng kia đã thấy rõ công lực, làm bảo tiêu lại có của ăn của để.

Lý Liên Hoa chậm rãi đi về phía trước.

- Nếu thôn dân thôn Thạch Lựu muốn xâm nhập vào gia viên của người Trung Nguyên để tàn sát sạch sẽ, những bảo tiêu có võ công cao cường nhất định sẽ ngăn cản đầu tiên. Còn nhớ bức di thư mà cô gái treo cổ để lại trong gian phòng thứ nhất không? Nàng ta nói “quý xuất hiện ở phòng bốn”, vì vậy âm mưu cực kỳ đáng sợ kia đã bắt nguồn từ gian phòng của hai vị bảo tiêu nọ. Thôn dân thôn Thạch Thọ rõ ràng không biết võ công, bọn họ sống trên núi cao, chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài, lương thực khan hiếm, thân thể yếu ớt, không thể chống lại được với người học võ nhiều năm. Vì vậy muốn loại trừ bảo tiêu, nhất định phải sử dụng phương pháp vô cùng đặc biệt.

Lục Kiếm Trì ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn lắc đầu không hiểu:

- Cách gì vậy?

Phương Đa Bệnh nghĩ bụng, Để giết người có thể hạ độc, có thể vu oan giá họa, thậm chí tung tin đồn nhảm cũng được. Cái kẻ dẫn độn như người tăt nhiên sẽ không nghĩ ra rồi.

Chợt nghe Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Trong gian phòng thứ tư có hai người ở, có lưu lại một vết máu, bàn ghế vỡ vụn, có thể thấy do người có sức mạnh rất lớn động thủ làm cho bàn ghế nát vụn, còn thôn dân rõ ràng không có khả năng này.

Lục Kiếm Trì gật đầu.

- Làm cho những mảnh gỗ vụn thành từng mẩu như vậy nhất định phải là cao thủ trong nghề.

Lý Liên Hoa nói:

- Không sai, chỉ có duy nhất hai người ngang tài ngang sức, cường lực chấn động công kích mới có thể gây ra hậu quả như vậy. Mà hai người vốn ở trong phòng, nếu là người ngoài xâm nhập, chỉ cần một người là đã có thể ngang tài ngang sức với hãn rồi. Hai người cùng xông lên thì tuyệt đối không thể thất bại thảm hại được, bất kể là như thế nào thì cũng không đến mức máu bắn đầy phòng.

- Vì vậy nên? – Phương Đa Bệnh trừng mắt lên.

Lý Liên Hoa nói:

- Vì vậy nên... chính là hai người trong phòng đã động thủ với nhau, người này giết người kia.

Lục Kiếm Trì sợ hãi nói:

- Làm sao lại như vậy?

Lý Liên Hoa khẽ thở dài.

- Tạm thời không nhắc đến nguyên nhân nữa... Chúng ta chỉ cần biết có chuyện kẻ này giết kẻ kia trong gian phòng đó rồi cầm lấy kiếm của người chết. Trên cửa sổ gian phòng thứ ba ở bên cạnh có một lỗ thủng, giấy lật ra ngoài, không thể nói nó chắc chắn bị người ta xé rách từ bên ngoài, nhưng đích thực rất giống có người từ bên ngoài rình trộm vào trong. Mà xem xét từ độ cao miếng giấy bị thủng, kẻ xé ra có thân hình rất cao, việc này phù hợp với chiếc áo choàng dài đến lạ ở trong gian phòng thứ tư. Sau đó trong chậu rửa mặt ở gian thứ hai có máu đọng, có lẽ tên kia sau khi giết người xong đã rửa tay ở đây, kể đó là từng gian phòng bị càn quét. Cô gái ở gian thứ nhất treo cổ chết, gian phòng trên gác hai máu bắn lên ba tấc, tất cả thi thể đều biến mất, tất cả mọi việc đại khái là như vậy. – Hãn hơi dừng lại, chậm rãi nói. – Tạm thời không bàn đến chuyện vì sao kẻ đó lại giết chết đồng bọn của mình, tàn sát đẫm máu trong nhà trọ, các người có phát hiện ra hành động của hãn rất kỳ lạ không? Không phải phòng nào cũng có

người ở, nhưng phòng nào hắn cũng đi vào, huống chi điều kỳ lạ hơn là, cô gái treo cổ kia không viết tên của hắn ra mà lại viết hắn là “quỷ”. Nàng ta viết “*Đêm, quỷ xuất hiện trong phòng bốn, nhìn trộm vào cửa sổ phòng thiếp, thiếp kinh hoàng sợ hãi*”, rõ ràng người đó nhìn ngó khắp nơi, không có mục tiêu nào rõ ràng, hơn nữa tướng mạo lại vô cùng kỳ quái, kỳ quái tới mức bị cô gái đến từ Trung Nguyên coi là “quỷ”. Nói đến đây thì... - Lý Liên Hoa liếc nhìn Lục Kiếm Trì. – Người không nghĩ tới một vài chuyện gì đó sao?

Sắc mặt Lục Kiếm Trì tái nhợt.

- Kim Hữu Đạo...

Lý Liên Hoa thở dài.

- Không sai, là Kim Hữu Đạo.

Phương Đa Bệnh chẳng hiểu gì cả.

- Cái gì mà Kim Hữu Đạo chứ?

Lý Liên Hoa nói:

- Khi thần trí một người trở nên không còn minh mẫn, toàn thân phát ban, hể nhìn thấy người là giết, việc đó cũng không có gì kỳ lạ. Còn nếu như cơ thể hần trở nên cao đến lạ thường, rồi toàn thân có đốm máu, không mặc quần áo, bị người ta coi là quỷ cũng là chuyện rất hiển nhiên... Một cô gái yếu ớt nhìn thấy một con quái vật giết người đáng sợ như vậy, muốn chạy cũng không thể chạy được, quý đã ở bên ngoài căn phòng, ngoài việc treo cổ tự vẫn thì nàng ta còn có thể làm gì chứ?

Phương Đa Bệnh sợ hãi biến sắc, mặt mũi Lục Kiếm Trì càng thêm nhợt nhạt. Quả thực như những gì Lý Liên Hoa nói, vừa vặn có thể giải thích tất cả những vết tích đáng sợ nhìn thấy trong nhà trọ kia.

- Nhưng mà... nhưng mà đang yên đang lành, một con người làm sao có thể biến thành một kẻ có bộ dạng như Kim Hữu Đạo?

Lý Liên Hoa nói:

- Tạm thời không bàn đến việc vì sao hần lại biến thành bộ dạng như vậy nữa. Trong nhà trọ còn có một vài chuyện cũng khá kỳ lạ, ví dụ như... Sau cuộc tàn sát, vì sao trượng phu của cô gái treo cổ kia lại không quay về? Những thi thể đó đi đâu cả rồi? Vì sao nhà trọ ấy lại không bị thiêu hủy giống như những căn nhà mà người Trung Nguyên kia ở? Còn nữa... vì sao thôn dân Thạch Thọ lại muốn đốt cháy những bọc đầu lâu trong đồng đất sét kia?

Hần nói đến đây thì thôn Thạch Thọ đã ở ngay trước mắt, vào buổi sáng, nhà trọ vẫn lộng lẫy như cũ, song trong mắt Phương Đa Bệnh và Lục Kiếm Trì thì nó lại khiến người ta phải rùng mình.

Ba người đi đến cổng thôn, mấy thôn dân lộ đầu ra từ cửa sổ, chăm chú nhìn bọn họ. Lý Liên Hoa đi thẳng đến chỗ nhà trọ, đẩy đại môn bước vào

đại sảnh, đưa mắt nhìn lên trên.

- Còn có những tấm thẻ trúc viết chữ "Quỷ" nữa. Gian phòng dán đầy những tấm bùa chú kỳ lạ, cái xác không không đầu đã chết từ rất lâu, bí ẩn của con yêu quái có đốm, chắc chắn không phải một lúc nhất thời đã giết sạch những khách trọ trong nhà trọ kia như vậy thôi đâu. Nhất định là có người đã treo những chữ "Quỷ" đó lên sau khi bảo tiêu của nhóm người Trung Nguyên biến thành bộ dạng như Kim Hữu Đạo rồi tàn sát đẫm máu nhà trọ. Tức là sau khi hung thủ huyết tẩy nhà trọ, vẫn còn cò người sống.

Phương Đa Bệnh nói:

- Lễ nào người đã viết ra rất nhiều chữ "Quỷ" kia chính là chủ nhân của gian phòng dán đầy bùa chú ở gác hai?

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Gian phòng đó không có người ở.

- Rõ ràng có người dán rất nhiều bùa chú bên trong gian phòng đó, bàn ghế giường thảm chăn gối đều còn đầy đủ, làm sao có thể không có ai chứ? – Phương Đa Bệnh giọng thất thanh. – Nếu không có ai thì dán những thứ đó lên làm gì?

Lý Liên Hoa đứng trong đại sảnh, đưa mắt nhìn hành lang lổm đổm vết máu.

- Còn nhớ không? Cánh cửa bị người ta khóa từ bên ngoài, cửa sổ bị ghim hết lại, cửa sau lại bị giường chặn lối, căn bản không thể mở ra được, so với việc ngăn cản người khác đi vào thì nó giống... nhốt người vào trong phòng, không cho hẳn đi ra hơn.

Phương Đa Bệnh ghen lời, Lục Kiếm Trì giật mình kinh ngạc. Chỉ nghe Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Bùa chú... bình thường không phải dùng để xua đuổi tà ma sao? Bùa chú dán trong phòng chẳng phải giống trấn tà ở trong phòng hơn sao?

- Người nói những lá bùa đó... dùng để trấn quỷ trong phòng... vậy chẳng phải... chẳng phải để trấn cái xác không đầu bên dưới sàn nhà sao...

- Phương Đa Bệnh chết lặng.

Lý Liên Hoa nhìn y đầy lạ lùng, hẩn chậm rãi bổ sung cho y.

- Là cái xác khô.

Lục Kiếm Trì càng nghe càng thấy tỉnh táo, cũng càng nghe càng thêm hồ đồ.

- Bộ xác khô không đầu đó và kẻ đã tắm máu nhà trọ thì có liên quan gì với nhau chứ?

Lý Liên Hoa từng bước từng bước đi qua hành lang, bước vào sân, ngẩng đầu chăm chú nhìn gian phòng dán đầy bùa chú trên gác hai, chậm rãi nói:

- Gian phòng đó... ở phía trên gian phòng thứ tư, đây đâu phải chuyện trùng hợp, không phải sao?

- Tên Liên Hoa chết tiết này! Rốt cuộc là người muốn nói gì hả? – Phương Đa Bệnh ngẩn người nhìn gian phòng đó hồi lâu, đột nhiên y tức giận. – Muốn nói gì thì nói quách ra đi, cho dù bản công tử có nhìn gian phòng đó mười năm thì cũng chẳng nghĩ ra được cái quái gì đâu, người biết được những gì thì cứ nói toẹt ra đi, để lão tử đỡ phải suy nghĩ! Nói mau lên!

Lý Liên Hoa nhìn y đầy áy náy.

- Ta đoán... - Ngón tay hẩn chỉ về phía gian phòng phát hiện ra cái xác khô ở gác hai. – Ta đoán bọn chúng đặt thứ gì đó vào trong gian phòng thứ tư, thông qua gian phòng kia...

Lục Kiếm Trì hỏi:

- Bọn chúng?

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Đám thôn dân đã bỏ thứ gì đó vào trong gian phòng thứ tư, thông qua gian phòng kia. Sau đó hai bảo tiêu trong căn phòng đó đã bị thứ đó ảnh hưởng, bỗng nhiên phát điên, mất hết lí trí, giết sạch tất cả những người ở trong nhà trọ hôm đó.

Phương Đa Bệnh nhú mày:

- Một thứ gì đó? Là thứ gì chứ?

Lý Liên Hoa nói:

- Ta không biết đó là thứ gì, nhưng rất có thể là một loại mầm bệnh, một mầm bệnh có thể khiến người ta mất đi lí trí, toàn thân nổi mẩn máu, khiến người ta trở nên giống như dã thú, vô cùng hung dữ hiếu chiến.

Lục Kiếm Trì bỗng hiểu ra:

- Nếu là một mầm bệnh, vậy Kim Hữu Đạo biến thành như vậy cũng là chuyện có thể giải thích. Chắc chắn lúc hắn đi qua nơi này, không may bị nhiễm căn bệnh đáng sợ ấy.

Lý Liên Hoa gật đầu, rồi lại lắc đầu.

- Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy. Ta nghĩ bọn chúng đã có thể len lén bỏ thứ gì đó dẫn bệnh vào gian thứ tư với mục đích khiến người Trung Nguyên tự tàn sát lẫn nhau, đó là cái giá bọn họ phải trả vì đã hủy hoại quê hương của thôn dân nơi đây, nhưng sự phát triển của sự tình lại hoàn toàn không giống với những gì chúng mong muốn.- Hắn thở dài. – Cao thủ võ lâm bị nhiễm căn bệnh kỳ lạ kia đã xông ra khỏi nhà trọ, tàn sát bừa bãi khắp xung quanh. Đám người Trung Nguyên còn lại hoặc là bỏ chạy thực mạng, hoặc là bị thôn dân giết sạch. Sau đó thôn dân Thạch Thọ phóng hỏa thiêu rụi nhà cửa và cây trái của người Trung Nguyên, xóa mọi dấu vết. Nếu như tất cả chỉ kết thúc như vậy thì cũng xem như là may mắn, nhưng rõ ràng kết thúc lại không như thế. Nếu tất cả kết thúc như vậy thì nhà trọ cũng đã bị thiêu rụi rồi, còn trong gian phòng trên gác hai có lẽ cũng không lưu lại bùa chú và xác khô.

- Sau đó đã xảy ra chuyện gì? – Lục Kiếm Trì không nhịn được, y hỏi.

Phương Đa Bệnh lại nói:

- Căn bệnh kỳ lạ đó nhất định đã lưu truyền tới giờ, nếu không Kim Hữu Đạo đã không trở thành yêu quái có đốm rồi.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Ta đoán cao thủ võ lâm bị nhiễm bệnh lạ đã quay về nhà trọ, có lẽ là vì tu vi của hắn khá cao nên sau khi nhiễm bệnh đã không chết ngay, vậy nên

thôn dân không thể phá hủy thiêu rụi nhà trọ, thế là nhà trọ còn được giữ đến bây giờ.

Phương Đa Bệnh liếc mắt nhìn gian phòng kia.

- Cho dù hắn có quay lại nhà trọ thì cũng đâu thể tự viết biết bao chữ “Quý”, tự đặt cái xác khô vào gian phòng trên gác hai, rồi dán lên biết bao lá bùa xua ma đuổi quỷ như thế kia chứ?

- Sau đó... ta đoán người đó đã chết trong nhà trọ. – Lý Liên Hoa chậm rãi nói. – Nhưng đám thôn dân không biết hắn rốt cuộc đã chết hay chưa, có lẽ có người từng tiến vào dò xét nhưng không biết vì sao lại nhiễm phải căn bệnh lạ kia... Chuyện người chết trong nhà trọ không phải chỉ là nhất thời, nếu đã tiếp diễn nhiều năm, người đã biến thành “yêu quái có đốm” chắc chắn không chỉ có một. Thạch lão từng nói “không tận lực thờ phụng thần linh, bị ông trời trách phạt”, có lẽ không phải hoàn toàn không có căn cứ. Có thể bọn họ cũng cảm thấy mình đã chọc giận quỷ quái, sợ một ngày nào đó sẽ trở thành “quái vật có đốm” kia, vậy nên mới có bộ xác khô trong gian phòng trên gác hai...

- Cái xác khô đó dùng để làm gì vậy? – Phương Đa Bệnh đưa tay ngắt một cành cây ở gốc cây khô bên cạnh, ném về gian phòng trên gác hai phía xa xa. – Đó chính là thần linh của thôn Thạch Thọ sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Không, đó chính là “quỷ”... - Hắn chậm rãi đi về phía phòng thứ tư. – Chỉ cần biết bọn chúng bỏ thứ gì vào phòng thứ tư qua gác hai, là có thể hiểu được vì sao bọn họ lại nhốt kín cái xác khô trong gian phòng ở phía trên.

- Người xác định thực sự có thứ gì đó sao? Phương Đa Bệnh hít một hơi lạnh. – Căn bệnh kỳ lạ có thể truyền nhiễm đấy, người thực sự muốn đi vào trong sao?

Bộ Xương Đất Xét

Lý Liên Hoa tiến về phía trước mười sáu bước, rồi lại bước vào gian phòng thứ tư, Lục Kiếm Trì lẳng lặng đi sau hắn. Thứ gọi là chuyện quỷ thần thì ra đều có đạo lý giải thích, chuyện trong giang hồ thì ra không hề

đơn giản, cũng không hề thần bí như y vẫn tưởng tượng. Nếu như không gặp được Lý Liên Hoa, trải qua chuyện của thôn Thạch Thọ thì có lẽ trong lòng y vĩnh viễn hằn in dấu vết “trên đời này có ma quỷ”, rồi từ đó sẽ trở thành một kẻ tầm thường nhất gan như thỏ. Thử sinh mặc áo bào xám phía trước không có trình độ võ công khiến người ta phải ngưỡng mộ, cũng không có y thuật kinh diễm thiên hạ như trong lời đồn, lại càng không có tài ăn nói siêu phàm thoát tục và phong độ xuất trần xuất thế, nhưng đơn giản, lời nói và việc làm của hắn đã thể hiện được trí thông minh và lòng dũng cảm khiến người ta khâm phục.

Trong gian phòng thứ tư, khắp nơi vẫn đầy vết máu. Lý Liên Hoa ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào trần nhà bằng gỗ, hắn bước vài bước trong phòng, chỉ tay vào tấm gỗ trên đỉnh đầu.

- Vị nào phóng ám khí chuẩn một chút thì cạy nó ra đi.

Lục Kiếm Trì lắc đầu, y là đệ tử Võ Đang danh môn, chưa bao giờ học về ám khí, Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Bản công tử đây quang minh chính đại, không rành về ám khí cho lắm.

Miệng thì nói vậy nhưng y lại phất tay áo, ném một vụn bạc lên không trung, trúng đúng vào tấm gỗ. Chỉ nghe thấy một tiếng “cạch” vang lên, một đồng đen thui lùì ầm ầm rơi xuống, bụi bay mù mịt, ba người vội vàng bịt mũi, chạy ra cửa tránh.

Sau một lúc lâu, Lý Liên Hoa thận trọng ló đầu vào từ góc cửa, Phương Đa Bệnh cũng ngó theo, Lục Kiếm Trì không nhìn được cũng thò cổ vào nhìn. Chỉ thấy dưới đất toàn vụn đất sét, trong đó có một cục đen thui, nhất thời nhìn không ra đó là thứ gì. Qua một lúc, Phương Đa Bệnh kêu lên “ái chà”.

- Đầu lâu!

Vật đen đen đó là một đồng thảo dược đã hoàn toàn mục nát, phía trên thảo dược còn có lông tóc của chim muông thú vật. Hai thứ đó bọc lấy một cái đầu người trơn nhẵn màu nâu khô quắt, bên trên cái thứ kỳ lạ cổ quái đó còn cắm một thanh cốt đao, có vẻ vốn được cất trong bình đất sét, nhưng bình đất sét hiện đã vỡ nát.

- Đây... đây là yêu pháp tà đạo gì vậy? – Phương Đa Bệnh sợ hãi. – Đây chính là thứ có thể khiến người ta biến thành yêu quái có đốm sao?

Lý Liên Hoa ho khẽ.

- Đại khái là thế.

Lục Kiếm Trì ngẩng đầu nhìn khe hở trên trần nhà.

- Phía trên chính là mật thất giấu xác khô, cái đầu này chẳng lẽ chính là đầu của cái xác khô đó?

- Ừm... - Lý Liên Hoa chăm chú nhìn vào trần nhà. – Tấm gỗ bên cạnh còn có một vết rò nước tối màu, cái đầu lâu thảo dược kỳ lạ đó được chứa trong bình đất sét, đặt trên trần nhà, nước rò ra từ đó nhỏ xuống dưới...

Phương Đa Bệnh lấy từ trong người ra ba cái khăn bịt mũi và tai lại, hăm hừ nói:

- Yêu pháp tà thuật quả nhiên là yêu pháp tà thuật...

- Không phải yêu pháp tà thuật. – Lý Liên Hoa chỉ tay vào cái đầu người.
– Đây cũng là một con “yêu quái có đốm”.

Lục Kiếm Trì chăm chú nhìn rồi hỏi:

- Lẽ nào căn bệnh đó là do cái đầu này truyền qua sao?

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Vì vậy nên trên đỉnh núi, ở bên cạnh hồ nước có một tảng đá khổng lồ bằng đất sét đã bọc những cái đầu lâu lại, ta đoán... chỉ cần bọc đầu lâu vào trong đất sét rồi đem đốt bỏ là không còn nguy hại gì nữa.

Phương Đa Bệnh lấy làm lạ, y nói:

- Vậy những thứ còn lại đâu? Vì sao không nhét cả người vào đất sét rồi đốt bỏ hết, còn để lại nguyên xác làm gì?

Lý Liên Hoa chậm rãi liếc nhìn y, sau hồi lâu mới nói:

- Trí nhớ của người chán thật đấy...

Phương Đa Bệnh nổi giận:

- Cái gì...?

Lục Kiếm Trì vội vàng nói:

- Ý của Lý huynh là, người đã quên thôn dân của thôn Thạch Thọ sẽ ăn thịt người rồi sao...

Phương Đa Bệnh ngẩn ra, hậm hực nói:

- Nói không chừng, có loại bệnh kỳ lạ này là do bọn họ ăn thịt người đời này qua đời khác.

Lý Liên Hoa nói:

- Có lẽ... không ít bàn ghế giường tủ của người Trung Nguyên trong nhà trọ hiện đang có tại nhà thôn dân Thạch Thọ, còn việc rất nhiều thi thể biến mất, hiển nhiên... là do bọn họ đã chuyển những thi thể ấy đi rồi xem đó là thức ăn. Để đề phòng nguy hiểm từ căn bệnh quái lạ kia, bọn họ đều bọc đầu lâu vào trong đất sét rồi thiêu cháy. Vì năm đó vị cao thủ võ lâm nhiễm căn bệnh lạ kia đã giết quá nhiều người, bọn họ không có thời gian để bọc từng cá đầu rồi thiêu hủy, nên có rất nhiều đầu lâu bị ném vào hố rồi thiêu chung. Kết quả đốt thành một tảng đất sét khô khổng lồ đặt bên hồ.

- Ta hiểu rồi, sau khi chuyện diệt môn qua đi, mặc dù bọn họ niêm phong đầu người trong đất sét mang đi thiêu, rồi ăn thịt người nhưng vẫn có người bị bệnh. Bọn họ cho rằng cái xác khô đó không hại lòng việc thân thể bị chia lìa, cho nên vội vàng tìm lại thân thể của hân, đặt ở nơi gần đầu hân nhất. – Phương Đa Bệnh chợt hiểu ra. – Nhưng bọn họ lại sợ hân tiếp tục biến thành quỷ bò ra dọa người, nên đã viết đầy bùa chú kì lạ dùng để trấn quỷ ở trong phòng.

Lý Liên Hoa cuối cùng cũng mỉm cười.

- Nhưng cách này lại chẳng có tác dụng gì, người bước vào nhà trọ vẫn chịu sự đe dọa của căn bệnh quái lạ kia. Còn đây là bí ẩn trong thôn Thạch Thọ, để che giấu chân tướng về căn bệnh đốm kỳ lạ vẫn đang lưu truyền, Thạch lão đã không ngần ngại giết sạch tất cả những người bước vào nhà trọ, bất kể họ nhiễm hay không nhiễm bệnh, lão đều muốn giết người diệt khẩu.

- Nhưng ta không hiểu Kim Hữu Đạo đã bị nhiễm bệnh như thế nào? Vì sao chúng ta ra vào nhà trọ mà lại không sao? – Lục Kiếm Trì không sao

giải thích được.

- Đó chính là vận may. – Lý Liên Hoa mỉm cười. – Còn nhớ những vết máu lấm tẩm trong hành lang không?

Lục Kiếm Trì gật đầu, y từng nhìn thấy những vết máu đó rất lâu.

- Rồi sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Trên bức tường đó dính một mảnh vụn nhỏ màu nâu, đó là một mảnh xương, tức là có người đã bị đánh mạnh vào đầu khi đi trên hành lang. Ta không biết người đó rốt cuộc là tự đập vào đầu mình hay là bị người ta dùng vật cứng đánh vào. Nếu hẳn chính là yêu quái có đốm, mà đầu người có thể truyền nhiễm bệnh lạ, vậy người dọn xác chắc chắn đã chạm vào não có lẽ sẽ mắc bệnh. Mà lúc chúng ta đến thì dấu vết này đã khô từ lâu.

- Vậy Kim Hữu Đạo thì sao? – Lục Kiếm Trì càng nghe càng bình tĩnh, một khi đã bình tĩnh thì trí óc cũng dần linh hoạt hơn. – Vì sao hẳn lại mắc bệnh?

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Hẳn hả? Hẳn và một người khác ở trong gian phòng thứ ba ở gác hai, ta đoán hẳn chắc chắn cũng nhìn thấy sự ly kì quái lạ của nhà trọ này nên nổi máu hào hiệp nhất định phải ở trong nhà trọ này, sau đó...

- Sau đó thì sao? – Phương Đa Bệnh gặng hỏi.

Lý Liên Hoa quay người nhìn hành lang ở cạnh đình viện.

- Sau đó hẳn phát hiện ra cái gì thì phải mời Thạch lão nói cho chúng ta biết.

Lục Kiếm Trì quay người lại, nơi ánh mắt chạm đến chính là hành lang của đình viện. Phương Đa Bệnh tung một chưởng đến, nắm sáo ngọc trong tay, lạnh lùng nhìn về phía hành lang.

- Lão già, ra đây đi, lén lén lút lút trốn trong hành lang sẽ bị nhiễm bệnh đấy!

Một đám người bỗng đổ xô ra từ trong hành lang, tuy ba người đã sớm biết sau lưng có người bám theo nhưng đột nhiên nhìn thấy nhiều người như

vậy cũng có hơi bất ngờ. Chỉ thấy một đám thôn dân da dẻ đen thui, thân hình gầy gò đang cầm trong tay những cây cung nho nhỏ dài hơn một thước chĩa thẳng vào ba người. Cây cung nho nhỏ cong cong gấp khúc đó không biết được chế tạo từ thứ gì, mũi tên đen bóng, chắc chắn chẳng phải thứ tốt đẹp.

Thạch lão đầy nếp nhăn trên mặt được đám thôn dân vây quanh, chống gậy chậm rãi đi lên trước, trong tay lão cầm bình đất sét nho nhỏ. Trong mắt thôn dân, bình đất sét này đáng sợ vô cùng, ngay cả người đứng bên cạnh lão cũng lùi lại vài bước, ánh mắt đầy vẻ kính sợ, lạng lẽ tránh xa khỏi nó. Thạch lão giơ cao cái bình đó lên, đám thôn dân cùng quỳ xuống lạy, giống như bái tế thần linh.

- Thạch lão, lão vẫn khỏe chứ? – Lý Liên Hoa bước lên trước, mỉm cười với Thạch lão.

Tướng mạo hăn nho nhã, nụ cười kín đáo, mặc dù hăn không phải đang mặc áo trắng, tay áo cũng không tung bay nhưng phong độ lại hơn người. Phương Đa Bệnh cũng thầm khen một tiếng, *Tên Liên Hoa chết tiệt này đúng là biết làm bộ làm tịch.*

Thạch lão chuyển tầm mắt, liếc nhìn cái đầu lâu rơi xuống ở trong căn phòng thứ tư, cây quải trượng nặng nề nện xuống.

- Các người dám kinh động đến “Nhân Đầu Thần”, Nhân Đầu Thần chắc chắn sẽ khiến các người chết không được yên! A mi tha la si to ya o ya li...

- Lão nện quải trượng xuống từng cái một, lớn tiếng niệm chú.

Đám thôn dân xung quanh cùng nhảy lên, vòng quanh lão rồi cùng niệm chú.

- ... A mi tha la si to ya o ya li... y yo su la a ya, o ya li...

Lúc niệm chú, cơ thể thôn dân dần chuyển động, nhưng kẻ nào tay cầm cung tên thì cho dù chuyển động đến đâu cũng không quên chĩa mũi tên về phía ba người. Phương Đa Bệnh vừa thấy sợ hãi vừa buồn cười.

- Cái quái gì đang diễn ra thế này?

Lý Liên Hoa đưa tay chỉ vào tai, lắc lắc rồi khẽ nói:

- Nghe đi.

Lục Kiếm Trì chăm chú lắng nghe, chỉ thấy ngoài tiếng niệm chú còn có tiếng chim chóc vỗ cánh bay trên không truyền đến. Ba người ngẩng đầu lên, chợt thấy có không ít điều hâu nghe tiếng bay đến chao liệng đầy trời. Tiếng niệm chú này lại có thể gọi được điều hâu sao?

Nơi đây mặc dù hoang sơ nhưng đúng là có không ít chuột, không có con mồi nhưng lại có không ít điều hâu, thôn dân sống cùng điều hâu nhiều năm, họ có cách gọi được chúng cũng không có gì lạ. Lý Liên Hoa chăm chú nhìn chúng hồi lâu.

- Chỉ e là thứ lão muốn gọi không chỉ có những con điều hâu này, mà là...

Hắn còn chưa nói xong thì đột nhiên trên nóc nhà rầm rầm một tiếng. Có thứ gì đó đã lật nóc nhà lên, ánh mắt sáng rực nhìn đám người, đây đúng là Kim Hữu Đạo. Phương Đa Bệnh cười khổ, Kim Hữu Đạo bị thu hút bởi tiếng động từ những con điều hâu, theo gót tìm đến. Người này lúc bình thường đã không dễ chọc, bây giờ sức lực mạnh mẽ hơn, thần trí lại hỗn loạn, càng thêm khó xử lý.

Thấy Kim Hữu Đạo đến, Thạch lão đổi âm niệm chú, khoa chân múa tay ồ ồ la ồ la không ngừng, đám thôn dân cũng đổi cách thức nhảy múa, vung vẩy cung tiễn, đồng thanh kêu gào. Kim Hữu Đạo ngó lơ, đôi mắt nhỏ tí cứ dán chặt vào Lục Kiếm Trì. Phương Đa Bệnh thầm kêu khổ không thôi, Đã đến mức này rồi mà tên ấy vẫn nhớ mãi không quên lời hẹn tử với Lục Kiếm Trì. Cho dù đám thôn dân bên cạnh không ở đó gào ma kêu quỷ thì tên này vẫn sẽ tìm đến thôi, không biết tên tiểu tử ngu ngốc Lục Kiếm Trì có bản lĩnh động thủ với Kim Hữu Đạo không nhỉ? Nếu y không đấu được thì phải chạy trốn đường nào cho nhanh đây?

Lục Kiếm Trì cầm chuỗi kiếm, im lặng không nói, Kim Hữu Đạo phủ phục tứ chi trên mái nhà, giống như đang tìm cơ hội tấn công. Phương Đa Bệnh nhìn Đông ngó Tây, tìm kiếm lối tắt để bỏ chạy, Lý Liên Hoa khẽ nói bên tai y:

- Người đi phá nát bình đất sét trong tay lão già kia đi.

Phương Đa Bệnh kêu lên “ui cha”, tức giận nói:

- Trong cái bình đó rõ ràng có thứ gì kỳ quái, nói không chừng là giấu nảo của yêu quái có đốm, còn lâu ta mới đi chịu chết nhé!

Lý Liên Hoa khẽ nói:

- Nếu bên trong cái bình đó thực sự có nguy hiểm thì sao lão dám cầm trong tay mà khoa tay múa chân, vừa hát vừa nhảy chứ? Ta cá với người là lão lại đang lừa người đấy.

Phương Đa Bệnh giật mình.

- Người nói lão dựa vào cái bình con con đó khiến đám thôn dân của mình sợ hãi, còn thứ bên trong bình lại là đồ giả sao?

Lý Liên Hoa càng lúc càng nhỏ tiếng:

- Chưa chắc thực sự đã là giả, nhưng bây giờ thứ lão cầm đến tám chín phần là giả. Thứ đó đáng sợ nhường nào chứ, lão không cần thận một cái chẳng phải đến chính mình cũng phải trả giá sao? Người đập vỡ bình đất sét của lão đi, mọi người nhìn rồi biết thứ đó là giả, tất nhiên sẽ không nghe theo lời lão nữa. Nhỡ ra thứ đó là thật, người đập vỡ bình của lão, lão già đó tội ác tày trời, tự làm tự chịu thôi.

Phương Đa Bệnh thò tay vào trong ngực, cầm một thỏi vàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia, người làm cho bản công tử đây hao tài quá đấy, mang lâu Liên Hoa của người ra đền đi!

Lý Liên Hoa áy náy đáp:

- Căn lâu đó mưa thì bị dột, mùa đông thì bị gió lùa, ván gỗ kêu cọt kẹt, cửa sổ thì thùng mất hai cái, mấy ngày nữa ta lại phải đại tu, nếu người thích nó thì còn gì bằng.

Phương Đa Bệnh ghen lời.

- Bốc phét!

Lúc này Kim Hữu Đạo phát ra một tiếng gào rú, y từ mái nhà lao xuống.

Lục Kiếm Trì rút kiếm khỏi vỏ, chỉ thấy bóng người nhanh chóng xoay chuyển, một tiếng va chạm lớn vang lên, Lục Kiếm Trì bị Kim Hữu Đạo nhào đến đẩy lui ba bước. Cùng lúc một tiếng “tang” giòn giã vang lên,

Phương Đa Bệnh nhân cơ hội này ném thỏi vàng ra. Bình đất sét trong tay Thạch lão vỡ vụn, ánh mắt của mọi người đang dồn trên người Kim Hữu Đạo đồng loạt quay lại, chỉ thấy bình đất sét rơi xuống, bắn ra một ít chất lỏng không màu giống như nước sạch. Thôn dân Thạch Thọ ầm ĩ thét lên, tất cả đều lùi lại, có vài người còn tông cửa chạy mất, Thạch lão sợ hãi kinh ngạc, đứng ngây tại chỗ. Qua một lúc, thôn dân Thạch Thọ dần dần bình tĩnh, ánh mắt bọn họ nhìn Thạch lão đều tỏ vẻ khó hiểu. Rồi qua thêm chốc lát, mấy người vừa chạy đi lại ló đầu vào từ hành lang, họ nhìn Thạch lão, trong mắt đầy vẻ sùng sốt và nghi ngờ.

Lục Kiếm Trì vùng trường kiếm, khó khăn lắm mới có thể áp đảo lại thế tấn công của Kim Hữu Đạo, tranh thủ liếc nhìn tình hình bên cạnh. Đột nhiên, thôn dân Thạch Thọ gào lên một tiếng, rất nhiều người bủa vây lại, không ngừng chỉ chỏ vào Thạch lão. Trong lòng y thấy lạ, hơi lơ đãng một chút, cánh tay Kim Hữu Đạo bỗng dài ra, tóm lấy đầu vai y, trường kiếm của Lục Kiếm Trì ở ngoài nên không thể kịp thời chống đỡ, nhất thời chưa quyết định được có nên bỏ kiếm hay không. Ngay lúc y ngây người ra thì cảm thấy một cơn đau nhói, năm ngón tay của Kim Hữu Đạo đã cắm nửa tấc vào đầu vai y, máu tươi tuôn ra xối xả.

Kim Hữu Đạo ra tay nhanh như gió, khép tay phải lại, định ra một đòn ác hiểm. Phương Đa Bệnh kêu khổ, vùng sáo ngọc ra, đỡ lấy đòn kẹp tay của Kim Hữu Đạo. Lục Kiếm Trì nhân cơ hội này thu kiếm, bức Kim Hữu Đạo lùi lại ba bước, y chợt thấy vai phải đau nhói, chỉ sợ đã không còn khả năng vùng kiếm, nhưng y không thể để Phương Đa Bệnh một mình cản địch nên đành cắn răng chịu đau, máu me đầm đìa lao vào trận chiến.

Tên tiểu tử Vô Đang ngu ngốc này đúng là dân không chịu được, Phương Đa Bệnh mắng thầm. Tên dân này lúc lâm trận mà còn do dự, bị thương chẳng đáng chút nào, giờ này lại còn lè mề muốn làm chướng ngại vật của y nữa chứ. Qua thêm ba chiêu, trường kiếm của Lục Kiếm Trì tuột khỏi tay, vai trái lại bị thương, mặt mày y nhợt nhạt, nhưng vẫn không biết có nên lui xuống không.

- Lục Kiếm Trì. – Phương Đa Bệnh nghiêng răng nghiêng lợi. – Người có nhìn thấy vị cao nhân phía sau người đang làm cái gì không hả?

Trong lúc vội vã, Lục Kiếm Trì quay lại liếc nhìn, chỉ thấy Lý Liên Hoa đã nhân lúc rối loạn chạy trốn ra xa xa, một chân đã bước lên bậc cửa bên kia đình viện, y nhất thời không hiểu gì.

- Hắn...

Phương Đa Bệnh giận dữ nói:

- Hành tẩu giang hồ lâu như vậy mà tên tiểu tử người vẫn không hiểu đạo lý không đánh được thì phải chạy trốn sao? Một con mèo bệnh ở đây chỉ làm vướng chân vướng tay lão tử thôi, người muốn tìm chỗ chết hả, lão tử vẫn chưa rảnh để đốt pháo cho người đâu! Còn không mau đi đi! – Miệng thì nói chuyện bận rộn, sáo ngọc trong tay y cũng khua khoắng liên tục, cố gắng chống cản móng vuốt của Kim Hữu Đạo.

Lục Kiếm Trì lớn tiếng nói:

- Sao ta có thể để một mình Phương thiếu ở lại chứ! Muốn chết thì mọi người cùng...

Phương Đa Bệnh tức đến độ sắp thổ huyết, chửi ầm lên:

- Ai muốn chết chung với người chứ! Còn không mau chạy đi!

Lục Kiếm Trì thấy Lý Liên Hoa đã chạy mất hút, lòng đầy nghi ngờ. Vô công Lý Liên Hoa như thế nào y không rõ nhưng hắn từng đỡ được một chưởng của Kim Hữu Đạo thì không thể là kẻ tay trái gà không chặt được, vì sao hắn lại quay người chạy đi, bỏ rơi bằng hữu chứ... Nhưng Phương Đa Bệnh đã bảo y đi đi... việc này hoàn toàn khác với những gì sư phụ dạy... Mơ hồ một lúc, y rào bước tiến về phía Lý Liên Hoa bỏ chạy, xông ra khỏi đình viện, phía trước đã không thấy bóng dáng Lý Liên Hoa đâu, trong lòng càng lúc càng thấy lạ.

- Lý huynh? Lý huynh?

Trong thời gian ngắn ngủi đó hắn có thể trốn đi đâu được chứ?

Sau khi Phương Đa Bệnh đuổi được Lục Kiếm Trì đi, y càng lúc càng cảm thấy đòn tấn công của Kim Hữu Đạo nặng nề hơn. Bản thân y vốn luyện công không nghiêm túc, giờ khắc này mồ hôi túa ra, y đã lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm, trong lòng liên tục kêu khổ. *Động tác của Kim Hữu*

Đạo nhanh như thế này, cho dù có muốn bỏ trốn thì e là chạy còn chẳng nhanh bằng gã, làm thế nào mới ổn đây? Lẽ nào vì cái tên Lục “đại dần” kia mà Phương đại công tử phải dâng tặng cái mạng nhỏ vô cùng quý giá ở chỗ này sao? Thế sao được chứ? Khóe mắt liếc thấy đám thôn dân Thạch Thọ vây quanh Thạch Lão, không biết đang làm trò quỷ gì, y cũng chẳng còn tâm trạng để quan tâm xem chuyện gì đang xảy ra nữa, chỉ biết niệm A di đà Phật, Quan Âm Bồ Tát, Như Lai Phật Tổ, Văn Thù Phổ Hiền, Thái Thượng Lão Quân, Tề Thiên Đại Thánh, Thiên Bồng Nguyên Soái, ai cũng được, trời cao hiển linh, để y thoát khỏi kiếp nạn này đi được không? Sau này y nhất định sẽ dốc lòng hướng Phật, tuyệt đối sẽ không cùng tên ma quỷ Lý Liên Hoa kia ăn trộm thỏ trong chùa miếu nữa...

Bóng trắng phấp phới, trong không khí khó chịu lại thoảng qua một làn gió mát dịu nhẹ.

Phương Đa Bệnh đột nhiên quay lại, chỉ thấy phía sau đã có một người đứng đó, áo trắng tựa tuyết, lụa mỏng che mặt, trang phục đó như băng như ngọc, đôi giày thêu hoa văn trang nhã, chẳng những con người xuất sắc, ngay cả y phục mặc lên cũng nổi bật xuất thần. Phương Đa Bệnh nhất thời ngẩn người, một lúc lâu sau lại nghĩ, *Thì ra ban ngày thực sự cũng có thể nhìn thấy quý...*

Kim Hữu Đạo thét lên một tiếng, quay người lao về phía bạch y nhân. Tay áo bạch y nhân khẽ phất lên, một thanh trường kiếm lộ ra từ bên trong, thân kiếm hiện ra được phân nửa, chỉ một cái nâng tay phất tay, mũi kiếm lao đến đã bức Kim Hữu Đạo không thể không hướng sang phía khác.

Phương Đa Bệnh nhân cơ hội này lùi ra khỏi chiến cục, y đứng bên cạnh thở dốc liên tục, trong lòng nghĩ, Thì ra trên đời này thực sự có kiểu đại hiệp áo trắng tung bay khiến người ta chán ghét! Rõ ràng là hắn đứng bên cạnh nhìn lén này giờ, nhưng lại cứ chờ đến khi lão tử sắp chết mới chịu ra tay cứu người. Muốn làm lão tử cảm động á, còn lâu á!

Nhìn trong chốc lát, bỗng Phương Đa Bệnh nhớ ra, đây hình như không phải lần đầu tiên y nhìn thấy vị đại hiệp áo trắng này. Ngoài việc nhìn thấy một góc áo của hắn vào đêm qua, mùa đông năm ngoái, y và Lý Liên Hoa bị Cổ Tân Phong tập kích trong khu rừng ở ngoài Hi Lăng, Lý Liên Hoa chạy trốn vào trong rừng, cũng vào lúc sắp chết, trong rừng xuất hiện một kẻ mặc áo trắng tung bay làm người ta cực kỳ chán ghét, hắn đã cứu mạng

hai người. *Lẽ nào cái tên mặc áo trắng bay phần phật khiến người ta ngửa mắt này chính là tên đó?*

Nghĩ đến đây, Phương Đa Bệnh giật mình sợ hãi... Năm đó, kẻ ấy đạp bước Bà Sa Bộ, đó là kinh công thành danh của Tương Di Thần Kiếm Lý Tương Di. Nếu người trước mắt thực sự là bạch y nhân năm đó, hắn và Lý Tương Di Lý đại hiệp danh chấn thiên hạ, người nghe đồn đã rơi xuống biển chết mười năm trước, có quan hệ gì? Nghĩ đến đây, Phương Đa Bệnh không thể không xóc lại tinh thần, dồn toàn bộ sự chú ý vào cuộc chiến của bạch y nhân và Kim Hữu Đạo.

Kim Hữu Đạo vô cùng thận trọng, không rõ sau khi mất đi thần trí, hắn có thêm trực giác của loài dã thú hay sự nhạy cảm của một cao thủ võ lâm vẫn còn. Hắn đối phó với bạch y nhân rất thận trọng, ánh mắt sáng quắc chăm chăm nhìn hồi lâu mới khẽ khàng dịch chuyển vị trí.

Bạch y nhân đứng bất động, tay cầm kiếm vô cùng chắc chắn, thanh trường kiếm lấp lánh tựa nước hồ thu, lạnh lạnh chiếu lên mắt trái của Phương Đa Bệnh. Nó lại có thể chiếu thẳng đến mắt trái của y! *Trong thời gian lâu như vậy, đao kiếm bất di bất dịch, không suy suyển chút nào, công lực này là cỡ nào chứ!*

Phương Đa Bệnh lú lẫm. Nếu nói đây là đệ tử của Lý Tương Di, cho dù Lý Tương Di sống đến bây giờ cũng chỉ tầm hai mươi tám tuổi, sợ là không dạy dỗ ra được một đệ tử như vậy. Dĩ nhiên, nói không chừng lúc mười tám tuổi khi người ta tung hoành giang hồ đã thu nhận một đồ đệ mười mấy tuổi, tính đến giờ chắc cũng lớn thế này rồi. Nhưng nếu thực sự có thu nhận đồ đệ thì với danh tiếng nổi trội của Lý Tương Di, sao lại không có ai biết đến chứ? Nếu nói người này chính là Lý Tương Di, Lý Tương Di sớm đã rơi xuống biển chết từ mười năm trước rồi, việc này hoàn toàn chính xác, có rất nhiều người làm chứng nên tuyệt đối không thể giả được. Huống hồ, nếu người này chính là Lý Tương Di thì một kiếm đã có thể giết chết Kim Hữu Đạo rồi, căn bản không cần giằng co lâu đến vậy. Nếu nói người này là sư huynh sư đệ với Lý Tương Di, về mặt tuổi tác thì xem chừng cũng có khả năng... Nhưng nghe nói Tương Di Thái Kiếm là do Lý Tương Di tự nghĩ ra, như vậy thì hình như cũng không đúng. Trừ khi... đây là hồn ma của Lý Tương Di?

Trong lòng y suy nghĩ miên man. Đột nhiên, Kim Hữu Đạo phủ phục thân mình, lao như mũi tiễn rồi dây cung đến hai chân của bạch y nhân. Nửa thanh kiếm lộ ra ngoài tay áo của bạch y nhân khẽ rung lên, Phương Đa Bệnh chỉ thấy trước mắt lập lờ, một luồng sáng chói lóa lúc sáng lúc tối nhưng lại khiến người ta không kìm được, muốn nhìn thêm lần nữa. *Đây là chiêu kiếm gì vậy? Là ánh kiếm, hay là một loại ảo giác? Y mơ màng một*

thoáng, trái tim trong giây lát như bị treo lơ lửng trên không trung, chỉ nhìn thấy thanh trường kiếm trước mắt lấp lánh như hồ thu, không biết làm thế nào đã cong một đường, chặt xuống đầu Kim Hữu Đạo!

Một tiếng “bang” khê vang lên, y chớp chớp mắt, như thể chắc chắn sẽ phải thấy cảnh máu chảy đầu rơi. Nhưng rồi chỉ thấy thanh kiếm đó chém xuống, đầu Kim Hữu Đạo có vết máu chảy, đột nhiên hẫng ngã gục xuống đất. Phương Đa Bệnh lại chớp chớp mắt, lúc này y mới biết người này có thể dùng thanh kiếm sắc bén như vậy mà chỉ đánh cho Kim Hữu Đạo ngất xỉu!

Đây... đây lại là công phu thần kỳ đến mức nào đây?

Ngay khi Phương Đa Bệnh đứng đó nhìn trân trân, bạch y nhân kia như quay lại liếc nhìn y một cái rồi cầm kiếm nhẹ nhàng rời đi. Phương Đa Bệnh lại ngẩn ra hồi lâu, ánh mắt vừa rời lại chuyển lên người Kim Hữu Đạo. Đỉnh đầu Kim Hữu Đạo có vết thương bị kiếm chém một đường vừa thẳng vừa dài, nhưng đó chỉ là vết thương ngoài da, đầu y bị chân lực làm rung động nên mới ngất đi. Nhưng nội lực của bạch y nhân đó quả thực không biết tuyệt vời đến mức nào, nếu là cao thủ nội lực thâm hậu, muốn dùng kiếm đánh vào đầu người khác thì chắc sẽ không có vết thương do kiếm và máu chảy ra. Nếu nói như vậy, người này không phải Lý Tương Di, cũng không phải hồn ma của Lý Tương Di, vậy rốt cuộc hắn là ai? Y quay đầu, lại thấy hai cái đầu đang ngó vào thăm dò ở cửa sau, đó là Lý Liên Hoa và Lục Kiếm Trì.

- Người đánh ngất Kim Hữu Đạo sao? – Phía xa xa, Lý Liên Hoa khe khẽ hỏi.

Phương Đa Bệnh gật đầu theo bản năng, nhưng ngay sau đó đột nhiên lắc đầu.

- Không không không, người vừa rời người có nhìn thấy không? Cái tên mặc áo trắng dùng kiếm ấy.

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Ta trốn trong đồng cỏ khô ngoài sân, đột nhiên thấy ở đây yên tĩnh nên quay lại xem sao.

Lục Kiếm Trì lại gật đầu, giọng nói vẫn hơi run run:

- Kiếm pháp thật giỏi, ta nhìn thấy rồi, kiếm pháp tuyệt quá! Đúng là đường kiếm khiến người ta kinh ngạc!

Giọng nói của Phương Đa Bệnh cũng run run:

- Khốn kiếp, tên này mặc dù luyện nội công không được tốt lắm nhưng chỉ dựa vào một tay kiếm cũng có thể tung hoành giang hồ rồi, rốt cuộc hẳn là ai được chứ?

Lục Kiếm Trì lắc đầu.

- Ta chưa bao giờ nhìn thấy chiêu kiếm này, cũng không phải kiếm thuật thường thấy của các đại môn phái võ lâm, đây đa phần là tự nghĩ ra.

Giọng nói của Phương Đa Bệnh nhỏ dần:

- Ta nghi ngờ... người này có liên quan đến Lý Tương Di, có điều không nghĩ ra được rốt cuộc là quan hệ gì.

Lục Kiếm Trì kinh ngạc.

- Tương Di Thần Kiếm? Nếu là Tương Di Thần Kiếm, tất nhiên sẽ có bản lĩnh một kiếm đẩy lui địch, có điều...

Phương Đa Bệnh than thở:

- Việc này cũng đành đợi người quay về núi Võ Đang tìm sư phụ thương lượng, xem xem rốt cuộc nên xử lý như thế nào. Đám hậu sinh văn bối chúng ta muốn đưa ra ý kiến cũng không làm được.

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa, hoan hỉ nói:

- Bây giờ Tân Tứ Cốc Môn nổi trội như mặt trời giữa trưa, nếu Lý Tương Di chết đi sống lại thì tất nhiên sẽ là chuyện cực kỳ tốt đẹp, khắp chốn nhất định sẽ mừng vui, nhật nguyệt rạng rỡ, nhân gian hạnh phúc, bốn biển thái bình.

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Chết đi sống lại, quỷ quái khó phân biệt, có cái gì tốt chứ? Gì mà khắp chốn vui mừng...

Ba người ngoài miệng thì nói chuyện, nhưng mắt lại đều nhìn về phía Thạch lão, người đang bị thôn dân Thạch Thọ bủa vây. Bọn họ chẳng thèm quan tâm đến kiếm khách áo trắng nào đó đột nhiên đến rồi đột nhiên đi, chả mấy chốc đã thấy vòng vây khép chặt lại. Giọng Phương Đa Bệnh càng lúc càng nhỏ, sắc mặt càng lúc càng sợ sệt. Bỗng đám người đều từ từ lùi ra, Thạch lão bên trong vòng tròn thâm tím mình mẩy, đã biến thành một tử thi không đầu.

Lục Kiếm Trì chết lặng, Phương Đa Bệnh đứng nhìn trân trân, Lý Liên Hoa ngờ ngàng. Ba người đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không biết vì sao sự tình lại diễn biến như vậy. Vào lúc ba người đang ngờ ngàng thì trong đám thôn dân Thạch Thọ có một người lao như điên về phía Kim Hữu Đạo đang chết ngất dưới đất, y rút từ hông ra một thanh loan đao, dùng sức chém xuống cổ Kim Hữu Đạo.

Phương Đa Bệnh quá bất ngờ, y vung sáo ra đỡ.

- Làm gì vậy?

- U cu y a lu ya... - Người đó ê a nói.

Ba người lại đưa mắt nhìn nhau, người này nói chuyện không được lưu loát, không xưng hô nho nhã như Thạch lão, thôn dân Thạch Thọ lại không rành ngôn ngữ Trung Nguyên. Một ông già tóc bạc khác thở dài một tiếng, chậm rãi bước lên.

- Để ta giải thích cho... đây là quy định của thôn Thạch Thọ...

Ba người Lý Liên Hoa yên lặng lắng nghe ông ta giải thích. Thì ra thôn dân Thạch Thọ từ lâu đã sống trên núi cao, tự nhiên thành một bộ tộc, rất ít qua lại với người bên ngoài, người học tiếng Trung Nguyên trong tộc không nhiều. Còn tộc trưởng là người quản lý toàn bộ đại sự như sống chết bái tế, nhận được đãi ngộ tốt nhất trong toàn tộc, nắm giữ quyền lực lớn. Cách duy nhất để chọn ra được tộc trưởng chính là ai dám bảo quản não của Nhân Đầu Thần, người đó sẽ là tộc trưởng. Thực ra Thạch lão chết ngất dưới đất kia không phải là người trong bản tộc, chỉ là dám giữ não của Nhân Đầu Thần nên thôn dân mới quy phục lão thôi.

Não của Nhân Đầu Thần có ác linh kề cận, vô cùng đáng sợ, một khi ám lên người thì người sống sẽ biến thành ác quỷ. Tương truyền đó là linh hồn bảo vệ bản tộc, cũng là lời nguyện mà những người trong tộc phải chịu từ đời này qua đời khác.

Mười mấy năm trước, Nhân Đầu Thần đã giúp bọn họ đánh bại người Trung Nguyên xâm lấn thôn Thạch Thọ, nhưng lời nguyện của Nhân Đầu Thần lại không quay về trong hộp đất sét mà Thạch lão cất giữ. Mấy năm lại đây có không ít người biến thành Nhân Đầu Thần, tộc nhân sớm đã nghi ngờ không biết có phải Thạch lão đã khinh nhờn thần linh, không bái tế theo quy củ nên lão bị ép đến nơi Nhân Đầu Thần thường lui tới để treo quỷ bài và bùa chú lên, để thi thể của Nhân Đầu Thần ở nơi gần với đầu y nhất. Hôm nay may có Phương Đa Bệnh đã một chương đập vỡ bình sứ kia, để cho tộc nhân phát hiện ra bộ não kia sớm đã bị thất lạc, trong bình đất sét kia chỉ đựng nước.

- Nếu như nói Thạch lão cất giữ thi thể và bộ não của Nhân Đầu Thần, lão là người đứng đầu một tộc, vậy muốn đặt đầu lâu trong nhà trọ tất nhiên sẽ vô cùng dễ dàng. Nhưng sau đó, những bộ não mà lão cất giữ đi đâu cả rồi? Vì sao trong nhà trọ kia lại không ngừng xuất hiện Nhân Đầu Thần? – Phương Đa Bệnh trầm ngâm. – Lão già chết tiệt đó rốt cuộc muốn che giấu gì vậy?

- Bộ não bị mất, tộc trưởng phải chịu hình phạt chặt đầu của tộc nhân. Chắc chắn lão đã giấu chuyện não bị mất tích. – Ông lão tóc bạc đó nói. – Tộc nhân đều đang nghi ngờ tộc trưởng đã làm thất lạc não của Nhân Đầu Thần trong nhà trọ, nhưng lại không ai tìm thấy nó, hơn nữa rất nhiều người bước vào nhà trọ đều vô duyên vô cớ biến thành Nhân Đầu Thần. Lời nguyện của ác linh thực sự vô cùng đáng sợ.

- Cái đó... - Lý Liên Hoa chen lời vào. - Ở đây này.

Ba người cùng ngẩn ra, đồng loạt nhìn về phía Lý Liên Hoa, sau một lúc lại nhìn sang hướng hắc chỉ. Nghi hoặc, khó tin, kinh ngạc, bí hiểm, đủ mọi cảm giác tràn ngập trong lòng. Nơi Lý Liên Hoa chỉ đến, là một miệng giếng trong đình viện.

- Trong... trong giếng sao? – Phương Đa Bệnh há hốc miệng. – Sao người biết là ở trong giếng chứ?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Ta vẫn luôn nghĩ... cho dù rất nhiều năm về trước, Thạch lão đã đặt đầu lâu trong nhà trọ, khiến cho có người bị lây bệnh, hoặc có người đã đập vỡ sọ yêu quái có đốm trong nhà trọ, lại khiến cho rất nhiều người nữa bị lây bệnh. Nhưng đó đều là chuyện của mười mấy năm trước, vì sao Kim Hữu Đạo cũng bị bệnh chứ? – Hắn chỉ vào gian phòng thứ ba ở trên gác hai. – Hắn và người bạn chung phòng trọ trong căn phòng thứ ba, kết quả hắn bị nhiễm bệnh lạ rồi giết chết người bạn của mình, còn thi thể của hắn lại bị thôn dân Thạch Thọ ăn mất... Nếu đã ăn rồi, vậy nói rõ một chuyện, người bạn đồng hành với hắn không bị mắc bệnh, nếu không sẽ không có người ăn thịt hắn... Vậy nên liệu có phải việc mắc bệnh rồi biến thành yêu quái có đốm không liên quan đến gian phòng này không? Nếu đã xảy ra trong nhà trọ, mà căn nguyên lại không liên quan đến căn phòng, vậy chỉ có thể liên quan đến nguồn nước... Người ra vào nhà trọ, có vài người dùng nước trong nhà trọ, có người lại không.

Ông lão tóc trắng đó vô cùng kích động, hai tay run rẩy.

- Trời ơi... chuyện này rất có lý, nó ở trong giếng nước!

Đột nhiên ông ta quay lại nói một hồi với người vừa muốn chặt đầu Kim Hữu Đạo, người đó chạy về đám thôn dân, khua tay múa chân, ô ô la la nói không ngừng, chắc là đang truyền đạt lại lời vừa rồi của Lý Liên Hoa.

Bốn người cùng đi đến miệng giếng, ánh mặt trời vừa vặn chiều thẳng xuống đáy giếng. Trong làn nước trong veo, có thể thấy rõ một bình đất sét vỡ vụn. Lặn trong lớp bùn đất và cành khô dưới đáy giếng, thấp thoáng còn thấy hai mẫu xương trắng. Ngoài ra, dưới đáy bình đất sét còn có một mảnh đen đen gồ lên, không biết là thứ gì.

Lục Kiếm Trì đột nhiên nói:

- Trên bàn tay Thạch lão thiếu mất hai ngón...

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Không sai... Có điều bên dưới còn một thứ nữa... Đó chắc là một chuôi kiếm. – Hắn chỉ vào thứ màu đen gỗ lên dưới đáy giếng. – Có người vung kiếm giật lấy bình đất sét của Thạch lão, ném xuống giếng. Thạch lão đã chết nên chúng ta vĩnh viễn sẽ không biết người đó là ai... Có lẽ chính là vị bảo tiêu Trung Nguyên năm đó bị nhiễm bệnh, cũng có lẽ không phải.

- Bình đất bị vỡ dưới giếng, vì sao bao nhiêu năm rồi mà vẫn có thể làm người ta mắc bệnh nhỉ? – Phương Đa Bệnh chăm chú nhìn đáy giếng. – Nước này xem chừng rất trong.

Lý Liên Hoa thò tay xuống miệng giếng.

- Nước này rất lạnh, còn lạnh hơn cả hồ nước trên đỉnh núi kia. Ta nghĩ, cho dù có thứ gì chìm xuống bên dưới thì chắc chắn sẽ rất khó hỏng...

Phương Đa Bệnh hiểu ra:

- Đây là một giếng nước lạnh, thậm chí còn là giếng băng tuyền(*).

(*) *Suối băng.*

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Đây không phải chính là thứ nổi tiếng nhất của thôn Thạch Thọ sao?

Đến đây, Lục Kiếm Trì lại thở dài thườn thượt. Câu đố về yêu quái có đốm của thôn Thạch Thọ đã được giải quyết, nhưng cảm giác nặng nề đang đè nặng lòng y lại vẫn chưa biến mất. Nơi núi hoang bao la, hoa cúc dại nở rộ, thôn trang yên tĩnh với cảnh sắc dễ chịu, thôn dân chất phác đơn thuần, nhưng thứ được che giấu lại là một bí mật khủng khiếp ghê rợn đến vậy. Cho dù bí ẩn đã được giải quyết nhưng lại không khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái chút nào. Phương Đa Bệnh vỗ mạnh lên vai y.

- Lục đại hiệp của núi Võ Đang này, mặc dù kiếm pháp của người rất giỏi, nhưng đối với chuyện giang hồ mà nói thì người vẫn còn kém lắm.

Bên cạnh, thôn dân Thạch Thọ đã túm tụm lại, sau một hồi thảo luận, đột nhiên họ nâng tảng đá bên cạnh ném xuống giếng. Ông già tóc bạc giải thích rằng, bọn họ muốn lấp miệng giếng lại, Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa, nhưng hắn không thể để cho đám thôn dân xử lý Kim Hữu Đạo được. Đang không biết làm thế nào mới tốt thì Lục Kiếm Trì lên tiếng nói muốn đưa

Kim Hữu Đạo lên núi Võ Đang để Bạch Mộc đạo trưởng chữa trị Lý Liên Hoa vui mừng đồng ý.

Lúc Phương Đa Bệnh gật đầu, y lại thầm lo lắng, Nếu Lục Kiếm Trì trông chừng không tốt thì chẳng phải cả ngọn núi Võ Đang đều sẽ biến thành yêu quái có đốm, mọi người chết không nhắm mắt, ai ai cũng muốn ra ngoài giang hồ để trừ gian diệt ác, vậy chẳng phải trăm họ làm than, đất trời u ám sao? Không ổn, sau này đi qua núi Võ Đang nhất định phải đi đường vòng, thấy đệ tử Võ Đang thì tránh xa, chạy là thượng sách.

Đang tính toán, đột nhiên thấy Lý Liên Hoa nhú mày trầm tư, Phương Đa Bệnh chớp mắt. Lý Liên Hoa bỗng gật đầu lia lịa, trong lòng Phương Đa Bệnh cười lớn, y ôm quyền nói với Lục Kiếm Trì:

- Chuyện ở đây đã ổn, tại hạ và Lý lâu chủ còn có việc quan trọng, xin được cáo từ.

Lục Kiếm Trì lấy làm lạ:

- Chuyện gì mà gấp vậy?

Lý Liên Hoa đã lùi ra xa xa tầm ba bốn trượng.

- Ấy... ta có hẹn với ông chủ Nhị Tiền của Nhất Văn sơn trang, ba ngày sau sẽ tử võ ở Tứ Lĩnh...

Lục Kiếm Trì gơ tay từ biệt, trong lòng không hiểu. Ông chủ Nhị Tiền của Nhất Văn sơn trang? Vì sao chưa từng nghe thấy tên nhân vật này trên giang hồ nhỉ?

Phương Đa Bệnh chuẩn đi cũng nhanh như Lý Liên Hoa, hai người chạy về lầu Liên Hoa nhanh như chớp, y trừng mắt nói:

- Không ổn không ổn, sau này đám đạo sĩ Võ Đang sẽ dây dưa lẫn nhằng với yêu quái có đốm, không trêu vào được rồi... Chạy nhanh thôi! Chạy nhanh thôi!

Lý Liên Hoa thở dài:

- Con sơn dương mà ta viết thư bảo người mang đến đâu rồi?

Phương Đa Bệnh giậm dừ nói:

- Là tự người vô cớ lạc đường nên mới chuyển căn lầu rách đến nơi quái quỷ này, bản thân lại không nhờ để mấy con bò kia cực khổ lên núi, là người thả chúng nó chạy đi mà, giờ hỏi về lũ sơn dương làm gì?

Lý Liên Hoa lăm bắm:

- Không có sơn dương thì người đến đây làm gì?

Phương Đa Bệnh nổi giận đùng đùng.

- Bản công tử đã cứu mạng người đấy, lẽ nào còn không bằng được vài ba con sơn dương sao?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Người cũng có giúp ta lôi căn nhà ra khỏi nơi quái quỷ này được đâu...

Phương Đa Bệnh điên lên:

- Ai bảo ta không thể nào?

Lý Liên Hoa mừng rỡ nói:

- Người làm được hả, thế thì còn gì bằng.

CÂY TRÂM “THAO THIẾT HÀM THỦ”(*)

() Rồng có chín đứa con (Long Sinh Cửu Tử), đó là chín loài thần thú nhưng không phải rồng. Thao Thiết là con thứ năm của Rồng, là linh vật có đôi mắt to, miệng rộng, dáng vẻ kì lạ, có tính ham ăn. Ở đây ý nói con Thao Thiết đang ngậm một cái đầu.*

Đêm vắng vắng tiếng quạ kêu, ánh trăng chiếu rọi mái Tây.

Một con thiêu thân bay trong ánh trăng, nó bay vào hành lang của Thái Hoa Lâu, dưới đất có một vật phát sáng lấp lánh thu hút nó, con thiêu thân nhanh chóng lao xuống. Vật phản chiếu ánh trăng trong hành lang là một cây trâm vàng, trên thân có hình hoa văn phức tạp, mặc dù chỉ dài hơn một tấc nhưng lại khắc hình Thao Thiết, trong miệng Thao Thiết còn ngậm một viên minh châu cực nhỏ.

Con thiêu thân đậu trên cây trâm vàng, vỗ cánh định bay đi nhưng không bay lên được. Nó vỗ cánh liên hồi, cuối cùng dần dần mất sức, yên tĩnh một lúc, thỉnh thoảng cặp râu đong đưa, sau rất lâu lại khe khẽ động.

Nó bị dính trên mặt đất.

Thứ dính lấy nó là một vũng máu đã đông lại phân nửa bên dưới cây trâm vàng.

Bên cạnh cây trâm có một cỗ thi thể.

Tay Của Nữ Nhân Trong Gương

- Ta thực sự nghĩ mãi không thông, vì sao bản công tử và người khác ra ngoài dùng bữa, lúc nào cũng gặp được mỹ nhân, còn đi ăn với người sao lại toàn gặp người chết thế này? – Dưới bầu trời xanh trong điểm làn mây trắng đục, trong Thái Hoa Lâu, một vị công tử áo trắng gầy như que củi, trang phục xa hoa đang trừng mắt nhìn một thư sinh áo xám trang phục giản dị, góc tay áo có miếng vá. – Trên người người có Ôn Thân(*) đúng không? Hay là lúc vái Quan Âm trong lòng người nghĩ đến Như Lai, lúc vái Như Lai lòng lại nghĩ đến Quan Công, khi vái Quan Công lòng lại nghĩ đến Thổ Địa...

() Vị thần hung ác, gieo rắc tai họa cho con người.*

Vị thư sinh áo xám kia thở dài, lẩm bẩm:

- Chẳng qua lúc vái Bồ Tát thì ta nghĩ đến người ấy mà...

Công tử áo trắng ghen lời, lại nghe thấy người kia chậm rãi nói tiếp:

- Huống chi chúng ta đâu có “ra ngoài” dùng bữa, đây rõ ràng là sản nghiệp của nhà người mà. – Thư sinh áo xám lờm công tử áo trắng một cái. – Người nghĩ ta không biết chuyện lần nào mời khách ăn cơm, người cũng dẫn người ta đến cửa hàng nhà mình sao?

Công tử áo trắng gầy như que củi tất nhiên chính là đại thiếu gia của Phương thị, Công Tử Đa Sầu Phương Đa Bệnh; còn vị thư sinh áo xám tất nhiên là thần y danh tiếng lừng lẫy trong giang hồ, lâu chủ của lầu Liên Hoa vân cát tường, nổi tiếng có thể khiến người chết cải tử hoàn sinh, Lý Liên Hoa.

Đêm qua Phương Đa Bệnh hẹn Lý Liên Hoa thi uống rượu, ai thua thì trong trăm dặm, phải tìm một mỹ nhân về hầu rượu. Kết quả, rượu còn chưa uống xong, chưa ai kịp say thì Thái Hoa Lâu bỗng nhiên xuất hiện một người chết.

- Đại thiếu gia, người này thực sự không phải thuộc hạ của bản lâu. Ngài xem Thái Hoa Lâu ta trên dưới hơn trăm người, trong tay chưởng quầy có bản phác họa của mọi người. Ngài xem mọi người đều ở đây cả, tuyệt đối không thiếu người nào, vậy nên cái kẻ ở trong hành lang kia chắc chắn không phải là người trong lâu. Nhất định là có kẻ nào đó đã mang từ ngoài

vào rồi ném trong lầu chúng ta, nhất định là muốn hủy hoại danh tiếng của Thái Hoa Lâu! – Chưởng quầy Hồ Hữu Hòe của Thái Hoa Lâu khổ sở mặt mày, cúi đầu khom lưng nói với Phương Đa Bệnh. – Đây chắc chắn không phải lỗi trong lầu, đây là việc ngoài ý muốn, kính xin đại thiếu gia nói vài lời trước mặt lão gia...

- Làm sao ta biết được không phải người trong lầu mê tài, làm hại vị khách nào đó rồi giết người trong hành lang Thái Hoa Lâu hay không chứ? – Phương Đa Bệnh hậm hực trừng mắt nhìn gã. – Tốt nhất là không phải, nếu không bản công tử sẽ nói với cha rằng người không biết cách quản lý, đảm bảo người chịu không nổi đâu.

Trong lòng Hồ Hữu Hòe kêu khổ không ngớt, nhưng vẫn làm vẻ mặt cười cười, liên tục vâng dạ.

- Ra ngoài đi, chuyện này... đã có ta. – Phương Đa Bệnh phất phất tay áo.

Hồ Hữu Hòe như được đại xá, vội vàng rời đi. Phương đại thiếu nghĩ bụng, Ngay đến cái tên vô tích sự như thế này mà mười mấy năm trước cũng mò được cái danh “Cuồng Lôi Thủ” trên giang hồ, đúng là quá kỳ lạ...

Lý Liên Hoa nhìn thi thể thê thảm đến lạ dưới chân, ngẩn ngơ thần thờ. Phương Đa Bệnh mất kiên nhẫn nói:

- Xem xem xem, nhìn cả nửa ngày rồi, có nhìn ra được cái gì không hả?

- Đây là một nữ nhân... - Lý Liên Hoa lẩm bẩm. – Có điều ta thực sự chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào chết thảm đến vậy...

Phương Đa Bệnh thở dài thườn thượt.

- Nữ nhân này nhất định đã bị tra tấn rất lâu, hai mắt đui mù, hai tay bị chặt, mặc dù ta không muốn thừa nhận nhưng nơi ban đầu nàng ta bị giấu rất có thể chính là ở trong Thái Hoa Lâu... Chịu sự tra tấn như vậy thì đâu chạy xa được chứ.

Nữ tử nằm dưới đất mặc một chiếc váy, ngoài việc bị nhuộm máu thì chiếc váy rất sạch sẽ, thân trên lại không mặc áo, nhìn qua có thể thấy vóc dáng cao ráo. Thi thể mất hai tay và mắt, phần ngực bị cắt, sau gáy có vết thương, trên cánh tay có vô số thương tích, không biết đã phải chịu bao

nhieu đau đớn. Nhưng thương tích ở hai tay, ngực và mắt đã khép miệng, có thể thấy cô gái này chịu đựng tra tấn không phải chỉ một hai ngày, mà e là đã đến cả năm trời.

Lý Liên Hoa bẻ một cành cây, thò vào miệng cô gái đó cạy nhẹ, chỉ thấy đầu lưỡi nàng ta cũng bị cắt, hàm răng lại trắng bóc. Nếu không phải hai mắt bị khoét thì dung mạo nữ tử này khá thanh tú, nhưng rốt cuộc là ai đã tra tấn một cô nương đang tuổi thanh xuân thành ra như thế này? Kẻ hạ thủ bụng dạ hiểm độc, thực sự khiến người ta phẫn nộ!

- Nhất định là có người đã xử lý ổn thỏa vết thương của nàng ra. – Lý Liên Hoa lẩm bẩm. – Nhưng nếu như người trị thương cho nàng ta là một người tốt, vậy sao nàng ta còn muốn trốn ra? Có thể thấy...

- Có thể thấy, nói không chừng kẻ trị thương cho nàng ta không phải là Bồ Tát mà là Diêm La đòi mạng. – Phương Đa Bệnh nói. – Cho dù kẻ đã hạ thủ là ai thì hẳn thực sự cũng vô cùng độc ác tàn nhẫn! Tên Liên Hoa chết tiệt kia, người nhất định phải lôi cái tên ma đầu đó ra, sau đó chuyển hết những thứ ghê rợn kia sang người hãm, để hãm ném thử tư vị, thế nào hả?

Lý Liên Hoa nói:

- Hồ Hữu Hòe đã kiểm tra một lượt trong ngoài Thái Hoa Lâu rồi, nếu ông ta không phải là đồng lõa với tên ác ma kia, vậy tức là nơi giấu xác của nữ nhân này cực kỳ bí mật, người bên ngoài khó có thể phát hiện ra... Ta thấy Hồ Hữu Hòe kia tướng mạo đường hoàng, tuổi độ năm mươi, tiền đồ xán lạn, không giống mấy kẻ ác nhân...

Phương Đa Bệnh lờm hăn một cái.

- Cái này thì có ai biết chứ? Người thân thiết với hãm lắm hả?

Lý Liên Hoa lắc đầu lia lịa.

- Không thân, không thân, ta chỉ dựa vào xem tướng mà nói thôi...

Phương Đa Bệnh khịt mũi khinh thường.

- Nếu đã là tướng mạo mà người xem thì chắc chắn sai không lối thoát rồi.

Hai người vừa tán gẫu, vừa chăm chú quan sát thi thể. Lý Liên Hoa dùng khăn tay nhẹ nhàng nhặt con thiêu thân trong vũng máu ra, Phương Đa Bệnh lại cầm cây trầm nho nhỏ kia lên.

- Đây là thứ gì vậy? Thao Thiết à?

Lý Liên Hoa khẽ bỏ con thiêu thân vào trong bụi cỏ, hẩn quay người lại, chăm chú nhìn cây trầm vàng kia.

- Đây là một con... Thao Thiết, đúng là một hoa văn hiếm thấy, chỉ có đồ đúc bằng đồng thau mới hay dùng mẫu hoa văn ác thú kiểu này thôi, dùng trên trầm vàng thì ý nghĩa chắc chắn vô cùng kì lạ... Còn cả viên trân châu này nữa, người đã thấy Thao Thiết ngậm trân châu trong miệng bao giờ chưa?

Phương Đa Bệnh liếc nhìn Lý Liên Hoa một cái, nói mau:

- Không may cho người rồi, dù hồi còn nhỏ bản công tử đọc không nhiều sách, nhưng cũng biết thứ Thao Thiết ngậm trong miệng là đầu người... – Nói được một nửa, đột nhiên y giật mình. – Viên châu này thay thế cho một đầu người sao?

- Ta nghĩ... đại khái... – Lý Liên Hoa nhú mày nhìn cây trầm trong tay Phương Đa Bệnh. – Vật này thực sự rất kì quái, ta thấy người vẫn nên tìm một chỗ cất nó đi, nhớ ra trong đó có con ác quỷ nào đó, cứ đến đêm lại bò ra ngoài thì chẳng phải cực kỳ đáng sợ sao?

Phương Đa Bệnh giơ cao cây trầm vàng lên.

- Thứ này dù kỳ lạ quái dị, nhưng giá trị lại rất xa xỉ, tuyệt đối không phải là đồ của Thái Hoa Lôu. Ta thấy nó hoặc là hung thủ, hoặc là của người chết. – Y cười rất vui vẻ, giống như chẳng hề e sợ ma quỷ. – Ta nghĩ cái thứ kỳ quái này sẽ rất nổi tiếng trong ngành kim khí(*), mà nếu đã có giai thoại thì kiểu gì chẳng tìm ra.

() Chỉ những đồ làm bằng vàng*

Lý Liên Hoa nhìn y đầy khâm phục, hẩn khen ngợi:

- Người đúng là cực kỳ thông minh, chuyện này... Ta không rành về kim khí cho lắm...

Phương Đa Bệnh lại cười ngạo mạn hơn:

- Ha ha ha, chuyện này cứ để ta lo. Phương đại thiếu không rành cái gì chứ kim khí thì ta rành nhất đấy, ha ha ha...

Lý Liên Hoa thở dài, lẩm bẩm:

- Nhưng khi người phải mời khách thì chưa chắc người đã muốn nói mình rành về nó đâu.

Sau đó Thái Hoa Lâu đóng cửa ngừng kinh doanh, Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa được sắp xếp nghỉ ngơi tại gian phòng tốt nhất trong lâu. Không lâu trước đó, Phương Đa Bệnh đã hẹn gặp các ông chủ, chủ quầy của những tiệm kim khí trong thành ở Thúy Anh Cư vào trưa mai.

Tối đến, trăng treo trên cao, ánh sáng trong trẻo đến lạ thường.

Phương Đa Bệnh vừa dùng bữa tối với một con tôm lớn mà y hài lòng nhất trong đời. Con tôm đó toàn thân trong suốt, to gấp năm lần những con tôm thường thấy, sau khi đầu bếp của Thái Hoa Lâu lột vỏ tôm, vứt ruột, ướp lạnh thì dùng kèm với hành lá, tỏi, bột ớt, muối cam cùng một ít tương và đồ nhắm không rõ tên, ăn sống. Mùi vị đó đúng là khiến cho người ta cực kỳ thích thú. Nếu không phải Thái Hoa Lâu khi không xảy ra một vụ án mạng thì ấn tượng của y với nơi này nhất định sẽ rất tốt.

Lý Liên Hoa đang tắm, tiếng nước vang lên không ngừng, thỉnh thoảng Phương Đa Bệnh vẫn không thể hiểu được, vì sao cũng là nam nhân mà Lý Liên Hoa lại tắm lâu đến thế? Nhớ mấy năm trước y còn xông vào phòng tắm của hắn một lần, định nhìn kỹ xem Lý Liên Hoa có phải nữ giả nam trang không. Đáng tiếc Lý Liên Hoa hàng thật giá thật, hắn thực sự là một nam nhân. Không chỉ là một nam nhân, hắn còn là một nam nhân rất nam tính với vô số vết sẹo ở khắp người nữa kìa.

- *Gió xuân nhẹ lướt liễu vườn đào, hồng trang(*) nhà ai giữa nhành hoa...*

() Chỉ đồ trang sức màu đỏ.*

Phương Đa Bệnh ngâm một điệu hát không biết nghe được từ đâu, y nằm trên giường bắt chéo hai chân. Gian phòng của Lý Liên Hoa vốn được sắp xếp ngay bên cạnh, đáng tiếc tên Liên Hoa chết tiết đó lại sợ ma quỷ thành thói rồi, nhất định đòi ở chung phòng với y. *Cũng may sương phòng của*

Thái Hoa Lâu vừa rộng rãi vừa xa hoa, kê thêm một cái giường nhỏ không thành vấn đề, nếu không thì... Hừm hừm!

Một tiếng “tách” khê vang lên, Phương Đa Bệnh ngồi bật dậy, y nhìn sang bên trái... Âm thanh đó truyền đến từ bên trái.

Bên trái y không có gì ngoài một bàn trang điểm, trên tường treo một chiếc gương đồng, dưới bàn trang điểm có một chậu rửa mặt bằng đồng thau, một cái ghế, chẳng có thứ gì có thể phát ra tiếng “tách” kia. Phương Đa Bệnh kinh ngạc nhìn bàn trang điểm kia, trên bàn trống huơ trống hoác, chẳng có gì cả. Đêm nay người ở đây không phải nữ khách, chương quỳ đã thu dọn hết đồ dùng trang điểm của con gái nên càng chẳng có gì đáng để xem. Y nhìn cả nửa ngày mà không sao hiểu được, sau đó y nằm xuống tiếp tục ngâm nga điệu hát:

- Đôi môi đỏ kìa bàn tay mảnh mai...

Tiếng “tách” kia lại khê vang lên, Phương Đa Bệnh nhảy bật dậy. Đây không phải là tiếng gió thổi cỏ lay, cũng không phải tiếng cơ quan ám khí chuyển động, nơi âm thanh này hai lần phát ra không hề thay đổi, nhưng độ mạnh yếu khác nhau, giống như một người... giống như một người dùng tay khê khàng chạm vào thứ gì đó trên bàn trang điểm vậy.

Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn cái bàn trang điểm kia... Vẫn không có gì cả, ngay cả bóng ma cũng chẳng có! Đúng lúc y định xông vào phòng lôi Lý Liên Hoa ra cùng kiểm tra, ánh mắt y bất chợt đưa lên, thoáng chốc chết lặng người. Sắc mặt y tái mét, hơi thở nghẹn ở cổ họng, suýt nữa thì ngất.

- Quỷ kìa...

Phía trong mặt gương đồng được treo trên bàn trang điểm có một bàn tay đang nhẹ nhàng mò mẫm. Động tác của bàn tay ấy giống như chủ nhân không nhìn thấy, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào trên đời, nhưng lại như đang cố gắng xuyên qua mặt gương đồng mỏng manh đến với nhân gian.

Thế giới trong gương, chẳng phải đều câm lặng sao?

Phương Đa Bệnh thét lên thảm thiết, trong phòng tắp vang lên một tiếng giống như rơi vỡ thứ gì đó. Lý Liên Hoa mở hé cửa phòng tắm, ló nửa đầu

ra ngơ ngác nói:

- Cái đó... quý ở đâu vậy... a... - Hắn bỗng nhìn thấy bàn tay trong gương, đứng đó nhìn trân trân, thần thờ một lúc lâu – Kia thật sự không phải là tay người đang động đậy đó hả?

Phương Đa Bệnh đứng trước gương cứng đờ người, mồ hôi lạnh toàn thân túa ra như tắm, nhưng y vẫn nặn ra một nụ cười cực kỳ khó coi.

- Người thấy tay ta có khi nào nhỏ như vậy không? Đây là tay của nữ nhân đấy.

Y giơ tay lên hươ hươ trước gương, trong gương cũng có hình ảnh lay động nhưng thứ nhìn thấy rõ nhất vẫn là bàn tay ma quý trắng toát, thon đẹp mềm mại. Nó vẫn đang không ngừng mò mẫm, chuyển động.

Ước chừng qua một nén hương thì bàn tay kia dần dần mờ đi.

Gương đồng phản chiếu rõ ràng mọi thứ trong phòng, một màn kỳ dị vô cùng đó giống như chưa từng xảy ra, nhẹ nhàng tiêu tan tựa như làn khói.

Ngày thứ hai.

- Trâm vàng Thao Thiết Hàm Thủ... một trong những món châu báu tiếng xấu lẫy lừng. – Ông chủ Hà của Tiểu Vân Trang cầm cây trâm lên. – Mời các vị xem, đây là hàng thật, hai cái sừng của Thao Thiết có một cái bị khuyết một góc, viên trân châu trong mệnh lại là dạ minh châu trong suốt sáng bóng, có điều vì thời gian đã lâu nên viên trân châu này đã ngả vàng.

Ông chủ Tất của Vọng Hải Lâu nói:

- Nghe nói mỗi lần cây trâm vàng này xuất hiện thì đều xuất hiện thảm án li kì đáng sợ, lần nào cũng đều là việc liên quan đến mạng người. Lần nhiều nhất nghe nói có ba mươi ba người cùng mất mạng, vậy nên người trong nghề châu bảo rất ít có ai dám thu gom vật này.

Ông chủ Phí và ông chủ Hoa của Ngoạn Nguyệt Đài và Số Tinh Đường gật đầu liên tục. Phương Đa Bệnh cười gượng.

- Không biết lúc cây trâm vàng Thao Thiết này xuất hiện, người chết có phải đều là nữ nhân không mặc y phục không?

Ông chủ Hà lấy làm lạ:

- Nữ nhân không mặc y phục? Đương nhiên là không rồi. Nghe nói người đầu tiên chết vì cây trâm đó là thợ kim hoàn đã chế tác ra nó, nghe kể cây trâm đó vốn có hình chín con của rồng, mang nghĩa “long sinh cửu tử”. Kết quả khi cây trâm được làm thành, người thợ kim hoàn lại đột ngột chết vì lao lực quá độ, cây trâm rơi vào lò luyện, bị chảy mất tám con rồng, chỉ còn lại một con Thao Thiết này.

- Chết vì lao lực quá độ, cũng đâu phải là thảm án gì. – Phương Đa Bệnh nói. – Cái chết đột ngột cũng là cách chết hay nhất trên đời này. Có điều các vị hiểu biết sâu rộng, bác học đa tài, không biết đã từng nghe nói trong những người bị chết vì cây trâm đó, có nữ nhân trẻ tuổi nào không mặc y phục, bị khoét mắt cắt lưỡi không?

Mọi người sợ hãi đưa mắt nhìn nhau. Mặt mày ông chủ Hà tái nhợt, ông ta lên tiếng đầu tiên:

- Thì...thì ra lần này trâm vàng xuất hiện, lại muốn khoét mắt, cắt lưỡi người ta sao... Phương công tử, tại hạ xin được cáo biệt, tại hạ chưa từng nhìn thấy cây trâm vàng đó, chuyện của nó xin Phương công tử hãy mời cao nhân khác...

Ngay sau đó mấy ông chủ khác cũng lần lượt cáo từ, bọn họ rời đi nhanh như thỏ trốn nanh cáo, như chuột tránh vuốt mèo, thậm chí còn tựa tựa mũi tiền đã rời cung. Phương Đa Bệnh dùng đũa gấp cây trâm vàng ở phía xa, chán nản bỏ nó vào trong hộp gỗ bát quái trấn tà. Sau giây lát, y giương mắt nhìn cây trâm đó, thở dài thườn thượt.

Khi quay về Thái Hoa Lâu, y không thấy Lý Liên Hoa đâu cả. Phương Đa Bệnh tìm khắp một lượt, còn sai Hồ Hữu Hòe phái người tìm thêm ba lượt nữa nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng Lý Liên Hoa đâu. Phương Đa Bệnh thấy rất lạ, bây giờ ban ngày ban mặt, hơn nữa cây trâm vàng quái đản kia lại đang ở trên người y, nếu nói hẳn bị quỷ bắt đi thì vì sao ma quỷ không tìm đến y chứ? Nếu không phải ma quỷ bắt đi, vậy tên Liên Hoa chết tiệt đó đi đâu rồi?

Đợi đến tận lúc ăn cơm, Phương Đa Bệnh dẫn nhà bếp Thái Hoa Lâu làm một bàn đầy sơn hào hải vị, lại mở một vò rượu ngon, đốt lò hâm rượu ở bên cạnh, còn y cầm quạt phe phẩy phe phẩy. Quả nhiên chưa đến một nén hương, y đã thấy Lý Liên Hoa mặc áo xám tro, chậm rãi xuất hiện cạnh hàng lang, mặt mày vui vẻ ngồi xuống bên bàn rượu.

- Tên kia kỳ quái thật đấy. – Phương Đa Bệnh thở dài. – Ta nhớ lúc ta nấu một bát mì chay ở Túy Tinh Lâu, cái mũi chó của người cũng ngửi thấy rồi mò đến; ta dùng đại tiệc bách xà ở Văn Thiên Các, gửi thiệp mời người thì người lại không đến. Sau đó đợi đến khi ta thiết đãi khách khứa xong xuôi, rắn cũng bị ăn sạch, người thì ngà ngà say, người lại nằng nặc đòi ta mời trà. Có một lần ta ăn đậu phụ thối ở trấn Ngưu Đầu...

Lý Liên Hoa vội vàng nói:

- Lúc ăn cơm thì nên ăn cơm, đừng nói mấy chuyện dung tục nữa.

Phương Đa Bệnh trợn trừng mắt.

- Ta có nói là mời khách không hả? Người đi đâu vậy? Nửa ngày không thấy bóng dáng đâu.

Lý Liên Hoa cầm đĩa nho nhả gắp một cái cổ gà.

- Ta đi... loanh quanh xem xét, trong Thái Hoa Lâu có rất nhiều hoa lá cỏ cây, đúng là vô cùng hữu tình.

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Ta đi gặp mấy ông chủ tiệm vàng, nghe nói trên cây trâm đó có rất nhiều ác quỷ đeo bám, nói ít thì cũng mấy chục người rồi.

Lý Liên Hoa nhảy dựng lên.

- Nhiều như vậy sao...

Phương Đa Bệnh hằm hừ nói:

- Đúng là nhiều thế đấy. Sao nào? Người ở trong lâu xem xét cái xác đó, vậy có nhìn ra được “thành tựu” gì không?

- Thành tựu... thành tựu chính là không có ai trong Thái Hoa Lâu nhận ra nàng ta, nàng lại chết bên ngoài nhà bếp. – Lý Liên Hoa lẩm bẩm. – Khoét mắt, cắt lưỡi, rõ ràng đều là cách thức để giam hãm nàng ta. Nếu trên

đời này thực sự có ma quỷ, vậy vì sao lại chỉ muốn giam cầm một mình nàng?

Phương Đa Bệnh túm lấy một cái đùi gà, ngoạm một miếng.

- Rõ ràng là nàng ta chết ở hành lang, gì mà chết ngay ngoài nhà bếp chứ?

Lý Liên Hoa nói:

- Hành lang đó là từ nhà bếp đi ra, thông đến vườn hoa. Ta đoán nàng ta chạy ra từ nhà bếp, men theo hành lang ra ngoài, không biết làm sao lại làm gáy bị thương, vì thế nên mới chết.

Phương Đa Bệnh nói:

- Kẻ giết nàng ta phân nửa là không biết võ công, cú đánh sau gáy đó tệ kinh khủng. Nếu không phải vì nàng ta ngã xuống đất, bị mất máu, nửa đêm canh ba lại không có ai đến cứu thì tám chín phần sẽ không chết.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Ủm, nhưng sao người biết chứ? Không phải nàng ta không nhìn thấy sao, ngã một cái thì chết luôn rồi còn gì?

Phương Đa Bệnh nhe răng lại vì câu này, y ngẩn ra.

- Nói vậy cũng đúng, có điều trong nhà bếp sao bỗng dưng lại có thêm một người nhỉ?

- Vừa rồi ta đã xem qua nhà bếp. – Lý Liên Hoa nghiêm nghị nói. – Trong nhà bếp chỉ có hai cái bếp lò mà thôi, giá thì không ít, tủ chén bát thì quá bé, vại nước quá ẩm, túi gạo quá bẩn, giỏ rau quá thấp...

Phương Đa Bệnh không nhịn được hỏi:

- Cái gì mà vại nước ẩm quá với giỏ rau thấp quá chứ...

Lý Liên Hoa híp mắt lại.

- Xác chết kia của người vừa cao vừa trắng, váy lại sạch sẽ khô ráo thế kia, giấu thể nào được vào mấy thứ tủ bát, vại nước, túi gạo rồi giỏ rau kia? – Bỗng hắt sừng người, thuận miệng lẩm bầm. – Xác chết kia của người...

- Xác chết của ta á? – Phương Đa Bệnh dùng dùng nổi giận. – Ngoài khi đi ăn với người thì xưa nay bản công tử chưa từng gặp phải người chết nào nhé! Rõ ràng là số người xấu, bị Ôn Thần đeo bám, đó là xác chết của người thì đúng hơn!

Lý Liên Hoa lại ngẩng đầu lên, ngần ngừ nhìn Phương Đa Bệnh một lúc lâu, đột nhiên hắt lại thận trọng nói:

- Đợi một chút, ta đột nhiên nghĩ đến một thứ... cái này... một thứ rất quan trọng... Đêm qua xác chết kia của người... À không, thi thể vị cô nương lạnh lẽo đáng thương kia, người sai Hồ Hữu Hòe giấu nàng ta ở đâu rồi?

Phương Đa Bệnh bị thái độ của hắn làm cho khó hiểu, nghĩ chẳng lẽ hắn lại có hứng thú với cái xác kia. Lý Liên Hoa liếc nhìn y, nghiêm mặt nói:

- Ta muốn nhanh chóng tìm thấy... thi thể của cô nương kia, để xác nhận một chuyện.

Phương Đa Bệnh nói chắc nịch rằng cái xác nữ kia sớm đã bị Hồ Hữu Hòe đưa vào quan tài rồi, bây giờ chuyện đã xong xuôi, quan tài chôn xuống đất, bia mộ cũng đã dựng lên, mong Lý Liên Hoa đừng nên mơ hồ nữa.

Lý Liên Hoa chẳng biết làm sao, đành phải bỏ qua rồi sửa lời:

- Ấy... Vừa rồi ta đã xem qua nhà bếp, tuyệt đối không thể giấu được cái xác đó đâu, cái xác đó lại... ờ thì... không mặc y phục, xung quanh lại không thấy quần áo đâu, vậy nên khả năng duy nhất, chính là từ con đường nhỏ phía Đông nhà bếp, đi qua nhà bếp, sau khi chạy vào hành lang thì bị ngã, chảy máu rồi chết. – Hắn chỉ về phía Đông nhà bếp, khẽ nói. – Chỗ kia kìa.

Phương Đa Bệnh nhìn theo hướng đó, đột nhiên y dựng tóc gáy... hướng Lý Liên Hoa chỉ, đúng là phòng khách tốt nhất của Thái Hoa Lâu. Gian chữ Thiên(*) từ phòng số một đến phòng số chín, mà y và Lý Liên Hoa tối qua lại nghỉ đúng gian số năm, nằm ở chính giữa.

(*) Chỉ gian phòng hạng sang.

Đêm... đêm qua, bàn tay của nữ nhân trong tấm gương... chẳng lẽ chính là oan hồn của nữ thi kia, đang tìm người đến minh oan cho mình?

Trấn tĩnh lại, Phương Đa Bệnh nhìn rượu ngon và cao lương mỹ vị đầy bàn mà chẳng muốn ăn tẹo nào, trong đầu y đang suy nghĩ xem đêm nay phải đến chỗ nào ngủ thì mới an toàn? Lý Liên Hoa nói xong thì hình như tâm trạng rất vui vẻ, hắn đưa đĩa bắt đầu thoải mái ăn uống, ăn được hai miếng gà lại tự rót cho mình một ly rượu nóng. Đầu tiên hắn tấm tắc khen ngợi món gà ngon mềm kia, từ hai ba cái lông ngán ở đầu gà đến từng cái vảy đẹp đẽ trên chân gà, lại không tiếc lời khen rượu ngon, từ vò rượu đến cái nắp bòn đầy bên trên đều đẹp không sao tả xiết.

Gian Phòng Chữ Thiên Số Bốn

Kết quả, tất nhiên là Phương Đa Bệnh nổi giận bỏ đi khỏi bữa tiệc rượu tối đó, Lý Liên Hoa thì say khướt, ngã gục trên bàn. Nói tóm lại, cả hai người chẳng ai quay về căn phòng thứ năm của Thái Hoa Lâu hết.

Sáng ngày hôm sau, Lý Liên Hoa choáng váng đầu óc, lồm cồm bò dậy. Hắn quay về phòng rửa mặt, tắm rửa, thay bộ đồ khác rồi mới ra ngoài. Vậy nên khi đối mặt với kẻ cả đêm không về như Phương Đa Bệnh, hắn cảm thấy cực kỳ hài lòng, chỉ hận trên người không thể toát lên chút ít tiên khí, để làm nổi bật lòng gan dạ và thứ hạng cao thấp giữa hắn và Phương Đa Bệnh. Có điều Phương Đa Bệnh lại đánh giá quần áo của Lý Liên Hoa từ trên xuống dưới, y càng nhìn thì sắc mặt càng trở nên kỳ lạ, sau đó thì trở nên vô cùng kỳ quái.

- Tên Liên Hoa chết tiệt này, đây là... đây là y phục của người à?

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa, đây tất nhiên là trang phục mà hắn vừa thay từ trong phòng ra mà, không lừa già dối trẻ, hoàn toàn không hề giả dối. Về mặt Phương Đa Bệnh trông rất kỳ quái, chỉ vào góc áo của hắn.

- Người... người mặc bộ đồ này từ lúc nào vậy?

Lý Liên Hoa cúi đầu nhìn, khi thấy trên bộ áo xám tro mình mặc có thêu mấy đường tơ vàng sợi bạc, chẳng biết là hoa văn gì thì nhất thời sững người. Phương Đa Bệnh đắc ý nói:

- Người mượn ai bộ đồ này vậy? Mặc lên người, làm bộ mình đã quay về gian phòng ma quái kia hả...? Đáng tiếc bản công tử mắt sáng như sao, nhìn thấu mọi việc, hê hê hê... - Y vạch trần thủ đoạn lừa đảo của Lý Liên Hoa, chờ xem hắn xấu hổ, nhưng lại thấy bộ dạng Lý Liên Hoa như gặp phải ma, không ngừng kéo kéo quần áo thì đột nhiên thấy lạ. – Người làm gì vậy?

- Trời đất chứng giám, bộ đồ này ta thực sự lấy ra từ trong phòng mà...

Toàn thân Lý Liên Hoa không thoải mái. Tỉnh dậy sau khi say rượu đầu óc cứ quay cuồng, hắn thay vội cái áo ngoài, cũng không nhìn kỹ, nhưng đây chắc chắn không phải đồ của hắn. Phương Đa Bệnh giật nảy người, kêu lên thất thanh:

- Người mặc đồ của người khác ở trong phòng của chúng ta sao? – Nếu là như vậy thì đêm qua ở trong phòng, chẳng phải có người thứ ba sao?

Lý Liên Hoa vội vàng cởi áo ngoài ra, chẳng để tâm đến mình chỉ mặc trung y trắng toát đứng trong sảnh đường. Hắn thở dài, vỗ đầu ngẫm đi nghĩ lại rồi khẽ ho một tiếng, chậm rãi nói:

- Có lẽ là ta... vào nhầm gian phòng số bốn rồi.

Gian phòng chữ Thiên số bốn ở ngay sát gian số năm, bên ngoài giống hệt nhau, có điều đêm qua trong gian số bốn hình như không có khách trọ, vậy tại sao lại có một bộ trường bào màu xám viền tơ vàng tơ bạc chứ? Chẳng lẽ là đồ mà khách nhân trước đó để sót? Nếu là đồ bỏ sót thì sao Thái Hoa Lâu không thu dọn mà lại để nó ở đây? Phương Đa Bệnh thấy rất lạ, y xoa cằm.

- Gian phòng chữ Thiên số bốn à? Để ta vào xem xem.

Gian phòng chữ Thiên số bốn và số năm của Thái Hoa Lâu đúng là giống hệt nhau, hơn nữa trong lâu lại không treo biển ở cửa nên rất dễ nhầm lẫn. Hai người quay về Thiên Tự Lâu, vì đang giữa ban ngày ban mặt nên lá gan cũng lớn hơn hắn. Phương Đa Bệnh đẩy cánh cửa gian số bốn ra, chỉ thấy vị trí bàn ghế trong phòng được sắp xếp giống hệt gian số năm. Chăn trên giường xộc xệch, một cây nến đã cháy gần hết, sáp nến khô lại trên bàn. Tủ

quần áo phía Tây mở ra phân nửa, bên trong trống không, có thể thấy trong đó vốn chỉ treo một bộ quần áo, giống y như phòng bên cạnh.

Nhưng xem xét tình hình trong phòng thì nơi đây chắc chắn có người ở, chỉ là khách trọ này nhất thời chưa quay về, ngay cả cửa cũng không khóa nên mới để Lý Liên Hoa lơ mơ hồ đồ đi vào. Lý Liên Hoa thận trọng treo bộ trường bào hăn vừa cởi ra vào trong tủ, chỉ thấy trong tủ quần áo có một bọc đồ, cái bọc đó dài dài, nhìn qua giống một thanh đoản kiếm, bên ngoài được quấn kín bằng dây đỏ, không biết là thứ gì. Phương Đa Bệnh “ồ” một tiếng, y cầm bọc đồ đó lên.

- Nghe nói thanh đoản kiếm mà “Tây Bắc Diêm Vương” Lữ Dương Cầm thường dùng có tên là “Phộc Ác”, hăn thường dùng dây đỏ quấn lại bên ngoài vỏ kiếm. Đồn rằng kiếm Phộc Ác giết người phóng hỏa, không việc ác nào là không làm, dễ dàng loại bỏ mọi khó khăn, ngay cả tì nữ thân cận của hăn cũng chết dưới thanh kiếm đó. Tên Lữ Dương Cầm không chỉ có thanh đoản kiếm nổi tiếng, thứ nổi danh nhất của hăn là có được một tấm bản đồ báu vật Cửu Quỳnh Tiên Cảnh... ày...

Y đang cao hứng kể lại đủ mọi truyền thuyết về Lữ Dương Cầm, nước miếng văng tứ tung, bỗng dừng nghẹn lại. Lý Liên Hoa nhìn y đầy tiếc thương... Hăn mở bọc vải, thứ bên trong đen thui bóng loáng, trên mỏng dưới dày, trái phải cân đối, đó là một tấm bài vị bằng gỗ đen.

Chỉ thấy trên tấm bài vị đó có khắc mấy dòng chữ lớn: “Bài vị của tiên thất(*) Lưu thị Ảnh Nhi” cùng với năm sống năm mất, đường khắc mạnh mẽ sinh động, linh hoạt bay bướm, nhưng ở chỗ nét bút đậm lại lờ mờ thấy được một lớp màu nâu dày, giống như vết máu đã khô. Phương Đa Bệnh cầm tấm bài vị đó lên, thấy rợn tóc gáy, y vội vàng bỏ lại chỗ cũ, ngoan ngoãn quấn lại cuộn dây đỏ, chắp tay lạy mấy cái, niệm A di đà Phật và Quan Thế Âm Bồ Tát mấy lần, y sợ mình niệm không đều thì Phật Tổ, Bồ Tát sẽ tính toán với kẻ phạm phu tục tử như mình rồi không phù hộ y nữa.

() Cách xưng hô với người vợ đã mất*

- Đợi một chút. – Lý Liên Hoa nhìn qua tấm bài vị kia, hăn chỉ sang bên cạnh. – Nếu vị khách quan này yêu thê tử đến vậy, lúc nào cũng mang theo bài vị của nàng ta thì sao lại ở chung với một cô gái khác nhỉ? Mà... mà...

vị phu nhân kia cũng rộng rãi thật đấy, nàng ta lại có thể ở chung một phòng với tấm bài vị này...

Phương Đa Bệnh sững sờ, y nhìn sang bên cạnh, chợt thấy một cái áo gấm của con gái màu tím nhạt, bên trên được thêu hoa bằng chỉ bạc rơi dưới gầm giường. Mà ở trong phòng, ngoài cái áo đó ra thì không nhìn thấy bất kỳ trang phục của nữ tử nào khác, không có lược cũng không có hài thêu, khỏi phải nói đến phấn son. Chỉ thấy trong tủ quần áo có một bộ trường bào màu xám, một tấm bài vị, ở cửa có một đôi giày nam màu xám cùng với một cặp nến đã đốt gần hết.

Trong gian phòng chữ Thiên số bốn tỏa ra một luồng không khí kỳ lạ không nói nên lời. Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đưa mắt nhìn nhau, tầm nhìn của hai người cùng tập trung lại trên cái áo gấm thêu hoa kia. Nhặt nó lên, hai người cùng không hẹn mà cùng nói:

- Chẳng lẽ là...

Lý Liên Hoa ngừng lại một lát, Phương Đa Bệnh thất thanh nói:

- Chẳng lẽ y phục của nữ thi gia... chính là ở đây? Chẳng lẽ nàng ta chạy ra từ nơi này?

Nhớ đến đôi tay nữ nhân trong gương lúc đêm qua, Phương Đa Bệnh không chỉ sợ hãi, y cảm thấy rét lạnh từng cơn, mồ hôi lạnh đã chảy xuống dọc sống lưng. Trước giờ y không thực sự tin trên đời này có ma quỷ, nhưng ví dụ lại đang sờ sờ trước mắt... Nữ tử bị chết thảm kia sống trong gian phòng số bốn, đêm qua trong gian phòng này lại không có ai ra vào, nếu bàn tay trong gương không phải là ma quỷ, vậy nó là cái gì?

Lý Liên Hoa nhìn xung quanh gian phòng một lượt, hắt gõ gõ lên sập nền đã khô cứng trên bàn.

- Ngọn nến này đã lạnh trong một thời gian dài, chắc chắn không phải được đốt từ đêm qua, chí ít cũng đã sắp cháy hết từ đêm trước.

Hắn đi mấy bước trong phòng, xoay tròn hai lần, vòng qua bàn rồi chậm rãi đi đến trước một bức tranh. Bức tranh thế này ở gian phòng số năm cũng có, trong gian số bốn treo bức tranh hoa mai, trong gian số năm lại treo bức

hoa lan. Phía bên kia bức tường, ngay ở vị trí treo bức tranh hoa mai, chính là tấm gương đồng trong gian phòng số năm.

Bên cạnh bức tranh, trên tường có một khe hở cực nhỏ, đâm sâu vào trong tường. Lý Liên Hoa nhìn qua khe nhỏ đó một lúc lâu, hần còn nhô một sợi tóc rồi thử luồn vào bên trong. Khe hổng này sâu khoảng hơn hai tấc, có lẽ là xuyên qua tường, ở mép lại vô cùng gọn gàng, khá là kì lạ. Hần thu sợi tóc lại, nhẹ nhàng cuộn bức tranh hoa mai lên, thứ lộ ra phía sau bức tranh lại không phải là một bức tường, mà là một mặt kính lưu ly mờ.

Phương Đa Bệnh vô cùng kinh ngạc, y tiến lại nhìn mặt kính lưu ly kia... Trong tấm kính chính là giường lớn của gian bên cạnh, mặc dù không rõ ràng lắm nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra. Nếu gian bên cạnh có một đôi phu thê trẻ tuổi, làm mấy chuyện gì đó vui vẻ, vậy khách nhân tại gian phòng này sẽ được no mắt rồi.

Đây rõ ràng là một cách thiết kế chuyên dùng để rình rập! Khảm trong tường một tấm kính lưu ly, lại treo lên một bức tranh, vì phía sau tấm kính khá tối nên người ở tường bên kia sẽ không thấy rõ thứ đằng sau kính, cửa sổ của gian số năm lại đối diện giường, cho dù tắt nến đi thì cũng có ánh trăng chiếu rọi, còn người phía bên này tường lại có thể rình trộm giường người lớn gian bên thông qua kính lưu ly. Chất lượng mặt kính này không hẳn là hảo hạng, lại được khảm trong khung đồng, nếu không để ý thì khó có thể phát hiện ra vật trong khung đồng không phải là đồng, mà là lưu ly đa sắc.

Phương Đa Bệnh giận dữ.

- Cái lão sắc quỷ Hồ Hữu Hòe này! Thái Hoa Lâu là nơi nào chứ, ngày thường thì tỏ ra đường hoàng, thế mà hần lại dùng cái thủ đoạn ti tiện này để thu hút buôn bán sao!

Lý Liên Hoa gõ lên kính lưu ly, sờ sờ chất lượng rồi tấm tắc nói:

- Đúng là suy nghĩ kỳ lạ, quá sức kỳ tài...

Phương Đa Bệnh giận dữ nói:

- Cái này mà cũng xem là kỳ tài sao?

Lý Liên Hoa nghiêm mật.

- Đợi người cưới thê tử về rồi sẽ hiểu thôi.

Phương Đa Bệnh ngẩn ra, mặt mày cũng xanh mét.

- Lão tử sao mà không hiểu chứ?

Lý Liên Hoa nghiêm nghị đáp:

- Ta biết không phải người không hiểu, chẳng qua người xấu hổ thôi mà.

Sắc mặt Phương Đa Bệnh chuyển từ xan sang đen, còn chưa nghĩ ra câu mắng nhiếc nào thì lại thấy Lý Liên Hoa quay người đi, dùng tay gõ mấy cái lên mặt kính lưu ly.

Tấm kính đó cực kỳ rắn chắc, đích thực đã bị khảm chết vào trong tường, không hề có trò bịp bợm nào khác. Lý Liên Hoa trầm ngâm một lúc.

- Đêm qua lúc người và ta nhìn thấy bàn tay kia, phía sau tấm kính này rất sáng.

Chính vì sau kính quá sáng nên mới khiến Phương Đa Bệnh thấy rõ trong kính có một bàn tay. Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- ... Mà nếu người đi vào chính là Hồ Hữu Hòe, vậy chỗ hay của tấm kính này chắc hẳn đã thuộc nằm lòng rồi, đó là tuyệt đối không được cầm nấn lên xem.

Phương Đa Bệnh thở phào một hơi, nói tiếp:

- Vậy nên đêm hôm trước đôi bàn tay trong tấm gương không phải của nữ quỷ, mà là có một người đã phát hiện ra tấm kính kỳ lạ trên tường nên cầm nấn đến kiểm tra. Còn phía chúng ta lơ mơ nhìn sang, lại chỉ thấy một đôi tay. – Chỉ cần không phải nữ quỷ là Phương đại thiếu lập tức lên tinh thần ngay. – Nhưng nữ nhân sống trong gian phòng đó đêm trước đã chết rồi, trong tửu lâu cũng truyền tin âm âm. Nếu đêm qua trong phòng còn có người ở thì sao hẳn vẫn còn tâm tình đi kiểm tra khe hổng trên tường chứ? – Y gần từng chữ. – Trừ khi tên ác ma khoét mắt cắt tay nữ tử kia chính là kẻ ở đây đêm qua! Hẳn căn bản không quan tâm đến sống chết của nữ nhân đó, chỉ sợ bản thân bị vạch trần, vậy nên dù nữ nhân đó có bỏ trốn rồi chết ở bên ngoài, hẳn cũng không quan tâm.

Lý Liên Hoa hờ hững “ừm” một tiếng, hẩn đặt cuộn tranh xuống. Phương Đa Bệnh vẫn đang nghiêng răng nghiêng lợi.

- Tên ác ma đó nhất định đã nhân cơ hội bỏ trốn từ sáng, nếu không ta nhất định phải tận tay bắt hẩn lại! Hạ thủ với nữ nhân thì anh hùng hảo hán nổi gì chứ...

Lý Liên Hoa lại quay đi, gõ gõ lên sáp nến nhỏ trên bàn, bỗng hẩn “ồ” lên một tiếng.

- Bên dưới này có gì đó.

Phương Đa Bệnh cúi đầu nhìn, bên trong mảng sáp nến đó đã đông lại lờ mờ có thứ gì đó nho nhỏ màu đen. Y duỗi tay gõ nhẹ lên miếng sáp, chỉ nghe thấy một tiếng “cách” khẽ vang lên, sáp theo đó nứt ra, để lộ ra vật nhỏ màu đen bên trong. Đó là một cây trầm gài tóc màu đen không dài lắm. Phương Đa Bệnh nhẹ nhàng cầm nó lên. Cây trầm có vẻ như được chế tạo từ sừng tê, kiểu dáng đơn giản, không hề tinh xảo.

- Lúc thứ này rơi xuống, sáp nến vẫn chưa đông lại, vậy nên nó mới bị vùi sâu vào bên trong... có thể thấy cây trầm này rất có thể đã xuất hiện trong phòng vào đêm trước. – Lý Liên Hoa nhíu mày nhìn cây trầm bằng sừng tê kia.

Sau khi Phương Đa Bệnh nhắc nó lên, trên bàn bất ngờ xuất hiện một lỗ nhỏ mờ mờ... Không phải trầm gài bị rơi trên bàn, mà bị cắm chéo trên mặt bàn, đóng chặt vào gỗ. Có thể dễ dàng thấy được, vị cô nương bị chặt hai bàn tay tuyệt đối không thể tự đâm trầm gài vào mặt bàn, vậy kẻ đã cắm cây trầm bằng sừng tê lên bàn là ai?

Là chủ nhân đã bỏ chạy kia sao?

Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn nhau, bàn tay giơ nến kiểm tra kính lưu ly, nữ tử chịu đựng sự ngược đãi thâm trầm, chủ nhân gian phòng số bốn không biết tung tích nơi đâu, tấm bài vị của ái thiếp trong tủ quần áo cùng với cây trầm bằng sừng tê bị cắm trên mặt bàn... Đêm khuya hôm trước, trong gian phòng chữ Thiên số bốn chắc chắn đã xảy ra một biến cố bí ẩn.

Chí ít cũng biết chủ nhân gian phòng này dẫn theo một cô gái đã phải chịu sự ngược đãi thâm, y lại mang theo tấm bài vị của ái thiếp bên mình, bản thân y lại đầy bí ẩn, mà giờ này kẻ đó rốt cuộc đang ở đâu chứ?

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia. – Sau khi xem xét mọi chỗ kỳ lạ trong gian phòng, Phương Đa Bệnh nhíu mày. – Mặc dù áo ngoài của nữ tử đó rơi ở đây, nhưng mà... nàng ta thực sự sống ở đây sao? Trong gian phòng này ngoài bộ y phục đó thì căn bản không có vật dụng khác của nữ nhân. Liệu có phải... liệu có phải... ày... - Y nói khẽ. – Bộ y phục đó là... nữ quý... lúc nữ quý hiện linh ở đây... thì rơi xuống?

- Cái đó... cái đó thì... thực ra...

Lý Liên Hoa nhìn cây trâm bằng sừng tê, miệng lẩm bẩm, không biết hẳn nói cái gì. Nhìn men theo góc độ cây trâm đó cắm xuống bàn thì thấy nó có thể được phóng ra từ hai vị trí, một là từ cái bàn này, hai là từ cái giường lớn đằng kia. Trên giường trống hoác, chăn gấm đỏ phủ trên nệm, chính trên một chỗ nhỏ nhỏ trên chăn có một dòng máu nhỏ li ti, vấy lên bức tường màu xám trắng.

Lý Liên Hoa mở lớn mắt nhìn chăm chú, mặc dù chăn gấm trên giường màu đỏ nhưng lại không có vết máu nào khác, găm giường không có giày, cửa sổ mở toang, màn trướng bên cạnh lại rơi tung một đồng. Hẳn quay người lại, phía trước ngoài bàn ghế và tủ quần áo thì không còn gì khác. Bỗng nhiên có tiếng bước chân thình lình vang lên.

- Thiếu gia... thiếu gia...

Ngoài cửa có tiếng người hoảng hốt kêu lên, một người ngã nhào xông vào gian phòng số năm, hô hoán thảm thiết:

- Thiếu gia, ở... ở giếng nước ngoài kia... lại... lại phát hiện một người chết nữa kìa! Lại... lại có một người... người... chết kìa!

Phương Đa Bệnh chửi ầm lên:

- Bà nhà người chứ! Chết chết chết, chỗ này có Ôn Thần sống à? Sắp hết ngày rồi, đâu ra lắm người chết thế? – Vừa nói y vừa lao như bay ra ngoài, đi thẳng đến cái giếng cổ ngoài sân.

Lý Liên Hoa kéo tiểu nhị đang bị dọa đến nỗi bay mất sáu phần hồn lại, nhẹ nhàng hỏi:

- Tiểu nhị đừng sợ, dám hỏi người sống ở gian phòng này, rốt cuộc là người nào vậy? – Hắn chỉ vào cánh cửa phòng bên cạnh.

Tiểu nhị chớp mắt, hoảng sợ nói:

- Đó... đó là người chết trong cái giếng cổ kia...

Lý Liên Hoa kiên nhẫn kéo tiểu nhị lại, lại dịu dàng chỉ vào cánh cửa, nghiêm mặt lại:

- Người nhìn nhầm rồi, ta hỏi gian này cơ mà.

Tiểu nhị sửng người, lúc này gã mới phát hiện mình quả thực đã nhìn nhầm phòng, Lý Liên Hoa chỉ vào gian phòng chữ Thiên số ba. Gã nghĩ một lúc lâu rồi mới lờ mờ nhớ ra.

- Người sống trong gian phòng đó là một vị cô nương, tên là gì thì tiểu nhân không biết.

Trợ trong gian phòng chữ Thiên ở Thái Hoa Lâu đa phần đều là khách quen, nhưng thỉnh thoảng cũng có vài vị khách đến đây vì kính lưu ly mà gian số ba và gian số bốn đều có. Lý Liên Hoa gật đầu, vỗ vỗ vai y, chỉ vào gian phòng số ba, nghiêm mặt nói:

- Thiếu gia nhà người đêm qua xem thiên tượng(*), trong lòng đầy cảm xúc, hẳn tính được vị cô nương phòng số ba đã trốn tiên phòng. Nếu người rảnh thì tốt nhất đừng đi xem người chết kia nữa, qua xem xem cô nương phòng đó có để lại thứ gì đáng tiền không đi?

() Chiêm tinh, thiên văn.*

Tiểu nhị nhìn hẩn hồi lâu, ngần ngừ mở cánh cửa đang khóa của phòng số ba. Cánh cửa mở ra, tiểu nhị thét lên chói tai, hai mắt trắng dã, ngất luôn ở cửa phòng. Lý Liên Hoa giật nảy mình, hắn chạy vội đến cửa xem xét, chỉ thấy một cái xác nữ đang nằm sõng soài dưới đất, đầu tóc rối bù, hai mắt trợn tròn, cằm ngửa lên trên, nhưng toàn thân nàng ta vắn vẹo giống như cái bánh quẩy, năm ngón tay hình dạng dữ tợn, hai ngón tay đều cong cong như móng vuốt cọp, bộ trung y màu trắng mặc trên người xộc xệch, ngực có một mảnh vải trắng rách nát, có thể thấy lúc sắp chết, nàng ta từng phản kháng

kịch liệt, thế nhưng không địch lại được với sức lực khổng lồ của hung thủ, bị văng đến bỏ mạng.

Lại một thi thể nữa!

Bây giờ trong Thái Hoa Lâu, đã xuất hiện ba cỗ thi thể, Lý Liên Hoa đi đến bên cạnh lan can, liếc nhìn Phương Đa Bệnh đang đứng khua tay múa chân bên cạnh cái giếng trong sân, bất giác thở dài. Hắn gọi:

- Ở đây còn có một cái xác nữ này.

Phương Đa Bệnh kinh ngạc ngẩng đầu lên.

- Cái gì?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Ở gian phòng thứ ba, dưới đất có một nữ thi. Ta thấy... bộ dạng cái xác đó vẫn còn rất mới.

Phương Đa Bệnh đột nhiên nổi da gà khắp toàn thân, thất thanh nói:

- Cái... cái gì cơ?

Lý Liên Hoa nhìn y đầy cảm thông.

- Mấy ngày nay, trong tửu lâu nhà người không phải chỉ mất một mạng người, mà là ba mạng đấy.

Trâm Vàng

Phương Đa Bệnh giống như một cơn gió lốc lao từ giếng nước ở hậu viện lên gian phòng số ba. Nhìn thấy nữ thi bị văng cổ chết, cuối cùng y cũng không nhin được, mặt mày biến sắc, lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc đây là chuyện gì? Giữa ban ngày ban mặt, trời đất sáng tỏ, trong Thái Hoa Lâu của ta sao lại có thể xuất hiện kẻ cuồng giết người thế này chứ? Sao có thể vô duyên vô cớ giết liên tục nhiều người như vậy? Rốt cuộc là... rốt cuộc là vì sao chứ?

Lý Liên Hoa kéo y lại, khẽ nói:

- Người ra ngoài hỏi về lai lịch của trâm vàng Tham Thiết Hàm Thủ, vậy có hỏi cho rõ không? Lần trước sau khi cây trâm vàng xuất hiện giết người thì biến mất, là biến mất ở chỗ nào?

Phương Đa Bệnh vừa sợ hãi vừa tức giận. Cơn giận chưa tiêu tan, y bực bội nói:

- Hỏi rồi, nhưng mà quên luôn rồi. Người đừng có hỏi mấy chuyện không liên quan nữa, dù sao cây trâm vàng đó cũng không phải bỗng nhiên xuất hiện...

Lý Liên Hoa lắc đầu lia lịa.

- Không phải vậy, cho dù chỉ là chuyện kể thì chắc chắn cũng phải nói rõ về kết cục của kẻ xấu. Câu chuyện về nơi cây trâm ấy đến nhất định là có.

Phương Đa Bệnh tức giận trừng mắt nhìn hăn, sau một lúc lâu mới nói:

- Hình như... nghe nói là bị chôn chung với vị vương gia hay Hoàng đế bị nó khắc chết, sao hă?

Lý Liên Hoa nhìn y một lượt, đột nhiên nở nụ cười.

- Người có biết một nơi có tên là Cửu Quỳnh Tiên Cảnh không?

- Tất nhiên ta biết. – Phương Đa Bệnh nói rất đương nhiên. – Giang hồ đồn đại vùng đất hoang dã ở cực Nam, có tiểu quốc nơi thâm sơn tên là Đại Hi. Nước Đại Hi khoáng sản phong phú, rất giàu hoàng kim châu báu, quốc vương giàu có khắp một phương. Nghĩa trang quân vương các đời của bọn họ đều được xây dựng tại một nơi bí ẩn, nghe nói nơi đó hội tụ linh khí của trời đất, sản sinh ra dược liệu quý hiếm trên đời. Hoàng lăng được xây dựng trên núi cao, nguy nga lộng lẫy. nhìn từ xa sẽ thấy châu báu lấp lánh, vàng son lộng lẫy nên được gọi là Cửu Quỳnh Tiên Cảnh. Nhưng lời đồn vẫn chỉ là lời đồn, đến hiện giờ cũng chưa có ai nhìn thấy Hoàng lăng quan trọng của nước Đại Hi.

Cứ nói đến giai thoại giang hồ hay truyền thuyết võ lâm là Phương Đa Bệnh tất nhiên thuộc như lòng bàn tay.

- Nước Đại Hi và nước ta có liên hôn không? – Lý Liên Hoa mỉm cười, nhìn Phương Đa Bệnh buột miệng nói không nghĩ ngợi, vẻ mặt hăn rất thích thú.

- Có. – Phương Đa Bệnh bật cười, y vỗ vai Lý Liên Hoa. – Muốn kiểm tra Phương thiếu gia của người vấn đề này thì đúng là nhăm to rồi. Nước

Đại Hi và nước ta ba mươi năm trước từng liên hôn với nhau, nước Đại Hi tiến cống hoàng kim cho nước ta, còn nước ta lại gả một công chúa cho quân vương nước Đại Hi. Lúc đó, gia gia đã sinh ra cha ta đấy. – Y chớp chớp mắt với Lý Liên Hoa, cực kỳ đắc ý.

Lý Liên Hoa nói đầy tiếc nuối:

- Nếu không phải lúc công chúa phải gả đi, gia gia của người đã sinh ra cha người rồi, thì nói không chừng vị công chúa kia sẽ gả cho gia gia người, mà sau này người được sinh ra sẽ không phải là cha người, nên tất nhiên cũng chẳng có người đâu.

Phương Đa Bệnh giận dữ nói:

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia, người nói cái gì hả?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Ta chẳng nói gì cả.

Phương Đa Bệnh nổi giận.

- Rõ ràng là người nói!

Lý Liên Hoa lại càng thêm nghiêm nghị.

- Thế là người nghe nhầm rồi. – Ngay sau đó hắn mỉm cười, nghiêm chỉnh nói. – Vậy người có biết, năm đó công chúa gả đi, có những món hồi môn nào không?

Phương Đa Bệnh sững sờ, y nghĩ cả nửa ngày mới tỉnh ra.

- Phải rồi, ta nhớ ra rồi! Người cuối cùng bị cây trâm vàng kia khắc chết chính là quân vương nước Đại Hi và tám người vợ của ông ta. Cây trâm vàng Thao Thiết Hàm Thủ đó là một trong những món hồi môn của công chúa Đại Thành khi gả sang nước Đại Hi.

- Vậy nên... - Lý Liên Hoa chớp chớp mắt nhìn Phương Đa Bệnh đầy mong chờ.

Phương Đa Bệnh trợn mắt nhìn lại.

- Vậy nên cái gì?

Lý Liên Hoa nhất thời ghen lại, hắn thở dài cực kỳ thất vọng.

- Vậy nên cây trâm vàng đó là vật được chôn cùng với quân vương nước Đại Hi, mà Hoàng lăng của nước Đại Hi tên gọi là Cửu Quỳnh Tiên Cảnh, là bảo khố của nhân gian... Mà bây giờ... trâm vàng Thao Thiết Hàm Thủ lại ở đây. – Hắn chỉ vào chỗ cái xác thứ nhất ngã xuống. – Vậy nói lên rằng... có người đã tìm thấy Cửu Quỳnh Tiên Cảnh, rồi lấy được thứ này từ trong đó.

Phương Đa Bệnh nghe xong thì từ từ biến sắc.

- Cửu Quỳnh Tiên Cảnh? – Y thất thanh nói. – Nếu như có được bảo vật của nơi đó, vậy chẳng phải là phú khả địch quốc(*) sao?

() Tài sản nhiều đến mức có thể so sánh với cả quốc gia.*

Lý Liên Hoa nói:

- Nếu như thực sự có được thì tất nhiên là phú khả địch quốc rồi.

Ánh mắt của Phương Đa Bệnh đảo tới đảo lui cái xác trên mặt đất và bên trong gian phòng chữ Thiên số bốn, cuối cùng không nhìn được, y nói:

- Những người này... đều chết vì Cửu Quỳnh Tiên Cảnh kia sao? Có người đã chiếm được tài vật trong đó rồi nên thu hút sự săn đuổi của những kẻ khác sao?

- Có thể... đại khái có lẽ là như thế. – Lý Liên Hoa nghiêm nghị. – Chỉ ít người cài cây trâm vàng này nhất định không tránh khỏi quan hệ với Cửu Quỳnh Tiên Cảnh.

Phương Đa Bệnh hoang mang.

- Nhưng trước đó tấm bảo đồ kho báu của Cửu Quỳnh Tiên Cảnh không phải đã nằm trong tay Lữ Dương Cầm sao? Lữ Dương Cầm có được bản đồ nhiều năm như vậy mà đâu có nghe nói hắn tìm được kho báu, cũng không có nghe nói hắn làm mất nó, sao đột nhiên lại có người tìm thấy chứ?

Lý Liên Hoa chậm rãi đáp:

- Lữ Dương Cầm tìm được kho báu hay đã làm mất bản đồ, vì sao phải nói cho người biết chứ? Chẳng lẽ người và hắn thân quen nhau lắm sao? Huống chi nghe nói Cửu Quỳnh Tiên Cảnh kia đặt trên núi cao ở nước Đại Hi, nơi đó rực rỡ nhiều màu sắc, tràn ngập may mắn, lúc mặt trời mọc có

mây tía từ phương Đông đến, ban đêm có trăng sáng chiếu rọi, vô cùng bắt mắt. Nếu có người thích leo núi, đất nước Đại Hi vốn không lạnh, núi lại không cao, trèo cỡ tám hay mười năm nói không chừng sẽ tìm thấy.

Phương Đa Bệnh chết lặng, trong lòng cảm thấy nếu Cửu Quỳnh Tiên Cảnh là nơi dễ dàng tìm thấy như vậy thì không khỏi khiến người ta thất vọng, nhưng y nhất thời không nghĩ ra được lý lẽ mới mẻ nào để phản bác.

- Nhưng những người đó đều chết cả rồi, vậy kho báu đâu? – Y ngó dáo dác xung quanh. – Kho báu ở đâu chứ?

- Nói tóm lại, nếu những người đó đều đã chết thì chắc chắn có một tên hung thủ, mà kho báu kia rõ ràng là đã bị hung thủ mang đi rồi.

Lý Liên Hoa vẫn tỏ ra nghiêm nghị, giống như những gì hắn nói đều là lời hay ý thật vậy. Phương Đa Bệnh đen mặt.

- Thế hung thủ đâu?

Lý Liên Hoa lắc đầu, đột nhiên hắn lại tỏ ra thận trọng, nhìn Phương Đa Bệnh nói:

- Ta muốn nhìn thấy cô gái đáng thương bị chết thảm đêm trước.

Phương Đa Bệnh mặt đã đen nay lại còn đen hơn.

- Không cho!

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Người cho ta nhìn một chút, rồi ta sẽ nói cho người biết kho báu đang ở đâu.

Mắt Phương Đa Bệnh sáng lên.

- Người biết kho báu đang ở đâu sao?

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Đương nhiên rồi, dễ thấy lắm...

Phương Đa Bệnh gọi một người đến, dặn dò vài câu rồi quay sang nói với Lý Liên Hoa:

- Cổ... thi thể kia vẫn ở hậu đường, chờ người của nghĩa trang đến nhận.

– Lúc này trông y phần chấn hấn lên, mang vẻ mặt hồng hào nhìn Lý Liên

Hoa. – Lát nữa người có thể qua xem cái xác đó sau, trước tiên mau nói cho ta biết kho báu đang ở đâu?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại.

- Ở trong tay hung thủ ấy.

Phương Đa Bệnh dùng dùng nổi giận, Lý Liên Hoa sờ sờ mũi, quay người lại nói:

- Ta đi xem thi thể của cái vị dưới giếng đã...

Phương Đa Bệnh chỉ kịp gào lên mấy tiếng:

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia! Đến lão tử mà người cũng dám lừa à...

Lý Liên Hoa sớm đã chạy xuống dưới lầu, hẳn đi đến xem cái xác bị ném xuống giếng.

Dễ nhận thấy thi thể đó là một nam nhân, còn là một hán tử khá cao với dáng vẻ khôi ngô, tứ chi mảnh khảnh. Lý do y được Hồ Hữu Hòe phát hiện lúc đi tuần tra là vì khung xương của y vừa thô lại lớn, da thịt bị tẩy đỏ, y bị kẹt trong giếng, đỉnh đầu cách miệng giếng chưa đến hai thước. Người này mặc một bộ quần áo màu nâu cực kỳ đơn giản mộc mạc, toàn thân ướt sũng, đầu vai có một chỗ rách chảy máu, giống như y đã từng bị vũ khí sắc nhọn đâm xuyên qua. Nhưng y chết là do bị bóp cổ, không hề liên quan đến vật bén nhọn. Trên người y không có bất kỳ thứ gì, thậm chí ngay đến tiền cũng chẳng có lấy một đồng.

Lý Liên Hoa ngược lên nhìn Thiên Tự Lâu, tất cả mọi người đều ngược lên nhìn Thiên Tự Lâu... Thi thể người này ở trong giếng, chẳng lẽ y bị ngã từ Thiên Tự Lâu xuống đây? Nếu không thì sao lại thế này?

Ngã xuống từ Thiên Tự Lâu, vừa khéo rơi đúng vào miệng giếng, sau đó bị kẹt bên trong. Thực sự có cái sự “khéo” này sao?

Lý Liên Hoa chớp chớp mắt, nhìn Đông ngó Tây một lượt. Chỉ thấy vườn hoa nhỏ của Thiên Tự Lâu ở sân sau, trong sân chỉ có một giếng nước dùng cho việc quét tước, dưới đất rải một lớp đá cuội, xung quanh không có gì khác lạ. Hắn kéo áo tiểu nhị đứng bên cạnh.

- Hậu đường ở đâu vậy?

Tiểu nhị nói:

- Hậu đường ở bên cạnh hầm rượu, trong sân này chỉ có kho củi và hầm rượu, vắng vẻ lắm ạ.

Lý Liên Hoa tỏ ra rất hài lòng, hẩn gật đầu rồi rời đi, tay chấp sau lưng.

Phương Đa Bệnh đang nổi trận lôi đình ở trên gác hai, Hồ Hữu Hòe rõ ràng đã bấm ngón tay tính giờ, vừa khéo có việc nên không ở đó, bên cạnh Phương Đa Bệnh chỉ còn đám tiểu nhị cụp đuôi đang khúm núm vâng dạ. Phương Đa Bệnh càng nhìn càng thấy sốt ruột.

- Hồ Hữu Hòe đâu rồi?

- Chương quây đi báo quan rồi ạ.

Cũng chính vào lúc này, ngoài cửa bỗng ồn ào, Hồ Hữu Hòe dẫn theo một người mập mạp bụng tròn vo mặc quan phục bước vào. Tay béo ú đó hai mắt trợn lên, mỗi bên trái phải có một cô gái mặc đồ màu hồng quạt mát cho y, vừa bước vào đã bực bội hỏi:

- Đây là chỗ nào hả?

- Bẩm tri huyện đại nhân, đây là Thái Hoa Lâu, sáng nay ngài vừa mới dùng rượu thịt ở đây, ngài không nhớ sao? – Hồ Hữu Hòe khề nhắc.

Phương Đa Bệnh từ gác hai đi xuống, nghi ngờ đánh giá vị “tri huyện đại nhân” kia một lượt. *Đây chính là tri huyện nơi đây sao? Bà nó chứ, bụng đúng là to hơn cái lu đến một thước, mỡ nhiều hơn lợn nái cỡ ba cân.* Trong lòng mắng mỏ xong xuôi, y lại vui mừng khắp khởi vì thấy bản thân mình tài hoa phong lưu, có tài đọc sách, thế nên mới nghĩ ra được một câu nói sâu sắc đến vậy.

- A, là chỗ của người à.

Tri huyện đứng đó thở hỗn hển, Hồ Hữu Hòe gọi người mang đến một cái ghế. Ông tri huyện béo ục ịch ấy run rẩy ngồi xuống, cái ghế liền kêu cọt kẹt. Tim gan phèo phổi mấy người ở đó đều treo ngược cả lên, cũng may là đồ dùng trong Thái Hoa Lâu khá là chắc chắn, trước giờ chưa từng có chuyện bị gãy nát.

- Ta nghe nói chỗ của người có người chết, thế người chết đâu? – Tri huyện lại ngược cao hai mắt, nhìn trời nói chuyện.

- Người chết... ở kia ạ. – Hồ Hữu Hòe chỉ vào giếng nước. – Đêm qua tiểu dân còn phát hiện một nữ thi bị chặt tay khoét mắt, nhưng không biết... có liên quan tới cái kẻ trong giếng không, tất cả chờ đại nhân minh xét.

- Một nam một nữ, cùng chết nơi này, vậy tức là có liên quan đến tình rồi. – Tri huyện xoa xoa yết hầu, nói – Theo bản quan thấy, nhất định là đôi nam nữ si tình hẹn nhau cùng chết, rồi chọn trúng cái nơi vui vẻ của người, chà, đúng là đáng thương.

- Chuyện này... - Hồ Hữu Hòe gật đầu cúi người. – Dạ phải phải...

- Bản huyện là thanh thiên của dân, chuyện nam nữ chết vì tình thật sự rất đáng thương, ngày mai bản huyện sẽ an táng trọng thể. Còn chuyện gì nữa không? – Tri huyện đại nhân vịn vào tay ghế định đứng dậy. – Nếu không có chuyện gì thì bản huyện...

Ông ta còn chưa nói ra ba chữ “về nha môn” thì bên cạnh đã có người cười lạnh.

- Đúng là thanh thiên có khác, một nam một nữ chết ở đây tức là chết vì tình, thế trên gác còn cái xác của một cô gái nữa, chẳng lẽ nàng ta cũng chết vì tình sao? – Người cất tiếng cười tất nhiên chính là Phương Đa Bệnh.

- Gác hai vẫn còn sao? – Tri huyện lại ngồi xuống. – Lại là kẻ nào thế?

- Vẫn xin đại nhân minh xét. – Phương Đa Bệnh nói mát. – Thảo dân cũng chẳng biết đây là ai.

- Nàng ta chết như thế nào? – Tri huyện lại hỏi.

- Chết vì bị người ta bóp cổ. – Phương Đa Bệnh lạnh lùng. – Cũng giống cái vị “chết vì tình” ở dưới giếng ấy. Hắn tự bóp nát cổ họng mình, đợi đến khi chết ngắc rồi mới tự nhét mình vào giếng, chết vì tình kiểu ấy, đúng là chẳng dễ dàng gì.

Hai mắt quan huyện híp lại.

- Nếu người đã nói vậy, tức là đây không phải một vụ chết vì tình. Nếu cô gái trên gác hai và nam tử dưới giếng đều chết vì bị thương ở cổ họng, vậy tức là bọn họ đã đánh nhau rồi lỡ tay giết chết đối phương. Chuyện ngoài ý muốn như vậy, bản huyện cũng thấy tiếc thương lắm lắm.

Phương Đa Bệnh chán hẳn. *Chẳng lẽ hai người này có thể cùng bóp cổ nhau, sau khi cùng bóp cổ chết đối phương thì một kẻ đi nhảy giếng, một kẻ lại về phòng mình đóng cửa rồi nằm xuống, có kiểu chết như vậy sao?* Y và tên tri huyện béo ú này đúng là gặp phải rào cản suy nghĩ, y nhìn ngó xung quanh một lượt, không thấy bóng dáng cái tên Liên Hoa chết tiệt kia đâu thì không khỏi nổi giận.

- Nếu ba người này đã đánh nhau rồi chết vì ngoài ý muốn thì bản huyện...

Tri huyện đại nhân lại chưa nói ta khỏi miệng ba chữ “về nha môn” thì đã có người cười nói:

- Tri huyện đại nhân, xin hãy dừng bước.

Đôi mắt ti hí của tri huyện vẫn nhìn thẳng lên trời, lần này khó khăn lắm mới liếc xuống một cái. Chỉ thấy một người mặc áo bào xám, tướng mạo nho nhã đang kéo theo một túi vải lớn, chậm rãi từ sân sau đi đến, ông ta cũng không giận dữ lắm, chỉ bức bối hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Đại nhân, trong Thái Hoa Lô có báu vật. – Lý Liên Hoa dùng sức kéo túi vải phía sau đến trước mặt mọi người.

- Ồ? Báu vật gì vậy? – Tri huyện nghe thấy câu “có báu vật” thì đôi mắt hí kia hơi trợn lên, giống như đã tỉnh rượu vậy. – Thành thật khai báo đi.

Lý Liên Hoa vừa cố gắng đặt ngay ngắn túi đồ kia vừa nói:

- Đại nhân từng nghe nói Cửu Quỳnh Tiên Cảnh chưa?

- Nghe qua rồi. – Tri huyện hí mắt vào. – Đó là vật trong truyền thuyết, có liên quan gì đến báu vật của Thái Hoa Lô chứ?

- Bởi vì bí mật của Cửu Quỳnh Tiên Cảnh, đáp án của bản đồ kho báu, hiện đang ở trong Thái Hoa Lô này. – Lý Liên Hoa thông thả đáp.

- Có chứng cứ gì không? – Tri huyện lặng thinh, đôi mắt hí vì híp lại nên lại càng thêm hí.

- Có.

Lý Liên Hoa chậm rãi xẻ đồng hồ mà hăn cực khổ kéo đến ra... Đồng hồ đó ai ai cũng biết là cái gì, Phương Đa Bệnh nhìn thấy thì biến sắc, không biết vì sao Lý Liên Hoa lại muốn kéo thứ đó đến đây... Đây chính là nữ thi được phát hiện vào hôm trước! Thi thể lộ ra ngoài, tri huyện lại vẫn bình tĩnh, không hề kinh hãi lo sợ.

- Nữ thi này làm sao có thể chứng minh được vị trí của Cửu Quỳnh Tiên Cảnh?

Lý Liên Hoa mỉm cười nói:

- Thi thể này chính là bằng chứng tốt nhất, chứng minh Thái Hoa Lô có báu vật.

Mọi người nhú mày, Phương Đa Bệnh nhìn hăn đầy khó hiểu, chỉ thấy Lý Liên Hoa đưa tay về phía y, nói một chữ:

- Dao.

Dao? Trong tay Phương Đa Bệnh không có dao, y tiện tay rút một thanh từ hông nha sai đến tra án cùng với tri huyện đại nhân, vung tay ném qua. Ánh đao trắng sáng loáng vút qua không trung, nha sai đó kinh hãi, sợ tới mức mặt mày trắng bệch. Lý Liên Hoa đưa tay nhận lấy thanh đao như không có gì xảy ra, vung một đao chém xuống váy của nữ thi đó.

Roạt một tiếng, váy bị rách, Phương Đa Bệnh giật nảy người, y thầm nghĩ, *tên Liên Hoa chết tiệt này quả nhiên là yêu xác đến nghiện rồi, đến váy của nữ nhân đã chết cũng muốn xé ra...* Lại thấy Lý Liên Hoa ném thanh đao trong tay đi, những người bên cạnh kinh hãi kêu lên, Phương Đa Bệnh trấn tĩnh lại, ngó qua nhìn, không nhịn được “ồ” lên một tiếng.

“Cô gái” mặc váy, búi tóc nằm dưới đất lại không phải một cô gái. Y là một nam nhân.

Lữ Dương Cầm

- Đây vốn không phải thi thể của cô nương hẹn tình nhân cùng nhau tìm chết. – Lý Liên Hoa thông thả nói. – Chẳng qua là hăn cạo râu đi, thoa son lên, lại bị người ta hủy dung, chúng ta chỉ chú ý đến vết thương của hăn mà

quên không quan sát kỹ yết hầu. Đây là một nam nhân, còn là một nam nhân có tướng mạo thanh tú, khi giả làm nữ nhân thì cực kỳ giống.

- Hẳn là ai? – Phương Đa Bệnh không nhìn được hỏi. Đó là một nam nhân mà y lại không nhìn ra được, đúng là vô cùng nhục nhã.

Lý Liên Hoa nghe rồi cười với y.

- Người muốn biết à?

- Dĩ nhiên rồi. – Phương Đa Bệnh nhíu mày. – Chẳng lẽ người biết hẳn là ai sao?

- Đương nhiên là ta biết. – Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại. – Hẳn là Lữ Dương Cầm.

Phương Đa Bệnh há hốc miệng, mắt đờ đẫn.

- Cái gì?

Lý Liên Hoa chỉ vào cổ thi thể vô cùng thâm dưới đất kia.

- Ta nói, hẳn chính là Lữ Dương Cầm.

- Nghe nói bản đồ kho báu của Cửu Quỳnh Tiên Cảnh đích thực ở trong tay một người tên Lữ Dương Cầm, nhưng làm sao người lại biết thi thể dưới đất này chính là Lữ Dương Cầm? – Tri huyện đại nhân khẽ hỏi.

- Bởi vì cây trâm vàng này. – Lý Liên Hoa chỉ vào trâm vàng Thao Thiết Hàm Thủ đang cài trên đầu Lữ Dương Cầm dưới đất. – Cây trâm vàng này được lấy ra từ Cửu Quỳnh Tiên Cảnh, trên đời này ngoài Lữ Dương Cầm ra thì còn ai có thể hợp tình hợp lý lấy được đồ trong Cửu Quỳnh Tiên Cảnh chứ?

- Nhưng trên đời này cũng đâu chỉ có một kiểu hợp tình hợp lý đó. – Tri huyện lúc này lại cũng có thể nói ra được một câu khá có đạo lý.

- Không sai. – Lý Liên Hoa mỉm cười. – Nếu như còn có một chuyện liên quan đến Cửu Quỳnh Tiên Cảnh, lại là vật chứng liên quan đến Lữ Dương Cầm, thì càng có thể chứng minh thi thể dưới đất này chính là Lữ Dương Cầm.

Ánh mắt của hắn khẽ chuyển động, lướt qua nhìn mặt tất cả những người xung quanh. Phương Đa Bệnh trừng mắt hỏi:

- Có thứ như vậy sao?

Y và Lý Liên Hoa đã cùng xem xét cổ thi thể kia, sao lại chưa từng phát hiện ra thứ như vậy nhỉ?

- Có chứ. – Lý Liên Hoa nói. – Thứ đó tiếng tăm lừng lẫy, tên gọi Phọc Ác Kiếm.

- Phọc Ác Kiếm? – Phương Đa Bệnh cực kì ngạc nhiên. – Người nhìn thấy Phọc Ác Kiếm ở đâu hả? Lão... Sao bản công tử lại không thấy chứ?

Lý Liên Hoa nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi vui vẻ nói:

- Ta đoán thứ đó bây giờ đang trong phòng Hồ Hữu Hòe, người và hãn khá thân thiết, hay là người đến phòng hãn tìm xem?

Lời này nói ra làm mọi người đều ồ lên, ngay cả tên tri huyện béo ú vẫn luôn bình tĩnh tựa Thái Sơn cũng hơi chấn động. Mặt mày Hồ Hữu Hòe càng biến sắc, nhưng người biến sắc nhiều hơn vẫn là Phương Đa Bệnh, chỉ thấy y trợn tròn mắt, nói:

- Cái gì?

Lý Liên Hoa vẫy tay với Hồ Hữu Hòe. Mặt mày Hồ Hữu Hòe xanh mét, gã “hừ” một tiếng.

- Uống công Hồ mỗ hầu hạ công tử như thượng khách, không ngờ ngài lại là kẻ ăn nói hàm hồ, vu oan cho người tốt...

Lý Liên Hoa không lấy đó làm giận, hãn liếc nhìn Hồ Hữu Hòe vài lượt, đột nhiên nói:

- Người có biết là rất lâu rất lâu về trước, có một hình phạt gọi “Nhân Trệ”(*) không?

()“Trệ” là con lợn, “nhân trệ” tức là người lợn, khác với từ “trư”, nhắc đến từ này thường là nói đến một hình phạt tàn khốc thời Trung Quốc cổ đại.*

Mặt Hồ Hữu Hòe co giật, đám tiểu nhị hai mắt đầy hoang mang. Phương Đa Bệnh không nhịn được, đáp:

- Thời Tây Hán, vì Lưu Bang sủng ái Thích phu nhân nên Lữ Hậu đã chặt đi tứ chi, khoét đi đôi mắt, cắt mất lưỡi, đổ đồng vào tai Thích phu

nhân rồi ném vào trong nhà xí, đó gọi là “Nhân Trệ”. – Y nhìn thi thể dưới đất rồi chột hiểu ra. – Đây...

- Đây cũng là một kiểu “nhân trệ”, có điều so với Thích phu nhân thì hãn vẫn còn chân. – Lý Liên Hoa nói. – Có thể dễ dàng nhận thấy, nếu không phải hận đến thấu xương thì người bình thường sẽ không thể làm ra được những việc như thế này.

Mọi người nghe đến những chuyện thê thảm đó thì đều im như thóc, toàn thân ớn lạnh. Chỉ thấy Lý Liên Hoa liếc nhìn Hồ Hữu Hòe, đột nhiên hắt lại nói:

- Người có biết mấy năm trước Lữ Dương Cầm đã giết chết tì nữ thân cận của hãn không?

Hồ Hữu Hòe chết lặng, không hiểu vì sao, gã đã nén giận xuống, suýt chút nữa thì làm chính mình chết ghen.

- Hồ mỗ đã rút lui khỏi giang hồ nhiều năm...

Lý Liên Hoa vui vẻ ngắt lời gã:

- Không sai, người đã rút khỏi giang hồ rất nhiều năm rồi, vậy nên không biết Lữ Dương Cầm đã dùng Phốc Ác Kiếm tự tay giết chết tì nữ Ảnh Nhi của mình. Đó là vì Ảnh Nhi là tì nữ của hãn, lại là người hãn độc chiếm, nhưng bỗng nhiên Ảnh Nhi thay lòng đổi dạ, yêu một vị đại hiệp Lữ Châu tên Lưu Hằng. Người trong hắc đạo bắt cóc nữ hiệp bạch đạo, đó là việc làm phạm pháp; đại hiệp bạch đạo bắt cóc yêu nữ hắc đạo, đó lại là cải tà quy chính. Nói tóm lại, ngày đó việc Ảnh Nhi cải tà quy chính bị Lữ Dương Cầm phát hiện, sau đó hãn đã dùng một kiếm giết chết nàng ta.

Hãn đột nhiên nói đến giai thoại giang hồ, những người chưa từng nghe qua đều say mê lắng nghe, những người sớm đã nghe qua thì đưa mắt nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra. Hồ Hữu Hòe lại chưa nghe qua việc này, nghe đến khi câu chuyện kết thúc, gã mới hiểu ra, cười lạnh:

- Việc này thì có liên quan gì đến Hồ mỗ chứ? Vì sao ngài lại nói Phốc Ác Kiếm đang ở trong phòng của ta?

- Có liên quan lớn ấy chứ. – Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại. – Nếu người biết câu chuyện này thì sẽ không để linh vị ở trong phòng, nếu người không để linh vị lại trong phòng, thì làm sao ta đoán được người sống trong gian phòng chữ Thiên số bốn là ai?

Hắn vỗ vai tiểu nhị bên cạnh, sai cậu ta lên gian phòng số bốn lấy bài vị xuống.

Tiểu nhị kia như sợ bị oan hồn đòi mạng, cậu ta chạy đi nhanh như gió. Lý Liên Hoa tháo dây đỏ ra, bên trong lộ ra một tấm bài vị khắc chữ “Bài vị của tiên thất Lưu thị Ảnh Nhi”.

- Ảnh Nhi từ khi chuộc thân đã làm tì nữ cho Lữ Dương Cầm, không có họ. Nếu nàng ta gả cho Lưu Hằng thì tất nhiên sẽ mang họ Lưu, nếu đây là bài vị của Ảnh Nhi thì vị đại hiệp trong giếng kia, tất nhiên chính là Lưu Hằng rồi. - Hắn lại chỉ vào thi thể dưới đất. – Có thể nghĩ rằng, Lữ Dương Cầm giết Ảnh Nhi, Lưu Hằng hận hắn đến thấu xương. Vậy nên không biết Lưu Hằng dùng cách gì để tóm được Lữ Dương Cầm, phế võ công của Lữ Dương Cầm, đoạt kiếm của hắn rồi lại dùng sợi dây đỏ quần kiếm của hắn để quần bài vị của Ảnh Nhi, sau đó lại biến Lữ Dương Cầm thành “nhân trệ”, ném vào chỗ này. – Lý Liên Hoa nghĩ ngợi một lát rồi nói. – Nơi đây là con đường duy nhất đi từ hướng Tây ra hướng Nam, có lẽ Lưu Hằng giữ lại chân của Lữ Dương Cầm chính là muốn Lữ Dương Cầm dẫn hắn đi tìm Cửu Quỳnh Tiên Cảnh.

Chuyện này rất có lý, với điều kiện tiên quyết là thi thể dưới đất thực sự là Lữ Dương Cầm.

- Vào đêm hôm trước. – Lý Liên Hoa nói. – Lưu Hằng bắt Lữ Dương Cầm giả thành nữ nhân, trói ở nơi này, trong gian phòng chữ Thiên số bốn. Cây trâm vàng kia có lẽ là Lưu Hằng lấy được từ chỗ Lữ Dương Cầm. Chỉ là không rõ Lưu Hằng có biết đến nguồn gốc sâu xa đằng sau thứ đó không. Chuyện này vốn không chệ vào đâu được, không có ai phát hiện Lữ Dương Cầm đã biến thành bộ dạng này, thủ hạ của “Tây Bắc diêm vương” đuổi theo cũng không tìm thấy nơi này. Nhưng cho dù là đại hiệp thì hắn hạ thủ cũng không độc ác quá đâu. cũng sẽ bị trời phạt thôi. – Hắn chỉ lên gác. – Trong gian phòng chữ Thiên của Thái Hoa Lâu, có cơ quan chuyên dùng để

nhìn trộm, đó là kính lưu ly. Đêm hôm đó... nữ khách trọ tại gian phòng số ba ngẫu nhiên phát hiện ra tấm kính lưu ly đằng sau bức tranh, nàng ta nhìn thấy Lưu Hăng và Lữ Dương Cầm ở gian bên cạnh. Có lẽ nàng ta cho rằng Lữ Dương Cầm là một cô gái đáng thương, có lẽ nàng ta cho rằng Lưu Hăng là một tên ma đầu có thủ đoạn tàn nhẫn, nói tóm lại, nàng ta đã phá cửa xông vào, tung ám khí vào Lưu Hăng.

Phương Đa Bệnh nhớ ra cây trâm bằng sừng tê giác trên bàn ở gian phòng số bốn, gật gật đầu. Vậy nếu đó là ám khí thì có thể giải thích được vì sao nó lại đâm vào bàn. Chỉ nghe thấy Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Vậy nên nàng ta và Lưu Hăng đã động tay chân với nhau. – Hẳn lại chỉ lên gác. – Nhưng trong gian số bốn, trên tường có một cái lỗ rất nhỏ, từng có thứ gì đó đâm vào tường, sâu hai tấc. Thái Hoa Lâu lại là Sản nghiệp của Phương thị, tòa nhà này được xây dựng bằng gạch xanh, ngoài thần binh lợi khí thì vật gì có thể đâm vào tường hai tấc chứ? Mà nếu thần binh đó là trường kiếm, hai tấc không đủ để giữ vững được thân kiếm, nó chắc chắn sẽ rơi xuống, vết nứt trên tường sẽ biến mất không dấu vết; Mà vết nứt đó vừa hẹp vừa sâu, không phải hình dạng của lưỡi đao, nếu không phải trường kiếm thì tức là đoản kiếm dao găm. Trên đời này, đoản kiếm, dao găm có thể xưng thần binh lợi khí cũng chỉ vồn vện có ba cái, một cái là Bồ Đề Huệ Kiếm, đã được phái Nga Mi hương khói từ lâu; cái thứ hai là Tiểu Đào Hồng, đang ở trong Bách Xuyên Viện; cái thứ ba, chính là Phọc Ác Kiếm.

Mọi người chợt hiểu ra, với cách nói đó, Lý Liên Hoa đoán được “nữ thi” dưới đất chính là Lữ Dương Cầm cũng không phải lời vô cớ, lại nghe hẳn nói:

- Mà nếu Lưu Hăng bắt được Lữ Dương Cầm, Phọc Ác Kiếm của Lữ Dương Cầm sẽ rơi vào tay Lưu Hăng, vậy nữ khách đó tất nhiên sẽ không phải đối thủ của hắn. Nhưng trên người nữ khách của gian số ba lại không có vết thương của kiếm, chỉ có vết thương của bàn tay, ta đoán lúc nữ khách đó và Lưu Hăng động thủ, nàng đã ném Phọc Ác Kiếm lên tường, khiến cho Lưu Hăng không có kiếm trên tay, phải đánh bừa bằng chưởng lực.

- Sau đó thì sao? – Phương Đa Bệnh sờ sờ mũi, y rất muốn nói Lý Liên Hoa đang nói bậy nhưng ngoài lời đó ra thì y lại chẳng nghĩ ra được cái gì

mới mẻ cả, trong lòng y thực sự rất tức giận.

Lý Liên Hoa trừng mắt nhìn y rồi chậm rãi nói:

- Sau đó chúng ta thấy quỷ đấy.

- A? – Phương Đa Bệnh lại sờ sờ mũi. – Người muốn nói là... bàn tay trong gương đó sao? – Bỗng y nhớ ra. – Không phải đâu! Chúng ta nhìn thấy nữ quỷ trong gương tối hôm trước, người nói Lưu Hằng động thủ với nữ khách phòng bên, đó là chuyện ngày hôm kia mà, thời gian không khớp rồi! Huống hồ hôm qua ta và người đều không nghe thấy tiếng bất kỳ ai ra vào, mà Lưu Hằng rõ ràng chết từ đêm qua.

Nếu Lưu Hằng chưa chết thì làm sao y có thể dễ dàng để Lữ Dương Cầm chạy ra ngoài như vậy được?

- Sau khi Lưu Hằng và vị nữ khách gian bên cạnh động thủ, - Lý Liên Hoa mặt mày nghiêm nghị nói. – Vị nữ khách đó trúng một chưởng, ngất lịm trong phòng, Lưu Hằng bị văng ra ngoài cửa sổ, ngã vào trong giếng.

Phương Đa Bệnh đột nhiên túm lấy tóc mình, y càng lúc càng thấy mơ hồ. Theo cách nói này thì sự tình đích thực chẳng liên quan gì đến Hồ Hữu Hòe, nhưng vì sao Lý Liên Hoa lại nói Phộc Ác Kiếm đang ở trong tay Hồ Hữu Hòe chứ? Việc này càng nghe càng thấy giống chuyện chết vì “đánh nhau”, rồi vì “ngoài ý muốn” mà tay tri huyện thanh thiên béo múp míp kia đã nói. Ánh mắt nghi ngờ của mọi người đổ dồn đến, Lý Liên Hoa lại chẳng để ý, hăng tiếp tục nói:

- Lưu Hằng và nữ khách đó đều bị trọng thương, nhưng chưa ai chết cả.

Phương Đa Bệnh thất thanh:

- Nhưng Lưu Hằng chết ở trong giếng mà!

Nếu y ngã xuống mà chưa chết, thì bây giờ sao lại ở trong giếng chứ?

Lý Liên Hoa ung dung đứng đó, nhàn nhã nhìn những người xung quanh một lượt, bỗng ánh mắt hăng dừng lại trên người tri huyện, mặt mày nghiêm nghị hỏi:

- Dám hỏi lúc tri huyện đại nhân đi chơi hàng quán, uống rượu dùng bữa, tìm các cô nương, có phải đều lấy bạc từ trong hầu bao không?

Tri huyện the thé đáp:

- Đương nhiên rồi.

Lý Liên Hoa quay người lại.

- Đấy, ngay đến tri huyện đại nhân ăn cơm cũng phải trả tiền, thế mà hai con người sống sờ sờ trong gian phòng chữ Thiên số bốn, toàn thân trên dưới không những không có xu nào, mà trong phòng bọn họ còn không lấy nổi một bọc đồ hay vài ba đồng bạc. Dám hỏi mọi người, bọn họ ở trọ kiểu gì, ăn cơm ra sao đây?

- Vậy nên là? – Tri huyện lại tiếp lời.

Lý Liên Hoa tỏ ra rất nịnh bợ, hắc mím cười nói:

- Vậy nên những thứ trên người Lưu Hăng, tất nhiên đã bị người ta lấy đi cả rồi. Thi thể của Lưu Hăng vẫn ở trong giếng, mọi người qua đó xem xem. Toàn thân hắc sừng đỏ, da thịt trương phình cho nên bị kẹt dưới đó, nhưng tóc và quần áo của hắc lại ẩm ướt, đó là đạo lý gì?

- Có thể thấy lúc da thịt hắc bị thương thì người vẫn còn sống và sống được một lúc khá lâu. Vết thương gặp nước bị sưng đỏ, cho nên toàn thân hắc mới trương lên. – Tri huyện nói giọng điềm nhiên như không.

Lý Liên Hoa mím cười:

- Đại nhân quả nhiên hiểu tận chân tơ kẽ tóc. – Hắc rất thích thú nhìn vẻ mặt vừa nhẹ nhõm lại đầy nghi hoặc của những người khác, sau đó tiếp tục nói. – Từ thi thể của Lưu Hăng có thể nhìn ra được, hắc từng có một lần thực sự bị rơi xuống giếng. Vết trầy xước khắp toàn thân hắc đều do ma sát với thành giếng, cả người ướt sũng là vì hắc đã bị rơi xuống tận đáy giếng.

Thì ra là như vậy, mọi người liền hiểu ra, cho nên lúc đó Lưu Hăng vẫn chưa chết, cũng tức là, người giết chết Lưu Hăng là kẻ khác.

- Mà nữ khách ở phòng số ba cũng như vậy, nàng ta và Lưu Hăng giao đấu, sau đó hôn mê, đợi đến lúc nàng ta tỉnh lại thì trời đã khuya. Nàng ta bò dậy, đi tìm thanh kiếm cắm trên tường, trời tối cho nên đã châm nến lên tìm. – Lý Liên Hoa mím cười nói. – Sau đó thuận tiện lật bức tranh lên,

nhìn thấy tấm kính lưu ly phía sau. Lúc đó, cũng chính là lúc ta và Phương đại thiếu nhìn thấy ma ở trong phòng.

Phương Đa Bệnh thở phào.

- Cho nên thật sự không phải tay của ma nữ...

Lý Liên Hoa gật đầu, hần lăm bẩm:

- Song nàng ta tỉnh dậy không đúng lúc chút nào, nàng ta chậm mất một ngày...

Phương Đa Bệnh nói:

- Cái gì gọi là tỉnh lại chậm mất một ngày?

Lý Liên Hoa trừng mắt với y, nói:

- Ta nói rõ ràng đến thế rồi mà, nàng ta ngất đi vào buổi tối, lại tỉnh dậy vào buổi tối, vậy tức là nàng ta hôn mê mười hai canh giờ, chính là một ngày đấy.

Phương Đa Bệnh nổi giận:

- Vớ va vớ vẩn, với cái kiểu ăn nói không rõ ràng như người thì có được mấy ai hiểu cái “đợi đến lúc nàng ta tỉnh lại thì đã chậm mất một ngày” mà người nói chính là bảo nàng ta hôn mê mười hai canh giờ chứ? Mà làm sao người biết không phải là nàng ta hôn mê nửa canh giờ?

- Nếu nàng ta hôn mê nửa canh giờ thì hai chúng ta thực sự đã nhìn thấy quỷ đấy. – Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại. – Nếu nàng ta chỉ hôn mê tám canh giờ, e là sẽ không trở thành một cỗ thi thể ở gác hai, vậy nên chắc chắn nàng ta đã hôn mê mười hai canh giờ.

Phương Đa Bệnh nổi giận.

- Cái gì mà “chắc chắn đã hôn mê mười hai canh giờ” chứ?

Lý Liên Hoa không thèm để ý đến y nữa, hần vui vẻ nhìn tri huyện, giống như chỉ có tri huyện mới là tri âm của hần vậy.

- Vào đêm ta và Phương công tử ở trong gian phòng chữ Thiên số năm, mặc dù nhìn thấy bóng bàn tay trong kính lưu ly nhưng lại không nghe thấy tiếng người ra vào. Thế nên nếu bên cạnh có người, nếu nàng ta không phải

ma nữ có thể ra vào lạng lẽ thì tức là trước khi bọn ta đi vào, nàng ta đã ở trong phòng rồi, rồi sau khi bọn ta rời đi, nàng ta mới ra ngoài. Chỉ có như vậy thì mới không nghe thấy tiếng nàng ta ra vào.

Lúc này Phương Đa Bệnh mới hiểu vì sao nữ khách kia chắc chắn phải hôn mê mười hai canh giờ, nếu không ngất đi lâu như vậy thì nàng ta sẽ không ở lại trong gian phòng số bốn, mà đã tự rời đi từ lâu rồi.

- Cho nên sau khi Lưu Hằng và nữ khách phòng số ba giao đấu, ai nấy đều bị thương nhưng lại không chết. – Lý Liên Hoa nói. – Nhưng vì sao cuối cùng bọn họ lại đều chết? Chuyện này phải bắt đầu nói từ đêm hôm đó. Đêm đó Lưu Hằng động thủ với nàng ta, sau đó lại không có động tĩnh gì nữa. Lữ Dương Cầm không nói được, mắt không nhìn thấy được, có lẽ hẳn vẫn có thể nghe được nhưng rõ ràng là không có sức để tự bảo vệ mình, vậy nên hẳn bỏ chạy khỏi gian phòng số bốn, men theo con đường nhỏ, đi qua phòng bếp rồi chạy đến vườn hoa, sau đó vấp ngã, gáy đập xuống đất. Vì vào đêm khuya nên không có ai phát hiện nên hẳn đã bị chết. – Lý Liên Hoa mỉm cười. – Mà chuyện đó đã trở thành điểm khởi đầu của tất cả.

- Điểm khởi đầu? Lữ Dương Cầm tự té ngã rồi chết, đấy mới là khởi đầu thôi sao? – Phương Đa Bệnh lấy làm lạ. – Chẳng lẽ không phải là việc ngoài ý muốn sao?

- Việc Lữ Dương Cầm tự ngã rồi chết tất nhiên là việc ngoài ý muốn, cho dù hẳn không ngã chết, biến thành bộ dạng đó rồi sống còn ý nghĩa gì nữa. – Lý Liên Hoa nói. – Nhưng người đừng quên, lúc hẳn chết, trong vũng máu có cây trâm vàng Thao Thiết Hàm Thủ.

Phương Đa Bệnh chậm chạp nhú mày lại.

- Người muốn nói... có người từ đó đã phát hiện ra...

- Phát hiện ra hẳn có liên quan đến báu vật bí ẩn của Cửu Quỳnh Tiên Cảnh. – Lý Liên Hoa đáp. – Chúng ta phát hiện ra thi thể của Lữ Dương Cầm, Phương đại thiếu đã sai Hồ Hữu Hòe đi kiểm tra xem người chết có phải là người của Thái Hoa Lâu không, thế nên khi Hồ Hữu Hòe nhìn thấy người chết liền phụng mệnh đến kiểm tra trước. – Hẳn mỉm cười. – Người còn nhớ lúc Hồ Hữu Hòe quay về đã nói gì không? Ông ta nói: “Đại thiếu

gia, người này thực sự không phải thủ hạ của bản lâu. Ngài xem Thái Hoa Lâu ta trên dưới hơn trăm người, trong tay chường quầy có bản phác họa của mọi người. Ngài xem mọi người đều ở đây cả, tuyệt đối không có thiếu người nào, vậy nên cái kẻ ở hành lang kia, chắc chắn không phải người trong lâu. Nhất định là có kẻ nào đó đã mang từ ngoài vào rồi ném trong lâu chúng ta, nhất định là muốn hủy hoại danh tiếng của Thái Hoa Lâu!”. Có thể thấy, lúc đó ông ta đã đi kiểm tra rồi và ông ta nói không phải người trong lâu. – Hắc lại cười. – Nhưng mà, ông ta đã đích thân chuẩn bị gian phòng số năm cho chúng ta, một chường quầy đã tra xét toàn bộ lâu, rồi một chường quầy đã sắp xếp mọi thứ trong gian phòng số năm, cho dù không phát hiện ra gian phòng số bốn có một nữ nhân, thì chí ít ông ta cũng phải tìm thấy người bị thương dưới giếng chứ.

Hắc bổ sung một câu nữa:

- Đừng quên là Lưu Hắc vẫn chưa chết, chỉ cần không bị đụng đến phát ngốc thì chắc chắn hắc sẽ hô hoán lên. Vì vậy vào sáng hôm đó, thực ra khi chúng ta phát hiện ra Lữ Dương Cầm, Hồ Hữu Hòe đã phát hiện ra Lưu Hắc, sau đó ông ta nghe ngóng được manh mối liên quan đến Cửu Quỳnh Tiên Cảnh từ chỗ hắc.

Phượng Đa Bệnh nghe đến đây thì đã hiểu ra chuyện.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó thì mọi thứ đều rõ ràng, vì để được cứu nên Lưu Hắc đã nói cho Hồ Hữu Hòe biết sự thật về Lữ Dương Cầm, còn Hồ Hữu Hòe tiện tay kéo hắc lên khỏi giếng, bóp cổ rồi lại nhét hắc xuống giếng. Không ngờ sau khi bị thương, vết thương của Lưu Hắc lại sưng lên, sau khi nhét xuống thì bị kẹt ở giữa thành giếng. – Lý Liên Hoa lại nói. – Sau khi Hồ Hữu Hòe giết Lưu Hắc thì chạy đến gian phòng số bốn, vội vàng mang Phốc Ác Kiếm đi. Để trở lại càng sớm càng tốt, ông ta đã không thể kiểm tra triệt để gian phòng số bốn, ta đoán lúc đó ông ta không tìm thấy manh mối liên quan đến Cửu Quỳnh Tiên Cảnh mà Lưu Hắc nói.

- Vậy vì sao ông ta không đợi lúc rảnh rồi lại đến? – Phượng Đa Bệnh trừng mắt lên.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Đợi đến lúc ông ta có thời gian rảnh thì hai chúng ta đã vào phòng rồi. Người nói xem Hồ Hữu Hòe có gan to bằng trời, dám xét phòng cướp của ngay cạnh giường Phương Đa Bệnh thiếu không?

Phương Đa Bệnh nghe vậy, không khỏi có chút dễ chịu, y ho khan mấy tiếng.

- Vậy đây chính là lí do vì sao ông ta không đến vào cái đêm có ma quỷ lộng hành phải không?

Lý Liên Hoa ngẫm nghĩ, đáp:

- Ta đoán đêm hôm trước đó ông ta không đến, một là sợ bị chúng ta phát hiện, hai là ông ta cho rằng vị nữ khách bị hôn mê kia đã chết rồi.

Phương Đa Bệnh nói:

- Kết quả là nửa đêm nữ nhân kia “xác chết vùng dậy”, lại còn trèo lên nũa.

- Đúng rồi, khi nữ nhân kia tỉnh dậy, nàng ta cũng lục tung phòng lên tìm kiếm. Có thể đây là lí do vì sao nàng ta không lập tức rời khỏi gian số bốn. Nàng ta đã tìm thấy một vật trong phòng. – Hẳn là điều bộ. – Một thứ có thể nằm trong tay. Nhưng nàng ta đã hôn mê mười hai canh giờ, thương thế chắc hẳn rất nặng, hoặc sợ làm kinh động đến người khác, vậy nên tối hôm đó nàng ta vẫn luôn ở trong gian số bốn.

Phương Đa Bệnh nhìn động tác tay của hắn, đột nhiên nhớ ra ngón tay cong cong như vuốt cộp của nữ thi trên gác hai, trước khi chết, nàng ta nhất định đã túm chặt lấy thứ gì đó.

Chẳng lẽ thứ gọi là “kho báu” trong Cửu Quỳnh Tiên Cảnh, chính là một cái hộp cỡ một hai thước? Thế thì có thể đựng được bao nhiêu vàng bạc châu báu đây? Phương Đa Bệnh thấy rất mất hứng. Từ nhỏ đến lớn, tiền mừng tuổi của y mà cũng đựng trong hộp thì phải được mười mấy hai mươi cái, Cửu Quỳnh Tiên Cảnh kia cũng thường thôi.

- Sau đó vào sáng ngày thứ hai, vì hai chúng ta gặp phải ma, không quay về gian số năm nữa nên Hồ Hữu Hòe đã quay lại phòng số bốn để tìm đồ. –

Lý Liên Hoa nói. – Sau đó ông ta phát hiện ra nữ khách kia chưa chết, không những chưa chết mà còn tìm thấy thứ mà ông ta thiết tha mong mỏi nữa kìa. Thế cho nên ông ta lại bóp cổ nữ khách đó, cướp đi thứ kia, kể đó vội vàng giấu cái xác vào gian số ba, định đợi sẽ xử lý sau.

Hắn thân nhiên nhìn tri huyện.

- Hồ Hữu Hòe cho rằng tri huyện đại nhân là một kẻ ngu đần, chắc chắn sẽ biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có gì. Vậy nên ông ta trăm phương ngàn kế mời đại nhân đến đây xử án, nhưng lại không biết rằng tri huyện đại nhân đã nhìn rõ mọi việc, làm sao có thể không thấu tỏ điều bí ẩn trong đó chứ? Chỉ cần phái người đến lục xét phòng của Hồ Hữu Hòe xem có tìm ra Phọc Ác Kiếm hay vàng bạc châu báu có lại lịch bất minh nào không, chẳng phải sẽ biết lời thảo dân nói có mấy phần thật, mấy phần giả sao?

Tri huyện lộn nái nhìn Lý Liên Hoa chăm chăm, Lý Liên Hoa như được tắm trong gió xuân, mỉm cười đáp lại. Tri huyện hẳn học nhìn Lý Liên Hoa một lúc.

- Người đâu! Lục soát cho ta!

Chẳng bao lâu sau đã tìm thấy Phọc Ác Kiếm và một ít vàng bạc châu báu trong phòng Hồ Hữu Hòe, ngay cả bạc vụn và đồng xu mà Hồ Hữu Hòe cũng chẳng bỏ qua, không hổ là người kinh doanh. Ngoài ra, còn có một cái hộp gỗ bóng đến độ có thể soi thấy người, cực kỳ rắn chắc, đao kiếm khó có thể tổn hại, nước lửa khó ngấm, cho dù Hồ Hữu Hòe có làm đủ mọi cách thì cái hộp gỗ đó vẫn cứ trơ ra, không sao mở được.

Có lẽ bí mật của Cửu Quỳnh Tiên Cảnh không cho phép những kẻ phạm tục trên đời này chạm tay nhúng chàm, vậy nên mấy trăm năm qua, chưa có ai tìm thấy vị trí của nó.

Lược Mộng

- Người nói xem, Hồ Hữu Hòe không biết dùng kiếm, mất bao công sức rồi mạo hiểm như vậy để cướp một cây kiếm về rốt cuộc là để làm gì chứ? – Sau khi Phương Đa Bệnh trói Hồ Hữu Hòe lại rồi sai người cười khoái mã đưa về Phương gia để cha xử lý, y rất hay cảm khái.

Lý Liên Hoa thở dài, lẩm bẩm:

- Ông ta cũng đâu có lưỡi như người...

Phương Đa Bệnh trừng mắt nói:

- Người nói gì cơ?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt:

- Hồ Hữu Hòe cướp kiếm là vì ông ta chăm chỉ.

Phương Đa Bệnh giương mắt trôn trôn nhìn hằm, chỉ nghe thấy Lý Liên Hoa thông thả đáp:

- Ông ta sẽ vì thanh bảo kiếm ấy mà chuyển sang luyện kiếm; còn người ấy, dù có cho người một trăm thanh bảo đao, chặt đầu của người đi thì người cũng sẽ không luyện đao.

Phương Đa Bệnh đột nhiên nghiêm túc hằm lên.

- Thế cũng chưa chắc, nghe nói ở Cửu Quỳnh Tiên Cảnh có một thanh đao tên là “Lược Mộng”, nghe nói bóng đao như cầu vồng, thân đao tựa nước, lúc thi triển tỏa ra ánh sáng lấp lánh, vô cùng tuyệt đẹp...

Lý Liên Hoa ngáp một cái đầy mệt mỏi.

Từng có một thanh đao tên Lược Mộng, đao xuất ra bay bổng tựa cầu vồng, bóng đổ xuống trăm dặm, ánh đao di chuyển sông núi ngàn năm chìm vào mộng, khắp dòng sông cảnh sắc tựa môi hồng. Sau đó thanh đao ấy bị gãy, lại được đặt vào một khối băng, tôi thành một thanh kiếm khác.

Tên của nó là “Vân Cảnh”.

HUYỀN TRƯ KÍ

Vương Bát Thập chưa bao giờ gặp may mắn. Từ khi lọt lòng đến giờ, mẹ bị y khắc chết, lúc ba tuổi, để gom tiền mua cho y một cái áo rét, cha y đã lên núi đào măng trong ngày đông giá lạnh, kết quả bị rơi xuống vách núi mà mất. Từ tám tuổi trở lên, y đã bị bà cố tám mươi tuổi bán vào Hồng Diễm Các làm sai vặt với giá tám mươi đồng, vì thế nên y được gọi là Vương Bát Thập. Y cực khổ làm việc trong Hồng Diễm Các, một tháng cũng chỉ kiếm được bốn mươi đồng, đến năm ba mươi tám tuổi, khó khăn

lắm mới tiết kiệm đủ tiền lấy vợ. Thành hôn chưa được ba ngày thì thê tử y chê lùn quá, đi ra ngoài sẽ bị mất mặt nên đã bỏ trốn cùng Trương Đại Tráng nhà bên, thế nên cho đến tận bây giờ Vương Bát Thập vẫn sống một mình.

Mặc dù chẳng có ai yêu thương nhưng Vương Bát Thập rất ít khi oán hận ông trời. Thỉnh thoảng tự soi mình xuống dòng sông nhỏ ở phía Đông trấn, y cũng cảm thấy cái kẻ dưới nước kia nhìn quá ư kì dị xấu xí, người lại chỉ cao tới bốn thước(*). Mẹ kiếp, đúng là chẳng ai yêu thương cho nổi, y có thể làm việc trong Hồng Diễm Các đã là được ông trời chiếu cố lắm rồi.

() 01 thước là 33 cm, 04 thước là khoảng 1m3.*

Người thật thà hiểu chuyện, an phận thủ thường như y thật sự nên được hưởng cuộc sống bình yên đơn giản, lúc chết thì nằm vào bãi tha ma, thế là kết thúc. Vương Bát Thập chưa bao giờ nghĩ đến việc bản thân sẽ có một ngày gặp phải ma quỷ.

- Tối hôm qua, ta đi đổ bô ở Hồng Diễm Các rồi quay về, ở đây tối mò mò, ta chẳng nhìn thấy gì cả, dĩ nhiên lúc ra ngoài ta cũng không đốt đèn. Đúng lúc ta định mở cửa thì phát hiện ra cửa không khóa mà lộ ra một khe hở... Ta nghĩ bụng, không lẽ là có trộm? Ngàn vạn lần đừng trộm cái chần ta mua mười tám văn tiền trong phòng nhé, vì vậy để tóm được cái tên bên trong, ta dò dẫm đi vào qua cửa sổ. Kết quả vừa vào trong thì ôi trời ơi, ôi mẹ ơi!!! Trong phòng ta có một thứ đang lơ lửng, trắng xóa như quỷ, ta đánh một gậy qua thì cái thứ đó vụt phát sáng, thì ra đó là một bộ quần áo, ta ngược lên thì nhìn thấy...

Xà Treo Cổ

Thôn dân của thôn Giác Dương vẫn luôn kính nhi viễn chi(*) với Hồng Diễm Các, bởi vì đó là một kĩ viện, hơn nữa nhà thô ngói vỡ, đám cô nương bên trong lại vừa già vừa xấu theo đúng kiểu kĩ viện hạng bét. Nhưng sáng hôm nay, cửa sau Hồng Diễm Các lại náo nhiệt hẳn, người người đông nghẹt cứ như đi họp chợ vậy. Ai ai cũng muốn đến ngó qua kho cũi của Vương Bát Thập một cái. Vì khi sinh ra, y quá lùn nên tới giờ ít có ai ngó ngang tới chỗ y, trong nhà thậm chí không có ghế ngồi. Bởi vậy có người

còn mang ghế ở nhà đến để tránh không có ghế ngồi, nếu thế chẳng phải rất thiệt thòi sao?

() Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi.*

- Ui cha...

Một vị thư sinh mặc áo xám đang đi về phía Vạn Phúc Đậu Hoa Trang bên cạnh Hồng Diễm Các thì bị đám đông đụng một cái nghiêng ngã cả người, quay lại nhìn bọn họ đổ xô về phía kĩ viện thì không khỏi lấy làm lạ. Hẳn do dự trong chốc lát rồi cũng đi đến đó xem náo nhiệt.

- A... - Mọi người tập trung cả ngoài kho củi của Vương Bát Thập, đồng thanh phát ra những tiếng kinh ngạc tán thán.

Một con lợn nái cực lớn, mặc bộ quần áo màu trắng may bằng vải lĩnh phất phơ treo dưới xà nhà trong phòng Vương Bát Thập, một sợi dây thừng quấn quanh cổ, nhìn đúng là giống treo cổ chết.

- Lợn nái biết treo cổ, đúng là chuyện lạ trên đời, nói không chừng nó đã nhìn trúng Vương Bát Thập, sau đó thì triển tiên pháp biết được nhiều năm nay người chưa được ăn thịt lợn nên đã treo người lên để cung cấp thịt cho người ăn đấy. – Văn lão thư sinh, người đã mở trường học lâu đời trong thôn Giác Dương gật gù đắc ý. - Đúng là tình cảm sâu nặng mới nghe thấy lần đầu.

- Y phục của nữ nhân kia, ha ha, lợn mặc y phục của nữ nhân... - Một bé trai bảy tám tuổi cười haha. – Nếu như nó biết biến hóa thì sao y phục lại không biến thành lông lợn nhỉ?

Vương Bát Thập lắc đầu lia lịa.

- Không không, đây không phải là Trư Tiên, ta thấy chỗ này chắc chắn có nữ quý. Các người nhìn bộ y phục này xem, trong túi còn có đồ gì đó, đúng là trang phục mà nữ nhân đã mặc qua rồi, các người nhìn thứ này mà xem... Đây có phải là thứ người bình thường hay có không ? – Y dịch ghế, trèo lên móc ra một thứ đồ trong bộ trang phục màu trắng trên người con lợn nái. – Thứ này này.

Mọi người ngược lên nhìn, chỉ thấy trong bàn tay già nua vừa đen vừa thô của Vương Bát Thập có một miếng kim điệp tử(*). Lợn nái tất nhiên không biết tiêu tiền, quần áo tất nhiên chẳng thể tiêu tiền, vậy ba lượng vàng này là của ai đây ? Vương Bát Thập chỉ chỉ vào con lợn nái treo lủng lẳng trên xà nhà.

(*) Vàng lá.

- Đây chắc chắn là oán nữ bị chết quá oan uổng nên đã chuyển hiện trạng lúc mình còn chết lên thân con lợn nái, hi vọng có người sẽ giúp nàng ta giải oan...

Văn lão thư sinh lập tức nói :

- Vớ vẩn, vớ vẩn, treo cổ tức là tự sát, lấy đâu ra oan tình chứ ?

Vương Bát Thập ngẩn ra.

- À...

Trên mặt y có chút thất vọng, y liếc nhìn mọi người thì thấy ai ai cũng nhìn con lợn treo cổ chết trên xà nhà rồi tấm tắc kêu lạ, nhưng ngẫm nghía một lúc rồi ai cũng thấy chán, có vài người đã định rời đi, trong lòng y có hơi lo lắng. Chính vào lúc này, đột nhiên gỗ trên xà nhà phát ra một tiếng kêu kì lạ. Lúc mọi người xông xáo quay lại, miếng vải trắng phất phơ, con lợn bị treo cổ kia nặng nề rơi xuống đất đánh phịch một tiếng. Một vật trên thân thể nó bay lên sau chấn động đó, rơi thẳng vào giữa đám người.

- A...

Mọi người đồng loạt tránh ra, có một người vội vàng rút cổ lại, thứ đó lao ra như bay vào ngực gã. Tất cả kêu lên ầm ĩ, thứ đó đâm trúng vào ngực người kia trong những tiếng kêu "ui cha", người kia ngồi phịch xuống đất, hai tay túm lấy thứ đó, mặt mày hoang mang, hoàn toàn không biết thứ này từ đâu bay đến.

Mọi người vội vàng quay lại xem xét, chỉ thấy tay người đó đang túm lấy một mũi mâu lăm lăm rỉ sét, trên mũi mâu dính đầy vết máu tối màu, rõ ràng là vừa bay từ trong xác con lợn nái kia ra. Vương Bát Thập ngồi xuống sờ soạng con lợn nái vừa bị rơi xuống rồi kêu lên:

- Không phải con lợn này treo cổ chết, mà là bị mũi mâu đâm chết.

Mọi người lại vây xung quanh, ánh mắt tập trung lên con lợn chết kia, sau hồi lâu Văn lão thư sinh mới nói:

- Vương Bát Thập, ta thấy người phải đi đâu đó trốn thôi, con... con lợn nái bị mũi mâu đâm chết không biết được ai treo lên trong nhà người, nhất định có gì đó kì quái. Vàng kia người mau mau ném đi, ta thấy không tốt lành đâu, chúng ta không có phúc, không hưởng thụ được cái vận may này. Mọi người giải tán thôi, giải tán thôi.

Mọi người nhìn thấy mũi mâu thì đều thấy hoảng sợ, nhao nhao rời đi, chỉ còn lại người thư sinh mặc áo xám tay cầm mũi mâu, cùng với Vương Bát Thập đang đứng ngăn ra đó.

- Người...

Thư sinh mặc áo xám và Vương Bát Thập cùng lúc mở miệng, cùng lúc yên lặng, sau đó thì ai nấy đều ngăn ra một hồi, Vương Bát Thập nói:

- Người... người là Trư Yêu à?

Thư sinh áo xám lắc đầu lia lịa.

- Không phải, không phải, A di đà Phật, tội lỗi, tội lỗi. Vốn ta định đến Vạn Phúc Đậu Hoa Trang ăn đậu hũ, nào ngờ nơi đây có lợn nái treo cổ, đã thế trên thân thể lại có một thanh đao bay ra...

Vương Bát Thập thấy hấn vẫn túm chặt mũi mâu trong tay.

- Đây là mũi mâu, không phải đao, đây là... ài, đây là... - Y cầm mũi mâu trong tay thư sinh áo xám. – Đây không phải là mũi mâu trên sân khấu, mà là đồ thật đấy.

Mũi mâu đó tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, lưỡi sáng bóng, không hề rỉ sét chút nào, hoàn toàn khác với đồ được mô phỏng trong miếu, trên sân khấu, thực sự là thứ để giết người. Trong nháy mắt y thấy toàn thân nổi gai ốc. Thư sinh áo xám kia vội rút một cái khăn từ trong người ra lau tay, sau khi lau xong, trên khăn ngoài máu lợn ra thì còn có hai sợi màu đen khá dài. Hấn còn đang thần thờ thì Vương Bát Thập đã nhanh nhẹn hơn, y hét lớn:

- Tóc kìa!

Hai sợi tóc dài hơn hai thước dính trên đầu mũi mâu, cuối cùng lại rơi vào trong khăn lau tay của thư sinh áo xám, nhìn rất bắt mắt. Trong bụng lợn nái tất nhiên sẽ không mọc tóc, Vương Bát Thập nhấc đầu mâu lên, chỉ thấy bên trên mũi mâu vẫn còn vướng vài sợi tóc đen khác, rất khó gỡ. Y há hốc miệng.

- Đây... đây...

- Đó là... hình như là mũi mâu này đã đánh trúng vào đầu của ai đó, sau đó bay ra ngoài, đâm vào bụng con lợn nái này... - Thư sinh áo xám lẩm bẩm. – Vậy nên ở phía trên đầu mũi mâu bay ra từ trong bụng lợn nái vẫn còn tóc.

Vương Bát Thập run rẩy nói:

- Đây là hung khí sao?

Thư sinh áo xám an ủi y:

- Đừng sợ, đừng sợ! Có lẽ cây đao... à... mũi mâu này chỉ đánh trúng người thôi, người đó vẫn chưa chết. Mà nói không chừng chỉ là do con lợn nái này ăn phải mấy cọng tóc, rồi... vẫn chưa tiêu hóa hết.

Vương Bát Thập càng nghĩ càng thấy hãi.

- Con lợn này ăn phải tóc thì làm sao... làm sao lại treo lủng lẳng trong phòng ta... Ta đã chọc giận ai chứ? Ta...

Y càng nói càng thấy mình bị oan, Vương Bát Thập ngồi phịch xuống đất, nhăn nhó khóc lóc. Thư sinh vận áo xám vội vàng đặt mũi mâu trong tay sang bên cạnh, hẩn vố ai Vương Bát Thập.

- Đừng sợ, có lẽ là ai đó muốn trêu đùa người thôi, qua vài ngày nữa tất nhiên sẽ có người thành thật nói cho người biết.

Vương Bát Thập khóc lóc:

- Con lợn nái này cũng đáng giá vài ba lạng bạc, ai lại hoang phí vài ba lạng bạc để trêu người chứ? Chắc chắn là ta đã trêu chọc phải Trư Yêu nữ quý, giờ nó ám ta, ta chắc chắn sẽ không sống qua nổi giờ này ngày mai đâu. Tối nay sẽ có nữ quý mặt xanh nanh vàng đến nhận hồn, Diêm La Vương, ta chết oan uổng quá...

Thư sinh áo xám càng ra sức vỗ vai y.

- Không đâu, không đâu...

Vương Bát Thập vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy bàn tay đầy máu lợn của hắn bôi hết lên cả người mình, y lại càng gào khóc âm ỉ:

- Quỷ kia... Quỷ lợn nái kia... ta chỉ có một bộ quần áo lành lặn này thôi...

Thư sinh áo xám luống cuống lấy khăn khô ra lau đi vết máu lợn, nhưng hắn càng lau thì nó càng lem ra. Thấy Vương Bát Thập nước mắt nước mũi đầm đìa, cái mặt tròn xoe đã giống hệt màu tiết canh, hắn không biết phải làm sao, đành lớn tiếng nói:

- Đừng khóc đừng khóc, lát nữa ta sẽ mua đên người một bộ đồ mới, thế nào hả?

Mắt Vương Bát Thập sáng lên.

- Thật sao?

Thư sinh áo xám gật đầu lia lịa.

- Thật chứ, thật chứ!

Vương Bát Thập vui vẻ hắn lên.

- Vậy đi mua luôn thôi.

Thư sinh áo xám còn chưa ăn sáng, hắn thành khẩn nói:

- Trước khi mua quần áo, chi bằng ta đi ăn trước...

Vương Bát Thập mừng lo đan xen, y run rẩy nói:

- Công... công tử muốn mời ta ăn cơm sao?

Thư sinh áo xám nghe thấy hai chữ "công tử" thì giật nảy người.

- Người có thể gọi ta một tiếng đại ca.

Vương Bát Thập quen nghe người ta ra lệnh rồi, y chưa bao giờ biết nghi ngờ phản đối, vậy nên mở miệng liền gọi luôn "đại ca". Y cũng không nhận thấy mặc dù người trước mặt nhìn uế oải lắm lắm nhưng vẫn chưa già, luận về tuổi tác thì hình như còn chưa làm được "đại ca" của y. Thư sinh áo xám

nghe y gọi một tiếng "đại ca" thì trong lòng rất thoải mái, thông thả dẫn tiểu đệ đến Vạn Phúc Đậu Hoa Trang dùng bữa.

Đậu hũ mua ở Vạn Phúc Đậu Hoa Trang giá một văn tiền một bát, cực kì rẻ và hời. Thử sinh áo xám không những vô cớ mời Vương Bát Thập ăn một bát đậu hũ, mà còn hào phóng mời y ăn hai cái màn thầu, một đĩa đậu ngũ hương. Vương Bát Thập được ưu ái mà vừa mừng vừa lo, xúc động đến rơi lệ, nếu y là một cô gái thì y sẵn sàng lấy thân báo đáp, nhất định sẽ gả cho hần.

Lúc ăn cơm nói chuyện rôm rả, cuối cùng Vương Bát Thập cũng biết "đại ca" của y họ Lý tên Liên Hoa, hôm qua vừa chuyển đến thôn Giác Dương, không ngờ sáng nay tỉnh dậy đã nhìn thấy chuyện lợn nái treo cổ lạ lùng, lại còn liên lụy làm hần nợ Vương Bát Thập một bộ quần áo nữa chứ. Cũng may đại ca của y tính tình rất tốt, lại nói lời giữ lời, sau khi dùng bữa xong đã sai tiểu nhị ra ngoài mua cho Vương Bát Thập một bộ quần áo mới, càng khiến Vương Bát Thập thấy tôn kính hần hơn.

Lý Liên Hoa chậm chạp ăn món đậu ngũ hương, thực khách bên cạnh đều đang bàn tán về chuyện con lợn nái trong nhà Vương Bát Thập. Hần nghe một hồi rồi hỏi:

- Vương Bát Thập, hôm nay trong thôn có nhà ai bị mất lợn nái không?

Wương Bát Thập lắc đầu quầy quậy.

- Mặc dù trong thôn có nhiều người nuôi lợn, nhưng quả thực chưa nghe có ai bị mất lợn nái, nếu không thì làm gì có chuyện sáng nay họ không đến nhà đệ đòi chứ? Một con lợn đắt đỏ lắm đấy...

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa, hần cực kỳ đồng tình với câu "Một con lợn đắt đỏ lắm".

- Một con lợn nái đã chết, đêm qua len lén chạy đến nhà đệ treo cổ, chuyện này nếu để đám thử sinh thuyết sách(*) biết được thì nhất định sẽ sáng tác được ra chuyện kể đấy.

() Dùng để chỉ những người kiếm tiền bằng nghề kể chuyện.*

Wương Bát Thập vừa quẩn bách vừa đau xót, y nói:

- Đám thư sinh thuyết sách chỉ vài ngày là có thể kiếm được cả xâu tiền rồi...

Hai người đang tán gẫu về con lợn nái thì những người đang ăn đậu hũ trong phòng bỗng nhiên nhốn nháo hẳn lên, Vương Bát Thập vội vàng lách ra ngoài xem náo nhiệt.

Chuyện này thật quá kinh khủng, y há hốc mồm, mắt tròn tròn.

Căn nhà mà cha mẹ y chẳng mấy thiết tha, lại từng có con lợn nái treo cổ chết rồi giờ đang sụp xuống đất, căn nhà đó bị cháy rồi. Không những bị cháy, nhìn khói mù cuồn cuộn lửa cháy phừng phừng thế kia, cho dù y có biến thân thành Đông Hải Long Vương đến đó dập lửa, e là cũng chỉ còn lại đồng tro bụi. Mặc dù y chưa từng trải qua nhiều sự đời nhưng cũng là một người sáng suốt, trong tuyệt vọng y hiểu được rằng cái chần đáng giá tám mươi văn tiền đã rời xa y rồi. Làm sao lại xảy ra hỏa hoạn vậy nhỉ? Trong nhà đến đèn dầu còn không có thì làm sao cháy được nhỉ?

Lý Liên Hoa vung tay áo quạt đi khói bụi và hơi nóng bốc ra từ tiền sảnh. Bên cạnh xảy ra hỏa hoạn khiến Đậu Hoa Trang cũng gặp phải tai ương, không ít khách nhân ôm đầu chạy mất dạng, Lý Liên Hoa còn chưa thưởng thức hết đĩa đậu ngũ hương, giò đành bịt mũi vào ăn tiếp.

Vương Bát Thập thần thờ quay lại, ngồi xuống cạnh Lý Liên Hoa, y sụt sịt mũi, lẩm bẩm:

- Ta biết ngay là Trư Yêu nữ quý đến thì chẳng có gì tốt lành mà, nhà của ta ời... cái chần mới của ta ời... - Y càng nghĩ càng thấy bi ai, đột nhiên gào khóc lên. – Người mẹ đã chết của con ời, người cha đã chết của con ời, Vương Bát Thập con không trộm không cướp không gian không tặc, ông trời người sao lại để nương tử đã bỏ trốn quay về đốt nhà con vậy, con đã trêu chọc ai vậy? Con còn chưa ăn miếng thịt lợn nào mà, con trêu chọc Trư Yêu ở đâu vậy? Ài ài ài...

Lý Liên Hoa bất đắc dĩ nhìn đĩa đậu hũ hương trước mặt, người bên cạnh nước mắt nước mũi ròng ròng, những tiếng ồn ào không ngừng vang lên bên tai, hẳn đành thở dài.

- Chuyện này... nếu không chê, đệ có thể tạm thời ở lại chỗ của ta.

Vương Bát Thập sung sướng như điên, y quỳ phịch xuống đất.

- Đại ca, đại ca à, huynh đúng là cứu tinh của đệ, là thần tiên hạ phàm!

Lý Liên Hoa tính tiền trong tiệc nuôi rồi dẫn Vương Bát Thập chậm rãi bước ra.

Đi ra ngoài liền có thể cảm nhận được sức nóng của ngọn lửa. Nơi Vương Bát Thập sống là kho chứa củi trong Hồng Diễm Các, có rất nhiều rơm củi. Trận hỏa hoạn này chắc chắn không thể cháy xong trong một chốc một lát. Lý Liên Hoa và Vương Bát Thập chen vào trong đám người nhìn qua một tẹo, Vương Bát Thập mở miệng định khóc tiếp thì nghe thấy Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Cũng may nơi bị cháy chỉ là gian phòng trống...

Vương Bát Thập ngẩn ra rồi bỗng đổ mồ hôi lạnh toàn thân, quên luôn cả khóc. Lý Liên Hoa vỗ vai y.

- Qua bên này.

Thế là Vương Bát Thập ngoan ngoãn theo hẩn đi qua bên đường, càng đi mắt y càng mở lớn. Y chỉ thấy đại ca mình tiến vào một căn lầu nhỏ hai tầng khắc đầy hình hoa sen trên thân, căn lầu gỗ này mặc dù không cao nhưng trong mắt Vương Bát Thập thì nó đã là biệt thự xa hoa, là phủ đệ của thần tiên rồi.

Lý Liên Hoa mở cửa lớn, Vương Bát Thập không dám bước vào, y thấy trong nhà sáng sủa sạch sẽ, đồ đạc mặc dù không nhiều nhưng được dọn dẹp cực kỳ ngăn nắp gọn gàng, hoàn toàn khác với kho chứa củi của y. Y cảm thấy mình mà bước chân vào thì sẽ là khinh nhờn nơi ở của vị thần tiên này. Lý Liên Hoa thấy Vương Bát Thập lại đứng đó run rẩy thì quay sang nhìn y đầy thân thiện.

- Sao vậy hả?

Vương Bát Thập lộ ra vẻ mặt chực khóc đến nơi.

- Quá... quá... quá... quá ư là sạch sẽ, đệ không dám... không dám bước...

Lý Liên Hoa "à" lên một tiếng.

- Sạch sẽ sao? – Hắn chỉ xuống đất. – Có bụi bẩn kia kìa, đừng sợ đừng sợ, đi vào đi.

Bụi bẩn? Mắt Vương Bát Thập híp lại như mắt gà chọi mới nhìn thấy tẹo tẹo bụi bẩn, bé đến gần như không có ở dưới đất, nhưng Lý Liên Hoa đã đi vào rồi, không hiểu vì sao y lại cảm thấy sợ hãi, vội vội vàng vàng tiến vào theo.

Chính vào giây khắc lúc y bước vào lầu Liên Hoa vân cát tường thì "choang" một tiếng, một chậu hoa bay chéo đến, đập thẳng vào trước cửa vỡ tan tành, vừa vụn vào đúng chỗ Vương Bát Thập mới đứng. Vương Bát Thập giật nảy người, quay lại ló đầu ra nhìn, chỉ thấy con đường lớn đầy người qua lại, chẳng biết kẻ nào đã ném chậu hoa đến. Lý Liên Hoa kéo y đi vào, vội vàng đóng cửa lại.

Chậu hoa vỡ nát nằm lặng lẽ ở trước cửa. Đây là một chậu hoa cũ kĩ chứa đầy đất bên trong, cũng không biết ban đầu trồng loài hoa nào, nhưng sau bị người ta nhổ đi, lại còn đập vỡ cả cả chậu ở cửa nữa.

Một đồng bừa bãi dưới đất khiến người ta cảm thấy có chút đáng tiếc.

Lý Liên Hoa ngồi trên ghế, từ trên cao nhìn xuống Vương Bát Thập, y cương quyết không chịu ngồi lên ghế, tay phải Lý Liên Hoa cầm quân cờ mà Phương Đa Bệnh làm rơi lúc đến chơi cờ lần trước, khe khẽ gõ từng cái từng cái lên mặt bàn. Vương Bát Thập vốn vẫn cảm thấy đại ca mình là thiên thần hạ phàm, đến để cứu vớt y trong cơn nước sôi lửa bỏng, nhưng bị ánh mắt của Lý Liên Hoa nhìn hồi lâu thì một kẻ ngu như y cũng thấy rợn tóc gáy.

- Đại ca à?

Lý Liên Hoa gật đầu, ngẫm nghĩ một lúc.

- Trên gác hai có gian phòng khách, trong phòng khách có rất nhiều chén rượu, bút lông, nghiên mực, đừng đụng vào chúng, để có thể tạm thời ở trong đó.

Vương Bát Thập dập đầu lia lịa, không dập đầu thì không cách nào diễn đạt được sự cảm kích của y, Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại:

- Có điều đệ phải giúp ta làm chút chuyện, chuyện này quan trọng lắm lắm, cực kỳ cấp bách, nếu không phải đệ thì người bình thường chắc không làm nổi đâu.

Vương Bát Thập mừng rỡ.

- Đại ca muốn đệ làm gì thì đệ sẽ làm cái đó, kho chứa củi của Hồng Diễm Các đã bị cháy rồi, đệ cũng chẳng có gan quay lại đó nữa. Nếu như có thể giúp được đại ca thì tốt quá rồi.

Lý Liên Hoa gật đầu đầy nhã nhặn, ngón tay trắng trẻo vẫn cầm quân cờ gỗ nhẹ lên mặt bàn. Sau thời gian một nén hương, Vương Bát Thập nhận được công việc "quan trọng lắm lắm, cực kỳ cấp bách, người bình thường không làm nổi" mà Lý Liên Hoa muốn y làm... đó là đếm tiền. Lý Liên Hoa đưa cho y một xâu tiền, nói đầy vẻ tiếc nuối:

- Xâu tiền này rõ ràng có một trăm lẻ một xu, nhưng ta đếm kiểu gì cũng chỗ có một trăm xu, đệ giúp ta đếm lại xem.

Vương Bát Thập được ưu ái mà vừa lo vừa sợ, y nhận lấy xâu tiền nhiều nhất mà mình từng thấy trong đời, vừa căng thẳng vừa nghiêm túc bắt đầu công việc đếm tiền.

Phá Cửa

Ngày thứ hai, khi gà còn chưa gáy thì Vương Bát Thập đã rời giường, y nhanh tay nhanh chân quét tước lau dọn một lượt khắp căn lầu gỗ. Vốn y còn định nấu cho đại ca bát cháo nữa nhưng trong đây lại không có phòng bếp, chỉ có một cái bếp than để đun nước, ngay cả một hạt gạo cũng chẳng thấy đâu. Lúc y đang bận rộn thì Lý Liên Hoa lại đang ngủ ngon lành, không hề có ý định rời giường.

Gà gáy ba tiếng, mặt trời mọc đã lâu.

Sau khi Vương Bát Thập đếm xâu tiền kia được mười lần thì Lý Liên Hoa cuối cùng cũng chậm rãi tỉnh giấc. Vừa mặc xong quần áo đã nghe thấy ngoài cửa vang lên một tiếng "rầm", cửa lớn của lầu Lý Liên Hoa bỗng nhiên bị người ta đập ra, một người trung niên mặc cẩm bào màu vàng cầm kiếm xông vào.

- Vương Bát Thập đâu? Gọi hần ra đây gặp ta!

Lý Liên Hoa vừa mặc xong quần áo đi xuống gác, tay vừa chạm tới ly nước mà Vương Bát Thập rút cho hần, trước mắt liền xuất hiện một người mặc áo vàng mặt mày dữ dằn, khí thế kinh người. Hần còn chưa kịp mở miệng hỏi người tới là ai, có chuyện gì mà lại đập hồng cửa nhà hần, định bồi thường hần mấy lượng bạc... thì người đó đã trầm giọng, nói:

- Lý Liên Hoa, theo "Vạn Thánh Đạo" chúng ta thấy thì lầu Liên Hoa vẫn cát tường chẳng qua cũng chỉ có vậy thôi, đâu được coi là nơi địa thế hiểm nguy gì chứ. Ta chỉ cần Vương Bát Thập thôi, người tránh ra đi.

Vạn Thánh Đạo là Tổng minh của võ lâm Giang Chiết(*). Mấy năm gần đây dã tâm của Giác Lệ Tiểu càng lúc càng rõ ràng, ngoài việc Tứ Cổ Môn tái xuất hiện, mấy năm trước Giang Chiết đã thành lập Tổng minh Vạn Thánh Đạo để liên lạc, tập hợp tin tức và lực lượng của ba mươi ba môn phái võ lâm Giang Chiết, nhằm thống nhất quyết sách tiến lui. Mấy năm lại đây, Vạn Thánh Đạo đã trở thành liên minh mạnh mẽ nhất trong chốn võ lâm, hai phe hắc bạch và thậm chí là cả quan phủ cũng phải nể mặt Vạn Thánh Đạo đến bảy phần.

() Giang Tô và Chiết Giang*

Lý Liên Hoa còn chưa uống được ngụm nước thì người mặc áo vàng kia đã nói liên tục, chỉ đích danh muốn dẫn Vương Bát Thập đi. Vương Bát Thập căn bản không biết người trung niên ăn vận toàn thân vàng chói kia, y sợ hãi đến nỗi mặt mày nhợt nhạt, không biết con lợn treo cổ chết trong nhà mình lại mang đến hậu quả nặng nề đến vậy. *Không... không... không... phải chỉ là con lợn nái thôi sao?*

- Kim tiên sinh. – Lý Liên Hoa mỉm cười. – Muốn dẫn Vương Bát Thập đi cũng được, nhưng không biết sai vật của Hồng Diễm Các đã phạm phải lỗi gì mà bị Vạn Thánh Đạo xem trọng đến vậy, không ngại tự mình đến bắt người?

Người mặc áo vàng có ánh mắt nghiêm nghị, vẻ mặt hung dữ, nhưng thấy Lý Liên Hoa không tức giận mà còn mỉm cười rất đổi ôn hòa, lại thêm bị gọi là "Kim tiên sinh" thì sửng người.

- Tại hạ không phải mang họ Kim.

Lý Liên Hoa cũng không để ý.

- Trong nhà Vương Bát Thập chẳng qua chỉ có con lợn nái treo cổ chết, hình như... liên quan rất xa tới... Vạn Thánh Đạo...

Người mặc áo vàng giận dữ nói:

- Có người tìm thấy lệnh bài "Loạn Vân Châm" Phong Tiểu Thất trong đồng đồ nát ở nhà hăn, còn có một thanh mâu bị gãy, chẳng phải thứ người có thể cầm được đó sao?

Lý Liên Hoa nhú mày lại.

- Phong Tiểu Thất?

Người mặc áo vàng gật đầu.

- Con gái Tổng minh chỉ Vạn Thánh Đạo, Phong Khánh.

Lý Liên Hoa nhìn Vương Bát Thập, lăm bắm:

- Thì ra... con lợn nái đó thực sự có can hệ rất lớn. Vương Bát Thập.

Vương Bát Thập nghe hăn gọi tên thì lập tức nói:

- Đại ca, có tiểu đệ.

Lý Liên Hoa chỉ vào người mặc áo vàng, nghiêm mặt nói:

- Vị Kim tiên sinh đây có chút chuyện muốn hỏi đệ, đệ cứ đi theo hăn đi. Yên tâm, hăn sẽ không làm khó đệ đâu.

Vương Bát Thập hồn bay phách tán, y túm lấy ống quần Lý Liên Hoa, nước mắt giàn giụa.

- Đại ca, đại ca, huynh ngàn lần đừng vứt bỏ đệ. Đệ không đi, đại ca ở đâu thì đệ ở đó, có chết cũng không đi, ta không muốn đi với người khác, đại ca à...

Lý Liên Hoa che mặt thở dài. Người mặc áo vàng không khỏi nhướn mày, gã bước nhanh đến, túm lấy Vương Bát Thập định kéo đi, không ngờ Vương Bát Thập mặc dù người thì lùn, chân thì ngắn nhưng sức lực lại kinh người. Y cứ vịn chặt lấy chân Lý Liên Hoa, có chết cũng không chịu buông

ra, lồi lồi kéo kéo chẳng ra cái thể thống gì. Người mặc áo vàng mặt đã đen giờ còn đen hơn, cuối cùng không nhịn được nữa, nói:

- Như thế này vậy, mời Lý lâu chủ cũng đi theo ta một chuyến.

Lý Liên Hoa tỉ mỉ nghiêm nghị, nói:

- Ta không ngại tới Vạn Thánh Đạo, nhưng người đập hỏng cửa nhà ta rồi, đợi đến khi ta quay về, trong lâu bị mất trộm thì...

Đầu mày người mặc áo vàng khề giật giật, y nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chuyện cánh cửa, Vạn Thánh Đạo tất nhiên sẽ sửa lại giúp ngài, mời đi thôi!

Lý Liên Hoa vui vẻ phúi phúi tay áo.

- Kim tiên sinh một lời hứa đáng giá ngàn vàng, vậy ta đi thôi.

Mặt mày người đó càng lúc càng nhăn nhó, gã không mang họ Kim! Nhưng khó khăn lắm mới dẫn được người đi nên tất nhiên gã cũng không muốn tính toán với Lý Liên Hoa, bèn đưa tay lên:

- Đi thôi!

Vương Bát Thập thấy đại ca cũng đi thì trong lòng mừng rỡ, y theo sát sau lưng Lý Liên Hoa, cùng người mặc áo vàng kia ra khỏi đại môn. Ngoài cửa có một cỗ xe ngựa đang đợi, ba người lên xe, tuần mã cất vó trong bụi mịt mù.

Bốn bức vách trong xe ngựa trắng trơn, không trang trí gì cả. Vị "Kim tiên sinh" cả người một màu vàng kia ngồi khoanh chân nhắm mắt, Lý Liên Hoa ngáp một cái, đưa mắt nhìn xung quanh. Bỗng nhiên hần nhìn ở góc xe ngựa có một bọc đồ dài cỡ hơn ba thước. Cái bọc đó bằng gấm vàng, miếng gấm bị xé nham nhở, không cắt diềm, bên cạnh hình như còn bị vẽ thứ gì đó bằng mực đậm, không phải rồng nhưng hình như cũng là con gì đó giống rồng. Hần nhìn cái bọc ấy một lúc lâu rồi đột nhiên hỏi:

- Kim tiên sinh, đó là gì vậy?

Người mặc áo vàng kia giật dử đáp:

- Tại hạ đi không đổi danh, ngồi không thay họ, "Thiên Lý Tiểu Phong Hành" Bạch Thiên Lý.

Lý Liên Hoa "à" lên một tiếng, nhìn y đầy áy náy.

- Thế đó là gì vậy ?

Bạch Thiên Lý liếc nhìn cái bọc, vẻ giận dữ đột nhiên dịu đi.

- Một thanh kiếm.

Lý Liên Hoa hỏi tiếp:

- Có phải là "Thiếu Sư" không?

Bạch Thiên Lý sững người.

- Không sai.

Lý Liên Hoa ôn hòa nhìn bọc đồ kia, sau giây lát liền mỉm cười. Bạch Thiên Lý lấy làm lạ:

- Ngài nhận ra Thiếu Sư sao?

Lý Liên Hoa đáp:

- Nhận ra chứ.

Bạch Thiên Lý nói:

- Thanh kiếm này là bảo kiếm bên người Lý Tương Di năm đó. Lý Tương Di mang bên mình hai thanh kiếm, một cương một nhu, cương là Thiếu Sư, nhu là Văn Cảnh, hai thanh kiếm đó đã cùng chìm xuống biển với Lý Tương Di. Mấy năm trước, có người đã đánh cá ở Đông Hải đã vô tình tìm được Thiếu Sư, sau đó thanh kiếm này đã bị mua đi bán lại nhiều lần, đến tận khi nó về với ta thì đã qua tay bốn mươi ba người rồi. – Gã lãnh đạm nói. – Đúng là số mệnh của danh kiếm...

Lý Liên Hoa vốn không nhìn vào thanh kiếm, nghe vậy thì lại quay sang liếc nó.

- Thanh kiếm này... - Bạch Thiên Lý lạnh lùng hỏi. – Ngài có muốn nhìn qua không?

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa, Bạch Thiên Lý nói:

- Xem đi. Ta không dùng kiếm, lúc mua thanh kiếm này về cũng là do "Thương Hải Kiếm" Mạc Thương Hải Mạc lão nhường cho ta. Vốn cũng

chỉ để người ta xem thôi, thêm một người xem thì sẽ có thêm một người nhớ lại phong thái của nó năm đó.

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Kim tiên sinh, thật sự cảm ơn.

Bạch Thiên Lý ngẩn ra, người này lại quên mất là y họ Bạch chứ không phải họ Kim rồi. Thấy Lý Liên Hoa với lấy bọc đồ bằng gấm vàng, loáng một cái, gấm vàng mềm mại đã trượt xuống mu bàn tay, để lộ một thanh kiếm bên trong.

Đó là một thanh trường kiếm màu xám đen, trong sắc xám u tối ấy lại lộ ra một màu xanh bích lạnh lạnh. Thân kiếm âm u nhưng lại sáng bóng tựa như thành giếng, mảnh gấm vàng rơi xuống, có thể cảm nhận được luồng khí mát lạnh phả ra từ thanh kiếm. Lý Liên Hoa cầm chuôi kiếm qua miếng gấm, mặc dù chưa nhìn thấy nhưng hẳn biết trên chuôi kiếm có khắc hình Nhai Xế(*), miệng Nhai Xế có đeo tua kiếm. Mười lăm năm trước, để có được nụ cười của Kiều Uyển Văn, Lý Tương Di từng thắt một dải lụa đỏ dài hơn một trượng ở chuôi kiếm, múa một bộ "*Túy Như Cuồng*" ba mươi sáu kiếm trên nóc thanh lâu Giang Sơn Tiếu ở Dương Châu.

() Con thứ bảy của rồng, là linh vật có tính khí hung hăng, hay nổi giận và ham sát sinh, thường được chạm khắc trên các vũ khí như đao, búa, kiếm, xà... ngụ ý thị uy, làm tăng thêm sức mạnh và lòng can đảm của các chiến binh nơi trận mạc.*

Năm đó... muôn người trong thành Dương Châu đều đổ xô ra đường, có biết bao người bị đập ngã chỉ để tranh nhau nhìn được một kiếm lụa đỏ ấy.

Hắn còn nhớ, sau cùng thanh kiếm ấy đã chém nát cột buồm trên con thuyền của Địch Phi Thanh nhưng bị xoắn vào dây xích ở đầu thuyền, lúc thuyền bị nghiêng, sàn tàu nứt ra, thanh kiếm mất chủ bắn ra xa rồi chìm xuống biển lớn mênh mang...

Bỗng nhiên, ngực hắn nghẹn lại giống như bản thân đã chết, bàn tay cầm kiếm lại khe khẽ run, hắn nhớ lại lời Triển Văn Phi từng nói, "Có vài người bỏ kiếm như cho, có một số loại cả đời không phụ. Niềm tin của con người, luôn luôn có chỗ khác nhau."

Không sai, niềm tin của con người cuối cùng luôn có điểm khác nhau. Lý Liên Hoa đời này đã phụ rất nhiều người, nhưng thứ khiến hắn thấy có lỗi nhất, chính là thanh kiếm Thiếu Sư này.

Vương Bát Thập thấy hắn cầm chuôi kiếm, kiếm còn chưa rút ra mà sắc mặt hắn đã nhợt nhạt thì thấy lo lắng vô cùng.

- Đại ca à?

Một tiếng "roạt" vang lên, Lý Liên Hoa rút kiếm ra, luồng sáng yếu ớt, lạnh lạnh rơi vào mắt, bao phủ khắp trong xe. Thân kiếm sáng bóng không tì vết, thực sự có thể phản chiếu bóng người.

Bạch Thiên Lý thấy hơi kì lạ.

Thực ra Thiếu Sư rút ra không dễ chút nào, lúc thanh kiếm này chìm xuống Đông Hải thì vỏ kiếm bị rơi trên con tàu, trường kiếm thì chìm sâu trong bùn cát. May mắn là chất liệu của thanh kiếm này không phải bình thường nên những loài động vật có vỏ dưới biển không bám được lên thân nó. Nó vẫn giữ được sự sắc bén ban đầu. Thân kiếm Thiếu Sư sáng bóng vô cùng, vỏ khớp với lò xo của kiếm cực kỳ chặt chẽ, nếu lực cổ tay không đủ mạnh thì đến tám chín phần sẽ không rút ra được. Gã mua nó cũng hơn một năm nay, có thể rút ra được thanh kiếm này ra mười người thì chỉ có hai ba người làm được, ngay cả bản thân gã cũng hiếm khi rút được. Lý Liên Hoa nhìn qua không giống người có lực cổ tay mạnh nhưng lại có thể rút ra được.

- Lý Liên Hoa nổi danh về y thuật, không ngờ sức tay cũng không tệ, hay là ngài rất vừa ý với thanh kiếm này?

Vương Bát Thập sợ sệt nhìn thanh kiếm trong tay Lý Liên Hoa. *Đó là hung... hung hung hung... khí...* Nhưng y thấy ánh mắt đại ca mình nhìn nó đầy dịu dàng, liếc nhìn vài mắt rồi tra kiếm vào vỏ, đưa lại cho Bạch Thiên Lý. Bạch Thiên Lý không khỏi có chút đặc ý.

- Sao hả?

Lý Liên Hoa nói:

- Thiếu sư vẫn luôn là một thanh kiếm tốt.

Bạch Thiên Lý bọc miếng gấm vàng lại, đặt Thiếu Sư Kiếm về chỗ cũ rồi trừng mắt nhìn Vương Bát Thập, bỗng nhiên giận dữ hỏi:

- Tối hôm qua, rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Vương Bát Thập chết lặng.

- Tối tối tối... tối hôm qua? Tối hôm qua ta đi đổ bê, lúc quay về thì nhìn thấy con lợn nái đó bị treo trong phòng mình. Có trời đất chứng giám, ta không nói dối nửa lời... Đại gia tha cho ta đi! Tha cho ta đi mà!

Bạch Thiên Lý nghiêm giọng hỏi:

- Vậy quần áo trên con lợn nái đó, có phải là trang phục của nữ tử không?

Vương Bát Thập gật đầu lia lịa.

- Phải phải phải, là một bộ quần áo của nữ nhân.

Bạch Thiên Lý dụ giọng lại:

- Bộ quần áo đó có gì kỳ lạ không?

Vương Bát Thập nhìn gã hoang mang.

- Thì là trang phục trắng của nữ quý, màu trắng trắng, trong túi áo có tiền. – Y chỉ nhớ trong túi áo có tiền, có trời mới nhớ nổi bộ quần áo đó có gì đó bất thường.

Bạch Thiên Lý lấy một vật từ trong tay áo.

- Trong túi áo của nàng ta, có phải có thứ này không?

Vương Bát Thập nhìn miếng kim điệp tử trong tay Bạch Thiên Lý, thứ này y tuyệt đối không thể nào quên được. ngay lập tức gật đầu như bả củi. Bạch Thiên Lý lại hỏi:

- Ngoài tấm lệnh bài kim điệp này, trong cái áo trắng còn có thứ gì khác nữa?

Con lợn nái và bộ áo trắng đều đã bị thiêu rụi trong biển lửa, trí nhớ của Vương Bát Thập lại rất tốt.

- Trong túi áo nàng ta có một miếng kim điệp tử, một hạt đậu đỏ nho nhỏ, một tờ giấy, một cái lá cây.

Bạch Thiên Lý và Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn nhau.

- Một tờ giấy? Tờ giấy đó viết gì vậy?

Lúc này Vương Bát Thập then vuốt mồ hôi.

- Cái này... tiểu nhân không biết chữ, không biết trên giấy viết gì.

Bạch Thiên Lý ngẫm một hồi.

- Vậy.. con lợn nái đó có gì bất thường không?

Vương Bát Thập vội vàng nói:

- Con lợn nái đó mặc trang phục của nữ nhân rồi treo cổ, trên cổ nó thắt một dải lụa trắng, trên bụng bị một đoạn trường mâu gãy đâm vào, khắp nơi, chỗ nào cũng bất thường...

Bạch Thiên Lý nhú mày, lấy ra một đoạn mâu gãy từ bên dưới chỗ ngồi.

- Có phải cái này không?

Vương Bát Thập chăm chú nhìn đoạn mâu đó một lúc, sau đó lắp bắp nói:

- Hình như không phải cái này, sáng... sáng hơn một chút, dài hơn một đoạn...

Vẻ mặt Bạch Thiên Lý dịu đi một chút, gã lại lấy ra một đoạn mâu gãy khác.

- Cái này thì sao?

Vương Bát Thập lại chăm chú nhìn một lúc rồi gật đầu. Tên lùn này trí nhớ quả nhiên không tồi.

Bạch Thiên Lý chuẩn bị hai đoạn mâu chính là để thử xem Vương Bát Thập nói chuyện có thể tin được không, không ngờ Vương Bát Thập lại có thể nhớ rõ ràng rất nhiều chi tiết nhỏ. Mặc dù con lợn và bộ y phục đã bị thiêu rụi nhưng tổn thất không lớn.

- Trí nhớ của người khá lắm.

Vương Bát Thập từ khi sinh ra đến giờ chưa từng được ai khen ngợi, mồ hôi đầm lưng.

- Tiểu nhân... ngày thường tiểu nhân bị người ta dẫn dò sai phái rất nhiều...

Lý Liên Hoa chăm chú nhìn đoạn mâu gãy. Thanh mâu này mới toanh sáng bóng, mặc dù một nửa vì cháy trong lửa nên bị biến màu nhưng không che lấp được nét đặc trưng của một món binh khí hãy còn mới. Phần bị gãy rất gọn gàng, là bị binh khí nào đó chém gãy, đầu mũi mâu ban đầu có dính máu, còn có mấy sợi tóc nhưng sau trận hỏa hoạn, tất cả đã không còn để lại dấu vết.

- Người nghi ngờ bộ trang phục màu trắng kia là quần áo của Phong cô nương?

Bạch Thiên Lý nói sâu xa:

- Tiểu sử muội đã mất tích hơn mười ngày, lệnh bài kim điệp có thể ra lệnh cho toàn bộ Vạn Thánh Đạo, trong thiên hạ chỉ có ba cái. Một cái do sư phụ Phong Khánh luôn mang theo bên mình, một cái trong tay tiểu sư muội, một cái khác được niêm phong cất trong kho ở Tổng minh. Lệnh bài kim điệp xuất hiện ở nơi đây, ngài nói Vạn Thánh Đạo sao có thể không lo lắng chứ?

Xe ngựa lắc lư, Lý Liên Hoa thoải mái híp mắt ngồi dựa vào ghế.

- Vương Bát Thập.

- Có tiểu đệ, đại ca có chuyện gì cần dẫn dò chăng? – Vương Bát Thập lập tức khom lưng uốn gối.

Lý Liên Hoa bảo y ngồi xuống.

- Tối hôm qua đệ quay về nhà rồi phát hiện ra... Trư Yêu vào giờ nào?

Wương Bát Thập lập tức nói:

- Sau canh ba ạ, thời gian chưa tới một nén hương.

Lý Liên Hoa gật đầu, Bạch Thiên Lý nghiêm giọng lại:

- Sao người lại nhớ rõ ràng như vậy?

Wương Bát Thập chết lặng.

- Hồng Diễm Các... có quy định, khách ở lại buổi đêm không quá canh ba, sau canh ba là phải tiễn khách. Vậy nên ta đồ bộ xong thì đại... đại khái là sau canh ba rồi.

Bạch Thiên Lý nhú mày.

- Canh ba sao?

Vào canh ba, đêm khuya vắng người, muốn lên vào kho chứa củi của Vương Bát Thập không hề khó, cái khó là còn mang theo một con lợn nái vào nơi nhiều người qua lại như kỹ viện...

- Thứ đệ tìm thấy trong túi áo trắng, một hạt đậu đỏ ấy, là đậu đỏ bình thường phải không? – Lý Liên Hoa hỏi.

Vương Bát Thập sờ sờ túi áo theo bản năng, mặt sáng lên, sau y vô cùng sợ hãi đưa ra một hạt đậu màu đỏ tươi.

- Đây đây đây, vẫn ở trong túi đệ đây.

Đồ trong túi áo của y không chỉ có một hạt đậu đỏ, mà còn có một cành cây khô, trên cành khô ấy quả nhiên có một cái lá khô, ngoài ra còn có một tờ giấy nhãn nhúm. Bạch Thiên Lý chú ý đến tờ giấy kia nhất, gã nhận lấy tờ giấy, chỉ thấy một mặt thì dùng mực đậm để vẽ mấy đường uốn cong cong, gián đoạn đứt quãng, mặt kia thì viết *"Giữa có bốn phần, hoặc trên một dưới một, hoặc trên một dưới bốn, hoặc trên hai dưới hai, chọn một trong đó"*. Chữ viết cực nhỏ, nhưng lại không phải bút tích của Phong Tiểu Thất. Bạch Thiên Lý nhìn đi nhìn lại vài lần, hoàn toàn không hiểu gì cả. Lý Liên Hoa cầm lấy cành cây, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lệnh sư muội đã từng có hôn phối chưa?

Bạch Thiên Lý nhú chặt hàng mày.

- Tiểu sư muội vừa mười bảy, chưa có hôn phối, hơn bốn mươi tuổi sư phụ mới có tiểu sư muội, sư nương sinh sư muội không lâu thì bị bệnh qua đời, nghe nói tiểu sư muội sinh ra rất giống sư nương. Sư phụ luôn rất cưng chiều tiểu sư muội, cưng tới mức tính tình muội ấy trở nên quái lạ, sư phụ... Tổng mình chủ hai tháng nay đã tìm cho muội ấy vài người tài giỏi, môn đăng hộ đối trong giang hồ nhưng muội ấy đều không chịu gả, không

những không chịu, muội ấy còn náo loạn mấy lần. Sư phụ vốn đang có việc ở Điền Nam, hay tin sư muội gây chuyện liền một mình quay về, kết quả ngày sư phụ quay về đã xảy ra chuyện của Thanh Lương Vũ, tiểu sư muội lại biến mất. Sư phụ đã đi ra ngoài tìm mấy lần nhưng không thu được kết quả gì.

Lý Liên Hoa chăm chú nhìn hạt đậu đỏ tươi, hạt đậu đỏ đỏ như máu chim bồ câu, hình dạng thì giống hình tim, bên trong có một vết tích hình tròn màu đỏ thẫm, rất dễ nhìn. Sau khi xem xong, hần lẫm bẫm nói:

- *Hồng đậu sinh Nam quốc, xuân lai phát kỷ chi(*)... Đây rõ ràng là một hạt đậu đỏ tương tự...*

(*) *Trích từ bài thơ Tương Tư của Vương Duy, nghĩa của hai câu thơ: Đậu đỏ sinh ở phương Nam; Mùa xuân đến, nảy bao nhiêu cành.*

Bạch Thiên Lý đưa tờ giấy cho Lý Liên Hoa, đã cầm lấy hạt đậu đỏ.

- Nếu như bộ quần áo trắng kia là quần áo của tiểu sư muội, vậy những món đồ này đều là của muội ấy rồi. Có điều ta chưa từng thấy muội ấy có loại đậu đỏ này, bút tích trên tờ giấy này cũng không phải của sư muội.

- Nếu như bộ áo trắng kia không phải của nàng ấy, vậy có thể chủ nhân của bộ áo trắng đó đã lấy được lệnh bài kim điệp từ chỗ nàng. – Lý Liên Hoa nói. – Hoặc có lẽ có người đã bỏ vào bộ áo trắng đó đồ của nàng, sau đó mặc lên con lợn nái...

Bạch Thiên Lý lắc đầu, trầm giọng xuống:

- Chuyện này kì lạ vô cùng, tất cả quay về tổng đàn rồi bàn bạc với Minh chủ vậy.

Xe ngựa đi suốt một ngày, Lý Liên Hoa đã được mở mang về thánh địa võ lâm giàu có nổi danh nhất Giang Chiết, tổng đàn Vạn Thánh Đạo.

Xe ngựa còn chưa dừng lại, xa xa đã nghe thấy tiếng hồ cầm(*) vang vọng. Có người đang kéo cầm ở nơi xa, tiếng cầm du dương xa xăm, tinh tế uyển chuyển như lời than tiếng trách. Vốn hăn cho rằng mình sẽ được thấy một tòa cung điện với khí thế to lớn, nhưng những gì nhìn thấy trước mặt lại là một biển hoa. Vương Bát Thập kéo rèm cửa ra, tấm tắc kinh ngạc

trước cảnh sắc bên ngoài, y cũng thấy rất ngạc nhiên khi có người trồng nhiều loại hoa nho nhỏ màu tím với nhau.

() Là tên gọi chung của nhiều loại nhạc cụ kéo dây được sử dụng trong âm nhạc Trung Quốc, phổ biến nhất là đàn nhị hồ.*

Ban đầu hai bên đường trồng những bông hoa tím tím nhỏ xíu, tiếp đó là các loại hoa như tường vi, hồng hạnh, mẫu đơn, đỗ quyên... dần xuất hiện. Xe ngựa đi vào khá lâu mới nhìn thấy một tòa biệt viện trong biển hoa. Biệt viện chiếm một diện tích đáng kể, rường cột chạm trổ cực kỳ sang trọng, tử đằng leo đầy trên tường và cửa, hai đệ tử mặc áo của môn phái màu đỏ đứng canh cổng, ai nấy dáng người thẳng đứng, ánh mắt sắc bén. Nếu như bên cạnh không có những đóa hoa nở rộ và đàn ong mật bay lượn, thì đây quả thật là nơi khiến người ta cảm thấy kính nể.

Tiếng hồ cầm vẫn còn đó, tiếng đàn nhỏ nhưng réo rắt quẩn quanh, kéo dài đến bất tận như muốn nói lên nỗi xót xa nào đó.

- Hồ cầm của ai vậy? – Lý Liên Hoa chân thành tán dương. – Lâu lắm rồi ta không được nghe tiếng hồ cầm nào hay như vậy.

Bạch Thiên Lý không để tâm lời hản hăm.

- Là tiếng đàn của Thiệu sư đệ.

Lý Liên Hoa nài:

- Khách khí rồi, khách khí rồi. Hồ cầm của quý sư đệ thật hay không sao tả xiết, nhưng không biết vì sao hăn lại đau lòng đến mức kéo khúc đàn thể lương đến vậy?

Bạch Thiên Lý càng thêm mất kiên nhẫn.

- Thiệu sư đệ nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện, mới đây đã kết giao với một người bạn Ma giáo, bị Minh chủ nhốt trong Mẫu Đơn Viện để suy ngẫm.

Lý Liên Hoa sững người.

- Ma giáo?

Bạch Thiên Lý gật đầu. Lý Liên Hoa càng thêm sững sốt, hăn nghiêm túc thỉnh giáo:

- Dám hỏi trong võ lâm hiện tại, môn phái nào đã thành ma giáo vậy?

Bạch Thiên Lý kinh ngạc nhìn hăn:

- Người không biết sao?

Lý Liên Hoa lập tức lắc đầu. Hăn không biết, làm sao hăn biết được chứ? Bạch Thiên Lý nói:

- Người là y sư của Tứ Cổ Môn, làm sao lại không biết chứ? Bang Ngự Long Ngưu Mã đã bị Tiên đại hiệp nhận định là ma giáo, truyền lệnh cho thiên hạ trừ cỏ tận gốc, giang hồ chính đạo đang không đội trời chung với Giác Lệ Tiểu.

Lý Liên Hoa giật nảy người.

- Tiên đại hiệp nói sao?

Bạch Thiên Lý sốt ruột nói:

- Quyết định của Tứ Cổ Môn, tất nhiên khi ban lệnh ra, võ lâm trong thiên hạ không ai là không phục tùng, chuyện này thì có gì kỳ lạ chứ?

Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Đây... có lẽ đây không phải là chủ ý của Tiên đại hiệp rồi...

Đây có lẽ là chủ ý của Phó quân sư, người suýt chút nữa đã chịu thiệt thòi lớn trong chuyện Long Vương Quan đạo trước. Mặc dù ý định không cho phép Giác Lệ Tiểu thực hiện mọi chuyện suôn sẻ trong hai phe hắc bạch của y không tệ, nhưng quả đoán quyết kiệt như thế này cũng chưa chắc đã là một chủ ý chu toàn, không biết rốt cuộc Phó quân sư thông minh tuyệt đỉnh đang toan tính điều chi.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã đi đến đại môn. Ba người xuống xe ngựa, tiến vào từ cánh cửa nở đầy tử đằng. Khu vườn phía trước hoa nở rộ, Lý Liên Hoa tò mò hỏi về gian phòng bên ngoài mọc đầy hoa tường vi có phải phòng của Phong Tiểu Thất không? Bạch Thiên Lý chỉ ra, gian phòng đầu tiên từ trái sang là phòng của y, gian phòng có hoa tường vi là của Thiệu Tiểu Ngũ đang bị nhốt, còn Phong Tiểu Thất bị mất tích thì ở hậu viện cùng với Phong Khánh.

Phía sau và phía trước đình viện đều có trăm hoa xinh đẹp, một nam nhân tuổi chừng năm mươi, râu dài, tay cầm gáo hồ lô đang tưới nước cho

một cây hoa. Bạch Thiên Lý bước nhanh đến trước mặt người đó.

- Tổng minh chủ!

Người râu dài đó quay lại, Lý Liên Hoa mỉm cười chào.

- Tại hạ Lý Liên Hoa, có duyên gặp gỡ Tổng minh chủ Vạn Thánh Đạo một lần, đúng là vinh hạnh ba đời.

Người râu dài cũng mỉm cười.

- Lý lâu chủ cứu giúp người bị nạn, tục nhân như bọn ta sao có thể so sánh được chứ? Không cần khách sáo.

Vị Tổng minh chủ này tính tình nhã nhặn hơn đệ tử của mình rất nhiều. Bạch Thiên Lý đẩy Vương Bát Thập ra trước.

- Tổng minh chủ, y phục đã bị đốt cháy rồi, hiện tại chỉ còn lại người đã từng nhìn thấy bộ áo trắng đó, không thể xác định đó có phải là y phục của tiểu sư muội không.

Người râu dài đó chính là Phong Khánh.

- Người đến chỗ Tiểu Thất lấy một bộ trang phục ngày thường của nó đến đây cho vị... - Ông nhìn Vương Bát Thập, nhất thời không nghĩ ra được nên gọi y là "tiểu ca" hay là "tiên sinh".

Lý Liên Hoa nói:

- Huynh đệ.

Phong Khánh thuận miệng nói tiếp:

- ... Cho vị huynh đệ này phân biệt xem.

Sau khi nói xong mới thấy hơi buồn cười, ông ta quay sang nhìn Lý Liên Hoa cười. Bạch Thiên Lý nhận lệnh rời đi. Phong Khánh mỉm cười nhìn Lý Liên Hoa và Vương Bát Thập, nói:

- Đại đồ đệ của ta làm việc có hơi hấp tấp, nếu nó đắc tội với hai vị thì xin được lượng thứ.

Lý Liên Hoa cực kỳ nghiêm túc, nói:

- Không không, Bạch đại hiệp cư xử nghiêm chỉnh, tâm địa lương thiện khiến tại hạ thật vô cùng cảm kích.

Phong Khánh ngăn người, ông ta quả thật không nghĩ ra Bạch Thiên Lý có thể làm được chuyện gì khiến Lý Liên Hoa thấy vô cùng cảm kích.

- Nghe nói ngày đó Lý lâu chủ cũng chưa từng nhìn thấy tình hình bất thường trong phòng, không biết ngài có nhớ được chi tiết nào không? Tiểu nữ nhỏ tuổi bốc đồng, mặc dù ta quản giáo còn sai sót nhưng ta cũng rất lo lắng cho nó.

Vị Tổng minh chủ Vạn Thánh Đạo này nho nhã lễ độ, tâm trạng mặc dù nôn nóng sốt ruột nhưng vẫn biết tự kiềm chế. Lý Liên Hoa cố gắng nhớ lại, một lát sau thì lắc đầu.

- Gần đây trí nhớ của ta không được tốt cho lắm, chỉ e là không bằng được vị tiểu huynh đệ này.

Ánh mắt của Phong Khánh lại dừng trên người Vương Bát Thập. Vương Bát Thập thông minh nhanh nhẹn, dâng lên cho ông hạt đậu tương tư và tờ giấy mà y lấy trong túi áo của Trư Yêu không biết từ lúc nào.

Phong Khánh lật xem thật kỹ, ông trồng rất nhiều hoa nhưng chưa từng trồng qua cây đậu tương tư, còn về tờ giấy kia thì ông ta lại hoàn toàn không hiểu gì. Đúng vào lúc này, Vương Bát Thập đột nhiên nói:

- Lúc ta quay về, cửa đang mở...

Phong Khánh hơi nhú mày, đợi y tiếp tục nói nhưng Vương Bát Thập lại á khẩu. Lý Liên Hoa chăm chăm nhìn y.

- Lúc đệ đi ra thì để cửa mở, hay là đã khóa vào rồi?

Vương Bát Thập mừng rỡ nhìn đại ca của mình, chỉ cần một câu nói của đại ca là y thấy như gặp được tri kỉ.

- Canh ba đệ ra ngoài đổ bột, trước giờ không hề khóa cửa, cửa thường chỉ để khép hờ thôi. Nhất định là có người đã nhân lúc đệ ra ngoài, mang Trư Yêu vào đó rồi treo lên.

Phong Khánh thoáng giật mình.

- Người biết nửa đêm người ra ngoài không khóa cửa, có được mấy người?

Vương Bát Thập ngăn ra.

- Trừ tú bà... Vương Nhị bán rau, Tam Quai thịt lợn, lão Triệu giao rơm củi thì hình như... hình như không có ai.

Phong Khánh nhú chặt hàng mày. Ông dẫn dò xuống, sai Vạn Thánh Đạo điều tra kỹ lưỡng mấy người này. Lý Liên Hoa vui vẻ nhìn Phong Khánh và Vương Bát Thập trao đổi chi tiết về đêm đó, còn hẩn thì nhìn ngó xung quanh. Tường vi bên cửa sổ nở rộ rất xinh đẹp, Phong Khánh rõ ràng rất thích hoa, tiếng hồ cầm tinh tế, đầy đau thương lại vắng vắng bay vào qua khung cửa sổ.

- Hồ cầm này... đúng thực là hay tuyệt...

Hẩn lẩm bẩm. Trong những năm phong hoa tuyết nguyệt hồi đó, hắn cũng chưa từng nghe thấy tiếng cầm nào hay đến vậy. Nếu người này mà chuyển đến Chiêu Tuyết Lâu vang danh thiên hạ của Phương thị kiếm tiền thì chắc chắn bậc cửa của nơi đó sẽ bị đập hỏng luôn. Phong Khánh thở dài một tiếng.

- Gia môn bất hạnh.

Lý Liên Hoa nói:

- Ta từng nghe Bạch đại hiệp nói qua là Thiệu thiếu hiệp đã phạm lỗi.

Phong Khánh nhú mày.

- Đệ tử bất tài của ta có giao tình sâu nặng với kẻ gian trong ma giáo, ô nhục môn phong, để Lý Liên Hoa chê cười rồi.

Lý Liên Hoa lấy làm lạ, hỏi:

- Không biết... kẻ gian đó là ai?

Phong Khánh lại thở dài.

- Thanh Lương Vũ.

Lý Liên Hoa sững người.

- Nhất Phẩm Độc?

Phong Khánh gật đầu.

Trong bang Ngự Long Ngưu Mã vốn tốt xấu lẫn lộn. "Nhất Phẩm Độc" Thanh Lương Vũ là người giỏi dùng độc nhất trong đó, chẳng ai biết vị vua

dùng độc ấy bao nhiêu tuổi, bộ dạng ra sao, sở trường về loại võ công gì, thích mỹ nữ như thế nào, thậm chí cái tên "Thanh Lương Vũ" rõ ràng cũng là một sự hư cấu. Nhân vật thần bí như vậy mà lại có giao tình sâu nặng với đồ đệ của Phong Khánh, không thể không nói, đây là một chuyện rất kì lạ. Lý Liên Hoa càng lúc càng thấy tò mò.

- Thanh Lương Vũ, người này mặc dù rành về dùng chất độc nhưng cũng chưa từng nghe đến việc xấu của hắn, đồ đệ của quý Minh chủ có thể kết giao với hắn cũng chưa chắc đã là chuyện xấu. Không biết vì sao lại khiến Tổng minh chủ giận dữ như vậy?

Khuôn mặt giỏi che giấu cảm xúc của Phong Khánh thoáng biến sắc.

- Hắn đóng giả làm gia đình trong tổng đàn làm chuyện xằng bậy...

Chuyện này ông vô tình được người ngoài nói cho biết, nhưng trong lúc giận dữ nói ra phần đầu rồi nên ông ta quyết định nói tiếp:

- Ba tháng trước, tên đó giả trang thành gia đình, trà trộn vào trong tổng đàn, nhị đồ đệ của ta không biết tốt xấu nên đã kết giao với hắn. Sau đó tên ấy dùng độc giết chết bang chủ Thất Nguyên Bang Mộ Dung Tả. Sau khi hắn bị bại lộ tung tích thì đứa nghịch đồ kia không những không bắt giữ tạm giam mà còn giúp hắn chạy trốn. Đúng là gia môn bất hạnh, làm trò cười cho thiên hạ!

Lý Liên Hoa an ủi:

- Chuyện... chuyện này có lẽ Thiệu thiếu hiệp làm cũng có lí do... nhưng không biết Thanh Lương Vũ vì sao lại muốn giết Mộ Dung Tả? Với danh vọng và võng công của Thanh Lương Vũ thì muốn giết Mộ Dung Tả, hình như... không cần thiết phải làm vậy...

Đích xác, bang chủ Thất Nguyên Bang Mộ Dung Tả vốn không có mấy danh tiếng trên giang hồ, Thanh Lương Vũ muốn giết Mộ Dung Tả, e là chỉ cần thích là được, căn bản không cần phải tính toán mọi cách, mai phục trong tổng đàn Vạn Thánh Đạo đến mấy tháng trời như vậy. Phong Khánh trầm ngâm.

- Theo như ta thấy, tất nhiên không phải Thanh Lương Vũ đến đây vì muốn giết Mộ Dung Tả, hắn lên vào nơi đây là có mục đích khác. Chỉ là, có

lẽ do chưa đạt được mục đích mà hẫng lại ngẫu nhiên giết Mộ Dung Tả khiến sự tình bại lộ, nên không thể không rời đi.

Lý Liên Hoa "à" lên một tiếng. lẩm bẩm:

- Thì ra là như vậy.

Phong Khánh cho rằng sự tò mò với "tên nghịch đồ bị giam cầm" của hẫng chắc chắn đến giờ đã hết, nhưng lại không ngờ Lý Liên Hoa vẫn hỏi thêm một câu:

- Mộ Dung Tả đã chết ở đâu vậy?

Vừa nói xong câu này, ngay cả Phong Khánh cũng có chút khó chịu, rõ ràng hẫng đã đi quá giới hạn của chuyện này nhưng ông vẫn lãnh đạm đáp:

- Ở vườn hoa phía trước.

Chính vào lúc này, Bạch Thiên Lý khó khăn lắm mới tìm thấy một bộ quần áo mà Phong Tiểu Thất hay mặc, áo trắng như tuyết, còn mang the một mùi hương ngào ngạt. Vương Bát Thập vừa nhìn thấy thì mắt đã trợn lên.

- Đây chính là... chính là thứ... trắng trắng, dài dài, có mảnh vải...

Vừa nói ra câu đó, sắc mặt Phong Khánh cuối cùng cũng thay đổi... Có lệnh bài của Phong Tiểu Thất, có quần áo của Phong Tiểu Thất đã chứng minh đồ vật trong phòng Vương Bát Thập thực sự có liên quan rất lớn tới Phong Tiểu Thất. Con lợn chết treo trên thanh xà, đoạn mâu gãy, tấm lệnh bài kim diệp. Phong Tiểu Thất chắc đã gặp phải biến cố lớn lao, nếu không thì nàng sẽ không để thất lạc những vật dụng tùy thân của mình như vậy.

Có điều bây giờ... quần áo là của Phong Tiểu Thất, lệnh bài là của Phong Tiểu Thất, nhưng Phong Tiểu Thất đâu? Người đang ở đâu chứ?

Bạch Thiên Lý trầm giọng:

- Tổng minh chủ, e là tiểu sư muội thực sự gặp phải nguy hiểm, đệ tử đã hạ lệnh điều tra, nhưng vẫn không điều tra được là kẻ nào đã hành động nhanh như vậy, trong thời gian một canh giờ ngắn ngủi đã đốt được hết vật dụng. Nếu không phải Vương Bát Thập và Lý lâu chủ vừa khéo đang dùng

bữa ở Đậu Hoa Trang thì e là ngay cả nhân chứng duy nhất cũng bị diệt khẩu.

Phong Khánh tỏ ra giận dữ, ở khu vực của Vạn Thánh Đạo lần đầu tiên có người dám liều lĩnh đụng đến con gái của ông.

- Bạch Thiên Lý, điều động một trăm năm mươi thủ vệ Kim Phong Đường, lật tung từng góc nhỏ của thôn Giác Dương lên cho ta!

Đột nhiên vị Tổng minh chủ nho nhã lễ độ nổi giận đùng đùng khiến Lý Liên Hoa giật nảy mình. Người ta nói người có tính tình tốt lúc nổi giận rất đáng sợ, đúng là không lừa già dối trẻ, chẳng sai chút nào. Hắn liếc sang trái thấy Phong Khánh đang nói chuyện, liếc sang phải thấy Bạch Thiên Lý đang gật đầu, hình như chẳng có việc của hắn nên đành phải bước sang một bên, nhàn nhã đi vào khu vườn trăm hoa đang đua nhau khoe sắc.

Bước ra khỏi tiền sảnh, làm gió nhẹ bên ngoài đượm một mùi hương ngọt ngào, ngoài cửa trồng vô số tường vi đượm màu vàng cam, cũng không biết là lai tạo ra sao. Hắn hít thở thật sâu, cảm nhận được toàn thân ngát hương, ngay cả xương cốt cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nếu để Phương Đa Bệnh nhìn thấy cả rừng hoa này, chắc hẳn y sẽ tự thấy mình dung tục, còn Lý Liên Hoa thì lại rất thích thú.

Tiếng hồ cầm đã ngừng lại, Lý Liên Hoa tùy tiện đi loanh quanh trong vườn hoa mấy vòng. Đầu tiên là hắn hiếu kỳ, liếc nhìn gian khuê phòng của Phong Tiểu Thất đang bị mất tích, cửa phòng đóng kín, trong không khí vẫn thoang thoang một mùi hương. Hương thơm đó hắn đã từng ngửi thấy trên trang phục của Phong Tiểu Thất, đó không phải hương hoa. Hắn lại ngó vào nhìn một lúc lâu, đột nhiên nhận ra đó là xạ hương. Chỉ là trong đình viện hương hoa quả thực quá nhiều, trộn lẫn bên trong nên khó có thể phân biệt được, một khi nhận ra đó là xạ hương, hắn hít hít xung quanh theo bản năng. Xạ hương không tỏa ra từ trong phòng, Lý Liên Hoa hít hà như cún một lúc lâu, hắn lại nhìn thấy trong đám hoa cỏ ngoài cửa phòng Phong Tiểu Thất có không ít chén đĩa vỡ, châu báu, vòng ngọc, trâm gài đầu, thậm chí là son phấn bị vứt đi. Trong cái bát ngọc bị ném vỡ vẫn còn nửa bát canh đậu đỏ, cô nương này quả nhiên tính tình không được tốt cho lắm. Hắn nhíu mày tìm kiếm một lúc lâu mới phát hiện ra nơi tỏa ra mùi xạ hương là

một cái lư hương nho nhỏ. Lư hương đó bị ném bỏ trong vườn hoa phía sau, bao lấp dưới những cành hoa, nếu như không phải cố tình tìm kiếm thì đúng là khó có thể phát hiện. Trong lư có một miếng xạ hương mới đốt được một ít, chẳng trách mùi thơm lại vẫn nồng đượm đến vậy.

Hắn đang tìm tòi xung quanh xem cái lư hương này từ đâu mà ra, đột nhiên lại thấy trong bụi hoa tươi màu sắc rực rỡ, đa dạng loài cây với kích cỡ to nhỏ khác nhau có một thiếu niên mập mập lùn lùn, đầu như trái trứng, eo như bàn thạch đang ngẩn ngơ ngồi trong đó, tay cầm một cây hồ cầm. Dưới ánh nắng, người này mập đến độ chẳng thấy cổ đâu, chỉ thấy cổ nổi thẳng đến vai, rồi ranh giới giữa vai và ngực lại không rõ ràng, ngực và bụng cũng không mấy khác biệt, nhìn cứ như một cái đầu mọc lên giữa bụng vậy. Người đó tròn lặn đến lạ kì, da thịt lại trắng hồng, mặc dù béo nhưng cũng không khó coi, nhìn giống như một cái màn thầu trắng to chổng bên dưới một cái màn thầu hồng nho nhỏ vậy, hai chân đều bị còng vào xiềng sắt. Nhìn dây xiềng đó cộng thêm cây hồ cầm, Lý Liên Hoa vui vẻ lên tiếng gọi:

- Thiệu thiếu hiệp, ngưỡng mộ đã lâu.

Người mập mập trắng trẻo đó sững người, mơ hồ nhìn vị thư sinh áo xám đang chậm rãi đi đến, chỉ cảm thấy người này nhìn có vẻ xa lạ, y chưa bao giờ nhìn thấy.

- Người là ai?

Lý Liên Hoa chậm rãi hành lễ.

- Tại hạ là Lý Liên Hoa.

Người mập mập trắng trẻo đó "à" lên một tiếng.

- Thì ra là Lý thần y nổi danh lừng lẫy.

Mặc dù y tỏ vẻ đã biết nhưng rõ ràng vẫn không hiểu gì, không biết vị thần y danh chấn thiên hạ này vì sao lại xuất hiện trước mặt mình.

- Lễ nào tổng đàn có người mắc phải bệnh lạ sao?

Lý Liên Hoa lắc đầu liên tục.

- Không không không, quý tổng đàn ai ai cũng khỏe mạnh, vẻ mặt hồng hào, tinh thần dũng mãnh... - Hần ngừng lại một lúc rồi mỉm cười. – Ta đến đây nghe đàn.

Kẻ béo đó ngược đầu lên, rõ ràng đã có thần sắc hơn.

- Thì ra người là một người hiểu biết, chẳng lẽ sư phụ ta mời người đến để trông chừng ta? – Y đánh giá Lý Liên Hoa trên dưới một lượt, ánh mắt đó giống như ánh mắt một tên đồ tể đang rút dao ra chọc tiết lợn, sau hồi lâu y nói. – Mặc dù danh tiếng của người khá nổi, tướng mạo cũng không tệ nhưng đáng tiếc cả người lại thô tục tầm thường... ta không kéo đàn đâu. – Y nói chắc như đinh đóng cột. – Vừa rồi nếu biết người ở trong vườn thì ta ngàn lần sẽ không kéo đàn.

Lý Liên Hoa nhú mày.

- Ta thô tục tầm thường chỗ nào thế?

Kẻ béo đó giơ ngón tay ú nần lên chỉ.

- Xương cốt toàn thân mềm nhũn, rõ ràng lơ là luyện võ; sắc mặt vàng nhợt ử rử, rõ ràng tối nào cũng là đêm xuân; mười ngón tay không có vết chai, rõ ràng không cầm bút cũng không đỡ cầm. Võ công thấp kém, nhân phẩm không tốt, lại không biết cầm kỳ thi họa, Thiệu Tiểu Ngũ ta mà kéo cầm cho loại người như người, chẳng phải là rất thô tục, rất mất thể diện sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Cái này... cái này có câu nói, không thể trông mặt mà bắt hình dong, ta cũng đâu có ngại người béo, sao người lại chê ta tục?

Thiệu Tiểu Ngũ sững sờ, đột nhiên y cất tiếng cười lớn:

- Ha ha ha, người đúng là cũng có chút thú vị. – Y đặt hồ cầm xuống, quay sang nhìn Lý Liên Hoa, mắt sáng quắc. – Người muốn dò la chuyện gì vậy?

Lý Liên Hoa mỉm cười đầy nhã nhặn.

- Thiệu thiếu hiệp đúng là thông minh, ta chỉ muốn biết là Thanh Lương Vũ đã thành công, hay là lệnh sư muội vậy?

Thiệu Tiểu Ngũ bỗng ngẩn ra, dường như hoàn toàn không nghĩ hẳn sẽ hỏi vấn đề này. Ánh mắt thông minh gian xảo lúc này thoáng chốc đã biến mất, ngay sau đó lại khe khẽ nhá lên.

- Người lại... - Đột nhiên y hưng phấn hơn hẳn, trong mắt toát lên vẻ điên cuồng vô hạn. – Người lại có thể hỏi ra được vấn đề này sao, làm sao người biết được? Người đoán được à?

Nụ cười của Lý Liên Hoa lại nhẹ nhàng hơn.

- Thiệu thiếu hiệp vẫn chưa trả lời ta, là Thanh Lương Vũ, hay là lệnh sư muội Phong Tiểu Thất cô nương vậy?

Thiệu Tiểu Ngũ trừng đôi mắt ti hí lên, thực ra mắt y rất lớn, chỉ có điều bị lớp thịt đùn ép thành một khe hở dài dài nho nhỏ.

- Thành công chuyện gì chứ?

Lý Liên Hoa dịu dàng đáp:

- Thiếu Sư Kiếm.

Khe mắt của Thiệu Tiểu Ngũ đã híp lại hoàn toàn, sau hồi lâu y nói:

- Người biết... người thực sự đã biết...

Lý Liên Hoa thong dong nhìn vườn hoa tươi mát.

- Ta biết chứ.

Thiệu Tiểu Ngũ nói:

- Là sư muội.

- Vậy thì, nàng đi đâu rồi? – Lý Liên Hoa chậm rãi hỏi. – Nàng ở đâu, người biết, có đúng không?

Thiệu Tiểu Ngũ cười khố.

- Mẹ kiếp, ta thực sự hi vọng là mình biết, vốn ta đã có thể biết, nhưng mà sư phụ lại nhốt ta ở đây, thế nên ta biến thành kẻ chẳng biết gì. – Y thở dài thườn thượt, vẻ mặt đột nhiên trở nên thê lương. – Sư muội đuổi theo Thanh Lương Vũ rồi, nếu lúc ấy ta cản muội ấy lại hoặc đuổi theo thì muội ấy sẽ không mất tích. Nhưng ta lại không ngăn cản muội ấy, cũng không

đuổi theo. – Y nghiêng răng nghiêng lợi, ảo não vô cùng. – Ta để sư phụ nhốt mình ở đây, cho rằng muội ấy sẽ quay lại.

Lý Liên Hoa lặng lẽ lắng nghe, không nói lời nào. Về ảo não của Thiệu Tiểu Ngũ không duy trì được bao lâu, đột nhiên y ngẩng đầu lên.

- Làm sao người biết được chuyện này? Chuyện này ngay cả sư phụ và đại sư huynh cũng không biết, sao người lại biết Thanh Lương Vũ đến đây là vì Thiệu Sư Kiếm?

- Thanh Lương Vũ lén vào tổng đàn Vạn Thánh Đạo, tất nhiên là có mưu đồ. – Lý Liên Hoa vuốt ve đóa tường vi bên cạnh, trên cánh hoa còn ướm những giọt sương, chạm lên mềm mại mịn màng. – Hắn lén vào ba tháng, với khả năng độc thuật của mình, nếu muốn giết người thì chỉ e là chur vị trong Vạn Thánh Đạo đã bị hắn đầu độc đến mấy lần, cho dù không chết thì cũng không hoàn toàn thương tổn gì được... Rõ ràng hắn không đến đây để giết người. Không đến để giết người, vậy tức là để lấy đồ. – Hắn mỉm cười. – Vậy trong tổng đàn Vạn Thánh Đạo, có thứ gì đáng giá để Thanh Lương Vũ không tiếc mạng mình, mạo hiểm đến để cướp đây?

Thiệu Tiểu Ngũ hậm hực lườm hắn một cái.

- Trong tổng đàn có rất nhiều bảo bối, nói không chừng Thanh Lương Vũ chỉ đến để cướp tiền...

Lý Liên Hoa mỉm cười, hắn phất phất tay áo quạt mát cho mình.

- Nhưng Thanh Lương Vũ đã giết Mộ Dung Tả. – Hắn lại bổ sung một câu. – Hắn giết Mộ Dung Tả ở vườn hoa phía trước.

Thiệu Tiểu Ngũ trừng mắt.

- Sau đó thì sao?

Lý Liên Hoa thông dong chậm rãi đáp:

- Sau đó thì hắn bỏ chạy, chạy nhanh như bay.

Thiệu Tiểu Ngũ hỏi:

- Việc này cũng không sai, có điều như vậy thì sao nào?

Lý Liên Hoa nói:

- Với tài năng của Thanh Lương Vũ, giết một Mộ Dung Tả tầm thường, có cần phải bỏ trốn ngay lập tức không? Hắn lén vào đây ba tháng, tính toán cực khổ cỡ nào, kết quả giết xong mỗi một Mộ Dung Tả đã liền bỏ trốn ngay lập tức, chuyện này chẳng phải rất kì lạ sao? – Hắn vừa chậm rãi nói vừa liếc nhìn Thiệu Tiểu Ngũ. – Huống hồ việc kì lạ hơn là, đồ đệ yêu của Phong tổng minh chủ Phong Khánh, Thiệu thiếu hiệp lại bao che cho hắn, để hắn bỏ trốn được nhanh hơn... Việc này chính là lạ trong lạ.

Thiệu Tiểu Ngũ "hừ" một tiếng.

- Lão tử bằng lòng, ngay cả sư phụ của lão tử cũng không quản được, người quan được chắc?

Lý Liên Hoa chậm rãi mỉm cười, nói tiếp:

- Sau đó lệnh sư muội mất tích... sau khi mất tích nhiều ngày, mọi người phát hiện ra y phục và lệnh bài của nàng ta trong kho củi của một kĩ viện ở thôn Giác Dương... không may những thứ đó lại đều được treo trên xác một con lợn nái đã chết.

Nghe đến đoạn "không may những thứ đó lại đều được treo trên xác một con lợn nái đã chết", Thiệu Tiểu Ngũ cuối cùng cũng biến sắc.

- Nếu Thanh Lương Vũ đã chạy rồi thì sao người lại nghi ngờ sư muội ta?

Lý Liên Hoa nhỏ nhẹ đáp:

- Vì ta biết Thiếu Sư Kiếm là đồ giả.

Thiệu Tiểu Ngũ hăm hừ vài tiếng.

- Đại sư huynh coi thanh kiếm đó như bảo bối, làm sao có thể là giả được? Người xem chất liệu đó, trọng lượng đó...

Lý Liên Hoa cười cười đáp:

- Vô kiếm là thật, nhưng kiếm là giả. Thiếu Sư Kiếm từng bị tách rời kiếm và vỏ, chìm xuống đáy biển trong vài năm, trước khi rơi xuống biển đã bị cơ quan làm hỏng, tuyệt đối không thể hoàn hảo không tì vết đến tận giờ. Có người đã dùng chất liệu kiếm tương tự để phỏng chế ra một thanh giả, cướp đi thanh kiếm thật. Thiếu Sư Kiếm là giả, nhưng lúc Bạch đại

hiệp dùng một số tiền để mua nó về, đã từng qua giám định của Mạc lão tiên sinh Mạc Thương Hải, rõ ràng nó không phải đồ giả. Nhưng bây giờ nó lại là giả, vậy đã có chuyện gì xảy ra trong quá trình Thiếu Sư Kiếm thật hóa giả? Thứ nhất, Thanh Lương Vũ lên vào; thứ hai, lệnh sư muội biến mất. – Ngón tay hắc cuối cùng cũng thu lại khỏi bông tường vi kia, dường như vẫn còn thấy hơi lưu luyến sự mềm mại của cánh hoa. – Bạch đại hiệp sống ở gian phòng thứ nhất từ trái sang ở vườn hoa phía trước, Mộ Dung Tả chết trong vườn hoa thứ nhất, vậy chứng minh Thanh Lương Vũ từng tiếp cận gian phòng của Bạch đại hiệp, sau khi Mộ Dung Tả chết, hắc đã rời đi, vì sao hắc? – Hắc ung dung nói. – Có hai khả năng xảy ra, thứ nhất, hắc bước vào gian phòng của Bạch đại hiệp, dùng kiếm giả hoán đổi kiếm thật, có kiếm trong tay rồi nên hắc đã rời đi. Có lẽ Mộ Dung Tả ngẫu nhiên gặp phải hắc trước hoặc sau đó, vậy nên hắc đã giết Mộ Dung Tả mà không cần che giấu. Thứ hai, hắc bước vào gian phòng của Bạch đại hiệp, phát hiện Thiếu Sư Kiếm là giả, thế nên đã rời đi.

Hai tiếng "bốp bốp" vang lên, Thiệu Tiểu Ngũ vỗ tay khen ngợi hắc.

- Xuất sắc, xuất sắc!

Lý Liên Hoa ôm quyền đáp lễ, mỉm cười nói:

- Đa tạ, đa tạ.

Thiệu Tiểu Ngũ cười đầy bí ẩn, để lộ ra hai cái răng nanh nhọn hoắt.

- Nếu người còn đoán trúng vì sao ta lại muốn giúp Thanh Lương Vũ, nói không chừng ta sẽ nói cho người biết sư muội có thể đi đâu.

Lý Liên Hoa nhún vai.

- Cái đó có gì khó chứ? Sư muội người thích Thanh Lương Vũ, giúp hắc cướp kiếm, hoặc là người thích Thanh Lương Vũ nên giúp hắc cướp kiếm, trong hai cái đó chắc chắn có cái đúng...

Thiệu Tiểu Ngũ giận dữ.

- Phì phì phì! Lão tử thà thích người chứ không bao giờ thích cái tên mặt trắng đó, sư muội... - Đột nhiên y nín lặng, sau một lúc mới ảo não nói tiếp. – Đích thực là sư muội đã thích Thanh Lương Vũ.

Lý Liên Hoa nói:

- Vậy nên lúc Thanh Lương Vũ giết người bỏ trốn, người một là sợ sự muội đau lòng, hai là sợ sau khi sự phụ người biết sẽ tức giận, vậy nên đã giúp đỡ hẩn.

Thiệu Tiểu Ngũ gật gật đầu.

- Mộ Dung Tả cũng không phải loại người tốt đẹp gì, ngày đó hẩn và Lương Thanh Vũ đụng mặt nhau trong phòng của đại sư huynh, Thanh Lương Vũ đến để cướp kiếm, Mộ Dung Tả lại đến để hạ độc. – Khuôn mặt béo núc của y một khi trở nên lạnh lùng thì đúng là rất nghiêm túc. – Đại sư huynh lúc đó đang muốn tỉ võ cùng với Hoắc đại hiệp của Bách Xuyên Viện, nhưng hẩn lại hạ độc trên kim câu(*) mà đại sư huynh dùng, hẩn bị Thanh Lương Vũ hạ độc chết là đáng đời!

(*) *Lưỡi câu vàng.*

Lý Liên Hoa lắng nghe chăm chú.

- Xem ra đích thực Lương Thanh Vũ không phải hạng lạm sát người vô tội, chắc hẳn lệnh sự muội đã sớm phát hiện ra chủ ý của hẩn nhưng lại không nói với Tổng minh chủ và Bạch đại hiệp, ngược lại âm thầm giúp hẩn trộm kiếm.

Thiệu Tiểu Ngũ vung tay áo quạt mát cho mình.

- Lão tử cũng sớm phát hiện ra ý định của hẩn.. Có điều nếu hẩn đã không đến để giết người mà chỉ vì một thanh kiếm bỏ đi của đại sư huynh, ta vẫn cảm thấy không cần phải vì chuyện đó mà hại chết một mạng người, thế nên ta cũng không nói. Không ngờ sự muội lại lên giúp hẩn trộm kiếm, đêm Thanh Lương Vũ bỏ trốn, sự muội đã đi theo hẩn. Ta nghĩ Thanh Lương Vũ sẽ không thêm thứ bảo bối điều ngoa như muội ấy, tặng kiếm xong chắc sẽ bị đuổi về, vậy nên ta mới ngoan ngoãn thật thà để sự phụ khóa lại... ày... không ngờ sự muội một đi không trở lại. – Y lắc đầu. – Ta chỉ biết Thanh Lương Vũ trộm Thiệu Sư Kiếm để cứu một người, mà sự muội chắc chắn sẽ đi theo hẩn, nhưng ta thực sự không biết bọn họ đi đâu.

Lý Liên Hoa trầm ngâm.

- Thiệu Sư Kiếm cũng không hẩn là một thanh lợi khí(*)...

(*) *Vũ khí sắt nhọn.*

Ổng tay áo của Thiệu Tiểu Ngũ quạt càng thêm mạnh.

- Phì phì phì, Thiệu Sư Kiếm đánh đầu thẳng đó trong tay Lý Tương Di, làm sao không phải là lợi khí chứ?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Thiệu Sư Kiếm vô cùng vững chắc, dùng để chém, nện, đánh, đập, làm chuyện gì cũng thuận lợi. Nhưng dùng nó để cắt giấy thì chỉ e là đến tờ giấy cũng chẳng rách nổi... Nếu như Thanh Lương Vũ chỉ muốn có một thanh lợi khí thì e là sẽ phải thất vọng.

Thiệu Tiểu Ngũ đá đá cái chân củ cải của y khiến cho xích sắt kêu loảng xoảng.

- Nếu nhất định phải có được Thiệu Sư Kiếm, ta nghĩ hẳn chí ít cũng phải có chút hiểu biết về Thiệu Sư Kiếm. Trên đời này sợ là có thứ gì đó mà chỉ có Thiệu Sư Kiếm mới giải quyết được.

Lý Liên Hoa nhú mày lại.

- Thanh Lương Vũ muốn cứu ai, tạm thời gác qua một bên đã. Phong cô nương đi theo Thanh Lương Vũ, bất luận là đi đâu thì cũng phải cách thôn Giác Dương không xa.

Thiệu Tiểu Ngũ gật đầu lia lịa.

- Ta nói cái tên tục nhân như người, thực ra bây giờ nhìn cũng không tục cho lắm, chỉ là có hơi lắm nhảm...

Lý Liên Hoa cười khố.

- Thực ra người là một đồ đệ hiếu thuận, sao lại không giải thích rõ ràng với Tổng minh chủ chứ?

Thiệu Tiểu Ngũ hàm hừ.

- Sư phụ ta mặt mày thiện lương tâm địa độc ác, tính khí gắt gỏng. Thanh Lương Vũ giết Mộ Dung Tả trong địa bàn của người, cho dù có một vạn lý do thì cũng là Thanh Lương Vũ đã làm mất sạch mặt mũi của người. Tiểu sư muội thích Thanh Lương Vũ đúng là đã róc mất một lớp da mặt của ông,

ta nói ra rồi sao nào? Ta nói ra cũng chẳng là gì cả, cũng vẫn cứ là ta thông địch phản quốc, vẫn là ta phối hợp với người ngoài.

Lý Liên Hoa tán thưởng:

- Thiệu thiếu hiệp quả thực rất thông minh.

Thiệu Tiểu Ngũ đúng là người thông minh lanh lợi, so với Phương Đa Bệnh, Thi Văn Tuyệt thì hoàn toàn không thể coi như nhau được. Thiệu Tiểu Ngũ lười biếng nói:

- Khách khí rồi, khách khí rồi.

Thi Thế Thứ Hai

Đợi đến khi Lý Liên Hoa và Thiệu Tiểu Ngũ tán gẫu từ chuyện Phong Tiểu Thất thích Thanh Lương Vũ đến chuyện Phong Khánh, nói nguyên nhân Phong Khánh thích trồng hoa là vì sư nương đã mất rất thích hoa, lại kể chuyện Phong Khánh vì yêu vợ thành si nên đã chôn cất người vợ đã mất dưới một khóm hoa. Rồi lại phàn nàn vì trồng quá nhiều hoa trong vườn, nên bây giờ chẳng ai biết được vị sư nương quá cố rốt cuộc đang nằm dưới khóm hoa nào, kể đến lại bàn về đàn ong đàn bướm trên những bông hoa, vậy cho nên cuối cùng bọn họ lại luận đến món chuồn chuồn chiên dầu linh tinh. Sau khi nói lảm nhảm cả một tràng dài, Lý Liên Hoa cuối cùng cũng thấy hài lòng, hắc đứng dậy ung dung quay về tiền sảnh.

Lúc quay về đó, hắc rất bất ngờ khi nhìn thấy vẻ mặt tái mét của Phong Khánh. Bạch Thiên Lý vẫn đứng trong sảnh, tất cả dường như vẫn giống như lúc hắc rời đi. Vương Bát Thập vẫn sợ hãi run rẩy đứng một bên, chỉ có điều trong tay đã có thêm tách trà, xem ra Phong Khánh cũng không thất lễ, đối xử với khách nhân không tệ.

Điểm khác biệt duy nhất là, dưới đất có thêm một cái xác.

Lại là một con lợn.

Con lợn nái đầu tiên bị treo lên xà, mặc y phục của Phong Tiểu Thất, trên bụng bị đâm một đoạn mâu gãy. Con lợn đực nằm dưới đất đầu trùm một cái túi vải, móng trước bên trái bị chặt gãy, một cây côn sắt đâm xuyên từ trước ngược ra sau lưng.

Sắc mặt Phong Khánh rất tẻ, Bạch Thiên Lý cũng chẳng khá hơn là mấy, mắt Vương Bát Thập sớm đã trợn ngược lên rồi, tách trà trong tay y nguội ngắt từ lâu mà y vẫn chưa uống, hồn phách y sớm đã bay đến tận đầu tận đầu, ngồi ở đó giờ hoàn toàn chỉ là cái vỏ rỗng. Lý Liên Hoa cúi xuống, chậm rãi kéo cái túi trên đầu con lợn đó ra, chỉ thấy cái đầu bên dưới túi vải toàn những vết đao, đúng là nó đã bị chém nát bét.

Hắn từ từ đứng dậy, ngược lên nhìn Phong Khánh.

Nếu như con lợn nái đầu tiên bị treo cổ lên, mọi người chỉ cảm thấy sợ hãi tức cười, kì lạ khó tin, vậy con lợn đực thứ hai bị xử lý như thế này thì ai ai cũng biết là có ý gì...

Hai con lợn, vốn không phải lợn.

Bọn chúng, mỗi con ám chỉ một người.

Hai con lợn, chính là tình trạng chết của hai người, mà trong đó rất có khả năng có một người là Phong Tiểu Thất.

- Con lợn này được phát hiện ra ở đâu vậy? – Lý Liên Hoa hỏi.

Bạch Thiên Lý lạnh lùng đáp:

- Trên đồng phế tích ở kho củi trong Hồng Diễm Các.

Lý Liên Hoa nhìn Vương Bát Thập đầy cảm thông, chẳng trách tiểu đệ của hắn lại bị dọa tới mức sắc mặt nhợt nhạt, toàn thân run rẩy như vậy.

- Phát hiện ra hôm nay sao?

- Không, đêm qua, nó được đưa tới bằng tuần mã ngày đi trăm dặm.

Sau bất ngờ đến mức tái mét mặt mày, Phong Khánh đã dần bình tĩnh lại.

- Lý lâu chủ, chuyện kì lạ khó đoán này liên quan đến tiểu nữ, tối nay ta và Thiên Lý phải đến thôn Giác Dương, e là không thể tiếp đãi...

Lý Liên Hoa "à" lên một tiếng, áy náy nói:

- Quấy quá đã lâu, ta cũng nên quay về thôi. Có điều vị huynh đệ này của ta đã quá kinh sợ rồi, nếu việc hai vị muốn hỏi đã xong, vậy hai chúng ta cũng xin từ biệt.

Phong Khánh có hơi ngập ngừng, hình như ông ta vẫn còn rất nghi ngờ Vương Bát Thập, sau một lúc mới gật đầu nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, người dẫn đi đi.

Lý Liên Hoa vui vẻ đến kéo Vương Bát Thập đi.

- Tổng minh chủ có việc quan trọng, huynh đệ ta về thôi.

Vương Bát Thập run rẩy toàn thân. Về mặt sợ hãi nhìn con lợn chết của y đã nói lên tất cả, nhưng Lý Liên Hoa ở bên cạnh y, thần tiên cứu mạng ở đây, cho dù xảy ra chuyện đáng sợ đến cỡ nào, y cũng không cần lo lắng nữa.

- Vâng vâng vâng...

Lý Liên Hoa nhẹ nhàng nhận lấy tách trà trong tay y, tránh cho nước trà đổ lên người y.

- Sau này còn gặp lại.

Bạch Thiên Lý gật đầu nói:

- Nếu Lý lâu chủ vẫn ở thôn Giác Dương, ta còn nghi vấn gì thì có lẽ sẽ đến ghé thăm nhà.

Lý Liên Hoa mỉm cười vô cùng mến khách.

- Cứ tự nhiên, cứ tự nhiên.

Bạch Thiên Lý thấy hần cười chẳng ăn nhập gì thì đột nhiên nhớ ra mình đã đập hỏng cửa nhà hần, không khỏi cảm thấy câu "cứ tự nhiên" kia có gì đó quái quái, nhưng Lý Liên Hoa cười chân thành như vậy lại khiến gã chẳng thể nghi ngờ được gì.

Lý Liên Hoa dẫn Vương Bát Thập rời khỏi tổng đàn Vạn Thánh Đạo. Phong Khánh tặng bọn họ một cỗ xe ngựa, đi được một ngày, Lý Liên Hoa vui vẻ đánh xe ngựa, tỏ ra vô cùng thích thú. Cỗ xe ngựa chạy càng lúc càng nhanh, lắc lư làm cho Vương Bát Thập thấy chóng mặt, y run rẩy nói:

- Đại... đại đại đại ca à... Hồng Diễm Các không cần đệ nữa, chúng ta không cần gấp gáp vậy đâu, chậm... chậm chậm thôi.

Lý Liên Hoa hưởng thụ cảm giác anh hùng vui vẻ thúc ngựa.

- Yên tâm đi, đây là hai con ngựa tốt, chạy không chết được đâu.

Vương Bát Thập đầu óc chóng váng, một mình đụng tới đụng lui trong xe. Lúc xe ngựa đang chạy hăng thì đột nhiên lắc lư dữ dội, tiếp đó chỉ nghe thấy những tiếng va chạm binh bang, sau đó thì dừng hẳn lại, trên đầu bỗng xuất hiện vô vàn vì sao, vì nóc xe ngựa đã rơi xuống, nát tan tành. Y hồn bay phách tán, lồm cồm bò dậy trong đống đổ nát của cỗ xe, lại thấy Lý Liên Hoa đứng bên cạnh, mặt mày ửng hồng nhìn hai con tuấn mã đang quằn quại dưới đất. Vương Bát Thập sợ hãi nhìn hai con ngựa đó.

- Huynh huynh huynh... huynh chạy xe chết hai con ngựa rồi sao, chúng đáng giá mấy chục lượng bạc đấy...

Lý Liên Hoa lẩm bẩm nói:

- Xui xẻo, xui xẻo quá... - Hắn nhìn ngó xung quanh, sau đó vui vẻ cười.
- Cũng may là chỗ này cách thôn Giác Dương cũng không xa.

Vương Bát Thập đưa mắt nhìn hai con ngựa vẫn đang quằn quại, hình như chỉ là bị treo chân. Một con bị thương không nặng, đã lật mình đứng dậy được, con khác thì không nhúc nhích nổi. Lý Liên Hoa xoa cằm.

- Ông trời đúng là yêu thương sinh linh vạn vật, mặc dù ta là thần y nhưng lại không biết xem chân ngựa, thế này đi... - Ngón tay trắng trẻo của hắn chỉ vào Vương Bát Thập. - Đệ xuống đây.

Vương Bát Thập sớm đã trèo xuống từ xe ngựa, ngẩn ngơ nhìn Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa lại chỉ vào con ngựa bị thương nặng.

- Đỡ nó lên đi.

Lúc này Vương Bát Thập đã hoàn toàn rớt xuống, y đứng đó ngẩn ngơ, lại thấy Lý Liên Hoa ngắt một cành cây, dìu con ngựa đang sống dở chết dở lên, chậm rãi dắt nó đến cỗ xe ngựa đã nát tan tành, để nó miễn cưỡng nằm ở bên trên. Sau đó hắn dắt con ngựa còn có thể đi lại được, kéo dây cương của con ngựa kia, nói.

- Đi thôi.

Vương Bát Thập ngẩn ngơ nhìn Lý Liên Hoa cùng tiến với một con ngựa. Vị thần tiên cứu mạng này làm việc... quả nhiên khác với phàm nhân.

- Đến đây.

Lý Liên Hoa vẫy tay gọi y, Vương Bát Thập ngờ ngạc nhiên đi bên cạnh đại ca của mình, nhìn hẳn dùng một con ngựa kéo một con ngựa khác đi đường, cuối cùng y cũng có cảm giác... cùng đi với vị đại ca này, có hơi... chẳng nỡ mảy mảy chút nào. Con đường mặc dù hoang vu nhưng cũng có không ít tiểu phu nông phu(*) qua lại, nhìn thấy Lý Liên Hoa lê dây cương, ra sức kéo con ngựa đi về phía trước, con ngựa ngồi trên xe còn nhe răng trợn mắt, không ngừng hí lên, thì ai nấy cũng đều thấy hiếu kì.

(*) Người phụ nữ nông thôn.

Đi được hơn nửa canh giờ, Lý Liên Hoa quả thực rất mệt. Một con ngựa rất nặng, hơn nữa rõ ràng sức lực hẳn còn không bằng con ngựa bị thương trên xe, thế nên Vương Bát Thập không thể không túm lấy dây cương rồi ra sức kéo ngựa. Một cao một thấp một ngựa, ba cái bóng đổ toàn bộ sức lực mới kéo con ngựa bị thương béo ục ịch kia vào được thôn Giác Dương.

Giờ này đã là đêm khuya.

Lúc vào thôn, Vương Bát Thập nhìn thấy xe ngựa của Vạn Thánh Đạo sớm đã dừng ở Hồng Diễm Các, y không khỏi lầm bầm trong bụng. Lý Liên Hoa dặn y nhanh nhanh tìm đại phu đến chữa trị cho ngựa, kể đó thì vui vẻ buộc hai con ngựa ngoài cửa lâu Liên Hoa. Ban đêm ở thôn Giác Dương yên tĩnh đến lạ thường, dễ dàng nhận thấy Vạn Thánh Đạo đã gióng trống khua chiêng ở đây để tìm Phong Tiểu Thất, khiến cho thôn dân sợ hãi mất hồn mất vía.

Trong màn đêm yên tĩnh, Lý Liên Hoa mở cánh cửa đã được sửa lại ra, tâm trạng rất thích thú. Hẳn chiêm đèn, ngồi xuống cạnh bàn, thò tay lấy ra hai món đồ từ trong túi.

Một cành cây khô nhỏ, còn có một tờ giấy nhãn nhúm.

Hai món đồ này vốn đều ở trong người Vương Bát Thập, Vương Bát Thập đưa cành cây và tờ giấy cho Bạch Thiên Lý, đưa đậu tương tư cho Lý Liên Hoa. Bạch Thiên Lý không nhìn cành cây mà xem tờ giấy trước, sau đó lại đưa tờ giấy và cành cây cho Lý Liên Hoa, kể đó lại xem xét hạt đậu từ chỗ Lý Liên Hoa, rồi cuối cùng Lý Liên Hoa cũng không trả lại mấy thứ

đó cho Bạch Thiên Lý. Dĩ nhiên ở tổng đàn Vạn Thánh Đạo, hễ từng lấy ra để Phong Khánh xem qua, rồi lại công khai thu về trong túi mình, thế nên hai món đồ này bây giờ vẫn ở chỗ hễ.

Hễ lấy càn cây kia ra, xem xét tỉ mỉ dưới ánh đèn. Trên càn cây có một quả đậu, trong quả đậu trống không, tờ giấy kia vẫn rách nát tả tơi, bút tích trên tờ giấy vẫn bí ẩn khó đoán.

Bên ngoài có làn gió nhẹ thổi, phe phẩy qua mái tóc hắt. Ánh nến chập chờn, trong phòng lúc sáng lúc tối, Lý Liên Hoa thận trọng thu cành cây và tờ giấy lại, hoàn toàn không hay biết lúc ánh nến chập chờn, có một bóng người chậm rãi đi xuống từ gác hai tối tăm.

Giống như một bóng ma.

Lý Liên Hoa thu dọn hai món đồ, đưa tay xuống gầm bàn sờ sờ, đột nhiên sờ thấy một vò rượu nhỏ, tiếp đó lại sờ thấy hai ly rượu nho nhỏ, "cách" một tiếng, hắt đặt một cái ở đầu bên kia cái bàn.

Bóng đen từ gác hai đang chậm chậm đi đến bỗng dừng lại. Thêm một tiếng "cách" nữa vang lên, Lý Liên Hoa đã đặt một ly rượu khác lên trước mặt mình. Ngón tay trắng trẻo đặt ly rượu giống như hạ một quân cờ trên bàn cờ vậy, tự nhiên lưu loát, không hề có chút gượng gạo. Kế tiếp hắt mỉm cười.

- Thời tiết miền Nam mặc dù ấm áp, nhưng ban đêm vẫn có hơi lạnh, không biết Dạ tiên sinh có nhã hứng ngồi xuống uống chung với ta một ly rượu không?

Bóng đen phía sau lưng hắt được gọi là "Dạ tiên sinh" chậm rãi đi đến trước mặt, Lý Liên Hoa ngồi ngay ngắn, vẻ mặt mang theo nụ cười rất mến khách. Dưới ánh đèn, người ngồi đối diện hắt mặc trang phục dạ hành, che mặt bằng vải đen, dường như ngay cả mắt cũng không lộ ra.

- Lý lâu chủ danh bất hư truyền.. – Mặc dù y nói chuyện nhưng giọng lại khàn khàn khó nghe, rõ ràng đây không phải giọng thật.

- Không dám. – Lý Liên Hoa cầm bình rượu, rót cho hai người mỗi người một ly. – Dạ tiên sinh đêm khuya đến đây, bước vào nhà ta, không biết có gì cần tìm?

Hắt y nhân trầm ngâm nói:

- Giao hai thứ đó ra đây.

Lý Liên Hoa thò tay vào trong người, lấy hai thứ kia ra đặt lên bàn, chậm rãi đẩy qua, mỉm cười nói:

- Thì ra tiên sinh mạo hiểm đến đây, chỉ là vì hai thứ này. Thứ này vốn dĩ không phải của ta, tiên sinh muốn gì thì cứ việc nói, làm sao ta dám cất giấu chứ?

Hắc y nhân sững người, dường như y hoàn toàn không ngờ Lý Liên Hoa lại lập tức hai tay dâng mấy thứ đó lên, nhất thời sát khí mất sạch, giống như y thiếu mất lí do để "đi đêm" vậy. Qua một lúc lâu, y cất cánh cây và tờ giấy vào trong người.

- Không nhìn ra là người cũng biết điều đấy.

- Dạ tiên sinh võ công cao cường, tại hạ vạn lần không bằng được. Nếu vì hai món đồ không quan trọng này mà động thủ với tiên sinh, vậy chẳng phải là ta quá ngu ngốc sao?

Hắc y nhân hừ lạnh, tóm ly rượu trên bàn ném vào đèn dầu, chỉ thấy ngọn lửa tối rồi bỗng bừng sáng, còn y đã biến mất trong lúc nhá tối đó.

Đến đến đi đi, đều thấp thoáng như ma.

Lý Liên Hoa mỉm cười nhấp ly rượu của mình, rượu này là rượu vàng(*), mặc dù vương đầy đất nhưng lại không bén lửa. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng hí điên cuồng của con ngựa nào đó, giọng Vương Bát Thập không ngừng run rẩy trong gió.

() Một trong những loại rượu cổ nhất trên thế giới, bắt nguồn từ Trung Quốc và chỉ có Trung Quốc mới có.*

- Mẹ à... tổ tông của ta ơi... ngoan nào, nghe lời đi, đây là để trị thương cho người mà, đừng có đá ta... a! Không phải mày bị thương ở chân sao? Sao vẫn đá được ta thế? Chung đại phu, Chung đại phu người xem con ngựa này... ngài xem xem, ngài xem xem, kéo nó suốt dọc đường, giờ nó thành tổ tông của ta rồi này...

Ngày thứ hai.

Lý Liên Hoa dậy rất sớm, hắt lại bảo Vương Bát Thập cứ ở trong phòng đếm tiền, hắt muốn ra ngoài đi dạo. Mặc dù thôn Giác Dương có đám hung thần ác sát đến tìm kiếm gì đó ở khắp nơi, nhưng cuộc sống của thôn dân vẫn như bình thường. Cơm vẫn phải ăn, thức ăn vẫn phải nấu, vậy nên ở

chợ vẫn có người, mặc dù sắc mặt ai ai cũng xanh mét, sợ hãi nhưng vẫn rất náo nhiệt. Lý Liên Hoa đến mua thức ăn, trong lều Liên Hoa đến cả hạt gạo cũng chẳng có, mà hôm nay hẳn lại không muốn đến từ lâu ăn mán thầu nữa.

Ở chợ người người qua lại, sạp bán rau ít hơn ngày trước. Lý Liên Hoa mua được hai cây cải trắng, nửa túi gạo, sau đó hẳn đi đến sạp bán thịt. Mấy nông phụ chen chúc trước một sạp bán thịt tranh nhau một bì lợn, thì ra gần đây thịt lợn có hơi khan hiếm. Hẳn ngó đầu vào xem một lúc, thấy mấy miếng thịt ít ỏi trên thớt chắc chắn chẳng vào được giỏ của mình, thất vọng thở dài. Ngay sau đó hẳn ngẩng đầu lên, vị đại hán tên Tam Quai đang khuyên can đến độ mồ hôi ròng ròng kia nhìn rất có tướng đồ tể. Chợt nghe thấy có một "tam cô" thét lên chói tai nói thịt không tươi, lại có "lục bà" gào lên bảo cân thiếu cân nặng, Tam Quai người to nhưng họng lại nhỏ, tiếng phân bua hoàn toàn bị chìm lấp trong tiếng hét của đám "tam cô lục bà" đó, chẳng mấy chốc đã bị tóm đánh. Lý Liên Hoa nhanh chóng tránh ra khỏi sạp bán thịt đó, chuyển qua mua mấy quả trứng gà.

Trong thời gian ngắn ngủi hẳn đi mua thức ăn, người của Vạn Thánh Đạo đã bao vây chặt chẽ Hồng Diễm Các, từ tú bà đến những góa phụ trẻ còn chưa được lên thẻ bài đang một khóc hai nháo, tam trình cửu liệt(*), tất cả đều bị Bạch Thiên Lý bắt lại, nhốt vào trong. Lý Liên Hoa hay tin, thoải mái yên tâm xách hai cây rau cải, mấy quả trứng gà và nửa túi gạo chậm rãi quay về lều Liên Hoa. Vương Bát Thập quả nhiên vẫn đang tập trung chăm chú đếm tiền trong lều, hẳn rất hài lòng nhìn Vương Bát Thập.

() Thành ngữ trong xã hội phong kiến, thường dùng để ca tụng trình liệt của người phụ nữ, thà chết không tái giá, không để thất thân.*

- Trưa hôm nay, chúng ta ăn trứng gà rán nhé.

Vương Bát Thập nhảy bật dậy.

- Để tiểu đệ đi rán.

Lý Liên Hoa vui vẻ gật đầu, hẳn đưa đồ cho Vương Bát Thập, thuận tiện kể chuyện Tam Quai bị đánh cho y nghe. Vương Bát Thập sững người.

- Tam Quai là một người tốt, hẳn bán thịt chưa bao giờ thiếu cân thiếu lượng, những người đó nói linh tinh cả rồi.

Lý Liên Hoa ngẫm nghĩ rồi nhẹ nhàng nói với Vương Bát Thập:

- Chi bằng thế này, đệ dẫn lang trung khám bệnh cho ngựa đến xem cho hẳn đi...

Vương Bát Thập trừng mắt lên.

- Khám bệnh cho ngựa chung quy cũng chỉ là mã y... huống hồ Tam Quai thân thể rất tốt, bị nữ nhân đánh vài cái cũng sẽ không bị thương đâu.

Lý Liên Hoa lắc đầu quây quậ, hẳn nghiêm mặt nói:

- Không không không, hẳn nhất định sẽ bị thương, da thịt sưng phù, đầu tóc gãy xương gì đó chắc chắn có đấy... Đợi lát nữa lang trung đến xem bệnh cho ngựa, khám xong, người cứ dẫn ông ấy đến nhà Tam Quai đi.

Vương Bát Thập mặc dù sinh ra ngẩn ngơ nhưng lại không hề ngu ngốc, y ngẫm nghĩ một lát rồi chợt hiểu ra.

- Đại ca có chuyện muốn nói với Tam Quai phải không?

Lý Liên Hoa sờ sờ đầu y, mỉm cười nói:

- Đệ hỏi hẳn...

Hẳn thì thăm mấy câu bên tai Vương Bát Thập, Vương Bát Thập chẳng hiểu gì cả, ngược nhìn Lý Liên Hoa với đôi mắt mờ mịt, Lý Liên Hoa lại sờ đầu y.

- Đi đi.

Vương Bát Thập gật đầu. y co giò định chạy thì Lý Liên Hoa lại gọi:

- Nhớ về làm cơm đấy.

Vương Bát Thập lại gật đầu, đột nhiên y nói:

- Đại ca, tiểu đệ có hơi hơi... có hơi hơi hiểu rồi...

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Trí nhớ của đệ rất tốt, lại rất thông minh.

Vương Bát Thập hoan hỉ trong lòng.

- Tiểu đệ đến chỗ mã y ngay đây.

Lý Liên Hoa nhìn y đi ra, nghe thấy tiếng hí thê thảm của con ngựa, tiếng chân đá ngang đá dọc, tâm trạng hẩn thật sự rất thoải mái. Hẩn ngáp một cái, tìm một cuốn sách che mặt rồi nằm trên ghế ngủ một giấc. Hẩn ngủ được một lúc thì dần dần chìm vào giấc mộng. Hẩn mơ thấy một con yêu lợn nái sinh ra rất nhiều yêu lợn con, những yêu lợn con đó chạy đầy trong vườn hoa tường vi nở rộ, chạy rồi chạy, chạy rồi chạy... Đang mơ thấy gấm hoa rực rỡ, thiên hạ thái bình, đột nhiên có người lay hẩn vài cái làm hẩn suýt chút nữa nhảy bật dậy, Lý Liên Hoa mở mắt, trước mặt đột nhiên là những vì sao vàng lấp lánh. Hẩn chớp mắt mấy cái mới nhận ra người trước mắt mình là Bạch Thiên Lý.

Bạch Thiên Lý rõ ràng không đá cửa mà nhảy qua cửa sổ, Lý Liên Hoa thở dài, hẩn cũng chẳng muốn tính toán với gã.

- Kim tiên sinh, đúng là một ngày không gặp như cách ba thu...

Bạch Thiên Lý mỉm cười.

- Cửa ta đã kêu người đến sửa cho ngài rồi.

Lý Liên Hoa chân thành đáp:

- Đa tạ.

Xem ra Bạch Thiên Lý đến không phải để nói chuyện cái cửa.

- Lý lâu chủ.

Lý Liên Hoa chậm rãi bò dậy từ ghế. Hẩn kéo vạt áo, ngồi ngay ngắn lại.

- Ừm...

Bạch Thiên Lý đột nhiên thở dài.

- Người của Hồng Diễm Các đã nhận tội, hai con lợn ấy đều là do tú bà sai người đặt ở đó, có một tên kiếm khách áo xanh bịt mặt đã bức ép bọn họ làm vậy, chuyện đó có nghĩa là gì bọn họ cũng không biết.

Lý Liên Hoa "à" lên một tiếng.

- Thật đấy à?

Bạch Thiên Lý gật đầu.

- Theo những gì tú bà nói, tay kiếm khách bịt mặt kia đến không ai biết, đi không ai hay. Lúc đến thì trên kiếm toàn là máu tươi, thậm chí tên đó cũng thừa nhận mình vừa giết một thiếu nữ, thiếu nữ ấy có dung mạo đáng vẻ giống hệt với sư muội... - Y thở dài thườn thượt, đau khổ. – Dĩ nhiên đó là nói linh tinh thôi, nhưng mà...

- Nhưng mà ngoài những lời nói vớ vẩn của Hồng Diễm Các ra, Vạn Thánh Đạo căn bản không tìm thấy thứ gì đáng tin hơn những lời đó, để chứng minh sự sống chết của Phong cô nương. – Lý Liên Hoa lại thở dài. – Nếu Vạn Thánh Đạo đã có động thái lớn như vậy thì không thể không thu được kết quả. Đâm lao thì phải theo lao, nếu như không nhanh chóng tìm ra đáp án thực sự về tung tích của Phong cô nương, e rằng chỉ có thể coi những lời nói nhảm nhí đó là kết quả, nếu không sẽ khiến cả giang hồ chê cười.

Bạch Thiên Lý gật đầu.

- Nghe đồn Lý lâu chủ ngoài tài chữa bệnh cứu người, cũng rất am hiểu giải quyết những vấn đề khó...

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Ta có vài nghi vấn, không biết Kim tiên sinh có thể trả lời đúng sự thực được không?

Bạch Thiên Lý nhú mày;

- Có nghi vấn gì vậy?

Lý Liên Hoa sờ sờ dưới gầm bàn, cuối cùng cũng tìm thấy vò rượu nhỏ đã uống một nửa đêm qua, rồi lại lấy ra hai ly nhỏ, rót đầy rượu. Hắn vui vẻ uống trước một ngụm, mùi vị vẫn giống hệt đêm qua.

- Chuyện thứ nhất, liên quan đến Thiếu Sư Kiếm.

Bạch Thiên Lý càng nhú chặt hàng mày, bất tri bất giác giọng nói cao hơn hẳn:

- Thiếu Sư Kiếm làm sao?

Lý Liên Hoa đặt chiếc ly không trên mặt bàn, ba ngón tay cầm cốc nhẹ nhàng lần lên mặt sứ sần sùi của ly rượu, ôn hòa hỏi:

- Người có biết là, thanh Thiếu Sư Kiếm đó là giả không?

Lời này vừa nói ra, Bạch Thiên Lý đập bàn đứng dậy, vẻ mặt đầy tức giận. Lý Liên Hoa mời y ngồi xuống.

- Không biết Kim tiên sinh bao lâu rút kiếm một lần, và vì sao vào lúc xuất hành lại muốn mang nó theo bên mình? – Hắc hắc cười. – Thiếu Sư Kiếm mặc dù là danh kiếm, nhưng không phải lợi khí, tiên sinh không am hiểu dùng kiếm, mang theo bên mình chẳng phải rất phiền toái sao?

Bạch Thiên Lý tính tình nghiêm khắc, rất dễ bị kích động, quả nhiên gã gần từng chữ nói:

- Ta rất ít khi rút kiếm, nhưng mười lăm mỗi tháng đều rút ra lau chùi; mang kiếm cùng xuất hành, là bởi vì... - Gã thoáng ngừng lại.

Lý Liên Hoa dịu dàng nói:

- Là vì nó suýt bị kẻ khác cướp mất.

Bạch Thiên Lý sững người, Lý Liên Hoa nhìn gã đầy ôn hòa.

- Kim tiên sinh, người thực sự không biết Thiếu Sư Kiếm là giả sao?

Bạch Thiên Lý tròn mắt, vẻ mặt không sao tin được, chưa nói được một câu "Tuyệt đối không thể" thì Lý Liên Hoa đã nói tiếp:

- Lúc nào thì người cảm thấy có kẻ muốn đánh cắp thanh kiếm? Vào cái đêm Thanh Lương Vũ xuất hiện phải không?

Bạch Thiên Lý tâm trí rối loạn.

- Sau khi Thanh Lương Vũ giết Mộ Dung Tả, ta quay về phòng thì phát hiện đồ đạc bị lật tung lên, vị trí của thanh kiếm không giống như lúc đầu.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Chuyện thứ hai, Phong cô nương và phu nhân quá cố của Tổng minh chủ tướng mạo giống nhau nhiều không?

Bạch Thiên Lý lại ngẩn người, gã có năm mơ cũng không ngờ sau khi giáng sấm sét xuống đầu mình xong, Lý Liên Hoa lại hỏi sang một vấn đề chẳng hề liên quan. Trong đám đệ tử của Phong Khánh, gã là người duy

nhất từng có một khoảng thời gian sống cùng Phong phu nhân, tất nhiên nhớ được tướng mạo của phu nhân.

- Tiểu sư muội và sư nương đích thực rất giống nhau.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi ngoài cửa sổ, Lý Liên Hoa chậm rãi rót cho mình một ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ.

- Chuyện thứ ba, Thanh Lương Vũ lên vào quý tổng đàn ba tháng, không biết hẳn đóng giả thành gia đình có thân phận gì?

Bạch Thiên Lý mông lung nhìn hẳn.

- Hạ nhân của nhà bếp.

Lý Liên Hoa chậm rãi mỉm cười, nụ cười đó lại có hơi lạnh lạnh.

- Chuyện thứ tư, người có muốn gặp sư muội của mình không?

Một tiếng "choang" vang lên, ly rượu trên bàn của Bạch Thiên Lý rơi xuống đất, gã sợ hãi nhìn Lý Liên Hoa.

- Người... người biết sư muội đang ở đâu sao? Nếu người biết, vì sao không nói?

Lý Liên Hoa đáp:

- Ta biết chứ.

Đầu Bạch Thiên Lý như một mớ hỗn độn. Nếu Lý Liên Hoa biết Phong Tiểu Thất đang ở đâu, vậy chuyện Vạn Thánh Đạo gây khó dễ cho một kỹ viện, bắt bớ tú bà kỹ nữ, chuyện xấu mặt đó là vì cái gì đây?

- Người biết sao? Sao người lại biết? Vì sao người không nói? Người...

- Vừa mới bắt đầu, ta đã biết được quá nửa rồi. – Lý Liên Hoa chậm rãi nói. – Sau đó lại biết thêm nửa non nữa.

Bạch Thiên Lý thực sự kích động, bất tri bất giác cao giọng hơn:

- Muội ấy đang ở đâu?

Lý Liên Hoa lại hỏi:

- Tiểu đệ của ta đâu?

Bạch Thiên Lý sửng sờ.

- Hăn... hăn ở bên ngoài nhóm bếp, chuẩn bị nấu cơm.

Lý Liên Hoa đặt ly rượu xuống, giống như nghe được câu nói này mà tâm tình thấy tốt hơn, vui vẻ nói:

- Chi bằng chúng ta ăn cơm trước đi, ăn xong rồi đến thăm nàng.

Bạch Thiên Lý dùng dùng nổi giận.

- Người coi Vạn Thánh Đạo là gì hả? Chính sự phía trước mà lại bỏ qua, người đang đùa giỡn với bọn ta sao?

Lý Liên Hoa bị gã dọa cho giật nảy người, cười gượng một tiếng, đáp:

- Nhưng mà ta đói rồi.

Bạch Thiên Lý vẫn chưa nguôi giận, nhưng Lý Liên Hoa lại đã thông dong đi xuống gác. Vương Bát Thập đã quay về, y vừa luộc chín trứng gà, cơm cũng đã làm xong. Bạch Thiên Lý trừng mắt nhìn Lý Liên Hoa và Vương Bát Thập vui vẻ ngồi quây quanh bàn, ăn một bát cơm với rau cải trắng và trứng gà, Bạch Thiên Lý vừa nổi giận nên không ăn, Lý Liên Hoa cũng không miễn cưỡng gã. Bạch Thiên Lý nhìn hăn ăn cơm mà suýt nổi điên lên, nhưng Phong Tiểu Thất ở đâu chỉ có Lý Liên Hoa biết, hăn muốn ăn cơm chứ chưa muốn nói ra, lẽ nào gã còn có thể ép hăn sao?

Khó khăn lắm mới đợi được Lý Liên Hoa ăn xong một bát, chỉ nghe thấy hăn nói:

- Vương Bát Thập.

Vương Bát Thập rất hiểu chuyện, y cuối đầu khom lưng đáp:

- Đệ đã hỏi Tam Quai rồi, Tam Quai, Tam Quai... - Y do dự một lát rồi vẫn thận trọng, thành thực nói ra. – Hình như... đã rất sợ hãi, hăn nói ở... ở trong nhà hăn.

Lý Liên Hoa đặt ly rượu xuống, mỉm cười nói:

- Chúng ta đi đi.

Bạch Thiên Lý cố nén cơn giận, đi theo sau Lý Liên Hoa. Lại thấy hăn càng đi càng nghiêng, chao chao đảo đảo bước vào một tiểu viện cũ nát, từ trong sân phả ra một mùi mà vừa ngửi đã biết đây là một lò mổ lợn. Một đại hán cao lớn ngồi trong sân, thần thờ ngược nhìn bầu trời, đột nhiên thấy có

người đẩy cửa bước vào, nhất là khi nhìn thấy Bạch Thiên Lý mặc quần áo màu vàng chói lọi, gã bị dọa tới nỗi toàn thân run rẩy. Lý Liên Hoa mỉm cười nói:

- Tam Quai à?

Đại hán đó ngẩn ngơ nhìn Lý Liên Hoa.

- Người là ai?

Lý Liên Hoa nhẹ răng cười.

- Ta là đại ca của Vương Bát Thập.

Mắt Tam Quai bỗng có chút sức sống hơn.

- Người là đại ca của Vương Bát Thập, nhưng mà người... Sao người lại trẻ vậy chứ?

Lý Liên Hoa ho khan, tiếp tục nói:

- Ta có chút chuyện muốn hỏi người.

Sắc mặt Tam Quai lại thêm sợ hãi, nhưng dường như cũng có chút vui vẻ.

- Vương Bát Thập nói người là một... một vị thần tiên cứu mạng...

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa, ôn hòa đáp:

- Đừng sợ, Tam Quai à, người là một hảo hán có dũng có mưu, không làm chuyện gì sai. Có ta ở đây rồi, không ai trách người đâu.

Hắn mặc đồ màu xám, cả người toát lên vẻ giản dị mộc mạc, tướng mạo khác xa so với hình ảnh "thần tiên" chân đạp lên mây trắng, tiên phong đạo cốt. Nhưng vẻ mặt hắn ôn hòa, giọng điệu không cao không thấp, lại không cố tình nhấn mạnh cũng không cố làm ra vẻ mè khen mè dãi đuôi nên thực sự đã khiến Tam Quai tin tưởng mấy phần. Gã lưỡng lự:

- Ta... ta...

Gã còn chưa nói xong câu này thì ngoài tường bỗng có một đường kiếm đánh ập đến, lao thẳng về phía cổ Tam Quai! Bạch Thiên Lý giật mình, kim câu nhá lên. "Tang" một tiếng, đỡ được đường kiếm. Chỉ mới đón lấy nhát kiếm này mà tay phải của gã đã đau nhói, lòng bàn tay nóng ran, gan bàn

tay rách toạc, máu tươi ướt đầm... Kẻ đánh lén một kiếm này võ công cao cường đến nỗi gã không thể đón được một kiếm sao!

Lý Liên Hoa đã chụp lấy Tam Quai, kéo gã ra xa ba bước. Trước mắt hai người, một hắc nhân y bịt mặt tay cầm trường kiếm, lạnh lùng đứng tại chỗ, đôi mắt tỏa ra hơi lạnh, sát khí ngùn ngụt. Lý Liên Hoa chặn trước người Tam Quai.

- Kim tiên sinh, có người đánh lén này, giờ làm sao đây?

Lệnh tiễn trong tay áo Bạch Thiên Lý bắn ra, pháo hoa màu tím nổ tung trên bầu trời, đó chính là ám hiệu cầu cứu viện của Vạn Thánh Đạo khi bị tập kích. Thôn Giác Dương này nhỏ như vậy, pháo hoa vừa nổ đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên, rất nhanh sau đó có người nhảy vào trong sân, bao vây chặt tiểu viện này.

Hắc y nhân bịt mặt cầm kiếm trên tay, không nhìn ra được tâm trạng của y lúc này ra sao. Bạch Thiên Lý đợi đến khi người của Vạn Thánh Đạo đến được bảy tám phần, gã nghĩ tên bịt mặt này có khá cỡ nào thì cũng tuyệt đối không thể ứng phó được, lúc này mới lạnh lùng nói:

- Các hạ là ai? Vì sao lại động thủ hại người như vậy?

Hắc y nhân bịt mặt không đáp, y đứng đó sừng sững như tháp đồng.

Đúng vào lúc này, Tam Quai đột nhiên chỉ tay vào y nói:

- Người... người... - Đột nhiên Tam Quai lao ra từ sau lưng Lý Liên Hoa. – Chính là người... chính là người...

Lý Liên Hoa đưa tay ra ngăn cản.

- Hắn làm sao?

Mắt Tam Quai bỗng đỏ lên, khuôn mặt trung hậu thoáng chốc trở nên dữ dằn.

- Chính hắn... đã giết bọn họ..

Bạch Thiên Lý sợ hãi. *Chẳng lẽ Phong Tiểu Thất thực sự đã bị hãm hại? Chẳng lẽ Tam Quai đã nhìn thấy sao? Nếu Phong Tiểu Thất chết rồi, vậy thì thế đâu? Kẻ bịt mặt này là ai? Mặc dù gã hỏi "Các hạ là ai?", nhưng tư thế*

thân hình hắc y nhân trước mắt lại rất quen thuộc, một cảm giác sợ hãi không hiểu sao bỗng nhiên xuất hiện.

- Người...

Hắc y nhân bỏ mạng che xuống, Bạch Thiên Lý chờ người ra, đám đông bên cạnh đồng loạt kinh hô... Người này có hàng râu dài, thân hình cao lớn, đó chính là Tổng minh chủ Vạn Thánh Đạo, Phong Khánh!

Trong làn gió nhẹ, khuôn mặt ông ta vẫn dịu dàng, bình tĩnh, điềm nhiên như thế, chợt nghe ông ta nói:

- Lý lâu chủ, người là quán khách giang hồ, sao có thể nghe những lời chỉ trích xằng bậy không bằng chứng của một tên đồ tể chứ? Ta muốn giết tên này, chỉ bởi hắn chính là hung thủ đã hãm hại con gái ta!

Bạch Thiên Lý như chìm vào trong mây mù vạn dặm. *Sự phụ làm sao có thể giết hại con gái ruột của mình chứ?* Nhưng trang phục dạ hành kia lại khó có thể thuyết phục được người khác, huống chi võ công của Phong Tiểu Thất mặc dù không giỏi nhưng cũng tuyệt đối không thể bị thương bởi một tên đồ tể không hề biết võ công, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây?

- Không... không phải đâu!

Phong Khánh phong độ ngời ngời, không giận mà vẫn uy, một câu nói ra đã khiến xung quanh yên lặng, nhưng Tam Quai lại rất dũng cảm, lớn tiếng nói:

- Không phải! Không phải đâu! Người đã giết nàng ta! Là người đã giết nàng ta! Người đã giết bọn... bọn họ!

Phong Khánh lãnh đạm nói:

- Người mới là hung thủ giết chết con gái ta.

Tam Quai giận dữ nói:

- Ta... ta cũng đâu có biết người...

Phong Khánh càng thản nhiên hơn.

- Người không biết ta, vậy vì sao lại nói ta giết người? Người có biết người nói ta giết ai không? Đó là con gái ta, con gái ta đấy, ta yêu thương nó còn chưa đủ, sao có thể giết nó được chứ?

Tam Quai nhảy bật dậy.

- Chính là người! Chính là người! Người là một tên cầm... cầm thú! Lúc người giết nàng ta, nàng ta vẫn chưa chết, sau đó nàng ta... nàng ta treo cổ chết! Cái gì ta cũng biết! Chính là người...

Sắc mặt Phong Khánh thoáng biến đổi, nhưng ông ta vẫn thản nhiên nói:

- Ồ? Vậy người nói thử xem, vì sao ta lại muốn giết con gái của mình chứ?

Tam Quai chết lặng, giống như có ngàn vạn câu muốn nói, nhưng một câu cũng không nói ra nổi.

- Bởi vì... - Bên cạnh có người nhẹ nhàng chen vào một câu. – Thanh Lương Vũ.

Người lên tiếng chính là Lý Liên Hoa. Nếu như vừa rồi Tam Quai chỉ vào Phong Khánh nói ông ta là hung thủ giết người, mọi người chẳng qua cũng chỉ thấy kinh ngạc; nhưng câu nói này của Lý Liên Hoa, chuyện này đã trở thành lời cáo buộc không thể cứu vãn nổi. Sắc mặt mọi người trong Vạn Thánh Đạo không khỏi tái mét. Ban ngày ban mặt như thế này, trước mặt biết bao người, ai nấy đều trợn mắt nhìn Minh chủ của mình bị nghi ngờ. Đây đúng là một nỗi nhục không gì sánh nổi, nhưng mọi người lại không thể không tiếp tục dõi theo.

Ánh mắt Phong Khánh di chuyển trên người Lý Liên Hoa từng tấc từng tấc một, Lý Liên Hoa nho nhã lịch sự mỉm cười, lại thấy Phong Khánh gằn từng tiếng:

- Mặc dù ta ghét cái ác như ghét kẻ thù, nhưng cũng tuyệt đối không thể vì con gái mình bị yêu nhân ma giáo mê hoặc mà muốn giết nó.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi gật đầu tán thành. Cho dù Phong Tiểu Thất đi theo Thanh Lương Vũ thì cũng không đến nỗi Phong Khánh phải vì chuyện đó mà giết người. Lý Liên Hoa lắc đầu, hắn chậm rãi nói:

- Người muốn giết con gái của mình, không phải vì nàng ta thích Thanh Lương Vũ... - Hắn chăm chú nhìn Phong Khánh. – Có muốn ta nói lý do

chân chính trước mặt mọi người không?

Sắc mặt Phong Khánh trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

- Người...

Lý Liên Hoa đưa ngón tay lên, khe khẽ nuốt một tiếng. Hắn quay sang nhìn Bạch Thiên Lý đã hoàn toàn thần thờ.

- Vì sao Tổng minh chủ lại giết hại con gái ruột, người đã nghĩ ra chưa?

Bạch Thiên Lý toàn thân cứng ngắc, gã lắc đầu giật cục.

- Tuyệt... tuyệt đối không thể... sư phụ tuyệt đối không thể giết chết con gái ruột của mình...

Lý Liên Hoa thở dài.

- Người còn nhớ con lợn nái bị treo cổ trong nhà Vương Bát Thập chứ? Thì đó... khởi đầu của một câu chuyện không mấy vui vẻ, chính là một con lợn nái bị treo cổ.

Ngón tay của Bạch Thiên Lý dần dần nắm chặt kim câu, máu tươi ở gan bàn tay đã thấm ướt cả. Một kiếm vừa rồi của Phong Khánh thâm hậu đến thế nào, ý định giết người mãnh liệt ra sao, sao y lại không biết chứ? Sắc mặt Phong Khánh mặc dù đã thay đổi nhưng ông ta vẫn nhàn nhã nhìn Lý Liên Hoa.

- Lý lâu chủ, muốn đổ tội cho người khác, giờ lo lắng tìm không được tội danh sao? Hôm nay làm nhục Vạn Thánh Đạo ta, người ắt sẽ phải trả giá.

Lý Liên Hoa không hề để tâm.

- Câu chuyện về con lợn nái đó, người không muốn nghe một chút nào sao?

Phong Khánh lạnh lùng đáp:

- Nếu không để người nói xong, chẳng phải sẽ khiến người thiên hạ chê cười Vạn Thánh Đạo ta không biết bao dung kẻ khác sao? Nói đi! Sau khi nói xong, mỗi một chữ mà người nói về ta, đều sẽ phải trả giá.

Lý Liên Hoa mỉm cười, vỗ tay nói:

- Trong thôn Giác Dương tất cả mọi người đều biết, canh ba đêm đó, trong phòng chứa củi mà Vương Bát Thập sống có một con lợn nái mặc y phục nữ nhân treo cổ, ai ai cũng tấm tắc kêu lạ. Trên xác con lợn nái đó bị đâm bởi một đoạn mâu gãy, bên trong có giấu lệnh bài kim điệp của Vạn Thánh Đạo, nó treo cổ trong phòng chứa củi. Việc này xem xét thế nào cũng giống chuyện đùa, vậy nên ta cũng không mấy để tâm. Thế rồi lúc Vạn Thánh Đạo không tìm thấy thiên kim của Minh chủ, đã đến nhà ta hỏi thăm, ta thực sự chỉ là một người qua đường đến góp vui thôi, nhưng mà...
- Hẳn chậm rãi nói. - Mặc dù ta không biết con lợn nái treo cổ lên có nghĩa là gì, cũng không biết Phong cô nương của Vạn Thánh Đạo rốt cuộc đã đi đâu, nhưng ngay từ đầu ta đã biết là ai... đã treo con lợn nái ấy lên.

Bạch Thiên Lý thân nhiên hỏi:

- Là ai?

Lý Liên Hoa mỉm cười đáp:

- Lúc con lợn nái đó bị treo lên, chẳng có nhà ai bị thiếu lợn, vậy con lợn này từ đâu ra? Nó chạy đến từ hai trăm dặm sao? Làm sao có thể vào thôn trong lạng lẽ mà không bị ai nghi ngờ chứ? Chuyện này nói lên rằng, con lợn ấy đến từ một nhà mà dù lợn có bị mất thì cũng chẳng ai thấy kì lạ, lại nói rõ lúc con lợn này bị chuyển đi trên đường, chẳng có một ai thấy lạ... Đó là ai nào? – Lúc nói đến con lợn nái bị treo cổ, Lý Liên Hoa rất vui vẻ. – Ai biết Vương Bát Thập chắc chắn canh ba sẽ đi ra ngoài đổ bộ và không bao giờ khoá cửa? Nhà nào mà dù lợn có bị mất thì mọi người cũng không thấy lạ? Là ai có thể vận chuyển một con lợn chết trên đường mà không cần kiêng dè gì? - Hẳn chỉ chỉ vào Tam Quai. – Dĩ nhiên là người bán thịt lợn rồi.

Mọi người không khỏi gật đầu, trong mắt ai cũng hiện lên suy nghĩ, *Thì ra là như vậy, việc đơn giản như thế mà sao mình lại không nghĩ ra nhỉ.* Lý Liên Hoa lại nói:

- Còn về việc Tam Quai bán thịt lại treo một con lợn chết trong nhà Vương Bát Thập, cái này... theo ta thấy thì... về quan hệ bằng hữu, ta là

người ngoài không nên suy đoán linh tinh, do vậy ngay từ đầu ta đã không nói ra việc người treo con lợn ấy lên, quá nửa chính là Tam Quai.

Tam Quai lo lắng sợ hãi nhìn Lý Liên Hoa, rõ ràng mấy câu nói của hắn đã khiến lông tóc gã dựng ngược lên rồi. Chợt nghe thấy hắn tiếp tục nói:

- Nhưng khi hắn chặt đi chân trái một con lợn đực khác, cắm nó vào một thanh côn sắt, chém hồng đầu rồi lại ném nó vào đồng đồ nát nhà Vương Bát Thập, ta đã biết là mình sai rồi... - Hắn chậm rãi nói từng chữ một. - Đây không phải làm bừa, cũng không phải trò đùa, đây là lời chỉ trích tàn khốc, là dấu tích của vụ giết người. Ta nghĩ bất kỳ ai nhìn thấy hai con lợn ấy đều hiểu rằng... hai con lợn đó chính là tái hiện tình trạng chết của hai người. Dụng ý của người treo con lợn nái kia không phải để loè thiên hạ hay để hù dọa Vương Bát Thập, mà hắn muốn nói... có một người, nàng ta đã... chết như vậy đấy.

Nói đến đây, Lý Liên Hoa chậm rãi liếc nhìn đám người xung quanh một lượt, đồng tử của hắn đen láy trong suốt, toả ra ánh sáng tĩnh mịch. Mọi người đều im lặng, không một ai lên tiếng nữa, chỉ nghe hắn tiếp tục nói:

- Trong hai mạng người đó, là ai đã giết người? Mà người biết chuyện thà đặt con lợn chết ở đó chứ không dám lên tiếng? Những vấn đề này, chỉ cần tìm Tam Quai hỏi là rõ ngay, nhưng trong đó lại có một vấn đề. - Hắn liếc nhìn Tam Quai. - Nếu Tam Quai đã dám đặt con lợn chết ở đó, vậy nói rõ một chuyện, hắn cho rằng hung thủ không thể tìm thấy mình qua cái xác lợn ấy. Nếu như ta nhúng một tay vào, ngộ ngữ hung thủ phát hiện sự tồn tại của Tam Quai, hắn giết người diệt khẩu, vậy chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao? Vì vậy ta không thể hỏi, nếu đã không thể hỏi thì làm thế nào mới tốt đây?

Hắn ngừng lại, ho nhẹ.

- Lúc này, có một việc ngoài ý muốn, khiến ta xác thực trước được hung thủ là ai.

Hung Thủ

- Từ trong y phục trên xác con lợn nái, Vương Bát Thập từng tìm ra được ba món đồ. - Lý Liên Hoa nói. - Một hạt đậu tương tư, một cành cây, còn

có một tờ giấy. Trên tờ giấy có viết thứ gì đó giống như câu đố. Bạch đại hiệp đã từng rất hứng thú với nó, nhưng không may thứ đó thực ra lại không có quan hệ quá lớn với hung thủ giết người.

Hắn bỗng nhiên đổi cách xưng hô từ "Kim tiên sinh" thành "Bạch đại hiệp" khiến Bạch Thiên Lý nghe mà sững người, gã không thấy quen tai cho lắm.

- Thứ có liên quan lớn là đậu tương tũ. Loại đậu này không sinh trưởng ở bản địa, nó chỉ sinh trưởng trong núi sâu hoặc phía nam Đại Giang. Đậu tương tũ trong túi áo chẳng những còn mới và sáng bóng, thậm chí còn có cả quả đậu trên cành cây kia, đây rõ ràng là thứ hiếm có vừa mới ngắt về. – Lý Liên Hoa nói. – Mà gần đây trong tổng đàn, ai đã đi về phía Nam vậy? Là Tổng minh chủ đó thôi.

Bạch Thiên Lý không nhịn được, hỏi:

- Tổng minh chủ nhận được lời mời của người ta...

Lý Liên Hoa mỉm cười, hỏi lại:

- Hắn có mang theo đệ tử đi cùng không?

Bạch Thiên Lý ghen lời.

- Cái này...

Lý Liên Hoa thở phào một hơi.

- Thế mà hạt đậu đỏ tương tũ này lại được tìm thấy trong túi áo của Phong cô nương. Mặc dù Tổng minh chủ yêu con gái có tiếng, thiên hạ ai ai cũng biết, nhưng phụ thân lại tặng cho con gái ruột một hạt đậu đỏ tương tũ, chuyện này cũng là một chuyện vô cùng kì lạ hiếm có, nhưng mà... - Hắn rất thờ ơ khi nói đến đoạn "phụ thân tặng cho con gái ruột một hạt đậu đỏ tương tũ", nói đến hai chữ "nhưng mà" thì lại rất rõ ràng, không ít người vốn đang tức giận, nhưng lại muốn nghe cho xong rồi tức giận sau. – Nhưng mà... trong quả đậu tương tũ phải có vài hạt đậu đỏ, vì sao trong túi áo Phong cô nương lại chỉ có một hạt? – Hắn nhún vai. – Những hạt khác đâu? Đừng quên đậu tương tũ mặc dù là vật của nhớ nhung, nhưng cũng là vật kịch độc, vậy vật kịch độc đó đi đâu hết rồi?

Bạch Thiên Lý nhú mày.

- Lời này của người... lời này của người có ý gì? Người nói sư muội... lẽ nào sư muội mang thứ đó đi hại người? Mặc dù sư muội tuổi nhỏ còn tùy tiện, nhưng cũng không đến mức hại người.

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Đây là một nghi vấn, chỉ có một nghi vấn. Ta đến tông đàn Vạn Thánh Đạo, nhờ có tín nhiệm nên ta đã nghe được hai câu chuyện. Thứ nhất, thê tử trước đây của Tổng minh chủ sinh hạ con gái không lâu thì qua đời, Tổng minh chủ từ đó không lấy vợ nữa, Phong cô nương sinh ra rất giống mẫu thân, vậy nên rất được tổng minh chủ yêu thương. Thứ hai, Nhất Phẩm Độc Thanh Lương Vũ giả mạo làm tạp dịch của nhà bếp lên vào tông đàn, có ý đồ đánh cắp Thiếu Sư Kiếm của Bạch đại hiệp, kết quả là không hiểu sao Phong cô nương đã đem lòng yêu vị Thánh thủ dùng độc không vào bạch đạo này. Nàng ấy vì Thanh Lương Vũ mà mạo hiểm trộm Thiếu Sư Kiếm, rồi sau khi Thanh Lương Vũ hạ độc giết Mộ Dung Tả, lại bỏ trốn cùng hắn.

Chuyện này cũng có rất nhiều người không biết, ai nấy nghe đều đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghi ngờ. Bạch Thiên Lý chậm rãi gật đầu.

- Chuyện này thì có gì không đúng?

- Thanh Lương Vũ lên vào Vạn Thánh Đạo với ý đồ là đánh cắp Thiếu Sư Kiếm, chuyện này bí ẩn thế nào? Thiệu thiếu hiệp trong Vạn Thánh Đạo thiên chất thông minh, ánh mắt hơn người, hẳn phát hiện chuyện này cũng không có gì là lạ, nhưng Phong cô nương vì sao lại cũng biết? – Lý Liên Hoa thở dài. – Căn cứ vào trí nhớ của mọi người, cho dù thế nào thì Phong cô nương cũng là một thiên kim tiểu thư tính tình điệu ngoa, nàng làm sao có thể vô cớ đi yêu một tên tạp dịch của nhà bếp chứ? Rồi làm sao Thanh Lương Vũ lại có thể tin tưởng nàng, để nàng biết mình đến đây vì Thiếu Sư Kiếm? Giữa bọn họ nhất định từng có cuộc gặp gỡ không ai biết, mà Phong cô nương và tên tạp dịch nhà bếp có thể mượn thứ gì để gặp gỡ được đây? – Hắn nhìn Bạch Thiên Lý, nhìn Phong Khánh rồi chậm rãi nói. – Đó chính là đồ ăn.

- Đồ ăn? – Bạch Thiên Lý liên tục ngỡ ngàng.

- Đồ ăn. – Lý Liên Hoa chậm rãi đáp. – Ta không biết từng xảy ra chuyện gì, nhưng mà, Thanh Lương Vũ là cao thủ dùng độc. Đồ ăn, độc vật biến mất và Phong cô nương, những thứ đó lại ở cùng nhau, không thể không khiến người ta có một liên tưởng kì diệu.

Bạch Thiên Lý toàn thân lạnh hẳn.

- Người muốn nói...

Lý Liên Hoa ngắt lời:

- Có lẽ... có người từng hạ độc trong đồ ăn của Phong cô nương, nhưng lại để Thanh Lương Vũ phát hiện. Hẳn giải độc cho Phong cô nương nên Phong cô nương đã yêu vị ân nhân cứu mạng này. – Hẳn thân nhiên nói. – Đây chỉ là một phỏng đoán thôi, giống với nghi vấn lúc này, không thể coi là bằng chứng chính xác được.

Nhưng "phỏng đoán" mà hẳn nói lại thực sự có hơi dọa người. Xung quanh không còn vang lên những tiếng bàn tán nữa, ai nấy đều ngần ngại nhìn hẳn, giống như trí óc bọn họ đều đã ngưng trệ cả. Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Thanh Lương Vũ và Phong cô nương biết nhau, khiến ta nghi ngờ trong tổng đàn có người muốn Phong cô nương gặp bất lợi. Trong vườn hoa phía ngoài gian phòng của Phong cô nương có bỏ đi rất nhiều thứ, có vàng bạc châu báu, có thoa ngọc cài đầu, những thứ đó tính ra bạc thì e là cũng có giá trị liên thành. Tuổi của Phong cô nương vẫn còn nhỏ, không có thu nhập, những món đồ này tất nhiên đều có người tặng cả. Nàng ta sống trong tổng đàn, chưa qua lại với anh hùng trong giang hồ, vậy những món châu báu ngọc thạch đó là do ai tặng?

Khoé môi hẳn khẽ nhếch lên, hẳn liếc nhìn Phong Khánh.

- Ngoài Tổng minh chủ ra thì còn ai trong Vạn Thánh Đạo có thể tặng Phong cô nương nhiều châu báu ngọc thạch như thế chứ? Phụ thân tặng con gái châu báu cũng không có gì lạ, nhưng Phong tổng minh chủ tặng có hơi nhiều một chút, mà thái độ của Phong cô nương cũng có hơi hư một tẹo. – Hẳn chậm rãi nói sau một thoáng ngừng lại. – Phong cô nương tuổi vừa mười bảy, người cha hiền từ vẫn luôn giấu trong khuê phòng, đột nhiên hai

tháng trước, ông ta lại bắt đầu tuyển chọn cho con gái mình một chàng rể. Nghe nói đã tuyển trúng không ít người nhưng Phong cô nương đều không chịu gả, cũng vì chuyện này mà náo loạn cả lên. Phong cô nương chẳng qua cũng mới mười bảy tuổi, vì sao Tổng minh chủ đột nhiên lại quyết định muốn gả nàng ta đi vậy? – Nụ cười trên khoé môi vẫn lãnh đạm, hãnh nhìn Phong Khánh.

Phong Khánh không nói một lời, lạnh lùng nhìn Lý Liên Hoa.

- Trong rất nhiều món đồ mà Phong cô nương ném bỏ, có một cái lư hương. – Nụ cười của Lý Liên Hoa trong thoáng chốc nhạt hẳn, giọng điệu dần dần trở nên có chút khô khan. – Trong lư hương, có một miếng xạ hương hảo hạng, một góc của nó có dấu vết bị đốt lên, sau đó bị người ta dập tắt. Xạ hương, vật này vốn có mùi rất nồng, thực tế không cần phải đốt nó lên, mà nó đã bị Phong cô nương ném đi rất xa. – Hãnh nhìn Phong Khánh. – Đó là một miếng xạ hương nguyên chất, có vị khô, không phải đàn hương, đó là vật dùng trong thuốc... Là ai đặt nó trong phòng Phong cô nương? Là ai đã đốt nó lên? Người tặng nàng ta đậu đỏ, người tặng nàng ta châu báu, người đột nhiên muốn gả nàng đi, trong phòng nàng ta có người đã đốt xạ hương, hoặc có lẽ người đã hạ độc trong đồ ăn của nàng ta... Xạ hương, xạ hương, đó là thứ để phá thai...

- Câm mồm! – Bạch Thiên Lý lớn tiếng quát lên. – Lý Liên Hoa! Ta kính người ba phần, người làm sao có thể ở đây nói xằng nói bậy được? Chẳng những người nhục mạ sư phụ ta, mà còn nhục mạ sư muội ta! Người... người cái tên dê tiện tiểu nhân này!

Xung quanh xôn xao, ai cũng cảm thấy sợ hãi trước câu nói "đó là thứ để phá thai" của Lý Liên Hoa, ai nghe thấy cũng biết ý của Lý Liên Hoa chính là... Chính là chuyện Phong Khánh và Phong Tiểu Thất có quan hệ bất chính. Phong Tiểu Thất có thai, Phong Khánh bắt nàng ta gả đi, bắt nàng ta phá thai đều không có kết quả nên đã bất đắc dĩ phải giết chết con gái của chính mình.

Nếu là lí do đó, thì đúng là một lí do lớn rồi. Ai có thể tưởng tượng được Tổng minh chủ Vạn Thánh Đạo Phong Khánh ngày thường nho nhã thanh

tao, thích cắm hoa bón cây, một người khiêm tốn bụng đầy thơ văn lại làm ra chuyện này chứ?

Mặt mày Phong Khánh lúc này đã tái mét.

- Lý Liên Hoa, người nói ra những lời này, nếu không có chứng cứ thì hôm nay, không giết người... sẽ không thoả được nỗi giận của Vạn Thánh Đạo ta.

Lý Liên Hoa hạ tay chỉ xuống đất.

- Người có muốn gặp lại bọn họ một lần không? Chứng cứ, có lẽ ở trên người bọn họ đấy.

Phong Khánh sững sờ, Tam Quai đã gào lên:

- Chính là hắn! Người đã giết nàng ta! Người đã giết nàng ta!

Gã đột nhiên cầm lấy một cái xẻng rồi đào xuống đất như một kẻ điên, đất nhanh chóng bị đào lên thành một cái hố lớn, chỉ thấy bên trong hố có hai mảnh chiếu cỏ. Tam Quai nhảy xuống hố, kéo một chiếc ra.

- Nàng ta có đứa con của người!

Bạch Thiên Lý sợ hãi nhìn người chết đã phù lên ở bên trong hố. Gương mặt co quắp, mái tóc dài rối tung trong bùn đất, đó chính là sư muội không hiểu thế sự, tính tình bướng bỉnh của gã. Gã chưa bao giờ tưởng tượng nàng sẽ có bộ dạng như thế này. Trong bùn đất vẫn còn một thứ được bọc kín mít bằng vải trắng, đó là thai nhi còn chưa thành hình.

Tam Quai lại giật mạnh một manh chiếu khác ra, dưới manh chiếu là một khuôn mặt đầy những vết đao, mặc dù nhăn nhó biến dạng nhưng vẫn có thể nhìn ra người này lúc còn sống vốn rất tuấn tú. Người này chẳng ai nhận ra, nhưng ai ai vừa nhìn thấy cũng biết y chính là Thanh Lương Vũ.

Thì ra y là một thiếu niên tuấn tú đến vậy. Tam Quai chỉ vào mũi Phong Khánh.

- Vào đêm hôm đó, ta đến nhà dì ba, lúc đi đêm quay về, ta nhìn thấy người và bọn họ đang đánh nhau trong núi. Người muốn bắt nữ nhân này lại nhưng nam nhân kia không cho, người đá ngã nữ nhân đó trước, sau đó dùng đoạn mâu bị gãy đóng đinh nam nhân kia lên cây, dùng kiếm phá huỷ

dung nhan hân! Chém đến tận khi kiếm bị gãy! Nữ nhân kia vẫn chưa chết, người không ngừng đá nàng ta, dùng đầu mũi mâu cắm vào bụng nàng ta, trong tay nữ nhân đó cũng có một thanh kiếm, người cướp lấy thanh kiếm đó, dùng chuôi kiếm đánh nàng ta hôn mê... Tất cả ta đều nhìn thấy hết! Người thấy nàng ta nằm dưới đất máu chảy không ngừng thì ném nàng ta ở đó rồi bỏ đi.. Ta cứu nàng về nhà, chữa được mấy ngày, đưa con của nàng ta không còn nữa, người thì vẫn còn sống, nhưng người giết nam nhân của nàng ta nên ngày nào nàng cũng khóc. Một hôm ta bán thịt lợn về, nhìn thấy nàng ta dùng mảnh vải trắng treo mình trên xà nhà, thắt cổ tự tử. – Gã nhìn Phong Khánh, toàn thân run rẩy. – Nàng ta nói người là cha ruột nàng ấy, nàng nói vì nàng giống mẹ mình nên người đã cưỡng gian nàng! Nàng nói người sợ nàng và nam nhân của mình bỏ trốn, sợ nam nhân của nàng vạch trần chuyện xấu của người nên đã giết người diệt khẩu... Ta không nhớ nàng nói người tên là gì, ta biết người là một kẻ rất có thế lực, nhưng đó là hai mạng người đấy! Tiểu cô nương trẻ tuổi đến vậy, người đã bức chết nàng ấy, người nói xem mình còn là con người không? Ta không phục, tất cả ta đều nhìn thấy, ta không thể chịu được! Tam Quai ta chỉ là một tên mổ lợn, không hiểu biết gì cũng chẳng có tài cán chi, nhưng ta luôn nghĩ ông trời nhất định sẽ cho bọn họ một sự công bằng! Đây đã tính là gì chứ!

Gã vỗ mạnh xuống giá mổ lợn, cái giá sắt lắc lư, trong nháy mắt thực sự có khí thế với sức lực ngàn cân.

- Ta muốn tìm một vị "Thanh Thiên" đến giúp mình, ta muốn người có báo ứng! Vậy nên ta đã bỏ hai con lợn, biến chúng thành bộ dạng của họ, đặt trong kỹ viện. Ta nghĩ nơi đó sẽ có nhiều người nhìn thấy, ta nghĩ vụ thiên cổ kỳ án này nhất định sẽ có người đến gột sạch! Mặc dù rất có lỗi với lão Vương, nhưng ông trời quả nhiên có mắt!

Mặt mày Phong Khánh trắng bệch. Lý Liên Hoa lặng lẽ nhìn hai cỗ thi thể kia, sau một lúc lâu hân mới nói:

- Trên người Thanh Lương Vũ có rất nhiều vết kiếm, không biết Bạch đại hiệp có nhận ra là kiếm pháp gì không?

Bạch Thiên Lý lão đảo lúi lại vài bước, mặc dù gã không học kiếm nhưng Phong Khánh có "*Kỳ Vân Thập Tam Kiếm*" ai ai cũng biết, mười ba

kiếm đó đều là những chiêu kì lạ có thể đánh thắng rất nhanh chóng, cách nhập kiếm xuất kiếm hoàn toàn khác nhau, dùng để đối phó với kẻ địch tạo ra sát thương cực lớn. Trên mặt Thanh Lương Vũ có mười mấy vết kiếm, bao gồm cả một kích trường mâu ở ngực, đều là của *Kỳ Vân Thập Tam Kiếm*. Lý Liên Hoa ngẩng đầu lên, nhìn hoàng hôn đang dần buông xuống.

- Phong tổng minh chủ, ngàn vạn nghi ngờ cũng chỉ là nghi ngờ thôi, người có biết rốt cuộc là chuyện gì đã khiến ta xác định được người chính là hung thủ giết người không?

Phong Khánh cười lạnh. Lý Liên Hoa chậm rãi nói tiếp:

- Là cành cây kia, và tờ giấy trắng đó.

Phong Khánh không nói gì.

- Ta quay về từ tổng đàn Vạn Thánh Đạo, con tuần mã mà Tổng minh chủ tặng ta trên đường bỗng nhiên bị thương khiến cho việc quay về chậm trễ. Thực ra khi ngựa sợ hãi mà rơi mất móng, kết quả cuối cùng đa phần sẽ không tốt, nhưng ta lại là người khá may mắn, vậy nên đã tránh được một kiếp nạn. Hai con ngựa đó rốt cuộc vì sao lại bị rơi móng, ta đã mời đại phu đến kiểm tra kĩ lưỡng, đoán chừng có chút quan hệ với sự hậu ái của Tổng minh chủ. – Lý Liên Hoa mỉm cười. – Mà đợi đến khi ta quay về lâu Liên Hoa, trong lâu lại đã có người đang đợi ta, muốn ta nộp hai món đồ. Ta thấy là lạ... Ngay cả bản thân Vương Bát Thập cũng không biết trong túi hắc có ba món đồ như vậy, lúc hắc lấy ra đậu tương tư, canh cây và tờ giấy trắng, chỉ có ta và Bạch đại hiệp có mặt.

Bạch Thiên Lý toàn thân run rẩy, nhưng vẫn cố gắng nắm chặt kim câu trong tay, gật đầu.

- Mà chúng ta đến tổng đàn, nhìn thấy Phong tổng minh chủ, người ta ngưỡng mộ trong lòng đã lâu. Bạch đại hiệp và Vương Bát Thập lại nói đến ba món đồ kia một lần, Bạch đại hiệp đưa hạt đậu đỏ cho Tổng minh chủ, còn ta cất lại cành cây và tờ giấy trắng vào trong người. – Lý Liên Hoa mỉm cười. – Vậy cái người đi xuống từ trong lâu Liên Hoa của ta, mở miệng đòi ta giao ra hai món đồ kia là ai? Ngoài Bạch Thiên Lý, Vương Bát Thập, ta và người ra, không có người thứ năm biết đến hai thứ ấy, lại càng không có

ai biết những thứ đó đang ở trong người ta. – Hẳn hẳn đâu có chút tiếc nuối. – Có lẽ người cho rằng tờ giấy trắng kỳ lạ đó có che giấu bí mật tiết lộ thân phận của mình, nhưng thực ra là không có. Người mạo hiểm đến đoạt lại đã khiến ta biết người là ai... Người đến thôn Giác Dương sớm hơn ta, võ công cao hơn, biết về hai món đồ này, chỉ có Bạch đại hiệp và người, mà "Dạ tiên sinh" rõ ràng không phải Bạch đại hiệp.

Phong Khánh như đang có gì suy nghĩ, ông ta ngẫm nghĩ một hồi mới chậm rãi nở nụ cười.

- Làm sao người biết "Dạ tiên sinh" không phải Bạch Thiên Lý?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại.

- Ta gọi hẳn là "Dạ tiên sinh", nếu thực sự là Bạch đại hiệp thì hẳn nhất định sẽ đập bàn với ta, liên tục nhấn mạnh nói thực ra hẳn họ Bạch... Tổng minh chủ bồi dưỡng đức hạnh rất tốt, ta đã khen ngài từ trước rồi mà.

Bạch Thiên Lý run rẩy nói:

- Sư phụ!

Phong Khánh chậm rãi quay người lại, Bạch Thiên Lý nghiêng rằng nghiêng lợi đầu tranh một lúc lâu, cuối cùng mới gằn từng chữ hỏi:

- Hai thứ đó, thực sự đang ở trên người sư phụ sao? Đồ đệ xin sư phụ... hãy xác nhận...

Phong Khánh ngẩng đầu cười lớn:

- Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha...

Ông ta từ từ lấy ra ba món đồ từ trong người rồi ném xuống đất, đó là hạt đậu đỏ, cành cây và tờ giấy.

- Ta trừ gian diệt ác nửa đời, không ngờ hôm nay lại đến phiên mình. Lý Liên Hoa! Thực ra những gì người đoán đã đúng phần lớn! Ta lặn lội vạ dậm lấy đậu đỏ cũng chẳng có thiện tâm gì, ta trộn ba hạt đậu độc đó vào bát canh đậu, muốn nó uống để ra thai, cuối cùng bị tên tiểu tử Thanh Lương Vũ đó làm hỏng chuyện. Sau đó ta đốt xạ hương, cũng bị nó ném ra ngoài. Phong Tiểu Thất giữ lại đứa trẻ chính là cố tình đổi đầu với ta, vì nó hận ta. – Ông ta ngẩng đầu cười một tràng dài. – Giờ này ngày này, ta sẽ nói

hết ra! Các người cho rằng ta dâm loạn với con gái ruột của mình à? Ta không bằng cầm thú sao? Phì, Phong Tiểu Thất căn bản không phải con gái của ta! – Ông ta âm trầm nói. – Nó là đứa con mà Tú Nương và người khác thông gian sinh ra, vậy nên năm đó... ta đã một chương giết chết nàng, chôn nàng dưới những đoá tường vi. Phong Tiểu Thất vốn không phải con gái của ta, ta muốn làm gì nó thì làm, cha mẹ ruột của nó có lỗi với ta thì báo ứng sẽ do con gái chúng gánh chịu, có gì sai chứ? Ha ha ha ha... ha ha ha ha...

Bạch Thiên Lý kinh ngạc nhìn Phong Khánh. Vị sư tôn mà hắn đã tôn kính hơn ba mươi năm thì ra đằng sau lại có bí mật như vậy... Phong Khánh điên cuồng cười không dứt, xung quanh đệ tử Vạn Thánh Đạo đã mất hết tinh thần, không khỏi bắt đầu chùn bước. Tên điên này đã giết chết thê tử, thông gian với con gái nuôi, lại bức chết nàng, ai mà biết khi chuyện xấu này bị bại lộ, lão sẽ làm ra chuyện gì chứ?

Chợt nghe thấy một tiếng "keng" vang lên, Phong Khánh rút kiếm ra, trong ánh hoàng hôn, thanh kiếm ông ta cầm trên tay tựa như một giọt nước xanh biếc, toả ra sắc biếc trong khoảng tối u ám, đó chính là Thiếu Sư Kiếm! Bạch Thiên Lý nhìn thấy thanh kiếm đó thì không khỏi muốn xông lên đoạt lại, Lý Liên Hoa nhắc tay cản gã lại.

Mặt trời chiều rực lửa, những rặng mây màu lợt qua tịch dương tựa như một luồng khói dày đặc.

Bạch Thiên Lý sửng người. Gã vốn không cho rằng võ công của Lý Liên Hoa có thể cao hơn mình, nhưng hắn vừa khẽ nhắc tay áo gã đã không di chuyển được nữa rồi. Sau đó gã nghe thấy tiếng Lý Liên Hoa hỏi rất nhã nhặn:

- Bạch đại hiệp, thanh kiếm ấy... năm đó đã tốn của người bao nhiêu bạc?

- Mười vạn lượng.

Sau đó Lý Liên Hoa thở dài.

- Đắt quá, đắt quá. – Hắn nhìn Phong Khánh, lăm bằm. – Không mua được, xem ra chỉ có thể cướp thôi.

Phong Khánh vút kiếm lên, sát khí đó khiến người ta phải sợ hãi. Đám người xung quanh mặt mày trắng nhợt, lùi lại sau từng bước một, nhường khoảng trống cho hai người trong vòng tròn.

Gió thổi cát bay mịt mù, mặt trời ngả dần về Tây.

END.

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook – www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải
nhiều ebooks
hơn nữa.

